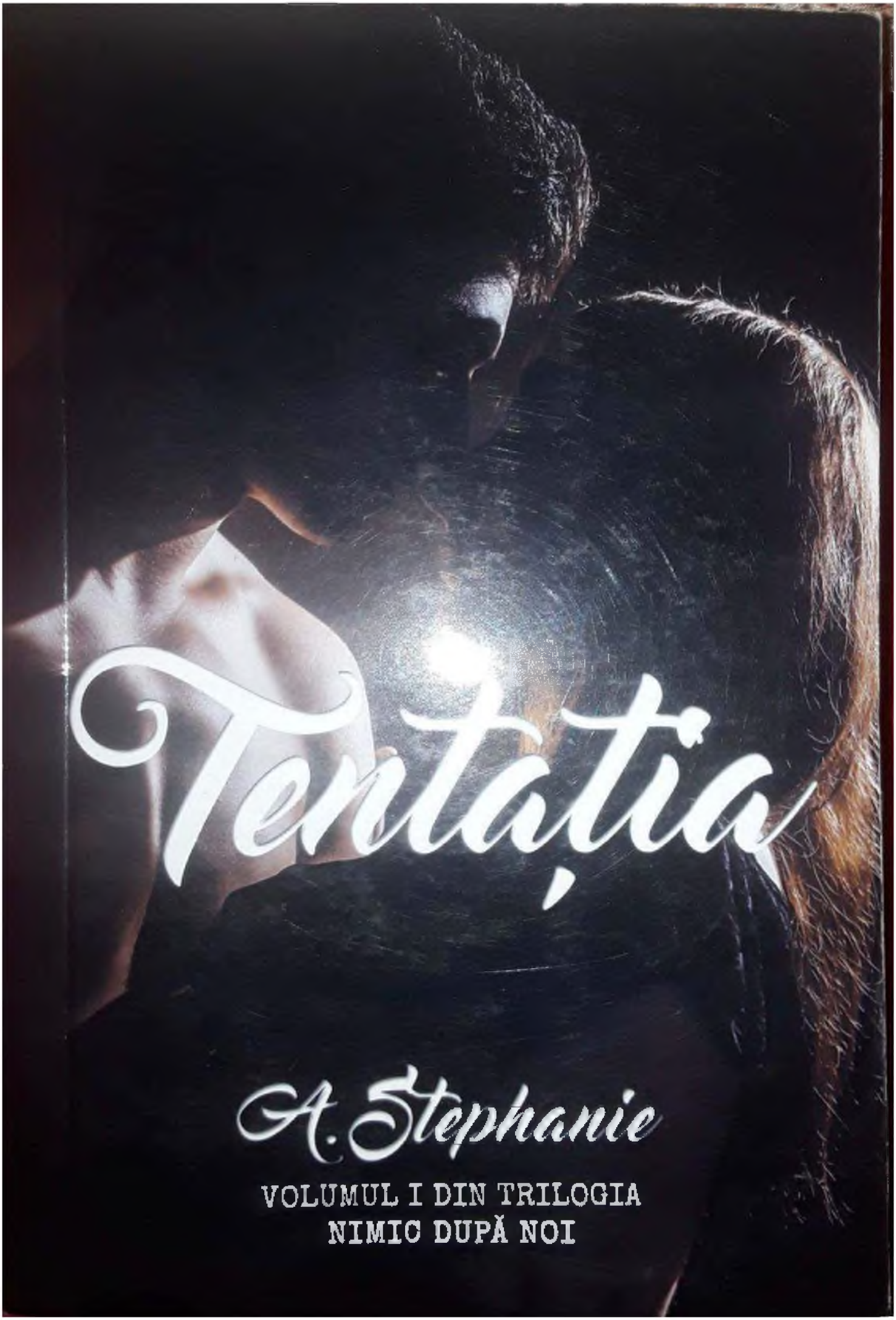

Scanned by CamScanner

Tentația

Cu drag,

Să fii fericită!

Scanned by CamScanner

A. STEPHANIE

Tentația

VOLUMUL I DIN TRILOGIA

NIMIC DUPĂ NOI

smArt PUBLISHING

Scanned by CamScanner

Oamenilor dragi,
fără de care această poveste
nu ar fi ajuns niciodată aici.

Oare ce faci dacă îți întâlnești sufletul pereche la... momentul nepotrivit?

Lauren Kate

Scanned by CamScanner

„Pasiunea cu care este scrisă cartea te face
să te oprești din citit doar pentru a-ți trage sufletul,
apoi să continui să citești însetat de poveste.
Iubirea dintre Aiden și Blair te consumă
cu fiecare pagină citită."

Mara S.

„Povestea este una originală, încâlcită, palpitantă
și încântătoare. Modul de a scrie m-a atras
încă de la primele cuvinte și m-a făcut să vreau să continui,
să mă pun în locul personajelor, să le trăiesc emoțiile
și să le iubesc. Îi urez autoarei tot binele din lume,
succes în continuare și știu că fiecare cititor
va adora să lectureze această carte,
așa cum și eu o voi face de nenumărate ori."

Karina L.

„Un roman sensibil, ce îți răscolește sufletul
și te poartă alături de protagoniști pe culmile disperării,
un act ireproșabil de sacrificiu,
o poveste de dragoste ce te cuprinde întru totul,
într-o îmbrățișare de cuvinte și iubire."

Diana Florescu

Scanned by CamScanner

„Cartea asta e un deliciu pentru suflet,
mângâiere pentru inimă, tornadă pentru spirit
și o totală destindere pentru creier.
Minuțiozitatea stilului autoarei, complexitatea acțiunii
și tipologiile personajelor nu au putut decât
să mă facă să râvnesc la mai mult, mai mult.
E clar că sună a capodoperă!"

Popa Florina

„*Nimic după noi* -o poveste încărcată cu emoții,
cu mister, cu sentimente și trăiri ale personajelor,
care m-a ținut cu sufletul la gură din primele rânduri.
O poveste care m-a vrăjit din prima clipă
și o carte care mi-a arătat cât de mult poate valora viața.
O carte care nu doar mi-a furat mințile,
dar mi-a dat și ocazia să întâlnesc o scriitoare minunată,
pe care o admir și o iubesc din toată inima.
Și cu toată dragostea mea pentru tine, o să țip până
rămân fără glas: Aiden, Aiden, Aiden!"

Silviana V.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 1

Blair

Relația mea se ducea naibii și nu trebuia să fiu cine știe ce geniu ca să îmi dau seama de asta. Toate semnele erau acolo, atât de vizibile, încât putea să le vadă oricine altcineva. Doar eu preferam să închid ochii și să mă prefac că încă mai era ceva de salvat. Preferam să trec cu vederea micile lui izbucniri. Dădeam vina pe mine. Îmi spuneam că dintre noi doi, eu eram cea avariată, nu Arden. Cu siguranță nu el, care avea o familie perfectă și iubitoare.

Eu l-am avut pe Jethro. Și o familie aproape normală, în zilele în care membrii săi nu săreau unul la gâtul celuilalt.

Jethro a însemnat totul pentru mine. A fost în același timp fratele și prietenul meu cel mai bun. Cu doi ani mai mare decât mine, m-a cărat mereu după el și nu m-a lăsat niciodată pe dinafară. Nu m-a făcut niciodată să mă simt ca a cincea roată la căruță între el și prietenii săi. Nu mi-a ascuns niciodată lucruri și nici nu mi-a interzis vreodată să fac ceva. Poate uneori era prea protector cu mine, însă am fost sora lui mai mică. A știut întotdeauna cum mă simțeam și a știut întotdeauna ce era bine pentru mine. Sau, cel puțin, ce credea el că era mai bine pentru mine, pentru că uneori sfârșeam prin a ne certa din cauza unor lucruri la care dacă mă gândesc acum, nu le mai găsesc sensul.

Jethro m-a învățat să fac multe lucruri, însă ce nu m-a învățat niciodată a fost cum să trăiesc fără el. Totuși, m-a învățat să mă descurc fără el. Doar că există o diferență mare între a trăi și a te descurca, iar eu a trebuit să o aflu pe propria piele.

Scanned by CamScanner

Jethro murise de aproape doi ani. Studia matematica. Era înnebunit după ea, în măsura în care cineva poate fi înnebunit după matematică. Și după curse ilegale. Matematica nu l-a omorât. Cursele, însă...

Nu o să plâng. Nu o să plâng. Nu o să plâng.

Repetam cuvintele ca pe un fel de mantră personală. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să izbucnesc în plâns în fața lui Arden. Ar fi crezut că era din cauza lui, când, de fapt, începeam să înțeleg de ce toți băieții care se apropiau de mine în trecut, treceau mai întâi prin filtrul numit Jethro. Pentru că dacă el ar fi fost acolo, cu siguranță l-ar fi izbit de perete într-o secundă. Da, Jethro a fost iubit de toată lumea, însă nu pentru că ar fi fost docil și blând. Uneori era de-a dreptul violent și imposibil de controlat. Putea fi fermecător și putea să îți fure inima, să te facă să te îndrăgostești de el înainte să îți dai seama, însă avea o parte violentă în el pe care nu a putut-o controla niciodată. La un moment dat, partea aia a acaparat partea blândă și prietenoasă din el. Cred că pur și simplu expresia potrivită pentru a-l descrie pe fratele meu este „iute la mânie". Era. Mereu mă încurc în timpul pe care îl folosesc atunci când mă gândesc sau vorbesc despre Jethro. O parte din mine nu e nici acum obișnuită cu faptul că el nu mai este în viață.

— O să mă duc, chiar dacă nu îți place asta.

Vocea lui Arden mi-a întrerupt gândurile. Pentru o clipă, i-am fost recunoscătoare, pentru că nu îmi doream să mă mai gândesc la Jethro, dar apoi mi-am dat seama că, de fapt, ne aflam în mijlocul unei discuții. Îmi doream să ies din cameră și să îl las se certe singur.

— Du-te, am ridicat nepăsătoare din umeri, deși inima mi-a sărit peste o bătaie.

Relația mea cu Arden se destrăma din mai multe motive, dar asta nu însemna că nu îmi făceam griji pentru el ori de câte ori avea de gând să participe la blestemățiile de curse pe care le organizau cei din frăție.

— Atât ai de spus? Du-te?

— Ce vrei să îți spun altceva?

— De ce nu vrei să vii cu mine? Toată lumea pe care o cunoști o să fie acolo, iar tu îți petreci seara de sâmbătă în cămin,

Scanned by CamScanner

cu nasul în cărți, mi-a spus nervos. Nici măcar nu a trecut prima săptămână din semestru!

Am ridicat din umeri. Nu aveam nici cea mai mică intenție să îi spun lui Arden motivul pentru care simplul gând de a mă afla în preajma curselor mă punea pe jar. Deși eram împreună cu el de aproape patru luni, nu vorbisem niciodată despre Jethro. Și, din fericire pentru mine, nu era nimeni cunoscut prin preajmă care să o facă. Odată cu sfârșitul liceului, s-au sfârșit și relațiile mele de prietenie, care pe parcursul ultimului an oricum au încetat să mai existe. Nu am mai fost în echipa majoretelor, nu m-am mai implicat în concursurile de dezbateri sau în orice alte activități, în interiorul sau în afara școlii, așa că pur și simplu am încetat să exist în ochii celorlalți. Poate mi-am provocat singură sinuciderea socială atunci când am hotărât că, de fapt, singura persoană cu care îmi doream să vorbesc era Jethro, iar el încetase să mai existe.

— Am de învățat, am spus în cele din urmă când mi-am ridicat privirea și mi-am dat seama că ochii albaștri ai lui Arden erau fixați asupra mea, în așteptarea unui răspuns.

— Ești singura persoană care are de învățat într-o zi de sâmbătă!

Și-a trecut nervos o mână prin părul des și brunet, apoi a continuat:

— Lasă-mă să ghicesc. N-ai de gând să apari nici la petrecere.

Era o afirmație, nu o întrebare. Instinctiv, am vrut să ridic din umeri, pentru că era un gest pe care îl făceam atunci când nu aveam de gând să articulez vreun cuvânt, dar nu am făcut-o.

— Promit că o să fiu acolo, am spus zâmbind.

În colțul buzelor sale s-a format un zâmbet vag, nesigur. Nu-i prea venea să creadă că tocmai rostisem acele cuvinte și, sinceră să fiu, nici eu nu știam ce s-a întâmplat cu mine de am cedat atât de ușor.

— Te-am auzit bine? m-a întrebat pe un ton mult mai calm.

Mi-am mușcat buzele ca să nu spun ceva răutăcios. De multe ori voiam să o fac, dar eu nu eram așa. Sau poate, de fapt, eram așa, dar nu voiam ca Arden să o știe pe adevărata Blair, sora lui Jethro.

Scanned by CamScanner

— O să fiu acolo, am repetat cu răbdare, deși tot ce îmi doream era să rămân singură.

— Bun. Ne vedem mai încolo.

S-a apropiat de mine și m-a sărutat rapid, apoi a ieșit din cameră. Am oftat zgomotos în urma lui, închizând cartea pe care până în acel moment am folosit-o drept scuză ca să nu îl însoțesc la curse. Moartea fratelui meu mi-a dezvoltat o fobie pentru ele. De fapt, aș fi preferat să nu mă apropii de o mașină care putea depăși 100 km/h.

Nu o mai văzusem pe Em, colega mea de cameră, de cel puțin câteva ore, dar așa cum îmi atrăsese Arden atenția, era sâmbătă. Studenții normali nu își petreceau nopțile de sâmbătă în cameră, dar eu încă nu îmi dădeam seama cine eram cu exactitate. Nu mai eram Blair cea populară din liceu, dar nici nu mă redescoperisem încă. Nu dădeam glas la mai mult de jumătate din lucrurile care îmi treceau prin minte, iar asta mă făcea de multe ori să par naivă și slabă. Nu eram așa, dar nici nu mă hotărâsem încă cine eram. Arden mă știa ca fiind naivă și slabă și mă temeam că dacă aș fi dat glas tuturor gândurilor care îmi treceau prin minte, l-aș fi uimit, provocând și mai multe certuri decât existau deja între noi.

Nici cu somnul nu mă înțelegeam prea bine. După ce am lăsat cartea jos și m-am așezat înapoi în pat, mi-am strâns picioarele la piept și am adormit. De multe ori visam accidentul lui Jethro, iar asta mă împiedica să am parte de un somn normal.

* * *

M-am trezit într-un întuneric absolut și o liniște sinistră, apoi mi-am amintit. Nu trebuia nici pe departe să mă aflu în pat, ci la petrecere, probabil acolo unde se afla toată lumea. De aia era atât de liniște. Am sărit ca arsă din pat. Am aruncat o privire la ceas, certându-mă pentru faptul că am dormit aproape trei ore. Arden probabil avea să fie pus din nou pe ceartă, iar când mă gândeam la asta nu îmi venea alt cuvânt în minte decât *obosea-lă*. Eram prea obosită ca să mă mai cert cu Arden.

În timp ce făceam duș, am încercat să îmi dau seama dacă Arden era nemulțumit de faptul că nu îl însoțeam niciodată la curse sau dacă adevăratul motiv al certurilor dintre noi era

Scanned by CamScanner

faptul că eu refuzam să mă culc cu el. Discuții peste discuții, nu ajunsesem la niciun consens. Nu prea îmi surâdea ideea să îmi pierd virginitatea cu un tip cu care mă certam cel puțin o dată pe săptămână. Până în penultimul an de liceu, Jethro s-a asigurat că nu aveam de gând să fac asta, iar când în cele din urmă aș fi putut să o fac, eram mult prea deprimată ca să mă mai gândesc la asta.

M-am înfășurat într-un prosop și am deschis dulapul, întrebându-mă cu ce să mă îmbrac. Poate era timpul să o fac.

Probabil sunt singura virgină din tot campusul, a râs vocea din interiorul meu.

Mi-am dat ochii peste cap și, deși nu voiam să recunosc, probabil avea dreptate și trebuia să fac ceva în privința asta. Am oscilat între o rochie vișinie și una neagră. În cele din urmă, am optat pentru cea vișinie. Nu m-am omorât niciodată după negru. Nu aveam timp să îmi fac nimic la păr. Am lăsat buclele de păr roșcat să mi se reverse peste umeri. La final, după ce m-am machiat, am aruncat o privire în oglindă. Până și eu m-am recunoscut cu greu, deci puteam doar să îmi imaginez privirea pe care urma să o primesc din partea lui Arden. Rochia mi se oprea deasupra genunchilor și îmi scotea în evidență fiecare formă. Poate exagerasem puțin, dar nu aveam timp să dau înapoi. Nu aveam efectiv timp, pentru că eram deja într-o prea mare întârziere. Mi-am chemat un taxi în fața campusului și am ieșit în goană pe ușă, trăgând haina pe mine în timp ce coboram scările. Telefonul a început să sune de undeva de la fundul genții, iar în timp ce îl căutam, aproape am căzut pe scări. M-am prins la timp cu o mână de balustradă, recăpătându-mi echilibrul. Am strâmbat din nas atunci când am aruncat o privire asupra ecranului. Mama. Mama era una din persoanele cu care în acel moment nu îmi doream să vorbesc. Am închis telefonul, apoi l-am aruncat înapoi în poșetă.

Am scos un mârâit împotriva vremii răcoroase, începând să mă bâțâi de pe un picior pe celălalt. Din fericire, în următorul sfert de oră eram în fața frăției, doar că nu mă mai simțeam atât de sigură pe mine. Blair cea care nu era chiar atât de tăcută ieșise la iveală și asta se vedea doar dacă cineva care mă cunoștea s-ar

Scanned by CamScanner

fi uitat la mine. Cineva care m-ar fi cunoscut în liceu. Însă din fericire, nimeni nu avea să își dea seama de asta.

Ușa de la casă era deschisă. M-am strecurat înăuntru, făcându-mi loc printre studenții beți și euforici. În nări mi-a pătruns imediat un miros de transpirație și aer stătut. Cu greu am reușit să nu îmi acopăr nasul cu mâna.

— Blaaair!

O voce mult prea cunoscută mi-a țipat numele un minut mai târziu, atrăgând câteva priviri mirate în direcția noastră.

M-am răsucit, întâmpinând brațele colegei mele de cameră care erau deja desfăcute. M-a strâns cu toate puterea ei, de parcă trecuseră ani de ultima dată când ne-am întâlnit.

— Ești beată? am întrebat-o pe un ton amuzat.

— Nuuu, a lungit cuvântul mai mult decât era necesar. În cel mai bun caz, o să recunosc că sunt puțin, puțin, puțin, puțin...

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Puțin, puțin, am repetat, îndemnând-o să își ducă ideea până la capăt.

— La naiba, Blair! Am uitat ce am vrut să spun.

Am izbucnit în râs. Em și-a strecurat un braț pe după al meu, probabil din nevoia de stabilitate, apoi a început să mă tragă după ea. S-a oprit lângă cel care se voia a fi un bar improvizat, dar care în realitate era format doar dintr-o mulțime de lăzi de alcool aruncate una peste cealaltă.

— Ce bei?

Aș fi spus o apă, pentru că aveam nevoie ca mintea să îmi fie limpede. Aș fi vrut să îmi amintesc seara în care virginitatea mea urma să se evapore.

— O bere, am răspuns în schimb, ca să evit privirile dezaprobatoare ale colegei mele.

Em mi-a întins un pahar, apoi a început să toarne dintr-o sticlă în care cu siguranță nu era bere. Nu aveam de gând să beau, așa că nu am întrebat-o ce mi-a turnat în pahar.

— Arăți diferit, a comentat printre sorbiturile pe care le lua din propriul pahar.

Am ridicat din umeri. Nu voiam să îi explic că, de fapt, arătam ca mine mai mult ca niciodată. Că eu, cea de atunci, semănam cu cea care era sora lui Jethro, nu cu studenta dezorientată

Scanned by CamScanner

din primul an de facultate. Era al doilea semestru, însă eu tot dezorientată mă simțeam.

— N-am zis că arăți rău.

— N-am spus nimic, i-am atras atenția, încercând să îmi stăpânesc zâmbetul.

— Mi-a făcut impresia că ai zis ceva, s-a încruntat.

— Ești amețită, am râs, apoi am luat o gură din lichidul transparent de la mine din pahar, înainte să îmi dau seama ce aveam de gând să fac.

Am strâmbat din nas în secunda în care lichidul cu gust înțepător a intrat în contact cu papilele mele gustative, provocând un foc în interiorul meu. Unul care a început să ardă repede, întorcându-mi stomacul pe dos.

— Amețită! a exclamat din senin. Ăsta era cuvântul.

Am încercat să îmi amintesc despre ce vorbea.

— Puțin, puțin, puțin, amețită?

— Îhî.

Mi-am rotit privirea prin încăpere, dar n-am reușit să dau de nici măcar un singur chip cunoscut. Muzica mi se părea asurzitoare, iar cei care erau prezenți, mult prea beți. Dintr-odată, îmi doream să fi rămas în camera de cămin. Nu-mi plăcea cum arătau fetele pe jumătate dezbrăcate din jurul mesei la care se juca ceva, și nici privirea tipului din capătul celălalt al camerei, care era clar ațintită asupra mea.

— Arden era nervos că nu ai apărut, a zis Em din senin.

Mi-am rotit privirea spre ea, arcuind o sprânceană.

— I-am promis că o să fiu aici, așa că uite-mă.

— Da. Și încă ce apariție! a chicotit Em.

Am clătinat dezaprobator din cap.

— Apropo de Arden. L-ai văzut pe undeva?

— Acum vreo oră, a zis nesigură pe ea.

La fel de nesigură precum mă simțeam și eu în legătură cu ce eram hotărâtă să fac.

Am lăsat baltă subiectul și m-am lăsat cărată de ea într-un colț în care se aflau câțiva colegi de-ai săi. De altfel, cred că erau și singurele persoane care nu erau puțin, puțin, puțin amețite, așa că mi-am petrecut cu ei următoarea jumătate de oră, până când Em s-a apropiat de mine și mi-a șoptit la ureche:

Scanned by CamScanner

— Arden tocmai a urcat scările.

Stomacul mi s-a urcat în gât într-o fracțiune de secundă.

I-am mulțumit din priviri, apoi m-am îndreptat spre scări. Îmi lăsasem haina și poșeta pe undeva și speram totuși să le mai găsesc. Păream incredibil de împiedicată și m-am întrebat dacă nu cumva băusem mai mult decât mi-am dat seama. Aveam să realizez mai târziu că emoțiile puternice pot fi confundate ușor cu beția, iar eu cu siguranță eram emoționată. Și puțin nesigură, dar încercam să îmi reduc temerile la tăcere și să nu mai trag de timp.

Când am ajuns la capătul scărilor, l-am văzut pe Arden intrând într-una din camere, iar picioarele mele au pășit în acea direcție înainte să am timp să mă răzgândesc și să mă întorc la cămin, unde să rămân închisă pentru o perioadă. Până când urma să îmi bag mințile în cap.

— Arden? am șoptit nesigură, deschizând ușa câțiva centimetri.

Posesorul camerei era cu siguranță ordonat și, ei bine, părea rece. Mai călcasem prin camerele din casă, dar niciuna nu era atât de curată. Hainele împrăștiate nu erau o surpriză, la fel cum nici sticlele goale de alcool sau prezervativele folosite și aruncate la întâmplare, însă acea cameră pur și simplu părea neatinsă. Și nu era a lui, pentru că el nu locuia acolo. Arden s-a rotit spre mine, luându-mă complet pe nepregătite.

— Când te-ai apucat de fumat? am întrebat, privind țigara neaprinsă care îi atârna în colțul buzelor.

Încercam să nu par surprinsă, doar că Arden părea ușor schimbat și doar îl văzusem în urmă cu câteva ore. Geaca de piele, bocancii și blugii spălăciți nu erau stilul lui. El era mai mult genul care purta cămașă și mocasini. Mi-am spus că poate era ținuta pe care o păstra pentru curse. N-aveam de unde să știu, din moment ce eu nu l-am însoțit niciodată acolo. M-am încruntat, ușor nedumerită. Nu doar că Arden arăta diferit, dar mă privea... arzător. Și-a aprins țigara pe care o ținea în colțul buzelor, apoi s-a sprijinit de pervaz, cu brațele încrucișate la piept. Un zâmbet nedefinit și-a făcut apariția în colțul drept al buzelor, dezvăluind o gropiță. Știam că Arden nu avea gropițe, dar în acel moment nu m-am gândit prea mult la asta. Eram

Scanned by CamScanner

complet năucită de modul în care privirea lui mă studia din cap până în picioare. Am înghițit în sec și am rămas în ușă, dorindu-mi să fi purtat blugi. Deși eram complet îmbrăcată, mă simțeam dezbrăcată.

— Închide ușa, mi-a spus pe un ton jos, mai mult ca un mormăit.

Nici vocea nu semăna cu cea cu care eram obișnuită.

Mi-am arcuit o sprânceană, urmărind cu privirea norul de fum din jurul său. Și-a stins țigara în scrumiera pe care o avea pe pervaz, deși nu ajunsese nici măcar la jumătate, fără să mă scape din privire. Intensitatea cu care se uita la mine îmi făcea părul de pe mâini să se ridice, pulsul să o ia razna și stârnea un întreg val de sentimente în interiorul meu, așa că n-am mai suportat. M-am răsucit și am închis ușa în urma mea. De fapt, am încuiat-o, chiar dacă mâinile îmi tremurau ușor.

N-am avut timp să mă rotesc înapoi spre cameră. Înainte să îi simt brațele încolăcite în jurul meu, i-am simțit prezența în spate, iar mirosul puternic de fum de țigară combinat cu parfum, m-a luat prin surprindere, făcându-mi stomacul să se strângă dureros de tare. Mi-am trecut limba peste buze, apoi mi-am lăsat brațele moi pe lângă corp. Am aruncat o privire cu coada ochiului la degetele lungi care treceau pe deasupra brațelor mele, provocând în mine un soi de curent electric de a cărui existență nici măcar nu aveam habar. Mi-am lăsat capul pe spate, lipindu-l de pieptul său. Aveam senzația că zâmbea, dar nu eram sigură. Nu eram sigură de nimic altceva, în afară de faptul că, în clipa aia, aveam nevoie de Arden. Ceva mai târziu, nu cu mult, avea să mi se pară cea mai neinspirată decizie pe care am luat-o în întreaga mea existență. I-am simțit buzele pierdute prin părul meu, apoi a început să îmi deschidă fermoarul de la rochie, lent, atingând în urmă porțiunea de piele pe care o dezgolea.

După ce rochia a căzut la picioarele mele, l-am auzit înghițind în sec și, instinctiv, am făcut același lucru, simțindu-mă ridicolă. Nu eram obișnuită cu mirosul de țigară, dar îmi plăcea. Am tresărit la contactul buzelor lui cu gâtul meu și, într-un fel, aveam impresia că mă atingea pentru prima dată, doar că niciodată nu mai stârnise în mine o dorință atât de arzătoare. Aveam să aflu mai târziu că, de fapt, chiar mă atingea pentru prima dată.

Scanned by CamScanner

Cu o mișcare fulgerătoare, m-a rotit cu fața spre el, luându-mă în brațe și lipindu-mă de ușă. Nici n-am avut timp să mă plâng de faptul că era rece. Buzele lui le-au acaparat pe ale mele, într-o contradicție totală cu gestul pe care îl făcuse în urmă cu doar câteva secunde. Le mișca lent, parcă cerându-mi permisiunea. L-am înconjurat cu brațele, încleștându-mi degetele în părul mătăsos. Mi-am întredeschis buzele, sărutându-l șovăitor. Nu eram obișnuită cu gustul de tutun și mentă care mi-a invadat gura. Îl simțeam oarecum străin. Gustul. Pe el îl simțeam străin, însă corpul meu reacționa împotriva a tot ce mi se părea mie bizar. Limba lui a pătruns fără nicio reținere printre buzele mele, explorând așa cum nu o mai făcuse niciodată. Am gemut involuntar, simțind cum trupul mi se lichefia în brațele sale. Degetele i s-au adâncit în carnea coapselor mele, ca mai apoi să urce pe fese și să mă lipească de el. M-a luat de lângă ușă la fel de repede cum m-a lipit de ea, străbătând camera cu mine în brațe. Am simțit patul sub mine și, deși mă gândisem că poate o să vreau să o iau la fugă atunci când urma să ajungem în acea poziție, tot ce îmi doream era să scap mai repede de haine. Ale mele. Ale lui, care erau mai multe decât ale mele.

Mi-am strecurat degetele pe sub tricou, dar nu avea de gând să îmi permită să mă obișnuiesc cu fierbințeala pielii sale. Pentru câteva clipe a plutit deasupra mea, apoi buzele lui au început să coboare, sărutând și mușcând fiecare centimetru de piele. Mi-a dat foc la fiecare terminație nervoasă, iar eu nu știam cum să fac față la ceea ce simțeam. Eram revoltată de faptul că mă mușca uneori mai tare decât era necesar, dar starea de revoltă era anihilată imediat de câte un sărut blând. Înghițeam în sec din câteva în câteva secunde, simțindu-mi gâtul extrem de uscat. La fel de uscat precum un deșert.

Când privirile ni s-au întâlnit din nou, am realizat că nu mai văzusem niciodată ochii lui sclipind atât de puternic. De parcă încerca să facă față unei dorințe pe care nu o putea controla. Dorința o simțeam și eu, doar că nu aveam nicio intenție să o controlez. Nu înțelegeam de ce Arden ar fi încercat să facă acest lucru. Nu asta era ceea ce își dorea?

Sutienul mi-a fost desfăcut mult mai repede decât rochia. Eu eram aproape dezbrăcată, în timp ce el încă mai avea geaca pe

Scanned by CamScanner

el. Am zâmbit stingheră, deși mă stresa ideea. I-am dat-o jos, iar de data asta nu m-a împiedicat să o fac. S-a lăsat deasupra mea, sprijinindu-și greutatea într-o mână, în timp ce pe cealaltă o simțeam din ce în ce mai aproape, între coapsele mele. Un geamăt pe care nu l-am putut controla mi-a părăsit gâtul în clipa în care i-am simțit erecția între picioarele mele, ceea ce l-a făcut să rânjească larg și să mă muște de buza de jos.

În secunda în care și-a dat tricoul jos, eram încolăcită de-a dreptul în jurul lui, aproape goală. Aia a fost secunda în care am devenit incapabilă să mă mișc, simțind cum sângele îmi părăsea corpul, de parcă aveam o rană deschisă. Am clipit des și am dat din picioare, lovindu-l, fără să vreau, în stomac. A scâncit, apoi a izbucnit în râs. M-am acoperit cu primul lucru pe care a reușit să îl înhațe mâna mea, o pernă mică, care nu reușea să mă acopere nici măcar jumătate din cât îmi doream eu să acopăr, deși era prea târziu, iar el văzuse mult mai mult decât eram eu dispusă să arăt unui străin. În ciuda faptului că eram incredibil de nervoasă, râsul lui mă făcea să mă simt de parcă ascultam cântecul meu preferat.

— Cine ești? aproape am țipat la el, simțind cum sângele îmi năvălea în obraji.

A izbucnit în râs. Râdea de mine? Semăna cu Arden. Aș fi jurat că era el. Doar că Arden nu avea brațele și pieptul tatuat. Îl văzusem în urmă cu trei sau patru ore și chiar și eu înțeleg că tatuajele nu apar din senin. Sau, oricum, nu atât de multe tatuaje.

— La dracu'! m-am trezit spunând cu voce tare.

Cel care semăna cu Arden nu s-a deranjat să îmi răspundă. Râdea în continuare și a trebuit să fac un efort de voință ca să nu mă mai uit la gropițele lui. La ambele. Mi-am mutat privirea mai jos, la abdomenul tatuat și... La naiba! Prea multe pătrățele pentru ochii mei. S-a dat jos de pe pat, apoi s-a aplecat. Aș fi zbughit-o de acolo dacă nu aș fi fost aproape goală. Mă văzuse deja, dar aveam de gând să îmi păstrez ultima fărâmă de mândrie. Spre surprinderea mea, s-a întors spre mine și mi-a întins tricoul lui. Gestul m-a luat prin surprindere, însă l-am smuls furioasă din mâinile sale, apoi l-am strâns la piept, împreună cu perna.

— Întoarce-te! am mârâit la el.

Scanned by CamScanner

— Vorbești serios? a pufnit, arcuindu-și o sprânceană așa cum eu nu aș fi reușit niciodată să o fac fără să par ridicolă.

— Ți se pare că glumesc?

— Mi se pare că ești dezamăgită.

— De ce aș fi dezamăgită?

Eu am fost cea nevoită să mă întorc cu spatele. Am lăsat perna la o parte și am tras pe mine tricoul lui. I-am simțit privirea ațintită asupra mea în tot timpul ăsta. Am oftat zgomotos, căutând o soluție de scăpare din situația penibilă în care m-am pus singură.

Cel mai rău era că avea dreptate. Eram dezamăgită și mă uram pentru asta. Eram dezamăgită, pentru că deși nu știam cine era, clar nu era Arden, dar totuși stârnise în mine un uragan de dorințe și scântei, pe care încă le mai simțeam în fiecare nerv din corp.

— Poate fratele meu nu se pricepe la condus, dar sigur are gusturi bune la femei, a comentat când m-am întors spre el.

Eram cu un picior pe podea și unul în pat, dar tot m-am oprit, deși trebuia să o iau la fugă cât de repede puteam. Prezența lui mă năucea și îmi făcea gândurile să se amestece.

— La ce? am întrebat cu o voce moale, aproape speriată de răspunsul pe care știam că urma să mi-l dea.

— L-am învins la cursă și iubita lui vrea să facă sex cu mine. Nu cred că seara asta are cum să devină mai bună de atât.

Obrajii mi-au luat foc în secunda în care a făcut afirmația cu voce tare. Nu-l puteam învinovăți pentru asta. Nu după ce m-am agățat de el și am gemut în fața lui ca și cum făceam asta în fiecare zi. Iar eu cu Arden nu am ajuns niciodată atât de departe.

Inima mea a sărit peste o bătaie datorită primei părți a afirmației sale. Nu, nu putea să fie atât de sinucigaș. Nu, mie nu putea să-mi pese de asta. Nici măcar nu îl cunoșteam. De ce mi-ar fi păsat?

— Frate? a fost tot ce am spus, coborând din pat.

— Arden, a răspuns sec. Fratele meu geamăn. Iubitul tău.

A spus toate astea cu un rânjet mare pe buze, apoi a luat pachetul de țigări de pe pervaz.

— Și tu ești? am întrebat fără să vreau, în timp ce îmi culegeam rochia și pantofii de pe jos.

Scanned by CamScanner

Trebuia să găsesc urgent o toaletă și să îmi revin. Nu puteam coborî de acolo arătând de parcă m-am tăvălit cu cineva. Cu fratele geamăn al iubitului meu, căruia acum îi arătam că mi-a stârnit curiozitatea.

Am deschis ușa, convinsă că nu avea de gând să îmi răspundă.

— Aiden! a strigat în urma mea. Ține minte, iubito! Într-una din zilele astea, o să fie numele pe care o să îl strigi în timpul unui orgasm.

De ce naiba aproape am gemut? Am închis ochii pentru o clipă, apoi am început să alerg, căutând o toaletă.

Trebuia să scap de tricoul lui. Mirosul din el mă zăpăcea complet.

Aiden, naiba să te ia!

Și naiba să te ia și pe tine, Arden, pentru că nu mi-ai spus că ai un frate. GEAMĂN!

Mă simțeam penibil pentru că am fost cât pe ce să îmi pierd virginitatea cu un tip pe care nu îl cunoșteam și asta doar din cauză că iubitul meu nu mi-a spus nimic despre existența unui frate geamăn.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 2

Blair

A doua zi m-am trezit mahmură, deși eram sigură că nu băusem atât de mult încât să îmi simt capul la fel de greu precum un bolovan. Am strâns îndurerată ochii, rotindu-mă pe partea cealaltă a patului. Când i-am deschis, am văzut patul gol al colegei mele. Am plecat de la petrecere atât de repede, încât abia am reușit să îmi iau geanta și haina, în fugă. Nu am mai așteptat să dau ochii cu Em sau, mai ales, cu Arden. N-aș fi putut îndura să îl privesc în ochi. Nu după ce tocmai aflasem de existența fratelui său geamăn. Și de existența curentului electric pe care acesta a fost capabil să mi-l provoace. Mă întrebam dacă nu cumva întreaga lui prezență era încărcată de un curent electric capabil să îmi atingă fiecare terminație nervoasă.

Am gemut iritată, ridicându-mă în șezut. Eram copleșită de vinovăție, rușine și... dorință. Lucru care înrăutățea lucrurile de un milion de ori, în special când ultima nu era cauzată de iubitul meu.

Aveam de gând să fac un duș și să o sun pe Em. Vremea părea că s-a înrăutățit peste noapte, ceea ce mă făcea să mă simt și mai prost. Ninsoarea se oprise în urmă cu o săptămână, dar dacă dispărea puținul soare care se arăta, avea să înceapă din nou. Mi-am târât picioarele spre baie. Trebuia să caut o farmacie și să îmi cumpăr ceva pentru durerea de cap.

Zece minute mai târziu, îmi înfășuram un prosop în jurul părului și gemeam de durere. Îmi doream să fi băut, ca să am o justificare. Vinovăția poate să îți provoace migrene? Am avut

Scanned by CamScanner

nevoie de câteva secunde după ce am deschis ușa de la baie ca să îmi dau seama de prezența în plus de la mine din cameră.

— 'Neața, am zis pe un ton lejer, încercând să ascund vinovăția din voce.

Niciun răspuns. M-am încruntat și m-am îndreptat spre dulap, presupunând că Arden era din nou într-una din pasele lui proaste pentru care nu aveam dispoziția necesară. Am scos hainele din dulap, apoi m-am îndreptat spre paharul de cafea care era pe biroul de lângă fereastră. Arden nu îmi aducea niciodată cafea, dar m-am gândit că poate se trezise bine dispus. Am lăsat hainele pe pat și mi-am făcut palmele căuș în jurul paharului, lăsând lichidul fierbinte să îmi încălzească gâtul. Doar mirosul se părea că mă ajuta cu durerea de cap. Lichidul făcea deja minuni.

— Ești bine? l-am întrebat pe Arden după câteva minute de tăcere.

Știa ce făcusem? Fratele lui era un idiot notoriu care s-a dus și i-a povestit despre confuzia în care m-am băgat? I-a spus că aproape mi-am pierdut virginitatea cu el? Mi-am coborât privirea în pământ. Aveam impresia că obrajii mi se înroșeau din ce în ce mai tare cu fiecare secundă care trecea. Mi-am prins prosopul mai bine, apoi am rămas așa, simțindu-mă ca o idioată. Trebuia să spun ceva, dar habar nu aveam ce.

— Ascultă, Arden, am început chiar în clipa în care el s-a ridicat de pe patul lui Em.

S-a oprit în fața mea, privirea căzându-mi pe bocancii lui. Mi-am îngustat privirea, privind mai cu atenție la încălțămintea sa. Mi-a cuprins bărbia între două degete, apoi mi-a ridicat capul cu o mișcare blândă, forțându-mă să îl privesc. Perechea de bocanci poate că a fost primul semn pe care mintea mea nu a vrut să îl proceseze. A urmat sclipirea din privirea safirie, arzătoare, care m-a făcut să mă dau un pas în spate și să mă lipesc de birou. Am inspirat adânc, încercând să mă calmez, dar Universul era pornit împotriva mea. Ce am inhalat era departe de a fi oxigen. Era mirosul gelului proaspăt de duș și... fum de țigară.

— Nu ești Arden, am spus după ce m-am dezmeticit de cap, fără să folosesc un ton interogativ, pentru că deja știam.

Speram să nu vadă roșeața din obrajii mei, dar orb să fi fost ca să o scape din vedere.

Scanned by CamScanner

— 'Neața la prânz, iubito, mi-a răspuns pe un ton ironic.

Începusem să mă înroșesc mai rău, din cauza nervilor.

— Ce cauți aici?

I-am ferit degetele la o parte și m-am îndepărtat de birou. S-a rotit, sprijinindu-se de el, cu brațele încrucișate la piept și un zâmbet măreț pe buze. Buze pe care încercam din răsputeri să nu le privesc.

— Ai dormit prost? Dacă patul tău nu e prea comod, poți oricând să îl încerci pe al meu.

Am pufnit nervoasă.

— Continuă să visezi.

— Iubito, mi-e greu să te iau în serios când tu ești aproape dezbrăcată.

Dacă puteam să mă înroșesc mai tare, tocmai se întâmplase. Îl cunoscusem de mai puțin de doisprezece ore și stătusem aproape goală în fața lui de două ori. Norocul era o chestie care îmi lipsea cu desăvârșire.

— Nu sunt iubita ta, i-am atras atenția, începând să trag de marginea prosopului suficient de scurt încât să nu fie decent.

Am tras de el ca o idioată. Exact ca o idioată, nervoasă și îmbujorată ce eram în prezența lui. După ce materialul mi-a dezvelit întregul corp, mi-am dorit să intru în pământ. Am clătinat din cap, de parcă m-ar fi ajutat cu ceva, apoi mi-am acoperit partea din față a corpului, ignorând râsul lui Aiden care răsuna în întreaga cameră. Dar era prea târziu. Oficial, deși îl cunoșteam de mai puțin de doisprezece ore, am stat aproape goală în fața lui de două ori și goală o dată. Goală. Efectiv, de-a dreptul dezbrăcată, cum nu mă mai văzuse nimeni altcineva, în afară de mama când eram mică.

Rahat, am mormăit în gând.

— Ieși! am țipat la el, răsucind prosopul în jurul meu ca să mă acopăr cu totul.

Mi-am ridicat privirea. După ce a hotărât că era cazul să o termine cu râsul, a început să înghită în sec. Mă analiza din cap până în picioare, privindu-mă de parcă încă eram dezbrăcată. Nu-mi plăcea modul în care mă privea. Îmi stârnea furnicături în tot corpul și nici măcar nu era aproape de mine.

— Iubito, o să inventezi o nouă nuanță de roșu, mi-a zis, recăpătându-și zâmbetul.

Scanned by CamScanner

— Iar tu, iubitule, am accentuat nervoasă, o nouă nuanță de mov.

Știu să lovesc pe cineva dacă sunt nevoită. Jethro a avut grijă să mă învețe să fac asta, dar nu știam dacă aș fi reușit să îi fac față lui Aiden. Nu când mă depășea cu mult în înălțime și nu era nevoit să țină în jurul lui un prosop cu o mână și o cafea în cealaltă.

Dar poate era suficient de idiot încât să nu se prindă de aluzia mea.

— Pisica blândă zgârie rău, a zâmbit, venind spre mine.

Instinctiv, am vrut să mă trag înapoi. Remarca lui m-a iritat la culme. Din fericire pentru mine, în acel moment eram Blair, sora lui Jethro, nu fata confuză care nu știa exact cine era, așa că am rămas pe loc. Nici măcar nu îmi mai simțeam obrajii arzând, ceea ce era un lucru bun. Oricum nu mă lua el prea în serios, dar nu țineam neapărat să concurez la culoare cu o roșie.

S-a oprit incredibil de aproape de mine, dar de data asta mi-am ridicat singură privirea și am înfruntat sclipirea din ochii lui care ardea mult mai tare decât înainte.

— Ți-am spus eu că ești dezamăgită.

— Nu mi-ai spus de ce crezi asta.

Și-a arcuit o sprânceană.

— Fii serioasă, iubito! Nu-ți spune nimic faptul că te dezbraci singură în prezența mea? Nu că m-aș plânge, a adăugat rânjind.

Ba da. Îmi spunea că stăteam prost la capitolul autocontrol și că eram idioată. Și că trebuia să mă țin la distanță de el, cu orice preț.

— Aseară eram beată, am spus cea mai banală minciună posibilă.

— Și acum ești mahmură, ceea ce justifică faptul că te-ai dezbrăcat?

— Credeam că ești Arden! aproape am țipat la el.

— Nu mă jigni.

Mi-am încleștat maxilarul. Sarcasmul din tonul lui plutea peste tot în aer, combinându-se cu un soi de tensiune ciudată pe care nu o mai simțisem în preajma nimănui până atunci și care mă sâcâia. Nu înțelegeam de ce mă irita la culme, deși îl cunoșteam de atât de puțin timp și nici de ce nu mă feream din calea lui.

— Mă dezbrac în fața cui am eu chef! m-am răstit la el, spunând cea mai mare prostie de care eram capabilă.

Scanned by CamScanner

Mai bine tăceam.

— Să înțeleg că dacă ai chef, o să alergi goală pe holul căminului?

NU!

— Crezi ce vrei!

Încercam să par curajoasă, chiar dacă îmi venea să intru în pământ de rușine.

— Cred că vrei să te culci cu mine, dar nu vrei ca fratele meu să afle asta.

Ar fi trebuit să îl corectez și să îi spun că voiam să mă culc cu el, când credeam că el era Arden. Că voiam să mă culc cu Arden. Ceea ce era o scuză jalnică - până și eu știam asta - și cu siguranță nu justifica modul în care pulsul mi-o luase razna și nici faptul că îmi simțeam încordat fiecare mușchi din corp.

— Cred că ești arogant.

Pentru o fracțiune de secundă, maxilarul i-a zvâcnit scurt, apoi a revenit la rânjetul lui larg și adolescentin, deși dacă era fratele geamăn al lui Arden, însemna că se apropia de douăzeci și doi de ani.

— Sunt un arogant bun la pat.

Cum reușea să întoarcă fiecare replică în favoarea lui? Am pufnit, strângând mai tare paharul de cafea pe care îl țineam într-o mână.

— Ai grijă să nu îți explodeze egoul înainte să apuci să mai atragi vreo tipă la tine în pat.

— Știi ce am aflat aseară? Mi-a înconjurat talia cu o mână, lipindu-mă de pieptul său.

Am icnit surprinsă, ridicând mâna în care țineam paharul de cafea, ca să nu o vărs pe jos. Cafeaua mai mult mă încurca. N-ar fi trebuit să pun mâna pe ea. Din nou eram într-o poziție compromițătoare. Aveam o singură mână liberă, iar aia era blocată între corpurile noastre. Nu puteam nici măcar să îmi țin prosopul.

— Nu-i nevoie să le atrag. Se aruncă singure.

Trebuia să am grijă la cuvintele pe care le foloseam. Pe lângă faptul că era plin de sine, se juca incredibil cu vorbele mele. Și mirosea incredibil de bine. Iar eu nu trebuia să mă gândesc la asta.

— De la geamul camerei tale? Nu de alta, dar prezența ta e cam greu de îndurat.

Scanned by CamScanner

Nu s-a lăsat afectat de cuvintele mele, oricât de tare îmi doream asta.

— De unde ai aflat unde stau? am întrebat din senin, dându-mi seama că întrebarea mă sâcâia.

— De la una din tipele care s-a aruncat de la geamul meu.

Mi-a zâmbit cu un colț al buzelor, iar eu n-am putut să îmi împiedic privirea să stăruie asupra gropiței din obraz. Și-a dat seama de asta, pentru că Aiden se dovedea a fi orice, dar nu idiot, așa că a zâmbit mai larg, scoțând-o și pe cealaltă la iveală. Eram atât de aproape de el încât l-am putut auzi înghițind în sec, fapt care m-a făcut să îmi mut privirea asupra gâtului său. Pielea ușor bronzată și modul în care mărul lui Adam se mișca dureros de lent, m-au făcut să îmi trec limba peste buze.

Brusc, îmi doream să îl sărut. Am închis ochii, amintindu-mi gustul buzelor sale. Mentă și tutun, o combinație care până atunci îmi era străină. O combinație care se simțea prea bine pe buzele mele. Prea...

Goală?

Nu mai simțeam greutatea prosopului în jurul meu. Am făcut un pas în spate, încercând să înțeleg ce s-a întâmplat. Nu mi-a fost greu să înțeleg. Aiden a profitat de neatenția mea și mi-a desfăcut prosopul care și așa atârna precar pe mine. Am întins mâna după el, ignorând gândul că eram dezbrăcată în fața lui pentru a doua oară. Balanța se echilibra. N-am putut să nu mă întreb ce urma să se mai întâmple. Aiden și-a ridicat brațul, ferind prosopul din calea mea. Neștiind ce altceva să fac, mi-am acoperit fața cu mâna liberă pe care o aveam.

— Ești sigură că fața este primul lucru pe care vrei să îl acoperi?

Îi puteam simți rânjetul în fiecare cuvânt. Nu mai voiam să îmi acopăr nimic. Voiam doar să îl omor. Mi-am coborât mâna și, înainte să mă gândesc de două ori, i-am aruncat cafeaua în față, smulgându-i apoi prosopul din mână. Era pătat cu cafea, dar aia era cea mai mică problemă a mea.

— Ieși!

Și-a șters cafeaua cu dosul palmei.

— Presimt că noi doi o să ne distrăm de minune, iubito.

Scanned by CamScanner

Nu înțelegeam de ce nu era cât de cât nervos. Tocmai îi aruncasem în față un pahar plin cu cafea, iar el vorbea de parcă nu-mi ieșisem din fire.

— Stai departe de mine!

— Știm amândoi că nu vrei asta.

Înainte să îi ofer un răspuns, ușa de la cameră s-a deschis, iar Em a intrat, frecându-și palmele una de cealaltă.

— Am întrerupt ceva?

Și-a plimbat privirea de la unul la celălalt. Am clătinat din cap, rugându-mă ca Aiden să nu înceapă să vorbească. Nu puteam să îi explic ce tocmai se întâmplase.

Parul ei blond ieșea haotic de sub căciula roz. Cât de frig se făcuse de avea nevoie de căciulă? Em n-ar fi purtat așa ceva nici dacă viața ei ar fi depins de asta.

— Ce-ai pățit? l-a întrebat pe Aiden.

Oare Em își dădea seama că Aiden nu era Arden? Era conștientă de existența lui? Inima mi-a stat în loc, apoi a repornit când l-am auzit pe Aiden vorbind:

— S-a împiedicat, a zis sec, apoi a început să se îndrepte spre ușă. Ai grijă de tine, iubito, l-am auzit bombănind înainte să iasă din cameră.

— Iubito? a întrebat Em surprinsă, după ce ușa s-a închis.

Arden nu-mi spunea iubito. Arden nu-mi spunea în niciun fel.

— Mda, am mormăit.

Mi-am luat hainele de pe pat. Aveam nevoie de un duș rece și de un prosop curat.

— E frig tare? am întrebat-o ca să nu îi dau timp să continue cu șuvoiul de întrebări pe care probabil îl pregătea.

— Nu vrei să știi, a zâmbit, începând să se dezbrace. Unde ai dispărut aseară?

Nu eram în siguranță. Întrebările erau pe drum.

— Nu m-am simțit bine, am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte.

A câta minciună era din ultimul sfert de oră?

— Acum ești bine?

— Am o durere îngrozitoare de cap.

Și o dorință arzătoare pe care nu mi-o pot justifica.

— Vrei să încep să colind holurile în căutarea unei pastile?

Scanned by CamScanner

Am clătinat din cap. Oricât de tare mă durea, Em chiar era în stare să facă asta. Să pornească pe holuri, bătând la fiecare ușă în parte. Eram colegă cu Em de când începuse anul universitar și încă nu reușisem să mă obișnuiesc cu toate nebuniile ei. Uneori vorbea la telefon și se spăla pe dinți, în același timp. Când auzeam doar mormăieli la capătul celălalt al liniei, știam că asta făcea. Mânca, se uita la un serial și citea în același timp. Em era plină de ciudățenii, dar era o prietenă bună. Poate ar fi trebuit să îi spun de încurcătura în care mă aflam. Am stat pentru o secundă și am formulat în mintea mea ceea ce aș fi vrut să îi spun, însă nici pentru mine nu avea niciun sens. Am lăsat-o baltă.

Ar fi trebuit să îl amenințe pe Aiden să nu spună nimănui, dar el nu părea să mă ia în serios, indiferent că aveam sau nu aveam ceva pe mine.

— Ești sigură? mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Îhî.

— Du-te fă duș sau îmbracă-te, pentru că nu știu exact ce făceai. Mor de foame, așa că grăbește-te. De ce ai prosopul murdar cu cafea? S-a șters Arden cu el?

Încurcătură peste încurcătură. Em credea că Aiden era Arden, ceea ce mi-a răspuns la una dintre întrebări. Nu știa că Arden avea un frate geamăn. Până în urmă cu câteva ore, nici eu nu știam asta.

— Am vărsat cafea pe el, am spus indiferentă.

A început să chicotească.

— Hai, du-te odată! Vrei să mor de foame?

Nu, nu voiam asta. Em făcea urât când îi era foame. Atât de urât, încât îmi doream să mă aflu pe o rază de câțiva kilometri depărtare de ea.

Am mai făcut un duș, deși aveam impresia că mirosul lui Aiden nu provenea de la mine, ci din cameră, apoi m-am îmbrăcat cu cel mai gros pulover pe care l-am găsit în dulap. Nu-mi venea să cred că în urmă cu o seară purtasem o rochie, iar acum arătam de parcă mă pregăteam să plec într-o expediție la Polul Nord.

— Mănuși? m-a întrebat Em.

Am încuviințat.

— Fular?

Am încuviințat din nou. Em mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Căciulă?

Scanned by CamScanner

— Termină, Em! Mergem cinci minute până la barul din colț. Crezi că o să facem țurțuri?

— Mai bine să fim pregătite, a izbucnit în râs.

Am urmat-o afară din cameră. Eu nu aveam mașină, pentru că la două săptămâni după moartea lui Jethro nu m-am mai urcat la volan, iar Em nici măcar nu avea permis. Ceea ce mă bucura. Însemna că Em era în siguranță, deși uneori se mai urca în dreapta cuiva care participa la curse. De fiecare dată când îmi povestea experiența, îmi făcea stomacul să se strângă ghem, iar inima să îmi tresalte, deși era vie și nevătămată când îmi povestea.

— Ar trebui să aprovizionăm cu ceva minifrigiderul ăla, am zis în timp ce coboram pe scări.

— Eu nu car nimic de la magazin. Ar trebui să îl rugăm pe Arden să ne ducă, după ce mâncăm.

— Arden? am întrebat, simțind un nod persistent în gât.

— El și restul sunt deja la Tau, așa că mișcă-te mai repede.

Nici măcar nu am mai simțit frigul atunci când am ieșit din cămin. Nu mai simțeam nimic, în afară de vinovăție.

— Blair?

Em s-a oprit în mijlocul drumului. Nu îmi plăcea privirea serioasă și încruntată pe care mi-o arunca.

— Da? am șoptit temătoare.

— Poate că mă prind mai greu, dar dacă Arden este la Tau și știu asta pentru că Zeke este acolo și am vorbit cu el înainte să intru în cameră... cel care era în camera ta...

A lăsat propoziția neterminată, sperând să o continui eu. N-am făcut-o. Am înghițit în sec și am început să îmi scot și să îmi așez mănușile la loc.

— Blair?

— Mh?

— Blair, a repetat pe un ton mustrător.

— Promite-mi că o să ții asta pentru tine.

A încuviințat, dar eu aveam nevoie de ceva mai mult.

— Promite-mi, am insistat.

— Promit, Blair.

— Aiden, a fost tot ce am reușit să spun și, chiar și așa, m-am înecat cu numele lui.

— Arden? s-a încruntat Em.

Scanned by CamScanner

— Nu. Aiden. A-I-D-E-N, am silabisit fiecare literă. Îți mai amintești aseară când mi-ai spus că Arden a mers sus? Em a încuviințat. Ei bine, nu era el. Se pare că are un frate geamăn.

Buzele lui Em s-au deschis într-un „o" surprins, dar nici ea nu părea capabilă să vorbească. Era de-a dreptul șocată, ceea ce m-a mirat pentru a doua oară. Zeke era iubitul ei și cel mai bun prieten al lui Arden. Ar fi trebuit să știe.

— Și unde l-a ascuns până acum?

— Habar n-am, am ridicat din umeri, începând să merg din nou.

Frigul își făcea simțită prezența.

— Și ce căuta la noi în cameră?

Em a pornit mai greu și a fost nevoită să alerge în spatele meu. Nu voiam să vorbesc despre asta. Nu voiam să vorbesc deloc, și nu aș fi făcut-o dacă nu aș fi fost nevoită. Dar nu puteam să îi spun adevărul. Nu eram pregătită să recunosc în fața nimănui că, deși nu îl cunoșteam pe Aiden, am stat dezbrăcată în fața lui mai mult decât am făcut-o în fața oricui altcuiva. Goală. Cu totul. Că m-am sărutat cu el... și că mă gândeam din nou la asta.

— Nu știu.

— Și de ce era pătat cu cafea? Pe față, a accentuat zâmbind suspect, imaginându-și probabil tot felul de lucruri.

— M-am împiedicat.

Nu m-a crezut, dar nu a mai spus nimic. Știa că de obicei dacă voiam să îi spun ceva, o făceam. Și urma să o fac, doar că nu atunci.

— Mi s-a părut mie că arăta mai bine decât de obicei, dar desigur că eu nu știam că nu era Arden, mi-a spus în timp ce intram la Tau, zâmbindu-mi cu subînțeles.

Am gemut înfundat, dar ea tot m-a auzit. S-a întors cu fața spre mine, trăgându-și un fermoar imaginar peste buze, aruncând apoi cheia, la fel de imaginară, peste umăr.

Știa. În cel mai bun caz, Em bănuia ceva. În cel mai rău caz, Em își dăduse seama de ceva mai mult.

Oricum, eram într-o mare încurcătură.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 3

Blair

Primele douăzeci de minute nu au fost atât de dezastroase. Em s-a îngrămădit cu Zeke pe canapeaua din fața mea, aruncându-mi câteva cuvinte în treacăt, fiind mult prea ocupată cu buzele iubitului ei. Părul meu a suferit urmări catastrofale în urma ticului nervos de a-mi trece mâna prin el. Eram atât de stresată încât nu am reușit să mănânc mai mult de câțiva cartofi, înainte ca Zeke să își dea seama că nu aveam de gând să mai mănânc și să-mi ia farfuria din față.

Arden a stat la bar, cu spatele la mine, încă de când am ajuns la Tau. Ceea ce îmi convenea într-un fel, pentru că nu eram nevoită să dau ochii rușinați cu el.

— Ce-i cu el? a întrebat Em în clipa în care mi-am răsucit privirea spre bar, unde Arden ridicase tonul la tipul de cealaltă parte.

M-am încruntat, începând să îmi frământ degetele.

— Nu știu, a mormăit Zeke.

Am schimbat o privire derutată cu Em. Nu eram singura care și-a dat seama că Zeke ne mințea. Din fericire sau din păcate, bănuiam care era cauza nemulțumirii lui Arden. Muream de nerăbdare să aflu ce se s-a întâmplat între el și Aiden. Personal, nu puteam înțelege de ce ai încerca să ascunzi faptul că nu ești unicul copil la părinți. De fapt, Arden pomenise de multe ori de Alexander, dar menționase că era fratele lui, care avea patru ani. Aiden era lăsat afară din orice conversație, de parcă nici măcar n-ar fi existat.

— Oh, serios? a întrebat Em cu neîncredere.

Scanned by CamScanner

— Îhî.

— Ești prietenul lui cel mai bun, dar nu știi de ce țipă la Ethan?

Mi-am mutat din nou privirea în direcția barului. Mă gândeam serios să îmi notez numele oamenilor în palmă sau să îmi încep un carnețel, pentru că, deși știam că Ethan era cel care momentan era la conducere în Tau, niciodată nu reușeam să îmi amintesc cum îl chema. Jethro era cel care era bun la ținut minte toate numele. Eu eram cea bună la reținut chipuri.

— Nu suntem fete, a răspuns Zeke. Știi, nu mergem câte doi la toaletă ca să ne împărtășim chestii.

Em i-a aruncat o privire fulgerătoare. M-am rugat să nu înceapă să se certe. Aveam suficiente lucruri în minte ca să mai asist și la o ceartă între ei.

— Hei, i-am zis lui Zeke înainte ca Em să se gândească să îl înjure. Știi cumva ce face Arden după?

Am mimat un zâmbet.

— Nu.

A ridicat din umeri, apoi s-a încruntat. Poate nu trebuia să încerc să îl feresc de furia iubitei sale.

— Mă gândeam că ne duce să facem câteva cumpărături, am zis în continuare.

— Mda, asta nu cred că o să se întâmple.

A fost rândul meu să mă încrunt.

— De ce?

Înainte să îmi răspundă, s-a uitat la bar de parcă avea nevoie de aprobarea lui Arden ca să îmi spună ce se întâmpla. Oricum, ce se întâmpla? Aș fi preferat să rămân în cameră sau, în cel mai rău caz, să iau prânzul în toaletă, ca să nu trebuiască să mă confrunt cu problemele celor din jurul meu. Contrar părerii generale, toaleta nu este un loc atât de îngrozitor în care să iei prânzul. Într-adevăr, poate nu poți să mănânci nimic, dar singurătatea vine ca un bonus. Am făcut asta aproape două luni după moartea lui Jethro, ca să nu fiu nevoită să înfrunt privirile compătimitoare ale celor din jurul meu.

— A rămas fără mașină.

— A rămas fără mașină?

Scanned by CamScanner

Nu știu sigur dacă eu sunt cea care a ridicat tonul sau Em, dar una dintre noi a reușit să îi atragă atenția lui Arden. A aruncat o privire ucigătoare spre masa noastră, apoi a lăsat baltă discuția pe care o purta cu Ethan.

— Salut, roșcato.

Iubito.

Am clipit des. De unde mai apăruse o voce în mintea mea? Și de ce suna ca Aiden?

— Poftim? am șoptit nesigură pe mine.

— Am zis, a repetat Arden, salut roșcato.

Am încuviințat. Arden s-a așezat pe spațiul liber de lângă mine și m-a sărutat în treacăt. N-am făcut nici măcar o singură mișcare, dar îmi doream să îmi trag un scaun de la una din celelalte mese. Voiam să stau la distanță față de el. De fapt, cred că îmi doream să stau singură, la altă masă.

— E totul în regulă? l-a întrebat Zeke ceea ce și eu și Em voiam să aflăm.

— N-a glumit, a răspuns Arden încruntat.

Privirea lui Em reflecta propria mea confuzie. Era de parcă vorbeau într-un fel de cod pe care fetele care mergeau câte două la toaletă nu aveau cum să îl înțeleagă.

Am închis ochii pentru câteva clipe, luptându-mă cu dorința de a mă evapora.

— Cine? am auzit-o pe Em.

— Nimeni, a mârâit Arden.

— Unde ți-e mașina? am întrebat, încă ținând ochii închiși.

— Le-ai spus despre mașină?

Mi-am încrucișat brațele la piept, deschizând ochii ca să înfrunt realitatea din jurul meu. O iubeam pe Em. Cu toate ciudățeniile ei, era colega și prietena mea. Știam că puteam să am încredere în ea. Mi-am fixat privirea asupra lui Zeke, încercând să îmi dau seama dacă îi puteam suporta măcar prezența. Îmi era destul de clar că nu îi suportam atitudinea de superioritate, așa că m-am întrebat dacă îl acceptam din cauza lui Em sau a lui Arden.

— Mi-a scăpat, a mormăit Zeke.

— Ți-a scăpat?

Scanned by CamScanner

Acum, atitudinea lui Arden era cea care mă scotea din sărite. Eram conștientă că așa fusese dintotdeauna, însă dintr-odată, mă deranja incredibil de tare.

— Ce naiba, Arden? m-am trezit întrebând cu voce tare. Ai de gând să ne spui ce-i cu mașina sau vrei să țipi la toată lumea?

Toți trei m-au privit de parcă mi-am ieșit din minți, dar nu îi puteam blama. În cel mai bun caz, într-o situație care nu îmi plăcea, aș fi ridicat din umeri și mi-aș fi găsit de lucru cu altceva, prefăcându-mă că nu îmi păsa.

— Blair?

Mi-am ridicat palmele în sus.

— Ai avut un accident? am întrebat, ignorând modul în care mi-a pronunțat numele, avertizându-mă că nu trebuia să insist asupra subiectului.

— Nu, dar acum că ai zis asta, cred că aș fi preferat unul.

— În locul a ce?

Mi-am îngustat privirea, așteptând nenorocitul de răspuns. Nu îmi dădeam seama ce se întâmplase atât de grav încât să îi fie rușine să recunoască. Îmi doream să fiu în oricare alt loc, mai puțin acolo, lângă Arden. Dintr-un oarecare motiv, privirea arzătoare a fratelui său, încă stăruia în mintea mea.

— E posibil să fi pariat pe ea și să o fi pierdut.

Am pufnit involuntar. Mi-am unit buzele într-o linie subțire ca să nu izbucnesc de-a dreptul în râs. Arden mă privea de parcă o luasem razna.

— Felicitări!

Tonul sarcastic al colegei mele de cameră nu m-a ajutat în încercarea de a-mi reține zâmbetul.

— A cui e? am întrebat după ce am fost sigură că nu urma să izbucnesc din nou în râs.

— A fratelui meu, a spus Arden pe un ton rece.

Zâmbetul mi-a pierit de pe față.

— A fratelui tău Alexander? am făcut pe proasta. Cel de patru ani? Știi, cred că nici măcar nu ajunge la pedale.

Em și-a arcuit o sprânceană, întrebându-mă din priviri ce era cu mine. Mi-am rotit privirea spre Arden, evitând să răspund întrebării nerostite a colegii mele.

Scanned by CamScanner

— A fratelui meu geamăn, a mormăit Arden în așa fel încât să nu se înțeleagă mare lucru.

— Ai un frate geamăn?

Nu era necesar ca Em să întrebe asta, din moment ce se întâlnise cu el, dar mi se părea că făcea același lucru ca și mine. Își bătea joc de Arden și de nervozitatea lui.

— Mda.

Arden a ridicat din umeri.

— De ce nu ne-ai spus niciodată despre el?

— Lăsați-o baltă! a încercat Zeke să intervină.

Însă nici eu și nici Em nu aveam de gând să o lăsăm baltă. Știam că erau multe lucruri pe care nu le aflasem despre Arden, dar ai crede că un frate geamăn nu este un lucru pe care să îl lași atât de ușor pe dinafară. Em probabil era mai surprinsă decât mine sau chiar nervoasă, pentru că Zeke știa, însă nu i-a spus niciun cuvânt. Poate că nu mergeau la baie amândoi, dar cu siguranță făceau o treabă bună în a se apăra unul pe celălalt.

— Pentru că ar fi trebuit să se afle la mii de kilometri depărtare, dar se pare că nu pleacă nicăieri prea curând. S-a transferat. Nici măcar nu i-a anunțat pe ai mei.

Puteam simți ura din cuvintele lui Arden. Am rămas blocată la gândul că Aiden nu avea de gând să plece curând, iar când m-am dezmeticit de cap, mi-am dat seama că Arden vorbise de parcă fratele său nu făcea parte din familie.

— Aiden e major. Nu cred că are nevoie de aprobarea alor tăi.

Of, Doamne!

Eu eram cea care a rostit cuvintele. Am privit panicată în stânga și în dreapta, nevenindu-mi să cred ce am spus. A sunat de parcă încercam să îi iau apărarea lui Aiden și, de fapt, poate că asta făceam, doar că nu eram dispusă să recunosc nici măcar în fața mea.

— Poftim?

— Nimic, i-am răspuns lui Arden. N-am spus nimic.

Doar că spusesem. Și nici nu îmi dădeam seama de ce mă bucuram că Aiden nu pleca nicăieri prea curând. Nu făcuse altceva în afară de a mă scoate din sărite și de a mă dezbrăca, dar eu îi luăm apărarea.

— Deci nu ne poți duce la cumpărături, a intervenit Em în favoarea mea.

Scanned by CamScanner

Nu-mi amintesc să îi fi fost vreodată mai recunoscătoare ca în acel moment. Aproape am răsuflat ușurată. M-am pierdut din nou în gânduri. Conversația se desfășura în jurul meu, dar nu auzeam niciun cuvânt. Privirea îmi era fixată pe Arden, studiindu-l cu atenție. Eram o idioată. Una mare. Poate că erau gemeni, dar cu siguranță nu erau identici și nu voiam să recunosc asta, pentru că ar fi trebuit să îmi justific acțiunile din urmă cu o seară. Și nu știam cum. Poate eram prea hotărâtă ca în cele din urmă să mă culc cu el, dar tot ar fi trebuit să îmi dau seama. Privirea lui Arden era mai deschisă la culoare cu cel puțin o nuanță. Nu avea gropițe. Modul în care vorbea era altul.

Ce era cu mine? Fusesem într-adevăr beată? Era atât de întuneric în cameră încât nu am putut să îmi dau seama de nici unul dintre lucrurile astea?

Drăguță încercare, mi-am zis în minte.

Trebuia să încetez să îmi mai caut scuze și, în schimb, să îmi dau seama de ce eram împreună cu Arden.

Vederea mi s-a încețoșat din senin. Trebuia să îmi pun ordine în viață. Trebuia să fac asta cât mai curând.

— Ne vedem mai târziu, am încercat să zâmbesc, deși m-am ridicat de la masă fără nicio explicație.

— Blair! a strigat Arden în urma mea.

— Nu mă simt bine, am spus, întorcându-mi privirea pentru câteva secunde.

M-am îmbrăcat din mers, aproape alergând până la ieșire. Mi-am dat seama că nu am plătit, dar nu voiam cu niciun preț să mă întorc acolo. Am scos telefonul din geacă și i-am trimis un mesaj lui Em.

Te rog plătește și pentru mine. Îți dau banii când ne vedem.

Mi-am tras mănușile înapoi pe mâini, apoi mi-am sprijinit palmele pe genunchi. Aerul rece îmi provoca o senzație de arsură în piept. Speram să nu fac un atac de panică. Ultimul mi se declanșase în urmă cu câteva luni. Nu puteam să fac față altuia. Am așteptat până când respirația mi s-a reglat, apoi am pornit spre cămin. Eram hotărâtă să nu mai ies din cameră decât dacă era absolut necesar. La cursuri și să-mi cumpăr de mâncare. Oricum era prea frig pentru orice altceva.

Scanned by CamScanner

* * *

Următoarea săptămână a trecut ca prin ceață. N-am văzut și n-am auzit nimic în jurul meu, de parcă trăiam în locul altcuiva. Am mers la cursuri, am însoțit-o pe Em la cumpărături și am început să mă distanțez din ce în ce mai mult de Arden.

Gândul că trebuia să vorbesc cu Aiden devenea din ce în ce mai stăruitor, iar în mintea mea s-au format o sută de scenarii diferite despre cum ar fi decurs întâlnirea noastră, însă singurul lucru care era cu adevărat important, era să îmi păstrez hainele pe mine.

Nu îmi dădeam seama ce simțeam pentru Arden sau dacă simțisem vreodată ceva cu adevărat. Ar fi trebuit să mă despart de el înainte ca relația noastră să se transforme într-un dezastru. Despărțirea avea să fie mai ușoară după doar câteva luni și trebuia să o fac înainte ca relația noastră să avanseze. În ce direcție, nu prea știam, pentru că nu aveam de gând să mă culc cu el. Poate doar dacă certurile noastre ar fi devenit mai dese.

Mă balansam de pe un picior pe celălalt, incapabilă să iau o decizie. Am plecat de la cămin destul de hotărâtă, însă pe drumul spre frăție am început să îmi dau seama că nu era o idee prea strălucită. Mi-am scos mănușile și am întins mâna ca să bat la ușă, apoi mi-am retras-o.

Nu puteam să o fac.

Era o idee proastă.

În clipa în care m-am răsucit pe călcâie, ușa s-a deschis, făcându-mă să mă opresc.

— Blair? m-a întrebat o voce surprinsă.

Mi-am întors capul. Am clipit des, încercând să îmi amintesc numele blondului. După mari eforturi, mi-am amintit că îl chema Ethan. Era același cu care se certase Arden la bar.

Ethan mă privea cu o sprânceană arcuită, la fel de conștient că și mine de faptul că nu prea aveam ce să caut acolo.

— Salut, am zis șovăielnic. De unde ai știut că sunt eu?

— Ești singura roșcată sexy pe care o cunosc.

În ciuda frigului de afară, îmi simțeam obrajii luând foc.

— Ăăă... M-am bâlbâit. Mersi.

Ethan a pufnit în râs, apoi a ieșit din casă, lăsând ușa deschisă.

Scanned by CamScanner

— Nu intri? m-a întrebat după câteva secunde.

Mi-am rotit privirea în jur. Era cam târziu să mă prefac că nu eram acolo. Îmi rămânea doar să mă rog ca Ethan să nu îi spună lui Arden că am trecut pe acolo.

— Pe cine cauți, Blair?

Mi-a făcut impresia că tonul lui era unul cu subînțeles. Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Eram nepoliticoasă, însă nu îi datoram nicio explicație.

— Nu stau mult, am zis pe lângă subiect.

Ethan și-a scos cheile de la mașină din buzunar, privindu-mă suspect. Și-a trecut o mână prin părul des și blond, apoi a zâmbit larg.

— Aiden era sus, mi-a spus înainte să plece.

Am înjurat în gând. Ce mă dăduse de gol? M-am încruntat și am intrat în casă, închizând ușa în urma mea. Probabil angajau pe cineva pentru curățenie. Încăperile pe lângă care treceam erau de nerecunoscut. Mi-a părut rău pentru persoana care trebuia să strângă dezastrul lăsat de cei care locuiau acolo. Mi-am băgat mănușile în buzunarul de la geacă și am deschis fermoarul. Am urcat scările cu încetinitorul, de parcă încercam să trag de timp. Nu eram sigură care era camera lui Aiden, dar presupuneam că era cea în care...

Of, Doamne!

Golul din stomac m-a făcut să mă opresc pentru ceva timp. Mă simțeam de parcă retrăiam din nou seara din urmă cu o săptămână. Trebuia să îmi revin. Aiden era o persoană ca oricare alta, iar tot ce aveam de făcut era să vorbesc cu el și să plec.

Te rog, păstrează-ți hainele pe tine, mi-am spus în gând.

Ajunsă în fața ușii, am inhalat adânc, apoi am bătut scurt, de două ori. Aiden a deschis ușa mult mai repede decât mă așteptam. Părea ușor încruntat, însă nu a durat mult ca un rânjet răutăcios să îi încolțească pe buze.

— Îți era dor de mine, iubito?

Am clătinat din cap. Nu. Poate. Da. Nu mă simțeam capabilă să vorbesc până când nu scăpam de furnicăturile din corp. Aiden s-a ferit din ușă, dar am așteptat un minut înainte să intru. Nu mi se părea o idee bună să mă aflu singură în aceeași încăpere cu el. Experiența mi-a dovedit lucrul ăsta.

Scanned by CamScanner

— Nu te muşc, a zis pe un ton amuzat.

Probabil arătam din nou ca o roşie. Mi-am făcut curaj şi am intrat.

— E necesar să încui uşa? m-a întrebat. Ai de gând să te dezbraci? Nu că m-ar deranja.

Mi-am strâns mâinile în pumni, muşcându-mi limba ca să nu îl înjur. Abia reuşeam să mă controlez, când l-am auzit rotind cheia în uşă.

— Am de gând să vorbesc, am zis ca să întrerup tăcerea dintre noi.

Un curent rece mi-a străbătut şira spinării atunci când i-am simţit căldura trupului în spatele meu. M-am încruntat. Nici măcar nu l-am auzit păşind prin cameră. Îi auzeam respiraţia regulată de undeva de deasupra mea şi totul în mine se revolta. Am oftat involuntar. O parte din mine voia să fug de acolo, dar nu era singură. Mai era o altă parte care mă implora să mă dau un pas în spate şi să mă lipesc de el.

— Asta e ceva nou, a zis pe un ton amuzat.

Am pufnit iritată.

— Mda, am mormăit. Atunci când nu alerg goală pe holurile căminului, îmi place să mai şi vorbesc cu oamenii.

Nu şi cu el. Nu voiam să vorbesc cu el, deşi eram curioasă să aflu de ce nu se înţelegea deloc cu fratele lui. Voiam să îl sărut din nou şi să nu simt nimic, ca să pot să îmi salvez relaţia cu Arden, chiar dacă nu eram sigură de ceea ce simţeam pentru el. Mi-a înconjurat talia cu braţele, lipindu-mă de el. Pieptul începea să mi se ridice şi să coboare din ce în ce mai repede şi aveam impresia că mă lăsam din nou în voia lui, exact cum se întâmplase în acea seară. M-a rotit cu o mişcare rapidă. Faţa îmi ajungea la pieptul lui şi nu înţelegeam dorinţa subită de a o ascunde acolo. Mi-a aşezat o şuviţă de păr după ureche, mângâindu-mi în treacăt pielea.

Nu-mi permiteam să gem din nou în faţa lui.

— Trebuie să vorbim, am reuşit să articulez.

— N-ai spus nimic, mi-a atras atenţia în timp ce îmi mângâia obrazul cu vârful degetelor.

Habar nu aveam de ce făcea asta. Nici când a ajuns atât de aproape de mine.

Scanned by CamScanner

— Știu, a fost tot ce am reușit să îndrug.

Mi-am ridicat privirea spre el, întâlnind un zâmbet vag. Încercam să îmi amintesc pentru ce eram acolo, dar îmi era greu. Era mult prea aproape de mine ca să mă pot concentra. Pielea îmi lua foc în urma atingerilor sale și pierdeam controlul asupra mea. Voiam atât de rău să îl sărut, încât nu mai conta pentru ce mă aflam acolo.

Am înghițit în sec. Nu-mi dădeam seama ce îmi făcea și cum reușea să îmi încurce gândurile atât de ușor. De ce nu simțeam același lucru și în preajma lui Arden? Doar erau gemeni. Ar fi trebuit să simt același lucru, nu? Eu eram vinovată?

— Blair?

Am închis ochii, conștientă de faptul că dacă încerca să mă sărute, nu l-aș fi oprit. Ba din contră, aș fi participat și eu.

— Voiai să vorbim, mi-a amintit.

Mă simțeam ridicolă. Trebuia să vorbim, dar în același timp, nu ar fi trebuit să mă lipească de el în așa fel încât sânii să mi se zdrobească de pieptul lui. Buzele noastre erau despărțite de mai puțin de câțiva centimetri. A înghițit în sec, apoi a făcut ceva care m-a luat prin surprindere.

S-a retras.

Am clipit dezorientată, însă gândurile mi se așezau în ordine și mi-am amintit pentru ce mă aflam acolo. Mă simțeam ridicol pentru că m-am pierdut din nou, mult prea repede. Ce încerca să facă? Se amuza pe seama mea?

— Trebuie să îi înapoiezi mașina lui Arden, am zis calmă și serioasă.

Chiar nu credeam că urma să reușesc să fac asta. Și-a arcuit o sprânceană, buzele urindu-se într-o linie subțire.

— Trebuie?

Am încuviințat.

— Arden știe că ești aici, Blair?

— Nu și aș prefera să nu afle.

— La fel cum nu trebuie să afle de faptul că aproape ai făcut sex cu mine?

Am înghițit în sec.

— Aproape, am accentuat.

Scanned by CamScanner

Mi-am încrucișat brațele la piept, începând să mă plimb prin cameră. Era la fel de ordonată ca ultima dată. M-am oprit în fața biroului pe care se aflau trei teancuri de cărți. Multe dintre ele erau de literatură, dar mai erau câteva care m-au făcut să mă încrunt.

— Le-ai citit? am întrebat în timp ce îmi treceam degetele peste cotoarele lor, citind titlurile.

— Pe toate, mai puțin pe cele pentru facultate și pe care chiar ar trebui să le citesc.

Am zâmbit. De unde căzuse tipul ăsta? Din Rai? Nu era suficient faptul că arăta incredibil de bine, trebuia să fie și inteligent? Ordonat. Atrăgător. Arogant. Extrem de enervant.

— Cred că ăsta este singurul lucru serios pe care mi l-ai spus până acum, care să nu fie o aluzie sexuală.

— E prima întrebare pe care mi-ai pus-o.

Voiam să îl contrazic, dar avea dreptate. Până în acel moment am fost mult prea preocupată să mă dezbrac, decât să vorbesc.

— Informatică? am întrebat de-a dreptul surprinsă. În ce an?

— Master. Primul.

M-am rotit spre el. Între timp își scosese o țigară. Nu înțelegeam de ce fuma în cameră, dar probabil pe el nu îl deranja fumul.

După vârsta lui, ar fi trebuit să mai aibă până să ajungă la master. L-am privit încruntată.

— Am făcut doi ani într-unul, acum doi ani, mi-a explicat, deși eu nu am întrebat nimic.

Începeam să mă simt și mai derutată. Și frustrată. Mi-ar fi fost mai ușor să stau departe de el dacă m-aș fi convins că era un idiot. Din păcate pentru mine, lucrurile nu erau atât de simple și presimțeam că trebuia să mă pregătesc pentru mai multe surprize.

— Unde?

Nu trebuia să îmi manifest curiozitatea pentru persoana lui, dar era singurul care putea să îmi dea câteva informații. Arden cu siguranță nu părea dispus să vorbească despre el.

— De ce nu îl întrebi pe Arden?

Faptul că mi-a amintit de existența fratelui său i-a provocat un zâmbet.

Scanned by CamScanner

— Apropo de Arden, am zis. Trebuie să îi înapoiezi mașina.

Cred că i-am mai spus asta o dată.

— De ce aș face asta?

— Pentru că l-ai lăsat fără mașină? am întrebat retoric.

— Nu l-am lăsat, a zis sigur pe el. Am pus un pariu, Blair. A pierdut, l-a respectat. Simplu. În plus, dacă aș fi în locul lui, nu mi-aș face prea multe griji.

— Pentru?

M-am lipit de birou, studiindu-l cu atenție. În mod clar nu îi făcea plăcere să vorbească despre Arden.

— Crystal probabil o să îi cumpere alta, înainte să îi simtă lipsa.

— Crystal? m-am încruntat.

— Mama noastră, Blair.

N-am întrebat de ce i se adresă mamei lui cu numele mic. Tonul îi era surprins. Ar fi trebuit să știu cum îi chema pe părinții lor. Și știam, doar că nu în acel moment.

— Aiden, am insistat. Te rog.

— O să văd ce pot face.

Nu mi-a plăcut zâmbetul larg de pe fața lui.

— Mulțumesc.

Mi-am mutat privirea în jos, asupra papucilor mei. Trebuia să îl rog să nu îi spună lui Arden de modul în care decurgeau întâlnirile noastre, dar nu știam cum.

— Aiden, am șoptit încercând să îmi pun ordine în gânduri.

— Chiar vreau să aud asta în timp ce ai un orgasm, a zis gânditor.

— Poftim? m-am bâlbâit, nesigură dacă am auzit bine.

— Numele meu, m-a lămurit.

I-am aruncat o privire nervoasă. Trecuse timpul discuțiilor fără aluzii.

— Păcat că nu o să afli niciodată.

Am început să mă îndrept nervoasă spre ușă, fără să prevăd că urma să mă oprească.

— Îmi ești datoare cu un tricou și o cafea, mi-a zis, prinzându-mă de mână.

Scanned by CamScanner

L-am privit încruntată. În loc să las tricoul lui în baie în acea seară, l-am luat cu mine. A fost un gest irațional pe care nu știam de ce l-am făcut.

— O cafea? am întrebat ce nu mi se părea logic.

— Cafeaua pe care ai fost atât de drăguță încât să mi-o arunci în față, era a mea.

— O să îți cumpăr un tricou cu un imprimeu. E bine?

A râmjit, dându-mi drumul la mână. Nu-mi plăcea senzația răcoroasă pe care o simțeam în lipsa atingerii lui.

— Să nu uiți, iubito.

Mi-am dat ochii peste cap si am dat să deschid ușa, dar am întâmpinat o problemă. Era încuiată, iar cheia nu era în ușă.

— Aiden?

Iar el zâmbea larg și, pe deasupra, avea și acea sclipire de prădător în privire.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 4

Blair

— Aiden? Ce naiba? am întrebat câteva minute mai târziu, minute pe care le-am petrecut ca o idioată în pragul ușii.

Între timp, Aiden și-a mai aprins o țigară, a luat scrumiera de pe pervaz, apoi s-a întins pe pat, cu o mână îndoită sub cap. Am făcut o grimasă când l-am văzut urcându-se cu bocancii în pat, dar mi-am tot spus că nu era treaba mea. Nu era patul meu, iar dacă Aiden voia să se urce cu bocancii în el, n-avea decât.

— Ce naiba, ce?

Afișa o expresie atât de nevinovată încât mi-am dat ochii peste cap. Oricât mă străduiam, nu puteam să ghicesc ce era în mintea lui. Și, mai important, unde era cheia?

— Serios, Aiden. Treaba asta nu e deloc amuzantă. Trebuie să ajung la cursuri și o să întârzii.

Era o minciună, dar poate nu își dădea seama de asta. A tras un fum din țigară, cu privirea fixată asupra mea. Mă studia din nou din cap până în picioare, făcându-mă să mă simt dezbrăcată. Iar ăsta chiar era ultimul lucru de care aveam nevoie. Așa mă făcea să mă simt de fiecare dată când mă privea sau doar mă sâcâia gândul că rămăsesem goală în fața lui și credeam că și el mă vedea așa.

— Știi, Blair, a zis pe un ton lipsit de inflexiuni, dacă Arden te întreabă dacă mă cunoști, sper să fii în stare să minți mai bine de atât, altfel o să ai de dat niște explicații.

Îmi venea să mă scurg pe lângă ușă. Mi-am băgat mâinile în buzunarele de la geacă, strângându-le în pumni, dar m-am forțat să stau în picioare.

Scanned by CamScanner

- Chiar am cursuri, am insistat.

Era doar pe jumătate o minciună. Aveam cursuri ceva mai târziu în acea zi, deci nu riscam să întârzii.

— Serios, Blair. De ce ești aici?

— Ți-am spus deja, am zis încruntată.

— Pentru că Arden trebuie să își primească mașina înapoi?

— Da, am răspuns mult mai sigură decât mă simțeam.

— Și ce părere ar avea Arden dacă ar ști că ai venit să îmi ceri asta?

Una deloc bună. Probabil și-ar fi ieșit din minți. Nu mai vorbisem în ultima săptămână despre Aiden, dar era mai mult decât vizibil cât de deranjat era de întoarcerea lui. Nu vorbea cu mine în mod direct, dar îl auzisem discutând cu Zeke. În acea zi la Tau, s-a certat cu Ethan din cauză că l-a primit pe Aiden în casa frăției, deși nu făcea partea din ea. Părea a fi o poveste încurcată pe care nu aveam cum o să descâlcesc fără să par băgăcioasă.

— Ți-am spus pentru ce am venit aici, ai spus că te mai gândești la asta. Acum vrei să mă lași să plec?

— Eu nu te țin cu forța.

Mă scotea din minți modul degajat în care se comporta. Eu mai aveam puțin și îmi ieșeam din fire, în timp ce el stătea relaxat pe pat și își fuma țigara. Am oftat zgomotos și am străbătut camera, oprindu-mă în fața biroului. Am tras scaunul și m-am așezat. L-am surprins în clipa în care și-a arcuit o sprânceană, neînțelegând gestul meu. Își bătea joc de mine. Poate nu mă ținea cu forța în cameră, cel puțin nu fizică, dar refuza să îmi dea cheia, așa că tot mă ținea acolo. Ce rost avea să mă agit și să par și mai ridicolă decât probabil eram deja în ochii lui?

— Și unde ai fost până acum? am încercat să fac conversație.

Am luat una din cărțile de pe birou și am început să o răsfoiesc.

— La mulți kilometri depărtare.

Același răspuns îl primisem și de la Arden, dar nu m-a mirat. La urma urmei, erau frați gemeni. Într-o oarecare măsură, pentru că dacă îi priveai cu mai mare atenție, erau o mulțime de diferențe între ei doi. Și, din păcate pentru mine, cea mai mare consta în modul în care mă simțeam în preajma fiecăruia. În preajma lui Aiden o parte din mine era calmă și liniștită,

Scanned by CamScanner

în timp ce alta începea să fiarbă la foc mocnit. În preajma fratelui său mă simţeam pur şi simplu nervoasă. Nu că el nu m-ar fi enervat, dar am descoperit atunci că puteam fi nervoasă în moduri diferite.

— Asta e cam vag, am zis în cele din urmă.

S-a încruntat şi a stins ţigara în scrumieră. Înnebunită de fumul din cameră, m-am ridicat şi am deschis geamul.

— Deja vrei să te arunci, iubito? Fii serioasă. Nici n-am zis mare lucru.

Am zâmbit involuntar.

— Îmi iau măsuri de precauţie.

M-am întors pe scaunul de la birou, începând să mă rotesc. Am închis ochii, amintindu-mi de mârâitul pe care îl scotea Jethro de fiecare dată când începeam să mă rotesc pe scaunul de la biroul lui. Se plângea că îl ameţeam de cap, de parcă el s-ar fi rotit, nu eu.

— De ce zâmbeşti, iubito?

Am strâns ochii mai tare. Ar fi trebuit să îi atrag atenţia să nu mai îmi spună aşa, dar ceva m-a împiedicat să o fac. Poate modul în care suna acel cuvânt pe buzele lui.

— Mă gândeam la Jethro.

O, Doamne! Mi-am muşcat limba atât de tare încât am icnit de durere. Am deschis ochii şi am întâlnit confuzia de pe chipul lui. Şi-a arcuit o sprânceană, apoi s-a încruntat şi a pufnit.

— Sunt derutat. Jethro e un alt tip în faţa căruia te tot dezbraci?

Speram să nu audă sunetul scos de felul în care îmi scrâşneam dinţii, dar zâmbetul răutăcios mă asigura că mă auzise.

— Nu, am zis sec.

În jumătate de an, era prima persoană în faţa căreia l-am adus pe fratele meu în discuţie, şi asta fără să îmi dau seama. De obicei eram mult mai precaută. Nu voiam să vorbesc despre asta, oricât de dor mi-ar fi fost de el. Iar Aiden înţelegea totul pe dos. Mi-am trecut mâna prin păr, apoi m-am ridicat de pe scaun.

— Îmi deschizi uşa?

— De ce te-ai enervat?

De ce nu putea pur şi simplu să răspundă la ceea ce îl întrebam eu?

Scanned by CamScanner

— Nu m-am enervat. Acum deschide-mi ușa.

Te rog, deschide ușa până nu o să încep să plâng.

De asta mai aveam nevoie. Să încep să plâng în fața lui. Numele lui Jethro era capabil să îmi provoace o durere în piept și un șuvoi de lacrimi. Îmi era dor de el. Al naibii de dor de el. Nu știu dacă o să vină vreodată ziua în care să nu îi simt lipsa.

— Iubito, eu nu te judec, a zâmbit cu un colț al buzelor. Te-ai făcut destul de înțeleasă. Ești liberă să te dezbraci în fața cui vrei tu.

— Jethro nu-i...

Am întrerupt propoziția la jumătate. Nu îi datoram nicio explicație, dar simțeam nevoia să o fac. Mi-am ridicat privirea spre tavan, încercând să alung lacrimile din colțurile ochilor.

— Blair? a șoptit pe un ton precaut pe care l-am auzit mult mai aproape de mine. Ce am spus?

Mi s-a părut că ultima parte a mormăit-o mai mult pentru el, pe un ton care mie mi s-a părut a fi frustrat. Am închis ochii atunci când s-a oprit în fața mea. Nu mă puteam descurca în același timp cu durerea provocată de dorul de Jethro și cu prezența sâcâitoare a lui Aiden care stârnea ceva în mine.

— Dă-mi cheia, Aiden! Sau mă arunc pe geam, am adăugat ca să distrug starea sumbră în care începeam să mă scufund.

— Ține, a zis, luându-mă prin surprindere.

Trebuia să îmi dau seama că ceva era în neregulă. La cum am interacționat noi până în acel moment, Aiden nu s-ar fi dat bătut atât de ușor. Cel puțin, nu fără să mai adauge ceva. Am privit suspicios la cheia care stătea în palma lui întinsă.

— Serios? am întrebat cu neîncredere.

Aiden a zâmbit pe o lateralã, arcuindu-și o sprânceană. Aveam impresia că, de fapt, mă provoca.

— Nu vreau să te arunci de la geam, iubito. Nu-mi place mizeria.

După ce am luat cheia din mâinile lui, tot nu-mi venea să cred că nu și-a retras mâna.

— Așa ușor? Fără niciun comentariu, nimic? Vreo aluzie, ceva? Chiar nimic? am întrebat după o tăcere de câteva secunde din partea lui.

Scanned by CamScanner

Privirea mi-a căzut pe gropițele din obraji. De ce neîncrederea mea i se părea atât de amuzantă?

— Răspunde-mi la o întrebare, Blair, a zis în cele din urmă. Ce faci aici?

— Ți-am spus deja ce fac aici, am răspuns derutată de întrebarea lui.

De fapt, îi spusesem de vreo două ori de ce mă aflam acolo.

— Nu mă refer la povestea cu mașina.

— Atunci?

Am clipit des. El a făcut un pas spre mine, eu m-am dat unul în spate. Nu puteam să îl las să se apropie prea mult de mine, așa că m-am tot retras până când am simțit ușa în spatele meu. Nenorocita aia de ușă. Subconștientul meu care mă ura complet, a decis că era un moment bun să îmi proiecteze în minte imaginile din urmă cu o săptămână. M-am foit neliniștită, în timp ce Aiden pășea lent spre mine. Ce-am văzut în privirea lui n-ar fi trebuit să mă mire, dar cumva mă așteptam să mă fi înșelat până atunci. Doar că sclipirea era la fel de prezentă ca și până atunci și mă privea de parcă eram... proprietatea lui.

— Ce facem noi aici, iubito?

Nu aveam un răspuns la acea întrebare, dar aș fi putut să îi explic exact ce făceam în acea secundă. Eu eram lipită de ușă, iar în clipa în care a început să îmi atingă obrazul cu degetele lungi, mi-am dat seama că eram terminată. Era o singură atingere, pe obraz. Iar dacă asta reușea să stârnească un foc de artificii în stomacul meu, atunci nu voiam să mă gândesc la mai mult. Nu voiam, dar am făcut-o. Mi-am amintit de modul în care buzele lui Aiden se mișcau peste ale mele și de felul în care mi-a mușcat fiecare centimetru de piele. Nu-mi permiteam să mă gândesc la asta de fiecare dată când se apropia de mine. Era greșit.

— Nu înțeleg ce vrei, Aiden.

Nu mă credea.

— Serios?

A pufnit ironic. M-am lipit și mai tare de ușă, încercând să impun măcar câțiva centimetri de distanță între noi.

— Iubito, a început mult prea degajat ca să nu bănuiesc că urma să mă scoată din minți. Dacă încă vrei să faci sex cu mine, tot ce trebuie să faci e să spui.

Scanned by CamScanner

Ochii mi s-au mărit de uimire. Mă așteptam la multe prostii din partea lui Aiden, dar probabil nu am crezut că o să spună una atât de mare. Oricât de mare era dorința de a-i da o palmă, am înfrânat-o. M-am pierdut de prea multe ori în fața lui până în acel moment. I-am aruncat o cafea în față și am pomenit numele lui Jethro. Nu trebuia să îi permit să mă enerveze atât de tare încât să îl lovesc.

— Iubitule, am zis calmă. Mai degrabă mă arunc de la fereastră.

— Decât să o spui sau decât să o faci?

M-am răsucit și am băgat cheia în ușă, lucru pe care ar fi trebuit să îl fac de mult timp. Înclinam spre prima variantă, iar asta era o idee groaznică.

— Nu-ți face griji, Blair. Nu-i nevoie să vorbești ca să te înțeleg. Ai un mod aparte de a te îmbujora.

— Du-te naibii!

Am ieșit, izbind ușa în urma mea. Presimțeam că nu avea de gând să lase lucrurile așa, dar nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Mă rugam doar ca răzbunarea lui să nu vină sub forma unei discuții cu fratele lui, în care să îi spună de... noi, orice ar fi însemnat asta.

* * *

Am încercat să îmi concentrez toată atenția la cursuri și să uit de Aiden. Era mult mai ușor de spus, decât de făcut. Cumva, irișii lui albaștri îmi erau imprimați în memorie și oriunde mă uitam sau orice făceam, nu reușeam să îi scot din minte.

Nu înțelegeam ce era cu mine. În mod clar nu îmi plăcea de el. Era arogant și mă scotea din sărite. Cu fiecare cuvânt pe care mi-l adresa, nu făcea decât să mă enerveze și era suficient că aveam de interacționat cu unul dintre frații Holden.

Singura soluție era să stau departe de Aiden și am reușit să fac asta. Cel puțin, am reușit să fac asta până când am ieșit cu Em în oraș. Nu am fost de acord de la bun început, însă cumva, a reușit să mă convingă. Sau poate doar aveam nevoie să mă conving că dacă încercam să îmi ocup timpul, nu m-aș mai fi gândit atât de mult la Aiden. Spre nefericirea mea, Em era îm-

Scanned by CamScanner

preună cu Zeke, ceea ce nu prea mă mulțumea, iar acum eram blocată în aceeași mașină cu ei doi.

Tot ce îmi doream era să mă întorc la cămin.

— Ce facem aici? am întrebat, sperând că îmi va răspunde unul dintre ei.

Stăteam pe bancheta din spate. Em s-a rotit spre mine, aruncându-mi un zâmbet care nu mi-a plăcut. Speram să își bată joc de mine.

— Nu stăm mult, m-a asigurat. Zeke are ceva de luat, apoi plecăm. Vrei să intri?

Am clătinat din cap, dar nici nu îmi convenea ideea să rămân în mașină, așa că am coborât odată cu ei.

— O să aștept aici, am oftat.

Dacă nu urmau să vină în următoarele zece minute, urma să plec. Făceam aceleași greșeli la infinit. Nu mă învățam minte niciodată. Să mă aflu în apropierea frației nu era o idee strălucită și, dacă mai aveam vreun motiv ca să mă conving de asta, tocmai îl primisem.

În secunda în care Em și Zeke au deschis ușa, Aiden s-a intersectat cu ei. A schimbat câteva cuvinte cu Zeke, apoi el și Em au intrat. Problema era că Aiden se îndrepta spre mine și nu aveam unde să fug. Și chiar dacă aș fi avut unde, era cam târziu. Aiden venea spre mine și aș fi părut ridicolă. Și lașă.

— Minunat, am mormăit în barbă.

— Bună, iubito. De ce stai în frig?

Dintr-odată, nu îmi mai era chiar atât de frig. Am afișat un zâmbet fals, sperând că dacă nu vorbeam cu el, avea de gând să plece.

— Haide, iubito. Nici măcar un salut?

— Salut, i-am răspuns pe un ton ironic care nu a părut să îl deranjeze.

— Facem progrese.

Am făcut greșeala să îmi ridic privirea spre el. Zâmbea. Un zâmbet larg, nu ironic. Unul atât de natural încât mi-a mai crescut temperatura cu un grad. Simțind că îl privesc, și-a coborât privirea spre mine.

— Ce vrei? am întrebat pe un ton irascibil.

Scanned by CamScanner

— Tu ai voie să vii în vizită la mine, dar eu nu am voie nici măcar să stau cinci minute cu tine? Nu e prea corect, iubito.

— Nu îmi mai spune așa, am mormăit fără prea mare convingere.

— Bine, a zis, apoi a adăugat: iubito. Vrei?

A întins spre mine paharul de plastic roșu pe care îl ținea în mână.

— Nu beau alcool. Mulțumesc.

— Nici eu, a zis, ridicând din umeri.

M-am încruntat, aruncând o privire pe furiș la pahar. Simțeam miros de cafea, însă nu era posibil. De ce ar fi băut Aiden cafea în loc de alcool, mai ales în paharul ăla?

— Și e caldă, a adăugat. Sigur nu vrei?

Strângând din dinți, am clătinat din cap. Nu aveam nevoie de nimic de la el. Voiam doar să stea la distanță de mine, iar el făcea contrariul. A început să îmi fluture paharul pe sub nas, făcându-mi în ciudă.

— Termină!

— Vrei, nu?

Am pufnit iritată, când, de fapt, îmi cam venea să râd.

— Dă-o încoace! am cedat în cele din urmă.

Spre surprinderea mea, a clătinat din cap. Nu înțelegeam deloc ce făcea. Pentru ce mă enervase dacă acum nu avea de gând să îmi dea cafeaua?

S-a apropiat de mine până când spațiul dintre noi a devenit inexistent. Cu cât mă retrăgeam în spate, cu atât venea spre mine. Nu ghiceam ce era în mintea lui. Mi-am ținut respirația, așteptând să văd ce urma să facă.

— Testam doar cât de repede cedezi, mi-a șoptit în ureche.

Îmi venea să bat nervoasă din picior, să țip în urma lui și să îl înjur, dar m-am abținut.

— Poate te înec cu ea, am mârâit.

— Începi să zgârii?

Mi-am dat ochii peste cap, încrucișând brațele la piept. Nu voiam să mă aflu în preajma lui. Nu voiam să îl privesc sau să îi inspir parfumul, iar el nu îmi ușura deloc situația.

— Poftim, a zis, întinzându-mi cafeaua.

Scanned by CamScanner

Am clătinat din cap. Nu aveam de gând să cad în plasa lui pentru a doua oară. Văzând că nu reacționez, mi-a îndepărtat brațele, forțându-mă să iau paharul.

— Ai otrăvit-o?

— Ești culmea, a râs.

A luat paharul, sorbind din el, apoi mi l-a dat înapoi. Mi-am făcut palmele căuș în jurul lui, încălzindu-mi mâinile. Chiar trebuia să nu îmi mai uit mănușile în cămin.

— Ce faci aici, iubito?

— Nu îmi mai spune așa.

— Asta o să se rezolve mai repede decât crezi, mi-a răspuns pe un ton arogant.

În acele zile aș fi putut să îi ofer o mulțime de motive pentru care asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, însă acum că mă aflam lângă el, nu îmi venea absolut niciunul în minte.

— Vezi? Și tu vrei asta.

Înainte să apuc să formulez un răspuns inteligent, s-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz.

Apoi a plecat.

Iar eu am simțit buzele lui mult mai fierbinți decât cafeaua pe care mi-o lăsase. Dar nimic nu era mai fierbinte decât frustrarea care îmi curgea prin vene.

* * *

Răzbunarea lui Aiden a venit două zile mai târziu, în timp ce luam prânzul cu Arden la Tau. Am uitat de ea și nu știu dacă a făcut-o pentru că i-am trântit ușa sau dacă era pur și simplu pornit împotriva mea, mai ales după scena din față de la Tau, dar un lucru era sigur. Trebuia să găsesc alt local pe care să îl frecventez, pentru că la Tau nu mai eram în siguranță.

— Ce naiba vrea? a mârâit Arden înainte ca Aiden să se așeze pe canapeaua pe care stăteam eu.

— Salut, a zis cu un rânjet larg pe față.

— Bună, am răspuns înainte să îmi dau seama că nu ar fi trebuit.

Daca voiam ca Arden să nu afle că noi ne cunoșteam, trebuia să îmi țin gura. Dacă voiam ca Arden să nu bănuiască nimic, Aiden n-ar fi trebuit să își strecoare un braț peste canapea,

Scanned by CamScanner

incredibil de aproape de umerii mei. Și exact asta făcea. I-am aruncat o privire pe furiș, amintindu-mi din nou de fierbințeala buzelor sale.

— Ce vrei? a întrebat Arden.

Ăla era un fel de prânz de împăcare, în care Arden încerca să își ceară scuze pentru faptul că insista din nou să îl însoțesc ziua următoare la curse. Sosirea lui Aiden a venit ca o salvare. Nu aveam chef din nou de discuția *spune-mi motivul pentru care nu vrei să vii*.

— Ușurel, frate. O să faci multe riduri. Tu ce faci, iubito?

Concuram la *cea mai aprinsă nuanță de roșu pe care o pot dezvolta obrajii unei ființe*.

— Iubito? a întrebat Arden nervos. Aia-i iubita mea.

— Aia? am întrebat eu și Aiden în același timp.

Și așa relația noastră era pe muchie de cuțit. Nu era nevoie ca Arden să adauge paie pe foc la fiecare conversație.

— Aia are un nume? a întrebat Aiden în modul specific lui, complet degajat.

— Blair, am șoptit mirată de faptul că încă nu mă dăduse de gol.

— Aiden, s-a prezentat rânjind cu prea mult subînțeles.

Ce trebuia să spun? Că îmi părea bine de cunoștință?

— Las-o în pace! Ce vrei?

— Am o propunere, a zis Aiden în cele din urmă.

Arden și-a încruntat sprâncenele și a așteptat ca Aiden să continue. M-am fâțâit neliniștită. Apropierea dintre noi era suficientă ca să îmi facă pulsul să o ia razna. Aveam un presentiment că nu urma să îmi placă ce avea Aiden în minte.

— Spune ce vrei și pleacă.

— E în interesul tău, a zis Aiden rece.

Era un ton pe care nu îl mai auzisem, nici măcar în timpul înțepăturilor dintre noi doi.

— Eu, împotriva ta. Mâine seară.

— Vrei să îți amintesc că n-am mașină?

— Ți-o restitui pentru o seară.

Dar dacă i-o dădea, el ce urma să conducă? Iar dacă avea o mașină, pentru ce o luase pe a lui Arden?

— Care-i faza? a vrut Arden să știe.

Scanned by CamScanner

— Dacă pierd, o păstrezi.

— Și dacă o să câștigi?

Arden era interesat de propunerea lui Aiden, dar în același timp lua în calcul posibilitatea de a pierde. Poate îl cunoștea pe Aiden mai bine decât îmi dădeam eu seama.

Aiden și-a concentrat toată atenția asupra mea când a rostit următoarele cuvinte:

— Blair o să iasă cu mine la o întâlnire.

Părea mulțumit de reacția pe care mi-a provocat-o. Am înjurat în barbă, suficient de încet încât el să fie singurul care mă înțelegea, apoi l-am întrebat din priviri ce naiba făcea.

— Sunt chiar aici, am mârâit nervoasă. Nu puteți să mă pariați la curse ca pe una din mașinile voastre!

— Nu pariază nimeni pe tine, Blair.

Aiden vorbea cu mine de parcă eram un copil încăpățânat.

— Blair, a rostit Arden.

Cunoșteam tonul ăla. Nu mi-a venit să cred. El chiar voia să accepte propunerea lui Aiden. Mi-am încleștat maxilarul și am clătinat din cap. Era chiar atât de nebun? Cum putea să îmi ceară asta?

— Ții chiar atât de tare la mașina aia nenorocită? am vrut să știu.

Eram atât de nervoasă încât simțeam cum iau foc. Nici măcar nu cred că era vorba de mașină, ci de orgoliu. Dacă mai aveam nevoie de ceva care să mă convingă că Arden și cu mine eram un dezastru, tocmai primisem încă un motiv.

— Ești nebun? aproape am țipat la el după ce a încuviințat.

— Iubito, a șoptit Aiden. O să faci și tu riduri.

— Taci!

Și-a ridicat palmele în semn de retragere, apoi s-a făcut mai comod pe canapea. Se delecta cu furtuna pe care o stârnise între mine și Arden.

— Blair, de ce te-ai enervat așa?

— De ce m-am enervat așa? Tu te auzi? Cred că glumești, Arden. Îți dai seama că mă rogi să ies cu fratele tău la întâlnire?

— N-o să pierd, a încercat să mă asigure.

— Asta ți-ai spus și când ai pariat pe mașină?

Scanned by CamScanner

Aiden a început să râdă și nu s-a oprit decât când i-am aruncat o privire ucigătoare.

— Cum îi faci față, frate? S-a băgat el în discuție. Îmi amintesc că erai mai... A făcut o pauză, căutându-și cuvintele. Moale, a zis rânjind. Asta e o tipă pentru mine, nu pentru tine.

Aici se înșela. În realitate, eu eram cea care renunța de fiecare dată într-o ceartă, iar Arden nu mă cunoștea mai deloc. Apoi m-a pierdut. La a doua parte, m-a pierdut și nu voiam să mă gândesc la asta. *Pentru mine.*

— Taci naibii din gură! Las-o baltă. N-o să se întâmple.

— Să știi că nu o să se întâmple, am mârâit și mai nervoasă decât până în acel moment.

Am clătinat nemulțumită din cap. Nu-mi venea să cred că Arden chiar mă ruga să fiu de acord cu idea lor irațională.

— Nu sunt un obiect pe care să-l mutați dintr-o parte în alta, am țipat la el, luându-mi geanta de la picioarele scaunului.

— Unde pleci? a vrut Arden să știe.

— Într-un loc în care nu se gândește nimeni să mă parieze la o cursă. Sunteți iraționali amândoi.

Oftând și pufnind pe nări, am ieșit din Tau.

— Blair!

Începeam să disting între cei doi frați Holden. Am tras aer în piept de parcă încercam să îmi fac rezerve pentru următoarele cinci minute, apoi m-am rotit nervoasă.

— Ce vrei? am întrebat încruntându-mă.

— Încheie-te la geacă, iubito. O să răcești.

Mi-am arcuit o sprânceană, dar l-am ascultat. În ciuda faptului că îmi venea să îl lovesc pe Aiden, pentru că el era cel care stârnise toți nervii mei, l-am ascultat.

— Mai vrei și altceva?

Am început să merg de-a lungul străzii, frecându-mi palmele. Îmi uitasem mănușile în cămin, ca de obicei și nu m-am mai întors după ele.

— De ce ești nervoasă pe mine, iubito? Ne-am făcut la amândoi un serviciu.

M-am oprit în mijlocul drumului, rotindu-mi privirea derutată spre el. Ce naiba voia să spună cu *ne-am făcut la amândoi un serviciu, iubito?* El nu a mai adăugat *iubito* la sfârșit, dar se

Scanned by CamScanner

părea că subconștientul meu se obișnuia cu acel cuvânt pe care până în acel moment îl cam detestam. Nu sunt adepta formulelor de alint.

— Ne-ai făcut la amândoi un serviciu?

A încuviințat, apoi și-a scos pachetul de țigări din buzunarul de la geacă. El vorbea de mine că aveam să răcesc, dar avea pe el un tricou negru și o geacă de piele care în niciun caz nu păreau să îl apere de frig.

— Chiar vrei să îți evidențiez ceea ce deja e mai mult decât vizibil? m-a întrebat după câteva secunde de tăcere, în care tot ce am făcut a fost să îl privesc dezorientată.

A fost rândul meu să încuviințez, dar nu am așteptat să îmi răspundă. Am pornit spre campus. Îmi era frig și nu aveam de gând să mă transform într-un cub de gheață de dragul lui.

— Vrei să te duc până la cămin?

— Mulțumesc, dar mă descurc, am zis politicoasă.

Și-a arcuit o sprânceană, hotărându-se ca în cele din urmă să își aprindă țigara pe care o ținea în colțul buzelor de vreun minut.

— Știu că arăt aproape ca Arden, iubito, dar nu-i nevoie să-ți înghiți cuvintele.

M-am încruntat și am grăbit pasul. De unde știa el că îmi înghițeam cuvintele? Încercam doar să fiu politicoasă, la fel cum eram în general cu toată lumea, când, de fapt, îmi venea să îl înjur. Problema era că el nu ar fi trebuit să își dea seama de asta.

— Du-te naibii! am ridicat nepăsătoare din umeri.

Încă îl auzeam în spatele meu.

— Nu-i politicos să pleci în mijlocul unei discuții, Blair.

Mi-a rostit numele pe un ton dojenitor, dar asta nu m-a făcut să mă opresc. Nu-mi dădeam seama dacă vorbea despre faptul că îmi luasem tălpășița din Tau sau despre faptul că mai aveam puțin și începeam să fug de el pe stradă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

A suflat un nor de fum spre mine, provocându-mi o grimasă.

— Serios, Aiden?

— Fără intenție, iubito.

A ridicat palmele în sus, bătând în retragere. Era a două dată când făcea gestul, într-o singură zi. L-am crezut pe cuvânt și am

Scanned by CamScanner

lăsat-o baltă. Dacă voiam să mă iau la ceartă cu el, aveam suficiente motive, iar faptul că îmi suflase fumul de țigară în față, era ultimul dintre ele.

— Îți ziceam că ne-am făcut la amândoi o favoare.

— Ai uitat să continui și să îmi explici ce vrei să spui de fapt cu asta.

A zâmbit pe o lateră și, pentru câteva secunde, am crezut că nu avea de gând să îmi răspundă, ci doar să îmi zâmbească, ceea ce nu era bine pentru mine. Îmi venea să îmi dau ochii peste cap sau să privesc cerul gri și mohorât, doar ca să nu mă uit la el. Cu cât stăteam mai mult în preajma lui, cu atât îmi dădeam seama cât era de diferit de Arden.

Din nefericire, telefonul mi-a sunat înainte ca Aiden să îmi explice care îi erau intențiile. Poza pe care o aveam cu Em mă făcea să zâmbesc de fiecare dată. Eram sigură că nu eu eram cea care atribuise la contact poza în care mă privea lasciv și avea o acadea în gură, însă mă bine dispunea de fiecare dată.

— Da, am răspuns după ce n-am mai zâmbit.

— Înghețată, mi-a zis în loc de salut. Am nevoie ca tu să îmi aduci multe cutii de înghețată. Și ciocolată. De fapt, adu-mi tot ce găsești dulce la market.

— Înghețată? am mormăit. Cât de multă înghețată, Em?

— Multă, Blair.

Am auzit-o trăgându-și nasul și abia atunci mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

Aiden mă privea cu o sprânceană arcuită, întrebător, dar am clătinat din cap, încercând să îi sugerez că nu era treaba lui. A ridicat nepăsător din umeri, îndepărtându-se câțiva pași.

— Em?

— M-am certat cu Zeke. Îți povestesc când te întorci. Să nu cumva să îndrăznești să vii fără cel puțin trei cutii de înghețată și multă ciocolată.

— Em...

Protestele mele au fost inutile. Îmi închisese deja telefonul în nas. Am aruncat o privire debusolată la ecran, apoi l-am băgat înapoi în geacă.

— E totul bine?

Scanned by CamScanner

Minunat. Aiden nu se evaporase, așa cum speram să o facă.

— Am de cumpărat multă înghețată, am spus mai mult pentru mine. Și ciocolată. Și cel mai apropiat market e la... e departe, am zis după ce m-am gândit.

— Este unul după colț, iubito.

Am clătinat din cap. Aiden nu avea de unde să fie familiarizat cu ciudățeniile colegei mele de cameră.

— Acolo n-au înghețată cu fructul pasiunii, am oftat.

— Cu ce? a pufnit el.

— În loc să te gândești la perversiuni, mai bine mi-ai opri un taxi.

Am gemut nervoasă când a scos cheile de la mașină din geacă și a început să le fluture prin fața mea, cu expresia unui copil care descoperise o nouă aromă de înghețată.

— Cred că o să merg pe jos.

— Haide, iubito. Te duc pe gratis. Nici măcar n-o să-ți cer să te dezbraci. Promit.

Mi-am unit buzele într-o linie subțire, abținându-mă să zâmbesc.

— Promiți? mi-am ridicat sprâncenele.

— De data asta, a zâmbit larg.

M-am lăsat înfrântă și l-am urmat până la mașină. Erau prea puține grade afară ca să intru într-o discuție în contradictoriu cu el. S-a oprit lângă un Dodge în două uși, de un negru mat, făcându-mă să mă încrunt. Era evident că nu avea nevoie de mașina lui Arden. Eu n-aș fi pariat împotriva lui dacă aș fi fost în locul altcuiva.

M-am abținut de la comentarii. I-am spus unde se găsea înghețata de care avea nevoie Em. Din fericire, nu m-a întrebat ce se întâmplase și i-am fost recunoscătoare pentru asta. În mașină se făcuse cald și mai aveam puțin și îl rugam să intre singur în market. Mai târziu, după ce am cumpărat ce aveam nevoie și am ajuns la casă, mi-am dorit să o fi făcut.

Nu eram ipocrită. Mai văzusem în viața mea prezervative, dar niciodată nu însoțisem pe cineva care și le cumpăra de la magazinul din colțul străzii.

— Serios? Ai nevoie de alea acum?

Furia mea l-a făcut să rânjească larg.

Scanned by CamScanner

— Iubito, cu tine nu se știe niciodată.

L-am omorât din priviri. Aveam pregătite și câteva cuvinte deloc drăguțe, dar casiera își muta privirea de la unul la celălalt, cu un zâmbet larg întipărit pe chip. Îmi simțeam tot sângele circulând spre obraji și îmi doream să îmi pot ascunde capul în pământ.

— Noi nu suntem... am încercat să îi explic tinerei care încă ne zâmbea, fluturând mâna spre mine, apoi spre el, însă Aiden era pregătit să vadă cât de tare mă puteam înroși.

— Împreună? mi-a șoptit în ureche pe un ton provocator.

Am încuviințat, încercând să îmi controlez reacțiile pe care le aveam în preajma lui, însă faptul că îi simțeam răsuflarea caldă în ureche nu mă ajuta deloc.

— Cine-a zis că trebuie să fim împreună ca să facem sex?

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. Mi-am plătit cumpărăturile în fugă și am ieșit aproape alergând din magazin.

— Mulțumesc, Aiden, am zis pe un ton ironic după ce mi-a luat punga din brațe. Acum n-o să mai pot să îmi fac cumpărăturile de aici.

N-am mai vorbit cu el tot restul drumului, deși a încercat să facă conversație. În măsura în care aluziile sexuale pot fi numite conversație. După ce a parcat în fața campusului și am coborât din mașină, am avut impresia că m-am lovit de un zid. Sau că eram pe cale să o fac.

— O, Doamne! aproape am gemut și am închis ochii.

Nu-mi dădeam seama dacă se îndrepta cu furia spre mine sau spre Aiden, dar un lucru era sigur. Arden era furios și se îndrepta în direcția noastră.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 5

AIDEN

Cred că am ieșit din mașină ca să o ajut pe Blair cu punga de cumpărături, dar nu țin minte exact dacă ăsta a fost motivul. Cumpărase atât de multă înghețată încât m-am gândit că poate plănuia să dea o petrecere. Nu știam la ce să mă aștept din partea ei. Într-o secundă îmi zâmbea, ca în următoarea să arate de parcă voia să îmi dea una. Dar nu mă deranja. Ce mă deranja era privirea furioasă a fratelui meu, care se îndrepta spre ea.

Am înconjurat mașina și am ajuns lângă ea, înainte să conștientizez propriile acțiuni. Încăpățânată, așa cum îmi demonstrase că era, a făcut un pas în fața mea. Am tras-o de braț și am mutat-o în spatele meu, pentru că îl cunoșteam pe Arden.

Poate am fost absent aproape patru ani, dar încă eram în stare să îi recunosc privirea furioasă. Și, dintr-un motiv pe care nu-l prea înțelegeam, îmi dădea de înțeles că furia lui era prost direcționată, spre Blair. Iar dintr-un alt motiv, tot unul pe care nu-l înțelegeam, simțeam nevoia să o apăr.

Era iubita lui la urma urmei, așa că acțiunile mele nu erau justificate nici pe departe, dar simțeam nevoia asta irațională să o protejez.

— Ce naiba, Blair? a zis nervos, oprindu-se în laterala mea. Te-am sunat de vreo cinci ori.

M-am încruntat. Chiar mă străduiam să înțeleg cum funcționa relația lor, dar nu reușeam.

— Scuze, a mormăit Blair pe un ton care nu prea suna ca aparținându-i. Cred că l-am lăsat în geantă.

— Ce ți-am spus eu despre riduri, Arden?

Scanned by CamScanner

Mi-a aruncat o privire ucigătoare. Nu-mi dădeam seama dacă îmi lipseau răbufnirile fratelui meu sau nu. Oricare ar fi fost răspunsul, nu-mi cădea prea bine ideea că Blair era nevoită să asiste la ele.

— Nu vorbeam cu tine, a mârâit la mine.

— Tot supărăcios ai rămas.

A făcut un pas în față, eu m-am dat unul în laterală, blocând-o pe Blair în spatele meu.

— Iubito, i-am șoptit peste umăr, ăsta ar fi un moment bun să te duci și să rezolvi criza colegei tale.

Și-a încruntat sprâncenele, apoi a dat dezorientată din cap, de parcă nu știa ce să facă.

— Despre ce criză vorbește? a întrebat-o Arden.

— Em, a zis la fel de încruntată. Ea...

Apoi s-a oprit. Expresia ei nervoasă m-a făcut să zâmbesc. Hotărâse că nu era treaba lui Arden, la fel cum hotărâse că nu era treaba mea ce vorbea ea la telefon.

— Ea ce? a insistat Arden.

Dacă eu știam când să o las baltă, fratele meu nu știa. Sau poate nu reușea să o citească pe Blair cum o făceam eu. Și al naibii să fiu de nu îi ghiceam sentimentele doar dacă mă uitam pentru o secundă la ea.

Aș fi ipocrit să spun că Blair era cea mai frumoasă tipă pe care o întâlnisem. Și întâlnisem multe. Iar Blair cu siguranță nu era cea mai frumoasă dintre ele, dar era departe de a fi urâtă. Iar eu aveam dificultăți în a-mi scoate din minte trupul ei, nu al alteia.

— Serios, iubito, am intervenit ca să nu fie obligată să răspundă. Frate-miu arată de parcă îi arde de bătaie și n-aș vrea sa vezi cum o să arate după aia.

A zâmbit vag, cu un colț al buzelor, însă de fapt, se străduia să rețină un zâmbet mult mai larg.

Arden a fost suficient de inteligent încât să aștepte ca Blair să plece, apoi a izbucnit.

— Ce naiba crezi că faci?

Am pufnit și mi-am scos pachetul de țigări din buzunar.

— Îmi aprind o țigară, am răspuns în doi peri.

— Întâi mi-ai vrut mașina, a zis ignorându-mă, iar acum te ții după Blair?

Scanned by CamScanner

Am râmjit, arcuind o sprânceană.

— Nu-i vina mea că n-ai control asupra vieții tale, frate.

Am accentuat ultimul cuvânt, apoi i-am suflat fumul în față. L-am auzit scrâșnind din dinți. Și-a strâns mâinile în pumni, privindu-mă furios.

— Stai departe de Blair, Aiden!

— Așa o să fac, am zis zâmbind. Până mâine.

— O să rezolvăm asta odată pentru totdeauna, apoi stai dracului departe de viața mea!

— De ce, Arden? Ți-e teamă că o să o pierzi la fel cum ți-ai pierdut mașina? Apropo, încă te mai întreține Crystal?

Deși am crezut că o să mă lovească, nu a făcut-o. Oricum, nu în secunda aia.

— Nu vorbi despre familia noastră, mi-a zis roșu de furie.

Am ridicat nepăsător din umeri. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de familia noastră, dar fusese o idioțenie din partea lui să accepte târgul. Probabil își dădea seama de asta. Aveam se gând să câștig, iar el nu avea să își mai vadă mașina.

Iar Blair... ei bine, roșcata era o altă poveste pe care nu știam încă unde să o încadrez. Nu aveam niciun plan pentru ea. Oricum, nu unul în care să își fi păstrat hainele pe ea.

Dar frate-miu a fost un idiot pe durata copilăriei, iar asta nu se schimbase. Dacă Blair ar fi fost a mea – și nu spun că în momentul ăla îmi doream ca Blair să fie a mea – n-aș fi permis ca altcineva să îi vorbească în modul în care o făcea el. Cu atât mai puțin să pariez pe ea de parcă era un obiect. Nu că ea ar fi acceptat, dar asta nu avea importanță. Cum am spus, frate-miu era un cretin care nu avea control asupra niciunui lucru din viața lui. Presupun că asta se întâmplă atunci când ești trecut de douăzeci de ani și încă ești băiatul mamei.

— Stai liniștit, Arden. Am mașina ta, în curând o să am și iubita ta. Nu cred că am nevoie și de mama.

Deși am prevăzut ce urma să se întâmple, nu m-am ferit din calea pumnului care se îndrepta spre mine. Arden era tensionat de la începutul discuției și nu era atât de imprevizibil pe cât credea el. Mi-am trecut limba peste buzele însângerate, apoi am scuipat la picioarele lui sângele care mi se amestecase cu saliva.

Scanned by CamScanner

Aș fi putut să îl lovesc, așa cum o făceam de fiecare dată când eram mici și sărea la mine, dar n-am făcut-o.

— Lovești ca o fată, am zis, trăgând cu putere din țigară.

— Du-te dracului!

S-a rotit nervos pe călcâie, începând să se îndepărteze.

— Arden! am strigat în urma lui. S-a oprit fără să își întoarcă privirea spre mine. Să nu-ți faci planuri cu Blair mâine seară. E toată a mea!

Îmi puteam imagina expresia de pe fața lui. Am rânjit larg și m-am urcat în mașină. Riscam să se întoarcă să mă lovească din nou și n-aș mai fi încasat de bună voie un pumn. Cel puțin, nu fără să dau înapoi.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat Ethan zece minute mai târziu, când am ajuns la Tau.

Am ridicat indiferent din umeri, fără să îi răspund.

— Te-ai bătut cu Arden?

M-am trântit lângă el pe canapea. Ethan avea un mod aparte de a pune lucrurile cap la cap, care mă scotea din minți. Trebuia să îmi caut cât mai curând un apartament.

— Din cauza lui Blair? a adăugat, deși eu n-am schițat niciun gest.

Ăsta era ultimul lucru despre care voiam să vorbesc. Nici eu nu știam de ce naiba mă țineam după iubita lui Arden, dar nu prea îmi băteam capul cu asta. Orice s-ar fi întâmplat, eram sigur că Blair ar fi fost la fel de vinovată ca și mine.

— Stai așa, a zis după câteva secunde de liniște. Ăsta e motivul pentru care vă întreceți mâine?

Am rânjit pe o laterală, gest care nu se potrivea deloc cu modul în care îmi clătinam capul în dreapta și în stânga. Ethan mă privea mirat, așteptând un răspuns din partea mea.

— Îmi place mai mult de frate-tu, am zis pe lângă subiect. E mult mai tăcut decât tine și nu, nu ăsta este motivul. Arden și-ar putea primi mașina înapoi dacă ar știi cum să conducă.

L-am cunoscut pe Colton, fratele lui Ethan, în facultate. El e cel căruia îi eram dator pentru că aveam momentan unde să stau. E un chin să cauți un apartament în acea perioadă a anului.

— Frate-miu e doar mai puțin curios. Și dacă pierde, ce îți mai dă? Din câte știu eu, nu are nicio altă mașină.

Scanned by CamScanner

Nu, nu avea altă mașină și, chiar dacă ar fi avut, eu nu aveam nevoie de una. Cum aș fi putut să îi explic și lui Blair dacă nu i-ar fi sunat telefonul, consideram că ne făceam o favoare la amândoi. Ea avea ocazia să apară îmbrăcată în fața mea, iar eu puteam să îmi dau seama ce era, de fapt, cu ea. Nu părea genul care să alerge dezbrăcată pe holurile căminului, dar era amuzant să o văd înroșindu-se ori de câte ori pomeneam de asta. Așa că voiam să aflu de ce naiba tot rămânea fără haine în preajma mea.

— Nu are, am ridicat nepăsător din umeri. Dacă mă gândesc mai bine, poate să-și ia nenorocita aia de mașină înapoi, chiar dacă pierde. Eu oricum n-am ce face cu ea. Nu că el ar ști, dar mi-e indiferent dacă o am sau nu. Cred că e pur și simplu plăcerea să îl văd înfrânt.

— Tot nu mi-ai zis ce primești, mi-a atras atenția zâmbind.

— Blair, am zis în cele din urmă, sperând ca Ethan să nu înțeleagă ceva din răspunsul meu monosilabic, dar nu eram chiar atât de norocos.

— Și ea a fost de acord cu asta?

— Dacă pe Arden nu îl interesează că ea nu a fost de acord, de ce mi-ar păsa mie?

— Pentru că vrei să ieși cu ea?

Întrebarea mi se părea a fi retorică, așa că nu am răspuns.

— Despre ce e vorba între tine și Arden?

M-am scărpinat la ceafă și mi-am scos o țigară din pachet, fără să o aprind. Între mine și Arden era o problemă veche, nerezolvată până în acel moment, deși amândoi știam adevărul. Adevăr pe care Arden nu era în stare să îl recunoască.

— Arden e cauza pentru care ai mei m-au trimis în Madrid.

Mă încordam doar dacă mă gândeam la asta. Nu eram pe deplin convins că era o idee bună să fiu atât de aproape de fratele meu, dar lucrurile în Madrid începuseră să meargă prost și, pe moment, o schimbare de peisaj mi s-a părut o idee bună.

— Și nu, n-am de gând să îți spun ce s-a întâmplat între noi.

A deschis gura ca să spună ceva, dar telefonul a început să îmi sune. Ethan s-a răzgândit. Numele mamei mele care îmi apărea pe ecran, m-a făcut să mă încrunt. Am încercat să îmi amintesc când a fost ultima dată când m-a sunat, dar n-am reușit. Câteva luni, un an. Nu-mi aminteam exact. Am ignorant apelul

Scanned by CamScanner

și mi-am băgat telefonul la loc în buzunar. Nu-mi era dor de tipetele ei.

— Vrei o bere? m-a întrebat Ethan, ridicându-se de pe canapea.

Am încuviințat și am luat telecomanda pe care o aruncase pe canapea.

* * *

Bunul meu simț rătăcit părea că și-a găsit calea înapoi spre mine, altfel nu îmi explic de ce m-am deranjat să bat la ușă, în loc să dau buzna ca data trecută. Colega de cameră a lui Blair a deschis ușa, apoi a căzut pe gânduri. Am rămas sprijinit de toc, așteptând să termine cu analizatul.

— Aiden? a încercat să ghicească, nesigură pe ea.

Mi-am arcuit o singură sprânceană, provocând-o, ca să văd cât era de sigură pe ea. Blair începea să ne deosebească, dar ceilalți oameni încă se mai luptau cu problema asta.

— Arden? a încercat din nou.

Am clătinat din cap. Em și-a încrețit nasul, apoi s-a ferit din ușă.

— Am presupus că tu erai, dar nu eram sigură. Eu sunt Em, mi-a spus veselă după ce am făcut un pas în cameră.

— Știu.

M-a privit neîncrezătoare, apoi s-a așezat în genunchi, la marginea patului. Am rămas în picioare, întrebându-mă ce naiba făcea.

— Îmi caut papucii, mi-a explicat, deși eu nu o întrebasem nimic. De fapt, un papuc. Pe celălalt l-am găsit lângă ușă, dar habar n-am unde o fi celălalt.

Vorbea prea mult ca să fie pe gustul meu. Nu aveam nicio intenție să o ajut să își găsească papucii. M-am așezat la marginea patului lui Blair și mi-am aprins o țigară. Când fumul a ajuns la nările lui Em, s-a rotit spre mine cu o mișcare fulgerătoare.

— Deschide geamul! aproape a țipat la mine. Blair o să te omoare sau, mai rău, o să mă omoare pe mine, pentru că mai mult ca sigur o să dea vina pe mine.

M-am resemnat și am deschis geamul, deși eram conștient de faptul că fumatul era interzis în cămin.

Scanned by CamScanner

— Sper că o să te omoare pe tine atunci când o să se întoarcă și o să descopere că e ca-n Antarctica aici.

Am pufnit. Mă descurcam cu furia lui Blair. În cele din urmă, Em și-a găsit papucul pe undeva. S-a încălțat, apoi și-a luat geaca pe ea, privindu-mă nesigură în tot timpul ăsta.

— Cobor până jos. Blair e la câteva camere distanță, are de făcut un proiect, dar cred că ar trebui să vină de acum.

Am încuviințat, într-un fel mulțumindu-i pentru explicația pe care nu i-am cerut-o. După ce a plecat, aproape am răsuflat ușurat. Vorbea prea mult. Era prea agitată. Cum reușea Blair să împartă o cameră cu ea? Am aruncat o privire la ceas. Dacă Blair nu apărea în următoarea jumătate de oră, trebuia să plec, altfel Arden ar fi rămas cu impresia că renunțasem. Iar eu nu renunț niciodată.

Realitatea e că ce organizau cei de la Tau cu greu puteau fi numite curse. Cinci ture de port prin multitudinea de depozite nu erau mare lucru. Am tras un fum din țigară, iar gândurile mi-au fugit la ultimii ani. Nu mă întorsesem de nici măcar o lună și deja simțeam dorul de adrenalină. Îmi era dor de sunetul de protest al mașinii mele, când pedala de accelerație era călcată până la fund și motorul mult prea înfierbântat. Îmi lipsea sunetul mașinilor de poliție pe urmele mele. Îmi era dor de Madrid în general, dar nu-mi era chiar atât de dor de transporturile pe care le făceam. Partea aia nu-mi lipsea.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Imediat ce am făcut asta, am și regretat. Într-un colț, în partea de cameră ce îi aparținea lui Em, între dulap și pat, stătea ascunsă o chitară. M-am ridicat de pe pat și am scos-o de acolo, apoi m-am așezat la loc. Am scos-o din husă, ezitând câteva clipe. Simțeam furnicături în vârfurile degetelor și un nod în gât care mă împiedica să înghit. Când mi-am trecut degetele peste corzi, m-am strâmbat involuntar. Am lăsat țigara în colțul buzelor și am acordat-o.

Nu trebuia să fac asta. Trebuia să las toate visurile mele îngropate acolo unde erau. Niciodată nu e o idee înțeleaptă să zgândărești visurile moarte. Absolut niciodată.

Blair m-a găsit cântând una din piesele pe care le scrisesem înainte să intru la Conservator. Degetele mi-au amorțit când mi-am ridicat privirea spre ea. N-am mai fost în stare să le mișc

Scanned by CamScanner

pentru câteva secunde. Am lăsat chitara lângă pat și m-am îndreptat spre geam, ca să arunc țigara. Speram ca Blair să nu îmi pună vreo întrebare la care nu aș fi putut sau la care n-aș fi vrut să îi răspund. Din fericire, nivelul de conversație dintre mine și Blair era destul de superficial, așa că nu a făcut-o.

— N-ar trebui să fii altundeva?

Furia i se simțea în voce. A închis ușa în urma ei, apoi a trântit pe birou un teanc de foi. Sau asta a vrut să facă, pentru că se afla la o distanță considerabilă față de birou, iar foile n-au mai ajuns pe el. S-au împrăștiat pe podea, la picioarele mele.

— Ce naiba, Aiden? Ai fumat aici? Sau iar a fumat Em? Și de ce e atât de frig?

Modul în care și-a rotit ochii peste cap m-a făcut să zâmbesc. Eram tentat să dau vina pe colega ei de cameră.

— Nu, am zis, aplecându-mă să strâng foile. Eu am fost.

— Dumnezeule! Pe lângă faptul că n-ai ce să cauți aici, mai vrei să mă și omori. Oricum, ce cauți aici? Sunt destul de sigură că în afară de câțiva rătăciți, toată lumea e în port.

— Tu de ce nu ești acolo?

M-am ridicat și am așezat foile pe birou.

— Prefer să fac orice altceva, a zis pe un ton ezitant.

— Cum ar fi?

Și-a trecut o mână prin părul roșcat. Arăta de parcă își căuta cuvintele sau, cel puțin, o explicație pe care să o cred.

— Am de învățat.

Eram convins că putea să mintă mai bine de atât.

— Și înainte să îmi spui că sunt singura persoană care face asta sâmbăta, să știi că unii din noi vor să și termine facultatea.

— Eu am terminat-o, am zâmbit. În plus, n-aveam de gând să spun nimic.

— Serios, Aiden. Spune odată ce vrei și pleacă.

— De ce nu vrei să vii?

Am făcut un pas spre ea. Nu m-a mirat când s-a dat unul înapoi.

— N-am spus că nu vreau.

Am încuviințat, prefăcându-mă că eram de acord cu ea.

— Ai spus că ai prefera să faci orice altceva, i-am spus când m-am oprit în fața ei, pentru că nu mai avea unde să se dea înapoi.

Scanned by CamScanner

Nu-mi dădeam seama ce era cu ea și cu ușile, dar în mod clar se aplica o lege de atracție.

— Serios, Blair. De ce nu vrei să vii?

A ridicat din umeri. Mi-am lipit palmele de ușă, de o parte și de cealaltă a ei, împiedicând-o să se strecoare de acolo. Era mult mai amuzant de privit de aproape modul în care obrajii ei căpătau o altă nuanță de roșu și cum respira printre buzele întredeschise.

— Nu pot, a zis ceva mai sigură pe ea. Chiar nu pot. Jethro... el...

Cine naiba era Jethro? S-a oprit înainte să îmi dea explicația pe care o așteptam. Era a doua oară când pronunța numele tipului. Ca și ultima dată, o făcuse aproape cu durere.

— Cine-i Jethro, Blair?

— Nu-i treaba ta!

Zâmbetul rece nu i-a încălzit privirea. Nici nu avea cum să o facă, din moment ce nu asta îi era intenția. Blair voia să mă enerveze și poate ar fi reușit să o facă dacă nu m-ar fi amuzat atât de tare. Și-a coborât privirea în pământ, apoi, când a ridicat-o din nou, toată furia îi dispăruse de pe chip.

— O să întârzii, a spus, încercând să pară indiferentă.

— O să mă aștepte.

— Aș vrea să pot spune același lucru și despre învățatul meu.

Nici măcar nu se străduia să pară credibilă. Mi-am apropiat fața de a ei până când nu ne mai despărțea decât un centimetru. Privirea îmi era fixată în a sa și îi studiam fiecare reacție. Modul în care ne întâlnisem era – dacă nu ciudat – cu siguranță neobișnuit. Blair mă confundase cu Arden. Nu era chiar atât de neobișnuit. Ăsta era un lucru care ni se întâmpla frecvent înainte ca eu să fiu expediat peste ocean. Ce era ciudat, era modul în care Blair s-a abandonat în brațele mele, de parcă ăla era locul în care își dorea să fie. Iar în prima seară nici asta nu mi s-a părut ieșit din comun, pentru că la urma urmei, era iubita lui Arden. Apoi i-am văzut împreună și lucrurile au devenit tot mai ciudate. Dacă Blair își dorea ceva în preajma lui Arden, aș fi spus că voia să se afle la distanță de el. Atitudinea și reacțiile ei mă intrigau al naibii de tare.

Mi-am lipit buzele de ale ei înainte să își dea seama care îmi erau intențiile. Intenții pe care nici eu nu le conștientizasem

Scanned by CamScanner

până în momentul ăla. Sunetul pe care l-a scos era la granița dintre protest și plăcere. Probabil nici ea nu își dădea seama unde să îl încadreze. În primele secunde a încercat să se zbată și mă așteptam în orice moment să mă lovească. Cu toate astea, mi-am dezlipit palmele de ușă și i-am înconjurat talia cu una, pe cealaltă strecurând-o în părul ei.

A mai ținut morțiș să protesteze câteva secunde, apoi s-a oprit brusc. Buzele i s-au întredeschis și nici măcar nu sunt sigur dacă eu sunt cel care și-a strecurat limba în gura ei sau dacă ea a făcut asta înaintea mea. Întreg trupul i s-a relaxat și aveam impresia că dacă îmi luam mâinile de pe ea, s-ar fi dezechilibrat.

Amintirile din seara aia și-au făcut simțită prezența la mine în minte. Îmi aminteam gustul pielii sale și felul în care se simțea pielea ei la atingere, iar ăsta nu era un lucru sănătos. I-am simțit mâna în păr, trăgându-mă mai aproape. Sărutul lent s-a transformat foarte rapid într-unul nerăbdător, carnal, iar de data aia Blair a gemut cu certitudine.

Roșcata zdruncina ceva în mine. Nu trebuia să petrec prea mult timp meditând ca să îmi dau seama cât de tare o voiam. Un minut mai târziu, și-a lipit palmele de pieptul meu, împingându-mă ușor. M-am îndepărtat, dar nu știu dacă am făcut-o pentru că îi respectam decizia sau pentru că aveam nevoie de aer cu disperare.

Mă privea șocată, întrebându-mă din priviri ce naiba s-a întâmplat. Nici dacă aș fi vrut, n-aș fi putut să îi explic. Mă înșelasem. Blair e cea mai frumoasă tipă pe care am cunoscut-o. Buzele îi erau roșii, umflate și întredeschise. Ochii albaștri și mari aruncau spre mine o mulțime de întrebări la care aș fi putut să îi răspund, dar nu i-ar fi plăcut răspunsurile. Eram atât de zăpăcit de ea, încât nu i-am anticipat mișcarea.

Mi-am întors capul spre stânga mai mult de surprindere. Obrazul a început să mă usture abia sesizabil și tot ce am putut să fac, a fost să zâmbesc.

— Serios? am întrebat încă rânjind. Pentru ce a fost asta?

— M-ai sărutat cu forța și mă întrebi pentru ce te-am lovit?

Am început să râd, blocând-o din nou între trupul meu și ușă.

— Iubito, am șoptit, dacă tu ai impresia că te-am sărutat cu forța, atunci poate ar trebui să îmi definești ce înseamnă *cu forța*.

Scanned by CamScanner

A evitat să mă privească.

— Cred că m-ai obligat, a mormăit în barbă.

Mi-am arcuit o sprânceană, nefiind sigur dacă auzul nu cumva îmi juca feste.

— Te-am obligat? Crezi?

M-am dat un pas în spate și pot să jur că ce am văzut pe fața ei era dezamăgire pură. N-a mai spus nimic, dar a încuviințat.

— Dacă asta te face să ai o părere mai bună despre tine, atunci o să fiu de acord cu tine. Te-am forțat.

Mi-a deschis ușa, invitându-mă afară. Mă luptasem suficient cu ea în ultimele minute, dar nu am reușit să nu îi șoptesc la ureche înainte să ies din cameră:

— Nu te schimba în pijamale, iubito. Trec să te iau ceva mai îndată și o să vezi câte lucruri te pot obliga să faci.

— Să mă iei unde? m-a întrebat indignată.

— La întâlnire, iubito.

— Să nu îndrăznești! a țipat în urma mea.

Situația era încurcată și înainte, dar Blair tocmai o complicase și mai tare, răspunzându-mi la sărut. Din păcate pentru ea, nu putea să își explice acțiunea pe baza faptului că mă confundase cu Arden. Scuza aia expirase de mult.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 6

Blair

Mă învârteam bezmetică prin cameră. Îmi era foame sau, cel puțin, stomacul meu asta îmi dădea de înțeles după sunetele pe care le scotea. Îmi era și sete, dar nu puteam să înghit nimic. Simțeam un gol inexplicabil în stomac care nu-mi dădea pace, orice aș fi făcut. Cuvintele lui Aiden încă îmi răsunau în minte, dar contrar avertismentului pe care mi l-a dat, m-am schimbat în pijamale. Eram ridicolă cu hanoracul larg pe care îl purtam pe deasupra tricoului, dar se făcuse frig în cameră și, deși lăsasem geamul deschis aproape o oră, puteam să îi mulțumesc lui Aiden pentru că mirosul de țigară încă plutea în aer.

Am oftat nervoasă și m-am îndreptat spre minifrigiderul pe care îl aveam în cameră. N-am fost prea surprinsă când am constat că era gol. Em mânca tot ce era în el și nu se deranja aproape niciodată să îl aprovizioneze la loc. Singurul lucru comestibil era batonul de Mars deja început. Mi-am dat ochii peste cap și am mușcat din el, apoi mi-am trecut limba peste dinți ca să verific dacă mai erau întregi.

M-am întors în pat, neștiind exact ce să fac în continuare. Em insistase să merg la cursă și poate mai bine aș fi ascultat-o. Începeam să realizez cât de plictisitor putea fi să îți petreci seara de sâmbătă, singură, în căminul pustiu. M-am strecurat în așternuturi și am închis ochii, rugându-mă să adorm. Mă simțeam mai singură ca niciodată. Simțeam o mulțime de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le simt. O parte din mine, cea egoistă, își dorea ca Aiden să câștige cursa.

Scanned by CamScanner

Începeam să înțeleg de ce el considera că ne făcea la amândoi la o favoare. Era suficient să ne aflăm două minute singuri într-o încăpere ca lucrurile să se complice. Eram mândră de mine pentru că reușisem să îmi păstrez hainele pe mine, dar cumva aveam impresia că făcusem ceva mult mai rău. L-am lovit, asta după ce i-am răspuns la sărut. De ce mă abandonase tot autocontrolul cu care nu am avut nicio problemă până să îl întâlnesc pe Aiden? Aceeași parte egoistă mă avertiza că Aiden nu-mi era indiferent.

Mi-am îngropat fața în pernă, bucurându-mă că nu era nimeni prin preajma mea ca să vadă cât de rușinată mă simțeam.

Aproape adormeam când soneria telefonului a început să se facă auzită. Trebuia să pun o poză cu Em într-o postură normală.

— Blair? m-a întrebat mai agitată decât de obicei. Dormi?

— Aproape, am răspuns somnoroasă. Cât e ceasul?

— Aproape unu, cred. Unde ești?

Unde avea impresia că eram?

— La cămin? am întrebat retoric.

— Buuun, a lungit cuvântul și mi-am dat seama că se pregătea să îmi spună ceva nu prea plăcut pentru mine. A avut loc cursa. De fapt, a avut loc și o bătaie, dar nu asta e important. Important e că...

— Stai, am întrerupt-o. Ce bătaie, Em? Despre ce vorbești?

— Aiden și Arden. Nu contează. Aiden se îndreaptă spre tine.

— Ce? aproape am țipat și am sărit din pat ca arsă.

— Ce? Tocmai ți-am spus. Aiden i-a zis lui Arden că merge să își revendice premiul și, dacă nu au schimbat condițiile, bănuiesc că vine spre tine.

Am gemut înfundat. Toată lumea aflase de asta?

— Sunt nebuni amândoi!

— După tine.

— Cred că și tu ești nebună, Em. Fără supărare.

— Stai liniștită. Mă gândeam totuși că ai vrea să știi.

— Mersi, am bombănit. Oricum mă îndoiesc că Aiden o să reușească să intre în cămin la ora asta. Tu mai ești pe acolo?

Em nu a apucat să îmi răspundă. Sau poate a făcut-o, dar n-am auzit-o eu din cauza bătăii care s-a auzit în ușă. Speram

Scanned by CamScanner

să fie vreun individ beat și nu Aiden, pentru care nu aveam absolut niciun cuvânt drăguț să îi adresez.

— Em, bate cineva la ușă.

— Distracție plăcută, a zis chicotind.

Am închis telefonul și mi-am târât picioarele spre ușă. Aveam nevoie de un vizor. Am întredeschis ușa aproape cu groază. Un Aiden sigur pe el, zâmbăreț și cu un obraz aproape vânăt, mă analiza din cap până în picioare.

— Parcă ți-am spus să nu te schimbi în pijamale, iubito.

— Credeam că o să pierzi.

Și-a ridicat sprâncenele.

— Ce vrei, Aiden?

— Cred că îmi ești datoare cu o întâlnire.

— Și cu o cafea și cu un tricou, am spus pe un ton iritat. Știu. Și nu o să se întâmple, pentru că nu îmi amintesc să fi fost de acord cu întâlnirea asta.

— Poate n-ai fost, dar asta nu înseamnă că nu vrei.

— Ce să vreau?

— Să ieși cu mine.

Aroganța lui m-a făcut să zâmbesc. Habar n-aveam cum intrase în cămin, dar nu voiam să știu.

— Ia-ți gândul, Aiden. N-o să se întâmple.

A făcut un pas spre mine, încercând să mă intimideze. Singurul lucru pe care m-am gândit să îl fac a fost să închid ușa, însă înainte să o clintesc din loc, Aiden a blocat-o cu piciorul, apropiindu-se și mai tare de mine.

Cum spuneam, erau suficiente două minute pe care să le petrecem singuri, apoi lucrurile o luau razna.

— Drăguțe pijamale, a comentat zâmbind.

Drăguțe, pe naiba! Erau cele mai urâte pijamale pe care le aveam. Nici măcar Em nu mă văzuse cu ele și, pe deasupra, mai aveam și un hanorac larg și gri care i-ar fi fost bun și lui.

— Ăla e hanoracul lui Arden?

Ideea că aș fi purtat hanoracul fratelui său l-a făcut să se încrunte.

— Nu, am zis sec. A fost a lui Jethro.

Coeficientul meu de inteligență scădea considerabil în preajma lui. Era pentru a treia oară când vorbeam despre fratele meu

Scanned by CamScanner

în fața lui Aiden. Cine știe ce credea despre mine. Eram iubita fratelui său, stătusem goală în fața lui de câteva ori și tocmai afirmasem că purtam hanoracul altui tip.

M-a privit derutat, fără să spună nimic. Mi-am încrucișat brațele la piept când am înțeles că nu puteam închide ușa.

— Bine, a zis în cele din urmă. Ai de gând să te îmbraci?

— Ești surd sau ceva? Am spus că nu ies nicăieri cu tine.

— Nu mă obliga să te iau pe sus.

Am pufnit, deloc amuzată. Mi se părea că nu glumea și am început să cântăresc opțiunile pe care le aveam. Și erau cam limitate.

— Vorbești serios?

— Arăt de parcă glumesc?

— Noapte bună, Aiden.

M-am răsucit pe călcâie, îndreptându-mă spre pat, convinsă că în cele din urmă avea să plece. L-am auzit pășind în urma mea, iar în următoarea clipă m-a prins de cot, rotindu-mă cu fața spre el. N-am apucat să îl întreb ce naiba făcea. M-a aruncat ca un sac de cartofi pe umărul lui și degeaba am început sa dau din picioare și să îl lovesc cu pumnii în spate.

— Vrei să te scap jos?

— Lasă-mă jos, Aiden!

A clătinat din cap și a ieșit din cameră, închizând ușa în urma lui.

— Aiden, am mârâit printre dinți.

— Da?

Nu voiam să fac o scenă pe holurile căminului, așa că am coborât tonul.

— Lasă-mă jos, l-am rugat ceva mai blând. Promit că merg singură.

Nu aveam de gând să fac asta. Plănuiam să fug în cameră imediat ce aș fi simțit pământul sub picioarele mele și să mă încui acolo.

— Ți-am dat posibilitatea asta, iubito. Trebuia să profiți de ea cât ai avut ocazia.

Regretam amarnic că nu o făcusem. Am continuat să mă agit cât a coborât scările, fără vreun rezultat. Abia când a deschis ușa de la intrare și am fost izbită din plin de frigul năprasnic mi-am

Scanned by CamScanner

dat seama că Aiden nu se juca deloc. Sau oricum, că avea un simț ciudat al umorului.

Paznicul de la intrare nu se zărea nicăieri și l-am înjurat în gând.

— I-am dat și lui bani de o cafea, mi-a explicat de parcă îmi ghicise gândurile și, totodată, am înțeles cum a intrat în cămin.

— Ai mituit paznicul? l-am întrebat revoltată.

— Poți să îi spui și așa.

Din fericire, Dodge-ul lui era parcat la câțiva metri de ieșire. A deschis portiera din dreapta și m-a așezat pe scaun cu un gest teribil de blând, care nu se potrivea deloc cu modul în care mă smucise până atunci.

— O să îți dau ăștia mai îndată, a fluturat prin fața mea o pereche de papuci de-ai mei pe care nici nu știam când pusese mâna. După ce te calmezi și nu o să vrei să mai fugi, a continuat înainte să închidă portiera.

— Nu vreau să fug, am mințit cu speranța că avea să îmi returneze papucii.

Nu m-a crezut. A înconjurat mașina cu papucii mei în mână.

Bravo, Blair. Și acum ce faci?

Vocea din mintea mea nici că putea găsi un moment mai bun ca să râdă de mine. Nu aveam prea multe opțiuni. De fapt, erau două, mari și late. Puteam să mă liniștesc și să mă resemnez cu gândul că Aiden nu m-ar fi lăsat să plec sau aș fi putut să o iau la goană, desculță.

— Încă te gândești să fugi. Nu-i așa, iubito? m-a întrebat după ce s-a urcat în mașină.

— Nu.

Păream sigură pe mine și, ca să îi demonstrez că nu aveam de gând să fug, mi-am pus centura. S-a întors spre mine și m-a fixat cu privirea, stăruind mai mult decât era necesar. Poate îmi rămăsese ciocolată pe buze. M-am încruntat la el, apoi m-am uitat în oglindă, dar nu aveam nimic.

— Și, am zis în cele din urmă, cum a fost cursa?

A demarat cu viteză, făcându-mi stomacul să mi se strângă într-un ghem.

— Ai de gând să îmi distragi atenția și să sari din mașină când mă aștept mai puțin?

Scanned by CamScanner

— Nu. Condu legal! am zis pe un glas chinuit.

S-a conformat, fără să întrebe care era problema mea. Acul vitezometrului a scăzut considerabil și am putut să respir liniștită.

— Serios, cum a fost?

— O porcărie! Alea nici nu se pot numi curse, Blair. Ce e așa spectaculos să dai nu știu câte ture de port ca un idiot?

— Nu știu. N-am fost niciodată acolo și nici nu am de gând să o fac.

— De ce?

Aș fi putut să o dau cotită, la fel cum o făceam cu Arden, dar ceva s-a scurtcircuitat în mintea mea și m-am trezit vorbind.

— Mă tem de orice chestie cu motor care poate să treacă de o sută la oră.

— De ce te temi, Blair?

Am ridicat din umeri. Privirea lui albastră era îndreptată spre mine. Îmi era greu să vorbesc, chiar dacă aș fi vrut să fac asta. Am început să îmi ronțăi buza de jos. Eram ridicolă și știam asta. Purtam cea mai oribilă pijama pe care o aveam, dar, chiar și așa, speram ca brunetul de lângă mine să mă sărute.

— La ce te gândești?

— Că îmi doresc să fi purtat o pijama drăguță.

Era parțial adevărat. A izbucnit în râs, obligându-mă parcă să îi privesc gropița care era la vedere spre mine. Ce am spus de râdea așa?

— Nu-i nevoie, Blair. Nici cu contează ce porți, pentru că știm amândoi că în cele din urmă o să te dezbraci.

I-am dat un pumn în umăr.

— A fost o întâmplare nefericită.

— Doar una zici? Eu îmi amintesc cel puțin două.

— Bine, fie. Două întâmplări nefericite.

— Iubito, numai nefericită nu păreai.

M-am îmbufnat și mi-am întors capul spre geam.

— Cursa a fost îngrozitor de plictisitoare, a reluat și mi-am dat seama că încerca să discute. Practic trebuie să ai grijă să nu te izbești într-un depozit și cam atât.

— Lui Jethro îi plăceau drifturile. Mereu se plângea de cât de plictisitoare erau cursele care nu implicau cel puțin o tură de oraș cu poliția pe urmele lui. Uneori mergeam cu el și regretam

Scanned by CamScanner

chiar din secunda în care ambala motorul. Oricum, drifturile erau preferatele lui. Era cel mai bun la asta.

Vorbisem prea mult. Mult, mult, mult prea mult. Aiden mă privea surprins, cu o sprânceană arcuită. Nu îmi dădeam seama ce era în mintea lui. Cu siguranță nu avea o părere prea bună despre mine.

— Era? a fost singurul lucru pe care l-a spus.

Am încuviințat. Nodul din gât mă împiedica să vorbesc, dar nu era unul prevestitor de lacrimi. Mă simțeam de parcă acolo se aduna un val de ușurare pentru că am reușit să aduc vorba despre Jethro.

— L-ai iubit?

Am încuviințat din nou, chiar dacă știam că el probabil vorbea despre altfel de iubire.

— Și ce s-a întâmplat?

— A murit acum aproape doi ani.

S-a încruntat, dar pe moment nu a spus că îi părea rău sau alte cuvinte care oricum nu m-ar fi ajutat cu nimic.

— Păcat. Mi-ar fi plăcut să mă întrec cu el, a zâmbit larg. I-aș fi putut da câteva lecții.

În modul lui nepăsător, Aiden încerca să mă facă să zâmbesc. Făcea o treabă bună.

— Crede-mă, dacă cineva ar fi putut învăța ceva, atunci tu ai fi fost ăla.

— Nu m-ai văzut încă la curse, iubito.

— Și nici n-o să o fac.

— Oh, ba da! Rânjea ca un idiot. Sâmbăta viitoare vii cu mine și ai face bine să nu fii în pijamale când vin să te iau.

— Ce te face să crezi că o să vin?

— Te iau cu forța.

L-am privit neîncrezătoare. Iar vorbea serios, de parcă era pornit să mă oblige să fac toate lucrurile pe care nu mi le doream.

— Mai vedem, am ridicat din umeri.

A oprit mașina într-o parcare în centrul orașului. Am făcut o grimasă de toată frumusețea când am întors privirea spre geam și am văzut cafeneaua de fițe care a apărut în fața ochilor mei.

— Cred că glumești! Vocea mi s-a ridicat cu o octavă. Doar nu te aștepți să intru acolo, îmbrăcată așa.

Scanned by CamScanner

Am fluturat mâna spre mine, ca să fiu sigură că înțelegea despre ce vorbeam.

— Dacă se ia cineva de tine, promit să spun că asta e noua colecție de toamnă-iarnă.

Am clipit des, privind din nou pe geam, ca să nu vadă că nu puteam să îmi înfrâng zâmbetul. Cafeneaua era aglomerată. Intrau și ieșeau o mulțime de oameni și îmi era de-a dreptul rușine să intru acolo în pijamalele mele urâte. Regretam amarnic că nu l-am ascultat înainte să plece la cursă.

— Nu putem merge altundeva? am întrebat pe un ton scăzut.

A rânjit și s-a dat jos, înconjurând mașina. Mi-a deschis portiera, deși nu asta așteptam. Așteptam să își bage mințile în cap și să plecăm de acolo, însă nici gând de așa ceva. Mi-a întins papucii și a așteptat răbdător să mă încalț.

— Ce-ar fi să mergi tu să iei două cafele? Putem să le bem în mașină. Promit că nu fug nicăieri.

Din nou am spus ceva teribil de amuzant pentru el. Sunetul râsului său nu m-a făcut să mă simt mai puțin ridicolă, dar mi-a dat curajul necesar să cobor din mașină.

— Uite, iubito, a zis dându-și geaca jos. Ia asta pe tine și nu mai fi așa crispată. N-o să te mănânc.

Am tras geaca pe mine, recunoscătoare. Aiden a rămas doar într-un tricou, dar frigul nu părea să ajungă la el.

— Poate, am zis în timp ce încheiam fermoarul. Dar restul sigur o să se amuze copios pe seama mea.

— Nu prea cred.

L-am crezut pe cuvânt, încă dinainte să îmi ridic privirea. Și-a întins degetele spre fermoar și l-a tras mai sus. Așteptam să se retragă ca să pot funcționa normal din nou, dar nu avea de gând să facă asta. Mi-a mângâiat obrazul cu dosul degetelor. Și-a apropiat fața de a mea până când fruntea aproape i se lipea de a mea. Cum reușea să mă privească de fiecare dată cu intensitatea aia care îmi transforma oasele în gelatină? Aiden era periculos pentru mine. Mereu am crezut că e aproape imposibil să privești o altă persoană în modul ăla, dar dacă cineva mi-ar fi adus o oglindă în secunda aia și m-ar fi obligat să îmi privesc chipul, nu aș fi făcut nimic altceva decât să reflect privirea lui Aiden.

Scanned by CamScanner

Am închis ochii. Sângele îmi vâjâia în urechi și am uitat de vestimentația mea și, totodată, și de existența lui Arden. Eram stupidă. În loc să mă trag în spate și să mă lipesc de mașină, am rămas locului. Îmi doream atât de tare ca Aiden să mă sărute, încât nici nu mă gândeam la consecințe. Senzația lăsată de buzele lui fierbinți pe fruntea mea s-a simțit ca un duș cu apă rece.

Desigur. Cât de proastă eram să cred că Aiden m-ar fi sărutat din nou, ținând cont de faptul că arătam deplorabil? Rușinea îmi rodea fiecare gram de demnitate din corp, distrugând-o cu totul. Nu știam ce să fac. Aiden nu era atât de idiot încât să nu își dea seama că speram să mă sărute. Trebuia să rup liniștea dintre noi pe care o simțeam grea și apăsătoare, dar nu știam ce să spun.

— Haide, iubito. Încep să simt frigul.

— Sigur, am mormăit ca o idioată. Scuze.

— Pentru ce îți ceri scuze?

Pentru că te-am ținut în frig. Și pentru că sunt o idioată care speră să o săruți.

— Hai să mergem, am zis în schimbul a ceea ce gândeam.

S-a încruntat pentru o fracțiune de secundă, apoi și-a trecut nonșalant mâna peste umărul meu. Am închis ochii, lăsându-mă mai mult ghidată de el. Unu la mână: nu voiam să văd privirile persoanelor pe lângă care treceam și, doi la mână: dacă trebuia să asociez cu ceva ceea ce simțeam în acea secundă, aș fi pariat pe renumita expresie „fluturi în stomac".

Cum reușise Aiden să mă dea peste cap într-un timp atât de scurt? Ce căutam cu el, în mijlocul nopții, îmbrăcată în pijamale, în centrul orașului? Dintre toți oamenii de pe Terra, de ce trebuia să o iau razna tocmai în fața fratelui geamăn al iubitului meu?

Când am ajuns în fața cafenelei și-a mutat mâna mai jos pe spatele meu, ținându-mi ușa deschisă. Era amuzant să îl privesc cum se străduia să facă un gest drăguț, care de altfel nu prea i se potrivea.

— O să primesc un post de portar sau ușier, sau ceva pe acolo dacă mă mai ții mult cu mâna pe ușă.

Respirația lui pe care o simțeam în ureche mi-a dat impulsul necesar de a înainta. Am zărit o masă într-un colț mai întunecat și aveam de gând să alerg până acolo, dacă un chelner înalt, blond și încruntat nu s-ar fi îndreptat spre mine. Am zâmbit timid, deși

Scanned by CamScanner

voiam să fac cale întoarsă și să ies naibii pe ușă. Oricum aveam impresia că Aiden nu m-ar fi lăsat să plec de acolo.

— Domnișoară, a început pe un ton rece și sec. Nu puteți intra cu...

A fluturat o mână spre mine, neștiind cum să se exprime. Din fericire, nu era nevoie. Știam la ce se referea. Căutam o portiță de scăpare, fără să îmi dau seama că tipul nu se mai uita la mine, ci undeva în spatele meu. Mâna fierbinte a lui Aiden mi-a înconjurat talia, lipindu-mă de trupul lui, într-un gest teribil de posesiv. Era cumva imun la frig?

— Ai vreo problemă? Aiden aproape a mârâit la el.

Mi-am mutat privirea de la blond la Aiden, apoi înapoi și din nou la Aiden. Blondul a clătinat din cap și a ridicat palmele în semn de retragere.

— O seară plăcută, ne-a urat înainte să își vadă de treaba lui.

M-am lăsat condusă de Aiden la una dintre mese. Mi-a tras scaunul în timp ce buzele schițau un zâmbet larg care îmi amesteca gândurile. După ce s-a așezat în fața mea, am început să îl studiez cu atenție. Nu am întâlnit nicio altă pereche de gemeni până la el și Arden și nu puteam să nu mă întreb dacă toți erau atât de diferiți. Nici măcar nu erau identici. Privirea mi-a căzut asupra modelelor încâlcite de cerneală de pe brațele lui și ăla a fost momentul în care m-am simțit ca lovită de trăsnet. În prima seară în care îl cunoscusem – da, seara aia în care aproape mi-am pierdut virginitatea cu el – nu mi-am dat seama că nu era Arden decât atunci când a rămas fără tricou și i-am văzut tatuajele. Doar că avea și pe mâini și ar fi trebuit să le văd dinainte să rămână fără el, cam după ce scăpase de geacă.

Nicio scuză. Nu aveam absolut nici o scuză pentru comportamentul meu din seara aia, așa că, ce se întâmplase cu mine? M-am lăsat dusă de val doar din cauza amalgamului de senzații, sentimente și scântei pe care o provoca apropierea dintre noi?

— Iubito, după ce termini cu zgâitul, poate vrei să comanzi ceva.

Vocea lui mi-a întrerupt șirul gândurilor. Mi-am ridicat privirea spre același blond, care acum stătea lângă masa noastră și se străduia să zâmbească.

— O cafea, am cerut primul lucru care mi-a trecut prin minte.

Scanned by CamScanner

N-am auzit ce a comandat Aiden. Trebuia să mă țin la distanță de câțiva kilometri fața de el. Lăsând la o parte modul în care pur și simplu nu mai aveam nici un gram de autocontrol în preajma lui, mă făcuse să vorbesc despre Jethro. Mă scosese din cămin în pijamale. Încă speram să uite de promisiunea făcută. Chiar nu puteam să mă apropii de curse.

— Blair?

— Hm? Mi-am ridicat sprâncenele.

— Ai auzit ceva din ce am spus în ultimele minute?

Am încuviințat, deși habar n-aveam despre ce vorbise.

— Minți, m-a asigurat.

— Ba nu mint. Chiar am auzit ce ai spus.

Te rog nu mă întreba ce ai spus.

— Ce am spus?

— Ceva cum că...

Mă chinuiam extrem de tare să spun ceva, dar nu-mi venea nimic în minte.

— Iubito, nu te mai strădui. N-am spus nimic în ultimele minute.

Își bătea joc de mine, iar eu nici măcar nu-mi dădeam seama. Îmi doream să mai am o cafea pe care să i-o pot arunca în față.

— Crezi că o să atrag și mai multă atenție dacă îmi dau geaca jos? l-am întrebat după ce m-am mai liniștit.

— Nu cred că ai cum, dar poți să încerci. Dar limitează-te la geacă, Blair. N-am chef să ajung să mă bat cu cineva.

— De ce ai face asta?

A pufnit, dar nu mi-a oferit nici un răspuns. Ce naiba făceam noi doi acolo? Nu ceea ce era evident, cum că beam o cafea. Ce făceam noi doi, împreună. Întrebarea îmi ardea limba, dar nu puteam să o rostesc. Uneori aveam impresia că Aiden își bătea joc de mine, dar ăla nu era unul dintre acele momente. Sau dacă asta făcea, se pricepea al naibii de bine să își mascheze intențiile. Ne-am privit câteva secunde în tăcere. Secunde liniștitoare în care am realizat că nu era nevoie neapărat să mă atingă ca să mă gândesc la tot felul de lucruri indecente. Mi-am mușcat buza de jos, apoi mi-am trecut limba peste ea. Gestul meu l-a făcut să înghită în sec, dar niciunul dintre noi nu și-a mutat privirea. Mă privea din nou în acel mod care îmi făcea picioarele să se

Scanned by CamScanner

înmoaie și, mai grav, îmi crea o presiune în zona pieptului și a stomacului și... eram excitată și nu îmi puteam dezlipi privirea de pe buzele lui.

În mintea mea au început să de deruleze o mulțime de scenarii pe care trebuia să le opresc cumva. Niciunul dintre ele nu mă caracteriza. Nu-mi dorisem niciodată să rup hainele de pe cineva, dar niciodată să nu spui niciodată.

— Iubito, l-am auzit ca prin vis, pentru că nu-mi puteam dezlipi privirea de pe buzele lui care începuseră să se miște.

— Ce? am întrebat pe un ton naiv și aproape stins.

Trebuia să fi protestat împotriva apelativului.

— Privirea ta aproape mă imploră să te dezbrac, dar pe lângă faptul că te descurci la asta destul de bine și singură, în seara asta o să avem o conversație normală.

L-am privit năucită. M-a dat de gol faptul că respiram de parcă am alergat la maraton sau faptul că eram îmbujorată?

— Conversație normală? am bombănit mai mult pentru mine.

— Da, a rânjit, dezvelindu-și gropițele. Și o să încep prin a-ți spune că asta nu e o întâlnire, Blair. Asta e doar cafeaua pe care mi-o datorai.

— N-am bani la mine.

Am zâmbit timid. Ăsta era singurul lucru pentru care îmi făceam griji, așa că, ce spune asta despre mine?

— Poftim?

— Poftim? am repetat ca o idioată.

Aiden a început să râdă, apoi și-a aruncat pachetul de țigări pe masă. *N-am bani la mine?* Probabil credea că, pe lângă faptul că eram o ușuratică, n-aveam bani nici să plătesc o cafea. Simțeam nevoia să îmi așez capul pe masă.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 7

Blair

După ce ne-am certat cinci minute asupra subiectului *eu sunt cea care trebuie să plătească pentru cafea*, am lăsat-o baltă. Mai precis, Aiden a fost cel care a lăsat-o baltă, nu eu, așa cum făceam de fiecare dată în preajma lui Arden. Nici măcar nu am simțit nevoia să ridic din umeri, gest care îmi intrase în reflex. Știam amândoi că eu nu aveam cu ce să plătesc cafeaua, în special după ce am ținut morțiș să o spun cu voce tare, dar tot era simpatic modul în care Aiden lăsa de la el.

După un sfert de oră, am fost capabilă să mă relaxez total, deși nu începusem să vorbim despre lucruri serioase, precum *cine e Jethro* sau *ce e între tine și fratele tău*. La început mi-a fost total străin sentimentul de relaxare pe îl simțeam, dar m-am obișnuit repede cu el. Sau m-am obișnuit din nou, pentru că, de fapt, acea Blair semăna mai tare decât oricând cu vechea eu. Era atât de reconfortant, încât îmi venea să râd și să plâng în același timp.

— Deci, a zis Aiden la un moment dat, erai fata populară sau cea care își mânca prânzul în toaletă?

Am pufnit, apoi am luat o gură de cafea. Aiden îmi promisese o conversație normală, iar până în acel moment se ținuse de cuvânt. Desigur, lăsând la o parte modul în care ne priveam, pierzându-ne uneori unul în ochii celuilalt prea multe secunde ca să putem fi *prieteni*. Sau oricum, *doar prieteni*.

— Am fost ambele, am zis sinceră.

— Cum vine asta?

Expresia lui de nedumerire mă făcea să cred că era interesat de prostiile pe care le puteam îndruga.

Scanned by CamScanner

— Păi... o perioadă am fost fata populară. Știi tu, aia care e în echipa majoretelor, participă la o mulțime de activități și e liderul echipei de dezbateri.

— Adică cea cu care fiecare tip vrea să se culce?

Dacă mi-ar fi adresat întrebarea cu o zi în urmă, aș fi fost tentată să îi mai arunc o cafea în față. Doar că în acel moment, Aiden a renunțat la doza interminabilă de sarcasm pe care părea că o poseda. În schimb, mă privea cu interes.

— Nu știu, am ridicat din umeri. Din cauza lui Jethro, n-am aflat niciodată.

Trăsăturile nu trădau nimic la el, însă chipul îi era oarecum rece. M-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să îi explic cine era Jethro, dacă tot reușeam să vorbesc despre el în fața lui. Să vorbesc despre Jethro, fără să plâng.

— Și cum ai devenit fata care își mânca prânzul în toaletă? a întrebat fără să îmi ofere timp să îi spun cine era Jethro.

— El n-a mai fost, am zis, simțind un nod în gât. Într-o clipă era acolo, făcându-mă să râd fără sens, așa cum o făcea de obicei, apoi n-a mai fost, iar lumea mea s-a năruit pur și simplu. Așa am devenit fata din toaletă.

Ultima propoziție ne-a făcut pe amândoi să izbucnim în râs. De fapt, eu am început să râd doar pentru că el o făcea, altfel aș fi izbucnit în plâns.

— Și acum?

Mi-am mărit ochii de surprindere.

— Acum ce?

— Care fată ești acum?

Am ridicat din umeri. Îmi căutam cuvintele, pentru că îmi doream să pot răspunde la întrebare. Nu neapărat pentru el, ci pentru că eu aveam nevoie de asta. Îmi doream să știu cine eram în acel moment în care mă simțeam mai confuză decât după moartea fratelui meu.

— Dacă vrei, îți spun eu, m-a luat prin surprindere.

Mi-am ridicat sprâncenele, parcă îndemnându-l să îmi răspundă.

— Ești ambele, a zis rânjind.

— Cum vine asta?

Pentru câteva secunde, a părut să își caute cuvintele.

Scanned by CamScanner

— Simplu. Mi-ai aruncat o cafea în față, iar ăsta nu cred că e un lucru pe care l-ar face fata din toaletă, a pufnit, amuzat de propriile cuvinte. Și nu te abții să îmi spui să mă duc dracului atunci când simți nevoia. A făcut o pauză. Și ți-ai făcut un obicei să te dezbraci în fața mea, dar asta nu te face să te simți chiar atât de stânjenită încât să nu mai poți da ochii cu mine.

De dragul discuției iraționale, am ignorat ultima parte a explicației și am spus doar:

— Îmi pare rău.

— Pentru?

Și-a arcuit o sprânceană și s-a repoziționat, aproape scurgându-se de pe scaun.

— Că ți-am aruncat cafeaua în față, i-am explicat pe un ton spășit.

Aiden a izbucnit în râs, sunet care mi-a reverberat în timpane mult timp după ce a încetat.

— Ce-i așa amuzant? am vrut să știu.

— Tocmai ai fost tipa din toaletă.

— Haha, am zis pe un ton ce voia să fie nemulțumit, însă mă abțineam cu greu să nu zâmbesc.

Avea dreptate. Am sunat ca *fata din toaletă*. Aiden avea dreptate, cu toate că mă cunoștea de atât de puțin timp. Eram o combinație a ambelor fete și oscilam undeva la granița dintre ele.

— Și tu? Ai fost tipul popular sau tocilarul din ultima bancă?

Întrebarea mi se părea a fi mai mult retorică. În niciun caz Aiden nu ar fi fost tocilarul. Nici măcar într-un univers paralel, dar nu răspunsul mă interesa pe mine. M-am obișnuit să îi ascult vocea și să îi privesc buzele mișcându-se în timp ce rostea cuvintele. Buze pe care încă îmi doream să le sărut, dar în seara aia aveam doar o conversație normală.

— Eu am fost fratele tipului popular. Cel care cauza problemele.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere. N-am fost mirată să aud că Arden era tipul popular, dar m-a luat prin surprindere indiferența cu care a declarat asta. M-am încruntat, încercând totuși să îl încadrez pe el într-o categorie.

— Iubito, a zis amuzat. Am fost cel pe care cădea vina de fiecare dată, chiar dacă fratele meu era vinovat.

Scanned by CamScanner

— De asta nu vorbiți? Ți-ai asumat vina pentru ceva ce a făcut Arden?

Am rostit întrebarea înainte să îmi dau seama. Blair care avea grijă la cuvintele pe care le folosea se ascunsese de mult timp și nu dădea semne cum că ar fi vrut să iasă din nou la suprafață.

— Nu mi-am asumat, a zis pe un ton rece care mă avertiza că începeam să depășesc limita conversației normale. Pur și simplu s-a întâmplat.

Am încuviințat, încercând să par înțelegătoare, deși, în realitate, muream de nerăbdare să aflu pentru ce anume era învinuit. Am oftat resemnată. Aiden avea dreptul să se eschiveze de la discuție dacă voia, așa cum eu o făceam de fiecare dată când venea vorba de Jethro. În plus, nu suportam prea bine tonul sec pe care mi-a răspuns la ultima întrebare.

— În Madrid, a zis de nicăieri.

— Poftim?

— M-ai întrebat unde am fost până acum.

Buzele mi s-au întredeschis, dar n-am putut să articulez niciun cuvânt. Răbdarea mea poate dădea roade, dar nu asta mă preocupa.

— Arden...

Am început să îmi frământ degetele. Întreg corpul mi s-a tensionat și, cât ai pocni din degete, am devenit neliniștită.

— Aiden, m-a corectat el. Iar ne încurci, iubito?

L-am privit mai necruțător decât plănuiam. Nu îi încurcam din nou.

— Nu, am spus pe un glas stins. Arden, mi-am ridicat bărbia, făcându-i semn spre o masă care se afla în apropierea ușii.

Aiden și-a rotit privirea, mult mai discret decât mă așteptam. A mormăit ceva în șoaptă, cel mai probabil o înjurătură. Încercam să îmi dau seama dacă îi era adresată fratelui său sau brunetei care se afla la masă cu el.

— Ai vreo idee cum o să ies de aici neobservată? Ai vreun sac la îndemână?

Aiden încerca să mă privească blând, dar i-am văzut maxilarul zvâcnind scurt, dându-mi de înțeles că, de fapt, era încordat. Ce naiba, era mai tensionat decât mine și nu era în locul meu. Iubitul meu era în cafenea cu o brunetă necunoscută.

Scanned by CamScanner

— Mh?

Iubit de care am uitat în secunda în care a mormăit acel *mh* pe un ton jos și răgușit.

— Iubito?

Tonul interogativ îmi sugera că aștepta sa spun ceva, să îi dau o explicație, dar cum puteam să fac asta când el mormăia pe cel mai sexy ton posibil?

— Cred că am zis ceva de un sac, m-am trezit la realitate.

— Ești frumoasă, Blair, iar un sac nu o să îndepărteze asta.

Am început să clipesc ca o proastă. Ce a spus? După ce a refuzat să îmi dea sărutul pe care evident l-aın așteptat atunci când am coborât din mașină, s-a apucat să mă complimenteze?

— Mh? a fost rândul meu să mormăi.

— M-ai auzit, a zis rânjind, semn că nu avea de gând să repete.

Am tras aer în piept. Trebuia să îmi revin.

— Serios, cum o să ies de aici fără să mă observe?

— Știe că ești cu mine. Nu ți-ai dat seama deja?

Și-a ridicat mâna, făcându-mi semn spre obrazul lui care căpătase o nuanță vineție.

— Am crezut că te-ai împiedicat, am mormăit absentă. Și cine știe ce impresie o să își facă tipa aia despre mine.

— Îți faci griji pentru ce o să creadă tipa care acum e cu iubitul tău?

Nu mi-a plăcut cum a spus ultimele două cuvinte, pe un ton apăsat și realist. Arden era iubitul meu în continuare, așa că nu ar fi trebuit să mă simt atât de deranjată.

— Da, am zis serioasă. Sunt în pijamale.

— Și ea e în niște chestii care cu greu pot fi numite haine. Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

Am aruncat o privire pe furiș la masa la care stătea Arden. Din fericire, nu mă observase, dar cum nu eram chiar cea mai norocoasă persoană de pe pământ, nu mă puteam baza pe faptul că puteam trece neobservată prea mult timp. Poate doar dacă m-aș fi ascuns sub masă. Tipa purta pantaloni scurți, în toiul iernii și un maiou destul de indecent. Pe mine mă apuca frigul doar când mă uitam la ea.

— O să răcească, am spus cu voce tare.

Scanned by CamScanner

Aiden a izbucnit în râs. Nu părea să se oprească prea curând. Și așa a reușit să pună capăt norocului meu. Arden și-a ridicat privirea din meniu, întâlnind-o pe a mea. Ochii i s-au mărit de surpriză, apoi i-a spus ceva brunetei.

— Nu o să te las să îi dai geaca mea, l-am auzit pe Aiden, dar atenția îmi era concentrată asupra fratelui său. Asupra *iubitului meu*.

— Aiden...

— Ai nimerit-o.

Mi-am dat ochii peste cap. N-am apucat să mai spun ceva. Arden a ajuns la masa noastră, înainte să reușesc să articulez vreun cuvânt. Nu credeam că Aiden avea nevoie de avertizarea mea, pentru că îmi demonstrase destul de bine în acea zi, în fața căminului, că îi făcea față fratelui său. Simțeam furnicături în întregul corp doar când îmi aminteam modul în care Aiden m-a tras protector în spatele lui, ascunzându-mă de Arden.

— Salut, am încercat să zâmbesc, reușind mai degrabă să mă strâmb.

— Ce faci, Blair?

Mi-a accentuat numele, nervos. Am ridicat din umeri.

Fata din toaletă, s-a auzit o voce în mintea mea care, din păcate, nu îmi aparținea mie, ci lui Aiden. Se părea că mi-a furat mințile cu totul, la propriu, altfel nu îmi explic unde a dispărut vocea mea.

— Ai nevoie de ceva, Arden? Poate de încă un pumn?

Cuvintele lui Aiden mi-au atras atenția și l-am privit mai bine pe Arden, de parcă până în acel moment m-am uitat prin el. Tot ce pot să spun e că suprafața mov de pe fața lui era mai mare decât a lui Arden. Nu puteau să se lovească în niște zone care să nu fie la vedere?

— Nu vorbeam cu tine, a mârâit Arden. Blair, te-am întrebat ceva. Și de ce arăți în halul ăsta?

Aiden se pregătea să spună ceva, însă i-am aruncat o privire imploratoare să nu o facă.

— Așa frumoasă? Așa e ea, a spus Aiden, în ciuda faptului că îl rugam din priviri să nu o facă.

Eu nu știam ce să spun, dar zâmbetul lui Aiden mă încuraja să o dau naibii pe fata timidă care pretindeam că trăia în mine.

Scanned by CamScanner

Am avut nevoie de câteva secunde ca să îmi revin la normal. Aiden tocmai afirmase că eram frumoasă.

— Ai probleme cu memoria, Arden? am zis sigură pe mine.

— Poftim?

Surprinderea i se revărsa în tonul vocii.

— Ai pus un pariu. Ai pierdut, i-am amintit. Acum plătesc consecințele.

— Eu nu aș formula chiar așa, a intervenit Aiden.

În mod normal m-aș fi enervat, dar eram deja prea nervoasă pe Arden ca să îmi mai consum furia cu Aiden. Nu eram o sfântă, dar Arden era de-a dreptul nesimțit.

— Cine-i aia?

Arden a aruncat o privire spre masa la care stătea bruneta, de parcă nu își amintea de cine era însoțit.

— O verișoară.

Aiden a pufnit.

— Aia nu e verișoara noastră. E tipa care a dat startul.

Chiar și fără confirmarea lui Aiden, fratele lui tot nu era credibil.

— Taci dracului! Arden a ridicat tonul, atrăgând asupra noastră câteva priviri.

Mă așteptam ca în orice moment să apară chelnerul blond care să ne avertizeze că nu aveam voie să ne certăm în cafenea.

— Nu pretinde că îți cunoști familia! a continuat așa zisul meu iubit. Ai plecat fără niciun regret și l-ai abandonat chiar și pe el, așa că mai bine taci!

Arden a atins un nerv sensibil. Aiden s-a ridicat într-o fracțiune de secundă și, înainte să pot interveni, pumnul lui a intrat din nou în contact cu maxilarul lui Arden, cine știe pentru a câta oară în acea seară.

Aiden abandonase pe cineva? Pe un el? M-am încruntat, dar n-aveam prea mult timp să mă gândesc la asta. Am sărit de pe scaun de parcă aveam arcuri în picioare.

— Terminați!

Gemenii mi-au ignorat țipătul.

— Hei! s-a auzit o altă voce. Continuați afară! Nu puteți să vă bateți aici!

Scanned by CamScanner

Nu puteți? Mi-am rotit privirea și l-am privit ucigător pe blondul care avea impresia că un simplu *nu puteți* ar fi reușit să pună capăt la orice aveau cei doi de împărțit.

— Afară! a mârâit Aiden spre fratele său.

Au dispărut mult prea repede din raza mea vizuală. Am dat să plec după ei, înainte să se omoare, dar prinsoarea unor degete pe încheietura mea m-a împiedicat să fac asta.

— Cineva trebuie să plătească pentru cafea, mi-a atras atenția blondul.

Îmi venea să îl lovesc, dar nu mă puteam hotărî dacă aș fi vrut să fac asta înainte sau după ce mi-aș fi ascuns capul în pământ.

— Lasă-mă o secundă, l-am rugat.

M-a privit de parcă eram nebună, dar mi-a eliberat încheietura și a dispărut. M-am așezat din nou la masă, cuprinzându-mi fața în mâini.

Să vă ia naiba pe amândoi!

Îmi recăpătasem vocea, dar ea nu avea bani, așa că nu-mi era de mare folos. Mi-am propus ca pe viitor să mă scutesc de asemenea momente penibile și să îmi ascund niște bani în sutien. Ceea ce ar fi fost și mai penibil, dacă aș fi rămas din nou fără haine în fața lui Aiden și mi-ar fi căzut niște bani din sutien.

Era ceva în neregulă cu mine. Nu reușeam să îmi adun gândurile deloc. Trebuia să plătesc pentru cafea, nu să mă gândesc cum să îmi ascund bani în sutien. Și de ce mă gândeam că urma să rămân din nou goală în fața lui Aiden?

Mi-am umflat obrajii cu aer, apoi mi-am ridicat privirea din mâini. Să alerg după gemeni era exclus. Blondul nu m-ar fi lăsat să ies din cafenea nici măcar peste cadavrul lui. Aveam impresia că tot ar fi reușit să mă înhațe de picioare.

Privirea mi-a căzut asupra brunetei care îl însoțea pe Arden și mi-a venit cea mai îngrozitoare idee, dar care de altfel era și singura care mi-a trecut prin minte. M-am ridicat de la masă și m-am îndreptat spre ea, cu ochii mai mult închiși, decât deschiși. Eram conștientă că lumea se holba la mine.

— Salut, am zis veselă. Pot să mă așez?

Bruneta m-a privit nedumerită, cu ochii ei mari și ciocolatii, apoi a încuviințat.

Scanned by CamScanner

— Salut, mi-a răspuns cu o timiditate care nu se potrivea deloc cu hainele pe care le purta. Tu ești tipa care era cu... cine era ăla?

Și-a încrețit nasul.

— Fratele geamăn al lui Arden, i-am explicat fără nicio urmă de răutate în ton.

— Aaa... bine. Nu știam că are un frate geamăn.

Crede-mă, scumpo, niciunul dintre noi nu știa asta până de curând.

— Da. Și eu am fost surprinsă, dar te obișnuiești. Eu sunt Blair, i-am zâmbit larg.

— Fosta iubită a lui Arden? Eu sunt Julia.

Mi-am mușcat buzele ca să nu izbucnesc în râs. Fosta iubită a lui Arden? Încă nu îmi meritam apelativul, dar în clipa aia m-am hotărât să nu îl las să mă mai aștepte prea mult timp. Era prea de tot.

— Da, am zis sec.

— Drăguță vestimentație.

Buzele date cu un ruj roșu, strident, care îmi rănea retina, s-au deschis într-un zâmbet larg.

— Mulțumesc, la fel, am răspuns ironic, încercând totuși să fiu politicoasă.

— Crezi că au terminat?

— Ce să termine?

— Nu știu, a ridicat din umeri. De împărțit orice aveau de împărțit.

Am ridicat și eu din umeri. Subit, m-a cuprins o stare de nerăbdare. Mi-am dat seama că nu mai puteam sta în acea încăpere niciun minut în plus. Atrăsesem asupra mea mult mai multă atenție decât îmi doream. Nici măcar nu știam cât era ceasul. Glasul brunetei începea să mă irite, deși eram sigură că nu aveam nimic personal cu ea. Deloc surprinzător, prezența ei lângă Arden nu mă deranja așa cum ar fi trebuit. Adică tare, iar pe mine nu mă deranja deloc.

— Știu că abia ne-am cunoscut, am zis pe un ton aproape nerăbdător, dar crezi că ai putea să îmi împrumuți niște bani? Eu n-am niciun ban la mine, iar Aiden evident nu e pe aici, așa că...

Am lăsat propoziția neterminată. Bruneta și-a coborât privirea asupra cești pe care o avea în față. S-a îmbujorat de parcă

Scanned by CamScanner

tocmai îmi declarasem dragostea pentru ea, ceea ce m-a derutat și mai tare decât eram deja.

— Julia? Tonul îmi era aproape îngrijorat. De fapt, nici nu e împrumut. Doar până dăm de ăia doi furioși.

Și-a ridicat privirea spre mine, zâmbind.

— N-am bani la mine.

A evitat să mă privească în ochi. Cum ajunsesem noi, două studente, în centul orașului, în mijlocul nopții, fără niciun ban în buzunar, depinzând de doi frați gemeni? Situația l-ar fi amuzat copios pe Jethro.

— Arden a fost cel care m-a invitat la o cafea, iar eu...

— O să găsim noi ceva, am întrerupt-o.

A încuviințat, deși nu părea prea sigură pe ea. Nici eu nu eram sigură pe mine, dar nu am depins niciodată de un tip – în afară de Jethro – și nu aveam de gând să încep în acel moment.

— Să nu dispari și tu, am avertizat-o în timp ce mă ridicam de la masă.

— Stai liniștită.

Nu eram deloc liniștită. Eram furioasă. Nervoasă. Scoasă din sărite. Mi-am rotit privirea prin încăpere, încercând să dau de persoana pe care o căutam. L-am zărit într-un colț al barului. Din fericire, era singur, ceea ce însemna că nu eram nevoită să mă umilesc în fața mai multor persoane.

— Salut, am afișat cel mai bun zâmbet al meu. Crezi că putem vorbi o secundă?

Blondul și-a ridicat privirea din paharele în care prepara niște băuturi, încruntându-se teribil de tare.

— Iarăși tu? m-a întrebat pe un ton plictisit.

Mi-am ridicat palmele. Îl înțelegeam. Într-o oarecare măsură. Probabil și eu m-aș fi urât dacă aș fi fost în locul lui.

— Ce vrei?

Mi-am trecut mâinile prin păr, nervoasă. M-am calmat imediat ce mi-am dat seama că probabil credea că flirtam cu el.

— Ăăă...

M-am bâlbâit pentru câteva clipe, apoi mi-am adunat tot curajul pe care îl aveam în mine.

— Uite care-i chestia: eu și Julia nu avem bani la noi. Crezi că am putea spăla paharele sau ceva?

Scanned by CamScanner

— Nu aveți bani la voi?

— Banii erau la...

Cum puteam să formulez o propoziție care să fie coerentă, dar care să nu sune ridicol?

— La prietenii voștri care s-au luat la bătaie?

Am încuviințat, zâmbind larg, ca și cum câștigasem la loto. Trebuia să îmi păstrez simțul umorului, altfel aș fi izbucnit în plâns chiar în fața lui și aveam impresia că deja îi oferisem suficiente motive ca să mă urască.

— Nu.

— Nu? m-am încruntat. Te rog, m-am milogit. Te rog, te rog? I-am implorat cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Mă întorc mâine și îți plătesc cafelele.

— Ar trebui să te cred?

Încerca să își mențină seriozitatea, dar în colțul buzelor i se forma un zâmbet. Blondul avea să cedeze în curând.

— Da.

— Hai să facem altfel, a lăsat la o parte tot ce făcea, concentrându-și toată atenția asupra mea. Vă las să spălați vasele...

— Dacă?

Am fluturat o mână prin fața lui, îndemnându-l să îmi spună mai repede ce voia, pentru că tot ce voiam eu era să plec de acolo, să fac un duș și să dorm.

— Dacă îmi dai numărul tău.

La început am crezut că își bătea joc de mine, dar nu părea deloc pus pe glume. Deși acum zâmbea de-a binelea, nu își bătea joc de mine. Stomacul mi-a făcut câteva tumbe, apoi s-a liniștit.

— Îți dai seama că tocmai ai cerut numărul de telefon unei tipe care e în pijamale? Am încercat să trag de timp.

— Crede-mă, îmi dau seama.

Mă plimbam de pe un picior pe celălalt. Ce alte opțiuni aveam? Mi-am răsucit privirea spre Julia, verificând dacă mai era acolo. Aproape am răsuflat ușurată când i-am întâlnit privirea. Urmărea cu interes discuția dintre mine și blondul pe care habar nu aveam cum îl chema.

— Bine, am zis când mi-am dat seama că nu puteam aștepta acolo la nesfârșit, până când s-ar fi întors Aiden sau Arden, sau Îngerul meu Păzitor care nu făcea o treabă deloc bună.

Scanned by CamScanner

Blondul a luat de sub tejghea un carneţel şi un pix, apoi le-a împins spre mine. Eram tentată să îi dau un număr greşit, dar nu sunt genul ăla de persoană. Deşi am fost o perioadă fata populară, nu mi-am bătut niciodată joc de oameni. I-am scris numărul de telefon şi i-am întins carneţelul înapoi. A rupt foaia şi a băgat-o triumfător în buzunar.

— Să ştii că am iubit, m-am simţit datoare să spun.

— Care dintre ei?

Expresia mea îmbufnată l-a făcut să izbucnească în râs. Blondul nu era urât. Avea trăsături frumoase, ochii îi erau de un căprui întunecat şi era puţin mai mic de statură decât Aiden. Sau Arden. Iar eu cu siguranţă nu aveam nevoie de încă o complicaţie în viaţa mea.

Mi-am petrecut următoarea jumătate de oră spălând pahare, împreună cu Julia. Şi Doamne, câte pahare! Probabil blondul ne-a dat toate paharele care s-au murdărit în acea săptămână. Julia s-a dovedit a fi o tipă amuzantă. Asta după ce am trecut cu vederea hainele ei sumare. Aparent, avea doi fraţi mai mari care îi urmăreau fiecare mişcare, dar n-aş fi zis că lucrul ăsta se cunoştea. Înainte ca Jethro să moară, nu mă scăpa din ochi decât rar, ceea ce era un adevărat coşmar. Dacă aş fi încercat să ies din casă îmbrăcată precum Julia, cel mai probabil aş fi atras asupra mea Apocalipsa.

— Eşti bine? m-a întrebat Julia în timp ce ne ştergeam amândouă pe mâini.

— Da. Sunt doar obosită. A fost o zi plină.

Mi-a zâmbit înţelegător. Habar nu avea prin ce treceam, dar era drăguţ din partea ei. Blondul m-a asigurat înainte să plecăm că avea de gând să mă sune. Speram să piardă numărul meu.

— De ce te-ar suna? m-a întrebat Julia mirată când am ieşit.

— Chiar crezi că am scăpat doar cu spălatul paharelor? A trebuit să îi dau numărul meu de telefon.

— Cui? s-a auzit o voce din spatele nostru pe care am recunoscut-o imediat.

Ne-am întors amândouă spre gemeni. Nici unul nu arăta prea bine, dar măcar reuşeau să stea unul lângă altul.

— Nu-i treaba ta! Pa, Julia, i-am spus brunetei. Ne mai vedem.

Scanned by CamScanner

— Blair, unde mergi? a țipat Arden în spatele meu.

M-am oprit, am tras aer în piept, apoi m-am întors spre ei. Aiden era cel mai aproape de mine, dar trebuia să îl ignor dacă îmi doream să leg câteva propoziții coerente. Simțeam un val de căldură în corp doar dacă mă uitam la el sau dacă el se uita la mine, ceea ce se și întâmpla. Arden era la câțiva metri distanță, lângă Julia, care mă privea surprinsă.

— Din moment ce sunt fosta ta iubită, nu-i treaba ta! Și fă bine și du-o pe Julia acasă.

— Blair?

— Scutește-mă, Arden! Acum chiar poți să spui oamenilor că sunt fosta ta iubită, pentru că mă despart de tine!

Am accentuat cuvintele ca să îl fac să înțeleagă care dintre noi se despărțea de celălalt.

— Blair? Voi doi mai erați împreună?

O compătimeam pe Julia în acel moment. *Bine ai venit, Julia. Fă cunoștință cu frații Holden. Unul mai arogant decât celălalt.*

— Nu contează, am asigurat-o înainte să plec. Am terminat-o!

Am făcut câțiva pași înainte să simt niște degete încleștându-se în apropierea cotului meu. Eram atât de obosită încât m-aș fi scurs în brațele lui, dacă n-aș fi fost nervoasă. Mi-am încleștat maxilarul, alungând din minte toate cuvintele urâte.

— Aiden, am rostit calm, ridicând privirea, nu e momentul. Am spălat pahare din cauza ta și, pe deasupra, i-am dat blondului numărul meu de telefon, așa că du-te acasă.

— După ce te duc pe tine.

— Trebuia să te gândești la asta acum o oră. Acum, dacă nu te superi, un anumit idiot m-a scos în pijamale din cămin, apoi m-a lăsat fără niciun ban în cafenea. Iar în momentul ăsta nu am o părere prea bună despre el.

Nu părea deloc deranjat de cuvintele mele. A rânjit larg, apoi și-a dus mâna la buzunarul de la spate al blugilor, căutând ceva.

— Mi-am uitat pachetul de țigări pe masă, a constatat.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am smuls din prinsoarea lui. Seara putea în mod categoric să intre în top cinci *cele mai îngrozitoare nopți de studenție.*

Scanned by CamScanner

— Iubito, a zis în urma mea. Vrei să îl lași pe idiotul ăla, despre care știu că în secunda asta nu ai o impresie prea bună, să te ducă la cămin?

— Idiotul ăla poate să se ducă naibii!

Poate eu simțeam un anumit grad de mândrie, însă gradul lui Aiden de încăpățânare era mult mai mare. În următoarele două secunde m-am trezit luată din nou pe sus.

— Doar nu credeai că idiotul ăla te lasă să mergi singură la ora asta.

Singurul lucru bun pe seara aia e că mi-am păstrat hainele pe mine.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 8

Blair

— Blair, oprește naibii alarma aia!

Strigătul colegei mele de cameră mi-a întrerupt somnul. M-am răsucit prin pat, apoi mi-am întins mâna, în căutarea telefonului care nu se simțea nicăieri. Am deschis somnoroasă un ochi și l-am zărit la mare depărtare de mine. Am gemut și m-am întins după el, în timp ce Em și-a ascuns capul sub pernă, vizibil iritată de sunetul alarmei pe care, de altfel, nu-mi aminteam să o fi pus.

Și îmi aminteam bine. Nu era alarma. Mă apela un număr pe care nu-l aveam salvat. M-am frecat somnoroasă la ochi și am răspuns, cu speranța tâmpită că cel care mă suna era Aiden. De ce îmi doream să mă sune?

— Salut, s-a auzit vocea de la capătul celălalt.

— Salut, am zis, nesigură pe mine.

Mai auzisem undeva acea voce masculină, doar că nu îmi dădeam seama unde.

— Te-am trezit?

— Nuuu, am lungit cuvântul, ceea ce însemna că mințeam. Scuză-mă, cine ești?

Em și-a scos capul de sub pernă, aruncându-mi o privire suspectă. Reușisem să îi atrag atenția.

— Cine-i? am citit pe buzele ei.

Nu a auzit că asta era și nedumerirea mea?

— Tipul de la cafenea.

A râs scurt și nervos. Probabil acum se simțea rușinat.

— Aa... 'Neața.

— Deci te-am trezit, și-a confirmat mai mult pentru sine.

Scanned by CamScanner

— Nu chiar, am mințit din nou.

Nu chiar? Ori dormeam, ori nu dormeam? Am oftat zgomotos, fixându-mi privirea asupra lui Em. Părul blond îi stătea răvășit în toate direcțiile și mă privea încruntată. Nu mă mai trezisem cu ea în cameră de ceva timp. Ideea că poate se întâmplase ceva a încolțit în mintea mea, făcându-mă să mă încrunt.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Da. De ce nu aș fi? S-a auzit de la celălalt capăt al liniei.

— Scuze. Vorbeam cu Em.

Mi-am dat ochii peste cap. Em a chicotit amuzată.

— Da, sunt bine.

— Bine, a zis tipul blond în același timp.

— Vorbiți pe rând, i-am rugat pe amândoi.

Em a început să râdă și nu mai părea deloc somnoroasă. M-am strâmbat la ea. I-am făcut semn să tacă din gură, înainte ca tipul blond să creadă că eram nebună.

— Scuze, i-am zis lui. Ce spuneai?

— Vorbești cu Em?

Tonul vocii lui mă avertiza că deja își cam pierdea răbdarea.

— Nu, am oftat. Vorbeam cu tine.

— Ce-ar fi să te sun mai încolo? M-a întrebat iritat.

Ce-ar fi să nu mai suni deloc?

— Ar fi minunat.

Mi-a închis, fără să mai spună nimic altceva. Mă simțeam ca o nesimțită și tindeam să o învinuiesc pe Em pentru lipsa mea de interes pentru blond, dar știam că, de fapt, cauza era unul dintre gemenii Holden. Care, de altfel, speram să mă și sune, dar care în același timp nu avea absolut nicio obligație să facă asta.

— Of! am șoptit, dar Em tot mă auzise.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai avut dreptate aseară. Aiden a venit aici, m-a luat pe sus, așa îmbrăcată în pijamale cum eram, apoi am mers și am băut o cafea.

— Mă bucur, m-a întrerupt veselă.

Mi-am înclinat capul spre dreapta, privind-o dezaprobator.

— Stai să auzi cum a decurs restul serii.

Em s-a ridicat la marginea patului, așteptând entuziasmată, dar știam că murea de nerăbdare.

Scanned by CamScanner

— Bun, am tras aer în piept. Apoi la un moment dat a apărut Arden. S-au luat la bătaie, iar eu am ajuns să spăl paharele împreună cu Julia, pentru că nu aveam bani. Și m-am despărțit de Arden.

— Cine e Julia? m-a întrebat cu ochi mari. Și cum adică te-ai despărțit de Arden?

— Julia e tipa cu care era Arden și căreia i-a spus că eu sunt fosta lui prietenă. Asta înainte să mă despart de el.

— Stai, stai, stai. Tu te-ai despărțit de el?

Nu înțelegeam tonul ei surprins.

— Da? De ce?

Tonul meu erau la granița dintre afirmativ și interogativ. Em a zâmbit cu un colț al buzelor. Părea aproape rușinată și o cunoșteam suficient de bine încât să știu că încerca să se eschiveze.

— Și cine te-a sunat? a încercat să schimbe subiectul, deloc subtil.

— Un bond care lucrează acolo. A trebuit să îi dau numărul meu, ca să ne lase să spălăm paharele și să plecăm fără să plătim. Acum spune-mi de ce credeai că Arden e cel care s-a despărțit de mine.

Și-a încrețit nasul. Spera să uit de asta.

— Nu vreau să te superi pe mine, Blair, doar că e evident că între tine și Aiden e ceva.

— Nu-i nimic între mine și Aiden!

Vocea mi s-a ridicat cu o octavă.

— Dacă zici tu, poate că nu e. Dar ar trebui să îi spui și lui asta, pentru că aseară Arden a spus ceva despre tine, iar Aiden a sărit la el.

— Ce a spus?

Îmi simțeam stomacul în gât. Arden se apucase de îndrugat lucruri despre mine?

— Nu știu. Zău că nu știu, m-a asigurat. Eram la distanță de ei, dar ți-am auzit numele, așa că bănuiesc că de asta s-au bătut, dar nu sunt sigură. La cum reacționează când sunt unul lângă celălalt, puteau să se ia de la orice.

Tindeam să îi dau dreptate.

Scanned by CamScanner

— Dar o să fie ceva între tine și Aiden? Mai ales acum că nu mai ești cu Arden?

— Nu știu.

— Dar vrei să fie?

Da.

— Nu știu.

Nu mă simțeam confortabil să o mint, dar nu eram pregătită să recunosc adevărul, nici măcar în fața mea. Nu-mi făceam prea multe griji în legătură cu ce ar fi spus ceilalți, dar nu îmi puteam explica nici măcar mie de ce simțeam ceea ce simțeam în preajma lui Aiden, și mai nimic în preajma lui Arden. Em aștepta să adaug ceva, dar nu știam ce puteam spune. Nu puteam să îi explic cum mă simțeam ca o adolescentă în preajma lui Aiden. Atunci am realizat că exista o problemă pe care, până în acel moment, nici măcar nu am luat-o în considerare. Eram conștientă de modul în care mă privea Aiden, dar dacă totul pentru el era doar o hârjoneală? Exista o șansă ca Aiden nici măcar să nu mă fi luat în serios. Nu-mi dădeam seama cum nu mă gândisem până atunci la asta.

Cuvintele lui Arden îmi răsunau în minte. Aiden posibil, sau posibil să nu – dacă îi acordam prezumția de nevinovăție – fi abandonat pe cineva. Nu aveam nici cea mai mică idee cine putea fi acel *el*, dar doar aducerea lui aminte l-a scos din sărite. Aiden a recunoscut că între ei doi s-a întâmplat ceva. Ceva pentru care el era învinuit, așa că poate totul făcea parte din planul lui de răzbunare. Poate plănuia să îi ia lucrurile lui Arden, rând pe rând. Mașina. Pe mine – care nu îi aparțineam, dar eram iubita lui. Iubita lui tăcută și înțelegătoare, care nu spunea niciodată ce îi trecea prin minte. Oricum, nu înainte să apară Aiden.

— Blair, mergem?

— Unde?

— Să mâncăm ceva.

Gândul la mâncare mi-a făcut stomacul să protesteze, iar pe Em a făcut-o să zâmbească.

— Mă duc să fac un duș și mergem, i-am zis în timp ce mă ridicam din pat.

— Bine. Până atunci mă schimb.

Am încuviințat absentă și am intrat în baie. Acum că ideea răzbunării lui Aiden prinsese rădăcini în mintea mea, nu o mai

Scanned by CamScanner

puteam smulge de acolo. M-am dezbrăcat și am intrat în duș, încercând să pun lucrurile cap la cap. Mă izbisem de Aiden. La propriu, noi doi ne-am izbit unul de celălalt încă din prima seară. Nu exista grad de comparație între gemeni, dar Aiden avea modul lui indiferent și arogant cu care trata lucrurile în jurul lui. Mod care pe mine mă atrăgea și îmi punea la îndoială coeficientul de inteligență. Iar corpului meu cu siguranță nu îi păsa de IQ-ul meu atunci când buzele lui Aiden le frământau pe ale mele.

Eram un pion?

N-am scăpat de întrebare nici când am ieșit de la duș. M-am spălat pe dinți și am luat pe mine un capot din cuier, cu care plănuiam să rămân îmbrăcată până când urma să am alte haine la îndemână. Am ieșit din baie cu o proastă dispoziție. Brusc, tot ce îmi doream era să stau în pat și să mă uit la seriale. Și să mănânc înghețată. Comportamentul meu nu ar fi fost dubios dacă s-ar fi datorat despărțirii de Arden, dar știam că, de fapt, mă deranja că nu știam exact ce se întâmpla între mine și Aiden. Ce s-a întâmplat până în acel moment. Și cu siguranță aveam să aflu, doar că aia nu s-a dovedit a fi ziua potrivită.

Am rămas în prejma ușii de la baie, îngrozită. Mi-am mușcat limba ca să nu țip de surpriză sau de nervi, sau probabil de ambele. Em stătea cățărată la ea în pat și privea scena cu un amuzament pur, fiind singura care mă observase. Arden stătea pe patul colegei mele, ceva mai încolo de ea, cu un buchet de trandafiri în mână.

— Deci care dintre voi doi este iubitul ei?

Am închis ochii.

— Eu, a spus Arden.

— Nu minți, Arden, l-am auzit pe celălalt Holden. El e fostul ei iubit, a explicat în continuare.

Îi vedeam rânjetul, chiar dacă aveam ochii închiși. Arden a mârâit scurt, Aiden a înjurat printre dinți, apoi cea mai familiară voce dintre toate i-a întrerupt.

— Liniștiți-vă, băieți!

Am deschis ochii, îndreptându-mi privirea spre el. Gemenii erau prea preocupați unul cu celălalt ca să mă observe.

— Tată, am zis pe un ton resemnat, niciunul dintre ei nu este, și nici nu o să fie iubitul meu.

Scanned by CamScanner

Toate privirile s-au întors spre mine, făcându-mă să mă simt incomod.

— Blair, a spus Arden, ridicându-se de pe pat. Astea sunt pentru tine.

Mi-am arcuit o sprânceană, dar nu am luat buchetul de flori pe care mi-l întindea. Tot ce îmi doream era să îi dau cu ele de cap, însă nu voiam să fac asta în fața tatălui meu.

— Păstrează-le, am zâmbit și am trecut pe lângă el.

M-am oprit în fața tatălui meu care m-a tras într-o îmbrățișare călduroasă. Nu voiam să mai plec din brațele lui, deși eram conștientă că eram priviți de câteva perechi de ochi curioși. Eram îngrijorată pentru că nu și-a anunțat sosirea, dar eram atât de bucuroasă de prezența lui, încât m-aș fi agățat de el ca o liană. Și plănuiam să și fac asta, după ce scăpam de musafirii nepoftiți.

— Eu am venit cu scuzele, a rânjit Aiden după ce mi-am întors privirea din nou spre ei.

— Și tu poți să le păstrezi.

— Eu nu m-am adus decât pe mine, a intervenit tata, comentând pe un ton ironic.

— Tu poți să rămâi.

Am rânjit cu gura până la urechi. Expresiile gemenilor erau neprețuite.

— Mai aveți nevoie de altceva? Amândoi au clătinat din cap. Atunci, vă rog să ieșiți afară!

În loc să mă privească pe mine, l-au privit pe tatăl meu. Probabil ceva din expresia lui i-a făcut pe amândoi să se conformeze cerinței mele și să părăsească încăperea, care și așa devenea prea înghesuită pentru noi toți.

— O să plec și eu.

Em s-a ridicat și a ieșit din cameră. Nu și-a luat nimic cu ea, așa că am presupus că avea de gând să rămână prin preajmă.

În secunda în care am rămas doar noi doi, tata a început să râdă. După ce s-a potolit mi-a mai oferit o îmbrățișare, dar aveam impresia că zâmbetul nu îi pierise de pe chip.

— S-a întâmplat ceva? Mama e bine? Bunica e bine?

— Liniștește-te și tu. Nu s-a întâmplat nimic grav. Poate ar trebui să avem discuția asta la o cafea.

Scanned by CamScanner

M-am schimbat mai repede ca niciodată. Un sfert de oră mai târziu, stăteam cu tata într-o cafenea, care nu era nici cea în care lucra blondul și nici Tau. Un teren neutru, în care lumea nu mă cunoștea și unde puteam să nu îmi fac griji că putea oricând să apară unul dintre frații Holden.

— Deci, ce-i cu băieții ăia? a început tata discuția.

— Poftim? m-am făcut că nu am auzit întrebarea.

— Unul e înfumurat, celălalt e arogant.

— Cred că înseamnă același lucru, am încercat să trag de timp.

— Cel cu florile părea mai liniștit.

— Nu vrei să vorbim despre ce-am mai făcut eu? am sugerat. Poate ce-ai mai făcut tu? Ce mai face mama? Bunica?

Eram determinată să aflu ce făceau toate rudele noastre, dacă asta m-ar fi ținut departe de o conversație despre cei doi indivizi care mă enervau care, cum putea.

— Și amândoi sunt îndrăgostiți de tine, a spus, ignorându-mă complet. Iar eu și mama ta divorțăm.

Prost moment mi-am ales să beau din cafea. Am scuipat-o înapoi, reușind să mă murdăresc toată. Tata mi-a întins calm un șervețel pe care l-am luat recunoscătoare. Cele două afirmații m-au zăpăcit una mai tare decât cealaltă. Mi-am frecat pulloverul până când au început să mă doară degetele și tata mi-a atras atenția că trebuia să încetez. Am zâmbit complet fals, încercând să îmi imaginez cum ar fi reacționat fratele meu. Probabil și-ar fi ieșit din fire, dar problema asta nu ar fi apărut niciodată dacă el nu ar fi murit. Nici prima, nici a doua. De frații Holden s-ar fi ocupat el, iar părinții noștri nu ar fi divorțat, pentru că, până în urma cu doi ani, puteau primi o diplomă pentru cel mai frumos cuplu. Lucrurile au luat-o razna după moartea lui Jethro. Mama și-a îndreptat toată atenția asupra mea, inclusiv iubirea pe care i-o purta lui Jethro, transformându-se într-o super mamă, îngrozitor de protectoare. Doar că asta s-a întâmplat abia după două săptămâni. Tata, în schimb, s-a luptat să păstreze fantoma lui Jethro în casă, certându-se nonstop cu ea. Mama voia să dea toate lucrurile lui, tata nu voia să se atingă de nimic care i-a aparținut. Mama voia ca eu să continui să învăț la domiciliu, tata voia să continui să fiu o adolescentă normală și să merg la

Scanned by CamScanner

liceu. Orice voia mama, tata era împotrivă. Sau invers, pentru că el nu era în totalitate personajul negativ.

Pur și simplu au pornit un război unul împotriva celuilalt și eram chiar surprinsă că nu am primit vestea mai repede. Așa că da, eram mai surprinsă de prima afirmație a tatălui meu, decât de a doua.

— Puteai să suni. Nu trebuia să vii până aici.

— Am crezut că ar fi mai bine să ți-o spun direct. Vreau să înțelegi că e de comun acord, Blair. Amândoi ne dorim asta.

— În sfârșit un lucru cu care sunteți de acord.

Pe fruntea lui s-au format o mulțime de riduri. Am regretat cuvintele imediat după ce le-am rostit.

— Nu-ți face griji, tată. Înțeleg. Mama...

— O să păstreze casa. Momentan stă la bunica până când mă mut.

Simțeam cum mă scurg de pe scaun. Îmi venea să țip la el, să plâng și să îl lovesc. Nu putea să facă asta. Tata prețuia amintirea lui Jethro mult mai tare decât mama. Casa era mult mai importantă pentru el, decât era pentru femeia care l-a uitat pe fratele meu la mai puțin de o lună după moartea lui.

— De ce nu se mută ea? Casa aia înseamnă mult pentru tine.

Mi-am tras nasul, luptându-mă în același timp cu lacrimile care amenințau să cadă în orice moment. Mi-am trecut o mână prin păr. Nu pretindeam că înțelegeam decizia lor, pentru că nu o făceam. Nu înțelegeam nici comportamentul mamei, oricât încercam să o fac.

— E mai bine așa, Blair.

Era mai bine pentru cine? Cu siguranță nu pentru el, care nici la doi ani de la moartea lui Jethro nu s-a atins de lucrurile de la el din cameră. Mama a mai izbit câte ceva, iar eu am dormit în nenumărate rânduri în patul lui, însă tata nu a îndrăznit să se atingă de nimic.

— N-o să insist, am ridicat din umeri. Doar că nu cred că decizia voastră e corectă. Mama e cea care ar trebui să se mute, nu tu. Amândoi știm asta.

— Nu are importanță. Acum vrei să vorbim despre iubiții tăi?

Tata tocmai închisese subiectul *divorț*.

— Nu sunt iubiții mei, i-am urmat modelul și am renunțat și eu la subiect.

Scanned by CamScanner

— Unul a venit cu flori, iar celălalt cu scuze.

Și-a micșorat privirea, cercetându-mă curios. Nu știu ce aștepta să îi spun.

— Sunt nebuni. O să le treacă.

Tata m-a lăsat în pace. Ca și mine, știa când să nu insiste asupra unui subiect. Mi-am petrecut întreaga zi cu el. Am realizat că deși vacanța se terminase de curând, îmi fusese dor de el. Nu știu dacă aș fi putut spune același lucru dacă în locul lui ar fi venit mama, dar în mod cert de el îmi fusese dor.

Era reconfortant să vorbesc cu o persoană care știa absolut totul despre mine – exceptându-i pe gemenii Holden – dar mai ales, cu care puteam vorbi despre Jethro. Pe seară l-am condus la aeroport, în ciuda insistențelor sale să nu o fac. În fața lui m-am abținut să o fac, însă după ce am plecat, am izbucnit în plâns. Am continuat să merg, deși simțeam o nevoie acută să mă așez jos și să storc fiecare lacrimă din mine. Mă sfărâmam în bucăți de fiecare dată când îmi aminteam de Jethro. Mă sfărâmam în bucăți și mai mici când mă gândeam că părinții mei nu reușiseră să facă față morții lui, iar acum mama rămânea în casă.

Mă sfărâmam și atât.

Am luat un taxi până la cămin. Când am plătit și am coborât din mașină, încă plângeam. Mi-am verificat telefonul. Aveam două apeluri de la Arden și un mesaj de la Em, în care mă anunța că doarme la Tau. I-am răspuns să aibă grijă să nu întârzie a doua zi la cursuri, apoi mi-am șters lacrimile cu dosul palmelor și aproape am alergat până la ușă. Se făcea din ce în ce mai frig și sunt una din acele persoane care urăsc frigul. Ușa s-a deschis în același timp în care eu mă pregăteam să trag de ea, iar un tip a trecut val vârtej pe lângă mine, lovindu-mă în umăr.

M-am răsucit, pregătită să țip la el. Mi-a aruncat o privire peste umăr, făcându-mi cu ochiul. L-am privit cum și-a băgat mâinile în buzunarele de la hanorac, apoi a grăbit pasul. Inima a început să îmi bată accelerat și mi s-a făcut și mai frig decât îmi era până atunci. Simțeam lacrimile curgând șiroaie pe obraji, îmi încețoșau vederea și mă deranjau. Nu eram în stare să îmi coordonez mâinile și să le ridic ca să îmi șterg fața.

— *Haide, Blair. În seara asta, s-a milogit de mine.*

Scanned by CamScanner

— Nu, am râs, trăgându-mă din prinsoarea lui. Am spus că nu vin cu tine în seara asta. Știi ce părere am eu despre toată treaba asta.

— Mai știu că mă iubești și că o să vii dacă te rog.

Am clătinat din cap. Îmi era greu să rezist ochilor săi albaștri, care mă implorau să mă urc în mașină, dar nu mă simțeam bine. Mă durea stomacul și nici nu eram într-o dispoziție prea bună.

— Nu vin, J. Promit că vin data viitoare.

— Promiți?

Am încuviințat. Cineva i-a strigat numele, dar el nu a acordat nicio importanță. Mă privea încruntat.

— Ești bine? l-am întrebat, îngrijorându-mă instantaneu.

— Sigur, a rânjit ca un idiot. Mi se pare că tocmai am avut una din presimțirile alea pe care tot pretinzi tu că le ai.

Încerca să pară stăpân pe sine, dar faptul că și-a dat părul blond pe spate, sugera exact contrariul.

— Ce presimțire, Jethro? am întrebat alarmată. Nu te duce nicăieri dacă ai avut o presimțire, am accentuat ultimul cuvânt.

— Nu fi paranoică! Ne vedem după, ca să te învăț să conduci.

Jethro avea impresia că eu conduceam ca o legumă și aveam nevoie de lecții de la el. Doar îi plăcea să se dea mare, iar eu îl lăsam, pentru că era... ei bine, Jethro.

— Bine, am zis încruntată. Condu cu grijă!

A pufnit ironic, apoi s-a întors și a pornit spre Camaro-ul său. Mi-a aruncat o privire peste umăr, făcându-mi cu ochiul.

Aia a fost ultima dată când l-am văzut pe Jethro. În minte îmi stăruia acum doar privirea lui și flăcările.

Respirația mi s-a tăiat. Simțeam cum plămânii mei protestau împotriva lipsei de aer. Durerea din piept aproape m-a pus în genunchi, dar cumva am reușit să trag de ușă și să mă strecor înăuntru.

Mă pregăteam deja să mă scurg pe holul căminului, conștientă că nu aveam cum să împiedice asta.

— Iubito...

Vocea s-a auzit ca prin vis, apoi am simțit două brațe încolăcite în jurul meu, susținând întreaga mea greutate. Nu mă puteam susține, așa că m-am lăsat pe el. Aiden a întărit strânsoarea din jurul meu și, probabil, într-o altă împrejurare aș fi luat-o razna

Scanned by CamScanner

din cauza apropierii dintre noi, dar încă mai vedeam flăcările. Totul în jurul meu s-a estompat, pierzându-și importanța.

— Iubito, a repetat pe un ton îngrijorat care m-a surprins. Poți să mergi?

Am clătinat din cap. Cred că m-a luat în brațe, pentru că altfel nu îmi explic cum am ajuns în fața camerei care era la etajul doi.

— Ai chei?

Am încuviințat și am vrut să le scot din buzunar, dar n-am reușit. Aiden a înțeles ce voiam să fac. Și-a strecurat mâna în buzunarul meu, scoțând cheile. În scurt timp, am simțit patul sub mine. Am reușit să mă întorc pe o laterală, cu fața spre casă. Aiden m-a obligat să beau un pahar cu apă, apoi a îngenuncheat în fața patului, la câțiva centimetri de mine. Trebuia să mă concentrez asupra a ceva. Asta am și făcut. Era singurul lucru care mă putea împiedica să fac un atac de panică. Mi-am fixat privirea în ochii lui albaștri, ținând-o acolo până când am simțit că puteam respira din nou.

Nu părea să îl deranjeze. Părea stăpân pe sine, dar mă privea cu o îngrijorare pe care nu o am întâlnit-o până atunci în privirea cuiva.

— Nu pleca, am spus impacientată, atunci când s-a ridicat. Gândul că urma să rămân singură mă speria îngrozitor.

— Nu plec, iubito.

Am lăsat tot aerul pe care îl ținusem în plămâni să iasă afară. Aiden a străbătut camera, a încuiat ușa, apoi a revenit în fața mea. Mi-a descheiat fermoarul de la geacă, apoi m-a ridicat blând și mi-a dat-o jos. Aveam frisoane, dar puloverul de pe mine mă făcea să transpir. Am început să trag de marginile lui, dar n-am reușit să îl trag prea tare. Aiden m-a ajutat să îl dau jos și, spre surprinderea, mea s-a abținut de la comentarii.

— Vrei să îți aduc o compresă?

Am clătinat din cap.

— Apă?

Am clătinat din nou.

— Ciocolată? a întrebat pe un ton sugestiv.

— Vreau să rămâi, l-am rugat.

Îngrijorarea s-a transformat într-un zâmbet care, în zilele mele bune, m-ar fi dat pe spate. Simțeam și atunci furnicături în corp, dar mult prea vagi ca să le iau în considerare. Și-a dat

Scanned by CamScanner

geaca jos, apoi a stins lumina. M-am strecurat între așternuturi. În cameră era atât de liniște, încât nu auzeam nimic altceva în afară de respirația mea sacadată. La scurt timp, salteaua s-a lăsat sub mine. Nu mi-a luat mult să înțeleg că Aiden nu avea de gând să doarmă în patul colegei mele.

S-a strecurat între mine și perete, apoi s-a foit câteva secunde.

— Vino aici, mi-a spus pe un ton blând și lipsit de orice urmă de sarcasm.

M-am ghemuit lângă el, dar nu a fost mulțumit. Și-a strecurat un braț pe sub mine, lipindu-mă de pieptul lui. Fierbințeala corpului său mi-a potolit în scurt timp frisoanele, care nu credeam că aveau să înceteze în curând. M-a învelit, iar eu am închis ochii, simțind recunoștință pură.

În acel moment, lipsit de răutăți, sarcasm, sau aluzii aruncate la întâmplare, am înțeles că Aiden avea grijă de mine. Mi-am trecut un braț peste el. Aproape mi-am imaginat zâmbetul de pe fața lui.

— Ești mai bine? a fost tot ce m-a întrebat.

— Da, am șoptit la fel cum mă simțeam, lipsită de vlagă.

— Ai fost vreodată în Madrid, iubito?

Am clătinat din cap.

— Eram odată în...

Eram odată în brațele lui Aiden și mă simțeam în siguranță. Nu mai vedeam flăcările de la accidentul lui Jethro, ci le simțeam în interiorul meu, provocate de Aiden.

Mi-a povestit lucruri, făcându-mă să mă simt de parcă vizitasem Madridul. Apoi a trecut la povești despre alte orașe.

Chiar speram ca Aiden să nu mă folosească drept pion în planul său de răzbunare, pentru că eu aș fi putut să îl iubesc, așa cum nu o făcusem niciodată.

Eram pe cale să mă îndrăgostesc de brunetul arogant și tatuat de lângă mine, dar eram prea obosită ca să îmi fac griji pentru asta în cea clipă.

În cele din urmă am adormit, cu vocea lui liniștitoare pe fundal.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 9

Blair

M-am foit în pat, simțind o căldură inexplicabilă. M-am speriat că poate luase ceva foc în cameră, dar căldura provenea de pe o singură parte a patului. Am încercat să mă rotesc, dar brațul care era trecut pe deasupra mea nu mi-a permis să fac asta. Cu cât încercam mai mult să mă mișc, cu atât strânsoarea se întărea în jurul taliei mele. Mi-am coborât privirea și m-am încruntat când am văzut că mâna lui Aiden era strecurată pe sub tricoul meu, reușind cumva să mi-l ridice până aproape de sâni. De fapt, nu știam dacă mi se ridicase în somn sau dacă mâna lui mi l-a ridicat.

Încruntarea mi s-a adâncit când mi-am amintit că, de fapt, cu o seară în urmă, fusesem destul de doritoare să scap de pulover și să rămân doar în sutien, iar gestul nu avea nimic de-a face cu modul în care hainele mele dispăreau ca prin minune în preajma lui Aiden. Mi-am băgat nasul în tricou, închizând ochii. Nările mi s-au inundat într-o secundă de un parfum pe care n-aș putea să îl descriu nici dacă aș vrea, dar care mi-a creat o durere în stomac și m-a făcut să îmi strâng coapsele ca o idioată. Coapse care îmi erau dezgolite.

Ce Dumnezeu? m-am întrebat în minte.

Am oftat, fixându-mi privirea pe brațul lui Aiden care era trecut peste talia mea. Am început să îmi ronțăi buza, încercând să înțeleg sensul tatuajelor sale. Nu-l întrebasem niciodată despre ele. Pe celălalt braț, cel care nu era trecut pe deasupra mea, avea conturul unei hărți și o busolă în mijlocul ei, ceea ce era ieșit din comun. Iar brațul care era trecut deasupra mea, era destul de aglomerat.

Scanned by CamScanner

Pornind de la încheietură, erau două rânduri mici de triunghiuri, oarecum suprapuse. Fiecare vârf cădea în spațiul liber pe care îl lăsa unirea dintre baza celor de deasupra. Apoi urma un rând de triunghiuri înalte, echilaterale, urmat de o linie îngroșată, dreaptă. Iar din poziția în care mă uitam la mâna lui, vedeam un copac cu capul în jos, iar la bază cantitatea de negru devenea mai intensă. Am presupus că era conturul altor copaci. Între linia îngroșată și vârful copacului mi se părea că pluteau câteva păsări pe care, fără să îmi explic de ce, simțeam nevoia să le ating. De la baza pădurii se repetau din nou figurile de pe încheietură. Ca să văd asta, a trebuit să îmi rotesc al naibii de tare gâtul. I-am rotit ușor brațul, confirmându-mi teoria. Cealaltă parte a brațului reflecta ce am văzut până atunci.

Înainte să îmi dau seama ce fac, mi-am strecurat degetele printre ale lui și am închis ochii. Am tresărit când l-am simțit răspunzându-mi la atingere. Trebuia să fi sărit din pat din prima secundă în care am deschis ochii, dar deja nu mă mai bazam pe capacitatea mea de a fi rațională în preajma lui Aiden. M-am cuibărit și mai tare în el. Ăsta era singurul lucru pe care mi-l permitea strânsoarea lui. Mi-am îndoit piciorul stâng ca să verific dacă Aiden avea blugii pe el. Desigur că doar eu eram cea care rămânea fără haine, iar problema asta nu intervenea și în ceea ce îl privea.

Am oftat aproape cu groază. M-am întins după telefon și mi-am încrețit nasul când am văzut că era abia cinci dimineața, dar la un moment dat tot trebuia să plec la cursuri. Iar asta ar fi însemnat să plec din brațele lui Aiden și, după seara trecută, era ultimul lucru pe lista mea cu dorințe. Aveam impresia că ăla era un loc în care eram în siguranță. Singurul loc în care eram în siguranță, iar asta era o prostie. S-a întâmplat ca Aiden să fie prin preajmă tocmai când am fost în pragul unui atac de panică. Asta nu însemna absolut nimic. Nu avea nicio datorie față de mine și nu mă puteam păcăli singură, spunându-mi că lui Aiden îi păsa de ceea ce se întâmpla cu mine. După alte câteva minute, am reușit să mă rotesc spre el. Imaginea unui Aiden vulnerabil și calm era greu de privit. Părea ireal. N-am reușit să îl privesc prea mult. Simțeam că îi violam intimitatea, așa că mi-am rotit privirea. Însă îmi doream să nu o fi făcut. Aș fi putut să mă

Scanned by CamScanner

uit la el ore în șir. Mi-am ridicat fața, am ezitat câteva secunde, apoi l-am sărutat pe maxilar.

Ce naiba faci? a vrut vocea din mintea mea să știe.

Rușinată, mi-am îngropat fața la pieptul lui, reacție care nu a îmbunătățit lucrurile.

— Ești încordată, mi-a spus pe un ton răgușit de somn care a reușit să mă facă să mă încordez și mai tare.

Era treaz. Și știa că l-am sărutat. Ar fi trebuit să îmi dau seama că era treaz, după ritmul respirației sale. Aveam impresia că fiecare nerv din corp îmi era tensionat și că mă durea fiecare mușchi. Fizic. Am clătinat din cap, încercând să mă relaxez, însă mai rău făceam, pentru că mă lipeam mai tare de el, iar căldura corpului său ajungea la mine.

— Aiden, de ce sunt aproape dezbrăcată? a fost primul lucru care mi-a trecut prin minte.

— Dacă te deranjează partea cu aproape, pot să te ajut.

Când ajunsesem să îl cunosc atât de bine, încât să știu că rânjea cu gura până la urechi, iar asta fără să fiu nevoită să îl privesc?

A început să își treacă mâinile prin părul meu cu un gest relaxat, ca și cum era normal să se trezească alături de mine. Iar pe mine nu mă deranja, ceea ce era și mai ciudat. Nu m-a deranjat nici măcar comentariul lui în legătură cu hainele.

— Serios, am zis, fără să îmi ridic nasul din pieptul lui.

— M-am trezit la o bucată de noapte și erai transpirată, așa că am presupus că îți era cald.

Erau o mulțime de cauze pentru care mi-ar fi fost cald. Mi-am ridicat privirea, sprijinindu-mi bărbia pe pieptul lui.

— În primul rând, am spus pe un ton blând, probabil îmi era cald din cauza ta. Câte grade ai? Patruzeci? A zâmbit cu un colț al buzelor. În al doilea rând, poate aveam febră.

Și-a arcuit o sprânceană. Privirea lui albastră a reușit să mă dea peste cap într-o fracțiune de secundă.

— Am verificat, mi-a spus pe un ton lipsit de orice urmă de sarcasm. Nu aveai, așa că te-am dezbrăcat.

— Vai, dar mulțumesc, m-am strâmbat ca să nu îl las să vadă cât de tare m-a amețit mărturisirea lui.

M-a dezbrăcat și m-a îmbrăcat, iar eu nu am simțit nimic.

Scanned by CamScanner

— Cu plăcere, a zâmbit. În plus, te-ai cățărat pe mine jumătate de noapte, așa că eu am fost ăla chinuit.

— Am făcut ce? am pufnit.

— Te-ai agățat de mine ca o liană, a repetat.

— Mda, probabil te găsesc irezistibil și atunci când dormi.

Nu. Nu. Nu! a țipat o voce în mintea mea, însă era mult prea târziu. Aiden nu era surd și, chiar dacă ar fi fost, după nuanța obrajilor mei, era clar că spusesem o prostie. Unde a dispărut Blair? Blair, fata din toaletă, care ar fi preferat să își taie o mână decât să spună o asemenea prostie?

— Tocmai ai spus că mă găsești irezistibil?

Tonul îngâmfat îmi transmitea că se delecta teribil de tare de prostia mea.

— Nuuu! Am clătinat din cap. Probabil ai auzit tu prost.

— Cam cât de prost iubito? Ce cuvinte puteai să spui care să semene cu „probabil te găsesc irezistibil și atunci când dormi"?

Își bătea joc de mine fără nici o reținere.

— Te găsesc irezistibil atunci când taci? mi-am încercat norocul.

Aiden a izbucnit într-un râs molipsitor.

— Taci nu rimează cu dormi, mi-a atras atenția.

— Și Aiden nu rimează cu politicos, am spus îmbufnată.

— O să iau asta ca pe „mulțumesc pentru că m-ai lăsat să dorm mai bine de jumătate de noapte cățărată pe tine".

— Ia-o cum vrei.

— Ce s-a întâmplat aseară, Blair?

A schimbat subiectul extrem de repede. Aș fi preferat să nu o facă. Un fior rece mi-a străbătut șira spinării, oprindu-se abia în vârful picioarelor.

— Ăă... am ezitat. Aproape am făcut un atac de panică, am mărturisit.

Am așteptat privirea lui care să îmi dea de înțeles că eram nebună, dar nu a apărut. Ce am primit a fost o privire plină de îngrijorare și o cută adâncă ce s-a format între sprâncenele lui.

— De ce?

Îmi plăcea mai mult Aiden atunci când râdea de mine. În secunda aia era serios și aștepta un răspuns din partea mea, iar eu

Scanned by CamScanner

nu aveam pregătită nicio minciună plauzibilă. Nici măcar una mică și inofensivă.

— Iubito, a zis pe un ton blând, trecându-și vârful degetelor pe coloana mea, făcându-mă să tremur. E în regulă dacă nu vrei să vorbești despre asta.

Doar că, ciudat, voiam să vorbesc despre asta. Să îl sun pe tata și să îi povestesc, n-aș fi făcut decât să îl îngrijorez. Nu mai exista nicio altă persoană cu care aș fi putut vorbi despre Jethro. Am tras aer în piept, ignorând sentimentul insistent cum că trebuia să tac din gură, pentru că poate pe Aiden nu îl interesau problemele mele.

— Când am vrut să intru în cămin, am văzut pe cineva care semăna cu Jethro. De fapt, am continuat, evitând să îl privesc, nu semăna atât de tare. Dar a făcut același gest pe care l-a făcut Jethro ultima dată când l-am văzut.

— Iubito, nu-i deloc sănătos ce faci tu. Trebuie să încetezi.

— Poftim?

Nu eram nervoasă pe el, ci doar uimită.

— Ce... ce nu e sănătos? am reușit să îndrug.

— Ascultă, Blair, pentru că probabil n-o să mai auzi asta din gura mea prea curând. Înțeleg că l-ai iubit. Chiar înțeleg, și-a întărit spusele. Și mai știu că probabil ți-e al naibii de dor de el, dar trebuie să încetezi să îl mai cauți în toate persoanele, pentru că bănuiesc că asta faci.

De unde știa ce făceam eu? Era chiar atât de evident? Mă simțeam rănită și vulnerabilă, dar nu pentru că m-ar fi jignit cuvintele lui. Mă simțeam rănită, tocmai pentru că avea dreptate.

— Nu știu cum să fac asta.

Îi simțeam pieptul încordat sub bărbia mea, iar maxilarul i-a zvâcnit. Realitatea a năvălit peste mine, făcându-mă să mă simt cea mai idioată persoană de pe pământ. Nu lămurisem niciodată cine era Jethro, iar el, cel mai probabil, avea impresia că a fost iubitul meu. Că acum îi ceream sfaturi despre cum să îl uit pe iubitul meu mort.

— Aiden, încercam să par cât de cât relaxată, dar mă simțeam ca un arici. Jethro nu a fost iubitul meu.

Am oftat răsuflată, iar el s-a relaxat și s-a încruntat în același timp. Și-a ridicat sprâncenele, îndemnându-mă să îi spun cine naiba era Jethro, înainte ca în mintea lui să se creeze alte scenarii.

Scanned by CamScanner

— A fost fratele meu.

Expresia uluită de pe chipul lui merita fotografiată.

— La naiba, iubito! N-ai putut să îmi zici asta de la început?

— Oh! Și unde ar mai fi fost amuzamentul în asta?

— Îți bați joc de mine, Blair?

Am clătinat din cap cu vehemență, pentru că ăsta era singurul lucru pe care îl puteam face. Mâna i s-a strecurat pe sub tricoul meu și îi simțeam vârful degetelor de-a lungul coloanei. Practic, Aiden nu făcea mai nimic. Nu mă săruta și nici nu încerca să mă pipăie. La naiba, bărbatul ăla nu făcea nimic altceva decât să mă mângâie pe spate, iar în mintea mea deja se dezlănțuiau fel de fel de scenarii, unul implicând mai multă nuditate decât celălalt! Ce se întâmpla cu mine?

— Blair, vocea lui m-a adus cu picioarele pe pământ. Ține minte. O să plătești pentru că m-ai chinuit.

Era unul dintre acele momente în care nu îmi dădeam seama dacă își bătea joc de mine, sau dacă vorbea serios. L-am chinuit? Cum Dumnezeu? Eu eram cea care lua foc sub atingerile sale, nu invers. Dacă unul dintre noi era chinuit, atunci cu siguranță eu eram cea care trecea prin focurile iadului ori de câte ori se uita la mine. Ca în acel moment.

— O să țin minte.

— Oricum, a continuat debordând aceeași siguranță ca și până atunci. Trebuie să încetezi, iubito. Nu poți risca să faci un atac de panică de fiecare dată când o să întâlnești pe cineva care îi seamănă.

— Știu. De fapt, nu mi s-a mai întâmplat de vreo câteva luni.

— Atunci hai s-o lăsăm așa, Blair. Nu zic să îl uiți, pentru că ar fi o prostie din partea mea. Tot ce zic e să îți continui viața, fără să îl mai cauți. E mort și n-o să se mai întoarcă.

Brutalitatea cuvintelor sale m-au făcut să mă încrunt. Îmi doream să îl pot urî pentru asta, însă a rostit cuvintele blând, cu înțelegere. Și, mai presus de toate, Aiden avea dreptate.

— Uite, a rânjit, dacă vrei, alocă-i, de exemplu, zece minute dimineața, apoi nu te mai gândi la el.

Am chicotit. Deși ideea mă amuza, nu era deloc proastă, așa că am încuviințat. Ne-am privit în ochi, moment în care el a înghițit în sec și a rămas cu degetele fixate în același loc pe

Scanned by CamScanner

spatele meu, iar eu m-am pierdut complet, de parcă mă înecam în privirea lui, reușind totodată să plutesc. Era un sentiment ciudat, străin și oarecum reconfortant.

— E rândul tău să îmi spui ceva.

S-a încruntat, cântărind cuvintele mele.

— Mai exact, ce?

Mi-am ridicat privirea, prefăcându-mă că mă gândeam la ce voiam să știu. Gestul era inutil, pentru că încă din prima clipă în care mi-am deschis ochii, am știut ce voiam să aflu.

— Ce semnifică tatuajele tale? Mi-am fixat privirea asupra lui și m-am foit nerăbdătoare.

— Care iubito? am cam multe.

Am ridicat din umeri, dându-i posibilitatea să aleagă. Mă îndoiam că ar fi vrut să îmi explice semnificația tatuajelor de pe piept, pe care chiar nu reușeam să le asociez cu nimic altceva decât niște simboluri, care pentru mine nu aveau nici un sens, și niște note muzicale pe care le distingeam vag.

— Ei bine, a zis pe un ton lejer, asta după câteva secunde în care s-a încruntat, parcă luptându-se cu idea de a-mi spune sau nu ceva despre el. Stejarul simbolizează putere, protecție și durabilitate.

Am încuviințat absentă. Nu știu dacă a fost modul în care a spus-o, sau sufletul meu a tremurat din altă cauză. Poate era doar semnificația cuvintelor laolaltă, dintre care cel mai mare impact asupra mea l-a avut *durabilitate*.

— Dacă îl iei separat de cel de pe cealaltă mână, poate nu are prea mare importanță.

— Și împreună?

Curiozitatea a omorât pisica, s-a auzit o voce în mintea mea, dar pe care am redus-o la tăcere foarte repede.

— Îmi amintesc că n-am avut nevoie de ai mei și că sunt independent. Că orice ar fi, o să îmi găsesc drumul, chiar dacă o să rătăcesc o perioadă. Uite, mi-a zis, trecându-și mâna dreaptă pe deasupra mea.

Aproape am gemut în lipsa atingerii lui. Era pentru prima dată când mă aflam atât de aproape de tatuajele lui cât să mă pot uita la ele fără să mă simt de parcă pătrundeam pe un teren în care n-ar fi trebuit să mă aflu. Practic, el era cel care mă invita să o fac.

Scanned by CamScanner

— Ce-i cu toate culorile?

Inconștient, am început să îi mângâi cu vârful degetelor porțiunile de pe hartă unde era câte o culoare. Și erau multe.

— Sunt toate locurile în care am fost.

— Oh!

Dar erau atât de multe. M-am întrebat când a avut timp să le viziteze pe toate. Geografia nu este chiar punctul meu forte, dar două țări colorate erau în Africa. Asia? Africa. Trebuia să studiez o hartă.

Cine ar fi crezut că Aiden era atât de... Aiden? Ce prostie. Normal că Aiden era Aiden, iar asta era cea mai mare problemă.

— Aiden, dacă te rog să nu pomenești de Jethro în fața lui Em sau a lui Arden, sau a oricui altcuiva, crezi că ai putea să o faci?

I-am oferit cel mai bun zâmbet al meu.

— De ce?

Trebuia să mă aștept că nu avea de gând să renunțe fără o explicație.

— Pentru că nu am spus nimănui, încercam să par detașată, dar adevărul era puțin surprinzător, chiar și pentru mine. Sau de atacurile de panică, am adăugat.

— Și de ce mi-ai spus mie?

— Nu știu. Pari suficient de nebun încât să nu mă judeci, am zis veselă.

Aiden și-a arcuit o sprânceană, pufnind.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Nici nu se voia a fi altceva.

Stomacul a început să protesteze în lipsa mâncării și mi-am dat seama că nu îmi aminteam când mâncasem ultima dată.

— Ai ore?

— De la zece.

Vocea mi-a sunat de parcă era încărcată cu regret, ceea ce, în mare măsură, era. Nu voiam să mă ridic din brațele lui, deși habar nu aveam ce făceam noi doi acolo.

— Haide, îți fac cinste cu micul-dejun.

M-am abținut să nu protestez atunci când s-a ridicat din pat. M-am strecurat în așternuturi și m-am întins. Încă nu eram pregătită să mă ridic.

Scanned by CamScanner

— La fel cum mi-ai făcut cinste cu cafeaua aia?

Cafeaua! Eram o idioată care uitase complet de blondul care oricum nu a mai sunat. Nu de asta îmi păsa mie, că nu mă sunase, ci de faptul că trebuia să merg și să plătesc cafelele.

— Îmi datorai cafeaua aia, iubito.

— Am plătit scump pentru ea.

Buzele i s-au unit într-o linie subțire. Se abținea să nu izbucnească în râs.

— Mă duc să fac un duș.

Mi-am dus mâna la gură ca să îmi înăbuș un căscat, ridicându-mă din pat.

— Tricoul! a strigat în urma mea.

Am pufnit, intrând în baie. Mi-am dat tricoul jos și i l-am aruncat prin ușa întredeschisă. Am închis ușa, înainte să aflu dacă l-a prins, sau nu. M-am dezbrăcat și am intrat la duș, la fel de absentă ca de fiecare dată. Într-o perioadă, dușul reușea să mă facă să mă relaxez. Era locul în care puteam să nu mă gândesc la nimic, ci doar să mă bucur de senzația pe care o lăsau picăturile de apă pe corpul meu. Asta nu prea s-a mai întâmplat de când l-am cunoscut pe Aiden. Zece minute mai târziu, am oprit apa și am ieșit din duș. Mi-am înfășurat un prosop în jurul părului, conștientă de faptul că trebuia să îl usuc, lucru care mă scotea din minți. Nu aveam răbdarea necesară ca să fac asta, ceea ce însemna că, de multe ori ieșeam cu părul ud, ceea ce aproape întotdeauna ducea la o răceală pe cinste.

M-am spălat pe dinți, apoi am ieșit din baie. Nici n-am reușit să fac un pas, că am fost nevoită să mă opresc și să mă înjur în gând pentru că întotdeauna – sau doar când eram în preajma lui Aiden – uitam de existența unor lucruri numite haine și care chiar mi-ar fi fost de mare ajutor dacă nu voiam să mai rămân goală în fața lui. N-ar fi trebuit să îi înapoiez tricoul, pentru că el era din nou mult prea îmbrăcat, iar eu mult prea dezbrăcată.

— Iubito, am un sentiment de déjà vu.

Am clătinat din cap, apoi am închis ușa de la baie în urma mea. Aiden s-a ridicat de pe pat, sprijinindu-se de birou.

— Ai fumat? am întrebat pe un ton ușor iritat.

Nemulțumirea îmi era provocată în mare de mirosul fumului de țigară care plutea în aer, dar și de intensitatea cu care mă privea, dezbrăcându-mă din priviri.

Scanned by CamScanner

— Nu-mi amintesc.

— Aha, am mormăit.

Îmi stătea o înjurătură pe vârful limbii, dar nu puteam să leg o propoziție coerentă cu privirea lui ațintită asupra mea, așa că am tăcut și am lăsat-o baltă. Simțindu-mi palmele transpirate, le-am șters de prosop. Eram tentată să trag de marginile lui ca să îmi acopăr picioarele, însă nu am făcut-o. Amintirea ultimului moment în care am făcut asta încă era vie în mintea mea, iar vocea rațiunii încă se mai amuza pe seama mea.

— Haide, iubito. Mi-e foame. Din partea mea, poți să te îmbraci în pijamale, numai ia ceva pe tine.

— Ce-ar fi să îmi dai tricoul tău?

— Îmi ceri cumva să mă dezbrac?

Și dacă aș face-o?

Mi-am scos câteva haine din dulap și am dat să mă întorc în baie, însă înainte să apuc să mă îndepărtez, Aiden m-a prins de cot și m-a tras spre el, lipindu-mă cu nasul de pieptul lui. Cum reușea să miroasă atât de bine, la orice oră?

— Aiden? am spus foarte încet.

— Mh?

Și m-am pierdut. Mi-am ridicat privirea, înfruntând-o pe a lui. Nu puteam citi nimic pe fața lui. Nu trăda nimic, pentru că probabil nu voia să o facă. Dacă mi-am dat seama de ceva până în acel moment, atunci acel ceva era faptul că Aiden putea primi o diplomă pentru abilitatea lui excepțională de a-și ascunde sentimentele. Încă nu îmi era clar dacă se juca sau dacă sclipirea din ochii lui chiar însemna ceva. Mi-a luat hainele din mână, le-a așezat pe birou, apoi și-a pus palmele pe talia mea, zâmbind. Nici zâmbetul nu l-am înțeles. Nu mai înțelegeam nimic.

Mă simțeam mică în comparație cu el. Eram nevoită să îmi dau capul pe spate ca să îl privesc. Oare până atunci am fost nevoită să mă ridic pe vârfuri ca să îl sărut sau a coborât el la nivelul meu?

Aiden era încordat. Simțeam asta în modul în care degetele lungi și osoase i se încleștau pe talia mea. Voiam să îmi lipesc buzele de ale lui și să nu mi le mai dezlipesc decât atunci când aerul ar fi devenit o necesitate. Să mă agăț de gâtul său, să îi sar în brațe, să... Am oftat adânc. A înghițit în sec, iar eu nu mi-am

Scanned by CamScanner

putut muta privirea de pe mișcările pe care le executa mărul lui Adam. Poate nu aveam nevoie de Aiden. Poate mi-l doream și atât. Ca atunci când ai deja o mulțime de jucării și nu mai ai nevoie de niciuna în plus, dar ți-o dorești.

Pe cine încercam să păcălesc?

Cu o mișcare rapidă, m-a rotit și m-a urcat pe birou. Și-a așezat palmele de o parte și de alta a coapselor mele, blocându-mă.

Simțeam o nevoie ciudată să îmi acopăr fața cu mâinile, pentru a nu fi tentată să memorez fiecare bucățică din Aiden. Și-a apropiat fața de mine. În scurt timp, i-am simțit răsuflarea în spatele urechii. Să oftez era tot ceea ce puteam face, când, de fapt, îmi venea să țip. Buzele i-au coborât spre gâtul meu, pe care mi l-am ridicat fără să opun multă rezistență. Limba lui trasa cerculețe umede și am trecut de la oftat la gemut, foarte repede.

Presiune. Dorință. Furnicături. Artificii. Eram un amalgam de sentimente și stări la care mă străduiam să le fac față, în special când Aiden și-a mutat mâinile pe coapsele mele și a început să înainteze ușor, ridicând prosopul.

Eram atât de pierdută! Nu aveam lenjerie pe mine și, dacă mai urca un centimetru, avea să afle și el asta. Iar la cum îl cunoscusem până în acel moment, ar fi fost o chestie cu care nu m-ar fi lăsat să scap atât de ușor. Trebuie să îi distrag atenția cu ceva, iar singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost să îmi strecor degetele în părul lui și să îi ridic capul care până atunci era afundat în gâtul meu.

Și-a arcuit o sprânceană, așteptând să fac ceva. Mi-am umezit buzele cu limba, oscilând între tentația de a sări de pe birou și cea de a-l săruta. A zâmbit sigur pe el. S-a apropiat de mine, prinzându-mă cu o mână de ceafă. Mi-ar fi plăcut să am și eu siguranța lui. Am închis ochii. Îi simțeam răsuflarea fierbinte pe față. În clipa aia, acul de la busola mea interioară a luat-o razna. Nu-mi indica nordul. Nu-mi indica nimic altceva. Doar se zbătea, riscând să se strice. Aproape i-am simțit buzele peste ale mele.

Aproape. Bătaia din ușă m-a făcut să oftez nemulțumită, iar pe Aiden să mârâie înfundat. Eram capabilă să mă agăț cu brațele de gâtul lui, ceea ce m-ar fi făcut să par ridicolă, așa că, într-un fel, eram recunoscătoare pentru că se retrăsese.

Scanned by CamScanner

— Mă duc eu.

M-am încruntat. S-a petrecut o schimbare în atitudinea lui. O schimbare pe care nu mi-o puteam justifica. Cu o secundă în urmă, aproape mă sărutase, iar acum nici măcar nu mă privea. Am coborât de pe birou, spunându-mi că nu era nimic grav.

— Ce cauți aici? am recunoscut vocea lui Arden de cealaltă parte a ușii.

Încurcătură. Eram din nou într-o mare încurcătură. Eram într-un prosop, iar Arden era la ușă.

În următoarea secundă am fost lângă Aiden, ignorând privirea uluită a lui Arden. A deschis gura să spună ceva, dar Aiden a mormăit ceva și a închis-o la loc.

— Ce vrei, Arden?

Nu voiam să fiu nepoliticoasă. Sau neprietenoasă. Voiam doar să plece, înainte ca Aiden să se enerveze, pentru că, după modul în care și-a încleștat maxilarul, nu mai era chiar atât de mult până acolo.

— Să vorbesc cu tine, a spus calm, ignorându-l pe Aiden.

— Ce-ar fi să revii mai târziu? a întrebat geamănul de care mă simțeam atrasă ca de un magnet.

— Aiden, i-am șoptit încercând să îl împac.

Mi-a aruncat o privire rece, care m-a îngrozit și mi-a făcut inima să-mi sară peste o bătaie.

— Așteaptă două minute, i-am spus lui Arden, apoi am făcut ceva care m-a luat chiar și pe mine prin surprindere.

I-am trântit ușa în nas.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat pe Aiden încet.

Ușile de cămin nu sunt izolate fonic, iar ultimul lucru pe care mi-l doream, era ca Arden să mă audă certându-mă cu fratele lui.

— Nimic, a ridicat din umeri. Eu o să fiu plecat săptămâna asta. O să lăsăm micul-dejun pe altă dată, pentru că, dacă mai stau aici o să mă iau iar la bătaie cu Arden și o să pierd avionul.

Ce prostii îndruga el acolo? Cum adică pleca?

— Pleci?

Vocea îmi tremura îngrozitor de tare. Eram pe cale să izbucnesc în lacrimi pe care nu le-aș fi putut justifica.

Scanned by CamScanner

— Trebuie să mă întorc în Madrid. O să vin înapoi. Nu-mi place deloc ce urmează să spun acum, iubito, dar dacă ai nevoie de ceva, ar trebui să îl suni pe Arden.

Nici mie nu-mi plăcea ce-mi spunea. Ce făcea în Madrid? Și cursurile? Unde pleca așa? Am sesizat o ezitare în glasul lui când a spus că urma să se întoarcă. Nu era convins că asta urma să se întâmple.

— Bine.

S-a apropiat de mine cu o expresie aproape chinuită. Pentru prima dată de când îl cunoșteam, Aiden nu mai părea chiar atât de sigur pe el. Și-a lipit buzele de fruntea mea, presându-le acolo suficient timp încât să mă simt de parcă înăuntrul meu a erupt un vulcan, apoi a spus:

— Iubito, nu te îndrăgosti de mine. N-aș ști să te păstrez.

Cam târziu, Aiden. Prea târziu.

L-am lăsat să plece, fără să știu dacă urma să se mai întoarcă vreodată. În urmă cu o seară, Aiden a lipit la loc bucățile sfărâmate din mine, ca mai apoi să fie chiar el cel care le sfărâma din nou.

Eram atât de naivă!

— Arden, te rog să te duci acasă! Am închis ușa la fel de repede precum am deschis-o, apoi m-am băgat în pat.

Mirosul lui Aiden era peste tot, răscolindu-mi stomacul. În cele din urmă, m-am mutat în patul colegei mele, încercând să scap de fantoma pe care Aiden a lăsat-o în urma sa.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 10

AIDEN

Eram atât de pierdut în gânduri, încât n-am auzit vocea sâcâitoare de la GPS care mă anunța că am ajuns la destinație, decât atunci când a început să îmi dea o altă rută. Am frânat brusc și, pentru prima dată în ultima oră, am aruncat o privire în jurul meu. Eram la dracu' în praznic și nu vedeam nimic altceva în jurul meu decât copaci. Al naibii de mulți copaci.

Am tras pe dreapta și am oprit, deși tot aveam impresia că GPS-ul o luase razna. N-ar fi fost prima dată când m-ar fi lăsat baltă. Am luat pachetul de țigări care era aruncat pe celălalt scaun și am coborât.

Frigul m-a izbit din plin, trezindu-mă la realitate. Aveam pe mine un tricou, un hanorac și geacă, însă tot tremuram de frig. Mi-am tras gluga de la hanorac pe cap și, cu degetele tremurânde, mi-am aprins o țigară. Pe lângă ceața care nu îmi permitea să văd nimic, mai și burnița.

Eram conștient de situația în care mă aflam. La marginea drumului, pe un drum pustiu, stând sprijinit de portiera cisternei care m-ar fi putut băga în închisoare pe viață.

Era a nu știu câta oară când mă aflam în acea situație, dar niciodată nu mi-am făcut gânduri negre. Mi-am frecat palmele una de cealaltă, apoi am suflat peste ele, dar aproape degeram. M-am înjurat în gând pentru că nu aveam nicio intenție să mă las de fumat prea curând.

Am practicat toată viața un sistem care, până în acel moment, funcționase de minune. Mergea în felul următor: *dacă dai semne că îți pasă de mine, o s-o iau la goană și o să-ți spun să păstrezi*

Scanned by CamScanner

distanța. Și a funcționat. Chiar a funcționat. Până în acel moment, când a încetat să o mai facă.

Dacă nu s-ar fi stricat, cu siguranță m-aș fi gândit la altceva în toiul nopții, și nu la Blair. Le-am făcut pe amândouă. Într-o oarecare măsură, le-am făcut pe amândouă: i-am spus să stea la distanță și am luat-o și la goană.

Am traversat un nenorocit de ocean ca să ma distanțez de ea, dar dacă voiam ca asta să se întâmple, probabil ar fi trebuit să îmi scot creierul sau ceva.

— Futu-i! m-am trezit vorbind singur.

Mă mânca pumnul teribil de tare să îl izbesc de ceva, dar nu eram chiar atât de prost. Și așa aveam degetele amorțite, nu trebuia să le înrăutățesc situația.

Am aruncat țigara, stingând-o sub talpa papucului, apoi, în secunda în care mă pregăteam să îl sun pe Quinn, o mașină a oprit cu botul la câțiva centimetri de mine.

— Am crezut că te-ai dus naibii, mi-a zis Colton, fratele lui Ethan, coborând geamul.

— Ai vrea tu, cretinule!

Mă bucuram să îl văd pe Colton, dar eram într-o dispoziție teribil de proastă.

— Ce-i cu tine? Cine a murit?

— Ai vorbit recent cu frate-tu? Începi să suni ca el.

Colton a pufnit, apoi și-a trecut mâna prin părul blond care avea neapărat nevoie de o tunsoare.

— Ce face Ethan?

— Stai liniștit, e la fel de idiot, am rânjit. Mergem? Nu de alta, dar dacă îngheț, nu știu pe cine o să aduci să îți mute drăcia asta de aici.

— Pe mine.

— N-ai putea nici măcar s-o pornești, i-am zis înainte să urc în mașină.

— Visează, dragule. Visează.

Am pufnit și am trântit portiera în urma mea. Se părea că o lună petrecută la distanță de Colton mă făcuse să uit de preferințele lui sexuale.

Am coborât geamul, scoțând capul pe el. Acum mă mânca limba.

Scanned by CamScanner

— Colton, ce-ar fi sa îi zic lui frate-tu că te dai la mine?

S-a încruntat, privindu-mă năucit. Evident, ideea nu-i aducea nicio plăcere.

— Taci dracului! O să mă dezmoștenească ai mei.

Nu înțelegeam ce legătură avea asta. Colton probabil avea mai mulți bani decât mine, mai ales că eu în ultima perioadă dispărusem din peisaj.

— Nu-i asta, a continuat serios. Sunt fanatici religioși. O să mă castreze și mai apoi o să mă dezmoștenească.

Mi-am unit buzele într-o linie subțire ca să nu pufnesc. Ăsta era unul dintre subiectele delicate și serioase pe care nu eram dispus să le dezbat în toiul nopții, când mai aveam puțin și degeram.

— Hai, a fost tot ce am zis.

Dacă avea nevoie să vorbească despre asta, eram dispus să o fac, dar într-un loc în care n-aș fi avut nevoie de toate hainele din dulap.

Colton a pornit înaintea mea, iar eu l-am urmat, pentru că, de acolo, nu mai știam drumul. M-a băgat prin tot felul de alei întortocheate, scăpând din vedere faptul că el conducea un Mustang. După jumătate de oră, a oprit în fața unui depozit abandonat, izolat pe o rază de câțiva kilometri. Am parcat în laterala lui și am încercat să îmi dezmorțesc picioarele.

— Să-i zici naibii lui Quinn să rezolve o dată problemele cu rahatul ăsta de mașină, i-am zis când m-am dat jos.

Lipsa căldurii nu era singura problemă, dar nu aveam chef să îi înșir lui Colton ce trebuia schimbat la mașină, pentru că oricum ar fi uitat în următoarea secundă.

— E al dracu' de frig!

Și-a frecat palmele energic, dar știam din proprie experiență că nu avea să îl ajute prea mult.

— E atât de frig încât nici dacă aș avea în față un fotomodel nu mi-aș scoate-o din pantaloni, am râs.

— Eu mi-aș scoate-o pentru tine.

— Ești un cretin! Data viitoare când mai spui un rahat de genul, ai cuvântul meu că te pocnesc. Ține minte.

Și-a ridicat palmele în sus, bătând în retragere. La scurt timp a mai apărut o mașină pe care am recunoscut-o ca aparținându-i lui Quinn. S-a dat jos și a deschis ușa depozitului. Quinn era un tip

Scanned by CamScanner

masiv, pe undeva la treizeci de ani, iar conversația nu era punctul lui forte. Am băgat cisterna înăuntru, apoi mi-am primit banii.

— E ultimul pe luna asta, i-am spus înainte să îi dau cheile.

— Am un transport mare săptămâna viitoare.

Asta era modul lui de a-mi spune că avea nevoie de mine.

— Ce naiba, Quinn? Nu poți să găsești pe altcineva?

— Nu pe cineva care să nu tremure ca varga, a zis pe un ton rece.

M-am încordat într-o secundă.

— Cinspe la sută în plus.

— Șapte, a încercat să o dreagă.

— Doispe.

Avea nevoie de mine și amândoi știam asta. Voiam să o aduc la 10% în plus. Nu voiam nici mai mult, nici mai puțin.

— Zece, a zis destul de nemulțumit.

Mi-am înfrânat zâmbetul satisfăcut, dând mâna cu el. Am plecat fără să mai spun altceva. Ce făcea Quinn în continuare nu mă privea.

— Vii la club sau te las pe undeva? m-a întrebat Colton după ce am urcat în mașină.

— Vin cu tine. Cineva trebuie să aibă grijă sa ți-o ții în pantaloni.

Adevărul e că nu știam ce altceva aș fi putut să fac. Ideea de a-mi petrece seara într-o cameră de hotel, cu ochii ațintiți în televizor, nu-mi suna prea bine.

— Tu ai adus vorba, nu eu.

Colton a rânjit cu gura până la urechi. Am lăsat-o baltă și n-am mai zis nimic până ce nu am ajuns la barul de pe strada Burnfield, unde se întâlneau niște tipi pe care îi cunoștea Colton. În bar era o harmalaie inimaginabilă și abia vedeai prin perdeaua de fum care se formase. L-am urmat pe Colton până la masa la care stăteau vreo zece persoane, apoi m-am tolănit pe canapea, lângă el.

— Nu credeam că te întorci așa repede, a țipat Chris, singurul tip pe care îl recunoșteam, ca să se facă auzit.

— Mda, nici eu, am mormăit.

Aveam o stare de tot rahatul și, pentru o clipă, posibilitatea de a sta în camera de hotel cu ochii în televizor, nu mi se mai părea chiar așa proastă.

Scanned by CamScanner

— Cât stai?

Am ridicat din umeri. Eram dispus să mă întorc definitiv în Madrid, doar ca să mă distanțez de Blair. Căreia i-am spus că mă întorceam în Madrid, iar eu eram în Irlanda. Am mințit-o. Era aiurea, dar n-aș fi putut să îi ofer nicio explicație plauzibilă, în cazul în care m-ar fi întrebat ce făceam acolo. Și nu voiam să îi provoc un atac de cord, spunându-i adevărul.

Habar n-aveam care era subiectul discuției de la masă. Colton a încetat la un moment dat să încerce să mă facă să vorbesc, așa că am putut să mă adâncesc și mai tare în gânduri.

Trebuia să repar sistemul *dacă dai semne că îți pasă de mine, o s-o iau la goană și o să-ți spun să păstrezi naibii distanța.* Doar că eram prea speriat ca să accept că nu el era problema, ci eu.

— Pe cine vrei să suni?

Vocea lui Colton m-a trezit din visare. Nici nu mi-am dat seama că scosesem telefonul și îl învârteam printre degete.

— Pe nimeni, am spus și l-am băgat înapoi în buzunar.

— O tipă, a constatat Colton.

— Serios, chiar n-ai vorbit cu frate-tu? Începi să suni ca el teribil de tare. Lasă-mă în pace! am mârâit la el.

— Ce te-ai enervat așa? Ziceam și eu la nimereală, dar chiar am nimerit-o.

Râsul lui mă făcea să vreau să îi trag una.

M-am gândit la cuvintele lui. Oare chiar o nimerise și aveam de gând să o sun pe Blair?

N-am avut timp să aflu răspunsul la întrebare. Una dintre tipele care până în acel moment a stat pe canapeaua din fața mea, acum stătea incredibil de aproape de mine. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că încerca să mă atragă într-o conversație pe care eu nu aveam nici cel mai mic interes să o port, ca și restul lumii de la masă.

Eram într-un mare rahat!

— Ce-ai zis? am întrebat-o după cinci minute în care a turuit încontinuu cuvinte care nu au ajuns până la urechile mele.

Mi-a aruncat o privire surprinsă, mărindu-și ochii. Am zâmbit cu un colț al buzelor, ca să nu par complet aerian, dar dacă pe ea am reușit să o păcălesc, nu pot spune același lucru și despre mine. Pe mine nu reușeam să mă mint la fel de bine cum o făceam cu ceilalți.

Scanned by CamScanner

— Te-am întrebat dacă vrei să bem ceva la bar, a repetat.

Mi-am arcuit o sprânceană, întinzându-mă după pachetul de țigări de pe masă, apoi mi-am fixat privirea din nou asupra ei. Era brunetă, mult mai înaltă decât Blair și avea ochii căprui. Iar toate lucrurile astea nu aveau absolut nicio importanță, pentru că nu era roșcata cu ochi albaștri și arțăgoasă, care îmi luase mințile.

Iar bruneta de lângă mine pur și simplu nu merita efortul. Mi-am amintit de ce i-am spus lui Colton, cum că era prea frig ca să mi-o scot din pantaloni, chiar și pentru un fotomodel. Ironia e că nu avea nimic de-a face nici cu frigul și nici cu oricare altă tipă.

Avea legătură cu Blair. Cu râsul ei rar și molipsitor, dar care mă făcea și pe mine să zâmbesc. Cu modul în care își bătăia corpul pe jumătate gol prin fața mea, de parcă mă provoca intenționat. Cu felul în care uneori era de-a dreptul neajutorată, dar n-ar fi recunoscut-o nici într-o mie de ani. Și, în final, totul se reducea la momentele în care Blair râdea, mă înjura, sau mă lovea și la modul în care, în loc să mă scoată din sărite, așa cum s-ar fi întâmplat cu oricare altă persoană, mă făcea să vreau să o lipesc de perete și să o sărut până când ar fi uitat cum o chema.

— Nu, mersi, mi-am amintit să răspund în cele din urmă.

Bruneta m-a privit și mai mirată decât a făcut-o până atunci. M-am ridicat de pe canapea, mi-am luat geaca și pachetul de țigări, apoi am pornit spre ieșire, înainte să observe Colton lipsa mea și să vină după mine să mă frece la cap.

M-am abținut cu greu să nu scot nenorocitul de telefon din buzunar ca să o sun pe Blair. Și, la urma urmei, ce i-aș fi putut spune?

Iubito, m-ai băgat într-un mare rahat! Știu că ți-am spus să nu te îndrăgostești de mine, dar al naibii să fiu dacă tu n-ai început să te plimbi prea mult prin mintea mea. De fapt, iubito, uită ce am spus. Sunt un cretin și, cel mai probabil, n-o să mă schimb, dar știi, tocmai am refuzat avansurile unei tipe, din cauză că nu mi s-a părut că ar fi corect față de tine, iar dacă ai afla, te-ai simți rănită.

Monologul meu era penibil. Eu mă simțeam penibil. Blair nu era iubita mea și trebuia să încetez să o mai numesc așa.

Durabilitate.

Cuvântul îmi era impregnat în oase. Blair avea nevoie de asta, chiar dacă nu își dădea seama. Nu-mi putea explica de ce reușeam să o citesc de fiecare dată, însă asta se întâmpla. Nu

Scanned by CamScanner

petrecusem prea mult timp cu Blair și alți oameni ca să știu cum se comporta, dar îmi era suficient ce văzusem până atunci. Adevărata Blair era cea care tresărea de fiecare dată când o atingeam. Cea alături de care m-am trezit de parcă ar fi fost un obicei. Cea care nu pierdea nicio ocazie să mă jignească și care uneori spunea ce gândea, fără nicio reținere.

Blair avea nevoie de *durabilitate*, iar eu nu eram constant. Mă pierdeam prea ușor. Prea repede. Și tocmai de aia trebuia să stau la distanță de ea.

Oricare alt tip mi-ar fi spus că eram nebun pentru că refuzam să mă culc cu cineva, de teamă să nu rănesc o tipă care nici măcar nu era iubita mea. Ce dracu' era în mintea mea? Oricum, nu-mi păsa mie de ce ar fi avut de spus altcineva. Am încercat să mi-o scot pe Blair din minte, dar am aflat că soluția nu era să mă culc cu altcineva.

Soneria enervantă a telefonului meu s-a făcut auzită. Tata. Mama renunțase să mă mai sune după vreo douăzeci de apeluri pe care le-am ignorat. Știam că cel mai probabil ea era cea care l-a pus să mă sune, dar tot am răspuns.

— Aiden, a zis ușor surprins.

Credeam și eu. Trecuse o perioadă bună de când nu mai vorbisem cu el.

— Ce mai faci? m-a întrebat.

Nu-mi plăcea cum adăugase acel *mai*. Însemna că nu mai vorbisem de ceva timp, ceea ce era adevărat, dar tot mă deranja.

— Bine, a venit răspunsul meu sec.

S-a lăsat tăcerea. El nu știa ce să îmi spună, iar eu nu aveam nimic să îi spun.

— Crystal zice că nu-i răspunzi la telefon.

Și oare de ce?

— Am fost ocupat.

— Aiden, nu-mi place să fac asta, dar m-a rugat să îți transmit să nu-i mai faci viața un coșmar fratelui tău.

— Să nu mai fac ce?

Poate nu auzisem eu bine.

— Arden a sunat și ne-a spus de întoarcerea ta. Ar fi trebuit să ne anunți.

— Foarte matur din partea lui. O sună pe Crystal de fiecare dată când dă de o problemă, am pufnit. Când o să înceteze să

Scanned by CamScanner

îl trateze de parcă are cinci ani? Pentru că nu știu dacă vă dați seama, dar n-are cinci ani. E deodată cu mine, iar pe mine nu v-ați gândit de două ori înainte să mă expediați.

Eram nervos. Al naibii de nervos. Aia nu era o conversație pe care îmi doream să o port la telefon. Trebuia să ignor apelul, așa cum o făceam de fiecare dată.

— Aiden, a zis tata pe un ton care ar fi trebuit să mă calmeze.

— Mă mir că îmi mai știi numele.

— Și tu ești copilul nostru. Arden e fratele tău. Las-o mai moale.

— Oare? am pufnit. Știi ceva, tata? Dacă ai chef să dai ordine, ți-ai sunat copilul greșit.

Am închis apelul înainte să aud răspunsul lui. M-am oprit și am izbit cu pumnul de peretele clădirii din laterala mea. Am tras aer în piept, întrebându-mă de ce naiba nu am lăsat telefonul să sune până când avea să rămână fără baterie. Mi-am mai aprins o țigară și am luat-o din loc. Pielea de pe degete mi s-a julit și mă ustura mâna din cauza frigului.

Am mai mers vreo zece minute. Nu eram sigur unde mă aflam exact. Telefonul a început să îmi sune din nou și m-am gândit că iar era taică-miu, sau, mai rău, maică-mea, dar era un număr necunoscut.

— Mda, am răspuns fără chef.

— Bună, Aiden. Sunt Em.

Em? Singura Em pe care o cunoșteam era colega de cameră a lui Blair și, de ce m-ar fi sunat ea?

— Em? Am repetat ca un idiot.

— Da, Em. Colega lui Blair, mi-a confirmat.

— Salut.

— Ascultă-mă bine, Aiden! Nu știu unde ești sau mai ales ce faci, dar ai face bine să te întorci sau vin eu după tine.

M-am încruntat. Tonul ei amenințător m-a făcut să zâmbesc.

— Despre ce vorbești, Em?

— Despre faptul că Blair m-ar omorî dacă ar ști ce fac eu acum.

— Și ce faci, mai exact?

— Mănânc un baton de ciocolată, fac un proiect și vorbesc cu tine.

Uitasem cât de mult vorbea Em.

Scanned by CamScanner

— Bine, am răspuns ezitant. Tot nu înțelegeam unde voia să ajungă. Ce treabă are Blair cu asta?

— Ea e motivul pentru care trebuie să te întorci, idiotule! Nu-i evident?

— Nu chiar. Ce treabă am eu cu Blair?

— Crede-mă că asta aș vrea să știu și eu, dar ea nu vorbește despre asta. De fapt, nu vorbește mai deloc și, având în vedere că e așa cam de când ai dispărut, cred că are legătură cu tine.

— Nu înțeleg, Em.

— Tu chiar ești idiot. Ai rănit-o!

Normal că o rănisem. Și fără să fac mai nimic, tot am reușit să o rănesc. În sinea mea știam că, de fapt, am făcut ceva. Am sărutat-o. I-am spus de prea multe ori *iubito*, până când am ajuns să vreau să vorbesc serios. Apoi am dispărut.

— Și ce-ai vrea să fac?

— Evident, să te întorci. Când te întorci? a continuat de parcă eu deja acceptasem să mă întorc.

— Nu știu. Cam am treabă.

— Aha. Și când ziceai că te întorci?

Am început să merg înapoi spre bar, sperând să nimeresc drumul.

— N-am zis că mă întorc.

— Te omor, Aiden! M-ai auzit? Spune-mi odată când vii.

Nu voiam să mă întorc. Aveam nevoie te timp ca să îmi dau seama ce se petrecea în capul meu.

— Crezi că poți să o aduci pe Blair sâmbăta viitoare la curse?

Em a început să chicotească, iar eu m-am înjurat în gând pentru prostia de care dădeam dovadă.

— Poate n-am eu farmecul tău ca să conving un pește să iasă din apă, dar pot să o scot pe Blair din cămin.

— Ce?

Ce naiba a spus despre farmecul meu? Fata aia mă pierdea după primele două cuvinte pe care le rostea.

— Nu contează. Aiden... a zis înainte să închid. Tu ai stricat-o pe Blair, așa că fă bine și repar-o, pentru că eu habar n-am cum.

Am băgat telefonul în buzunar. Eram complet dezorientat. În ce sens o stricasem pe Blair? Și, mai important, cum urma să o repar?

Scanned by CamScanner

Mi-am trecut mâna prin păr și mi-am oprit un taxi. Evident, nu mai găseam drumul spre bar și eram mult prea înghețat ca să mă mai învârt în cerc. I-am dat adresa hotelului la șofer și m-am pierdut cu privirea pe geam.

Parcă n-aveam de gând să mă întorc, tocmai din cauza roșcatei.

Și mă întorceam pentru ea. Ca să încerc să repar ce distrusesem în urma mea.

Ruhat, Aiden! Ești un cretin!

Auzi, să nu se îndrăgostească de mine, pentru ca n-aș fi știut să o păstrez. Eram eu când am rostit prostia aia mai mare decât mine?

Eram. Și era adevărat. N-aș fi știut să o păstrez, așa că mai bine stăteam naibii în banca mea și o lăsam să își vadă de viață. Pentru că, în cele din urmă, Blair cel mai probabil și-ar fi revenit.

Și tu, cretinule?

Eu ce? Eu nu eram îndrăgostit.

Telefonul mi-a sunat din nou și am jurat că îl închid după acel apel.

— Ce vrei? am mârâit la Colton.

— Unde te-ai dus?

Cred că asta a spus. Muzica din bar acoperea orice cuvânt scotea pe gură.

— Zi ce vrei, Colton.

— Irascibil mai ești, frate! Te bagi la o cursă?

— Cu ce? am pufnit.

N-aveam mașină și începeam să mă simt cam ca Arden. Poate ar fi trebuit să îi dau mașina înapoi.

— Poți s-o iei pe a mea. În zece minute. Îți trimit adresa.

— Drumul ăla e închis, mi-a spus șoferul două minute mai târziu, după ce i-am dat adresa aproximativă. Au anunțat la radio că e din cauza vremii.

N-am întrebat ce voia să spună, dar am înțeles câteva minute mai târziu. Am coborât din taxi și am mers în direcția pe care mi-a indicat-o taximetristul, după ce și-a exprimat regretele că se temea să înainteze. Stăteam în vârful unui deal. Îmi imaginasem ceva de genul. Taxiul urcase vreo câțiva kilometri, dar tot am fost surprins. L-am sunat pe Colton.

Scanned by CamScanner

— Ce-i asta, Colton? am întrebat cu privirea ațintită asupra drumului plin de curbe, îngust și fără niciun parapet, care se desfășura la picioarele mele prin ceață.

— Ai zis cumva mulțumesc? Urcăm acum.

Colton probabil își propusese să mă omoare. Am înțeles de ce mi-a oferit mașina lui atât de ușor. Multe curbe însemnau multe drifturi, iar el era bun doar la drum întins.

Eu, pe de altă parte, eram sinucigaș.

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce Colton mi-a aruncat cheile, telefonul a început din nou să sune.

N-am prins cheile. Au trecut pe lângă mine și s-au izbit de asfalt. Am înghițit în sec. Nu mai funcționa nimic în interiorul meu. Nu mai simțisem un asemenea gol în stomac de ceva vreme și chiar nu aveam nevoie de el, dar nu conta ce îmi doream eu? Mi-am plimbat ochii pe ecranul telefonului de vreo zece ori până să realizez ce scria în mesaj și de la cine era. Am înghețat în mijlocul drumului. Colton murmura ceva pe lângă mine, dar nu auzeam o iotă din ce-mi spunea.

Mi-e dor de tine.

Cu degetele înghețate, am izbit telefonul de asfalt cu toată puterea mea. Trebuia să o fi făcut de mult timp.

— Ce naiba a fost asta?

Colton mă privea șocat.

Am ridicat cheile de jos și m-am urcat în mașină, poziționând-o lângă celelalte două care erau deja la start. Portiera s-a deschis, iar Colton s-a strecurat înăuntru.

— Taci din gură! m-a avertizat ca să nu protestez.

Păream chiar atât de nervos încât să îi dau impresia că aveam nevoie să fiu dădăcit?

— Și tu la fel, am zis în timp ce turam motorul.

S-o crezi tu, Abigail! S-o crezi tu că te mai las să-mi freci viața din nou!

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 11

Blair

Em mă privea șocată. A rămas înțepenită în fața dulapului, ținând hainele în mâini. Am încercat să îi ofer cel mai bun zâmbet al meu, dar nu prea mi-a reușit. Aveam impresia că nu prea mai știam cum să zâmbesc de când plecase Aiden. Îl uram pentru asta. Îl uram pentru că plecase, luând cu el zâmbetul meu, capacitatea de concentrare și...

Și trebuia să încetez să mă mai gândesc la el. Nu-mi era de niciun folos.

— Cu Arden? a întrebat Em pe un ton ridicat. Vrei să mergi la curse cu Arden?

M-am încruntat și am ridicat din umeri, neînțelegând reacția ei.

— Și așa tot insistai să vin cu tine la curse, așa că poate e un moment bun.

După expresia de încruntare de pe chipul ei aș fi zis că nu, nu era un moment bun.

— Ai putea să vii cu mine și cu Zeke. Nu trebuie să mergi cu Arden.

— Nu trebuie să merg cu Arden? am repetat ultima parte. De ce? E același lucru, Em. Ori vin cu voi, ori merg cu el, tot acolo o să ajung.

— Nu-i același lucru, a clătinat din cap. Eu sunt eu, iar Arden e Arden.

Ce voia să însemne asta? M-am ridicat de pe pat, îndreptându-mă spre dulap. Nu mai suportam privirea ei neînțelegătoare, ațintită asupra mea.

Scanned by CamScanner

— E același lucru, Em. O să ne întâlnim acolo.

A urmat o tăcere rău prevestitoare, apoi Em mi-a trântit-o:

— Și cum rămâne cu Aiden?

Un fior rece mi-a străbătut șira spinării. Mă împotriveam impulsului de a mă așeza înapoi pe pat. Mă străduiam să mă țin laolaltă, însă nu făceam o treabă prea bună. Numai numele lui putea să provoace un cutremur în mine.

— Arden? am întrebat, prefăcându-mă că nu am înțeles. Tocmai ți-am spus că...

— Nu Arden, m-a întrerupt la mijlocul propoziției. A-I-D-E-N, mi-a silabisit fiecare literă, asigurându-se că s-a făcut înțeleasă.

Dar mi-am amintit că la fel am făcut și eu atunci când i-am spus despre Aiden pentru prima dată, așa că nu i-am atras atenția.

— Ce-i cu el?

Trebuia să încetez să mă mai comport așa, însă Aiden era ultimul lucru pe lista cu discuții pe care aș fi vrut să le port. Iar Aiden nu era un lucru. Era o persoană. Una care mă dăduse complet peste cap într-un timp incredibil de scurt.

— Întocmai, a zis Em. Ce-i cu el?

— Nu-i nimic cu el, Em. Las-o baltă.

Mi-am întors privirea, confruntând-o pe cea neîncrezătoare a prietenei mele. Problema cu Aiden era că mi-a spus *iubito* de atât de multe ori, încât ajunsesem să îmi doresc asta. Să fiu iubita lui. Problema cu Aiden era că încă din prima clipă m-a privit cu sclipirea aia ciudată, pe care nu o mai întâlnisem niciodată. Iar eu am fost suficient de naivă încât să asemăn privirea aia cu cea despre care se vorbește în romane. Problema era că, în acea dimineață, înainte să plece, am fost fericită. Am fost fericită în brațele lui. Tocmai de asta meritam un premiu pentru *cea mai naivă persoană din Univers*. Trebuia să îmi bag mințile în cap, pentru că nu însemnam nimic pentru el, iar nimic nu striga mai tare lucrul ăsta decât faptul că a plecat, fără să de deranjeze apoi să mă sune.

Era în regulă.

Eu eram în regulă.

Eram în regulă, pe naiba!

Scanned by CamScanner

Eram un dezastru și, oricât aș fi încercat să îmi justific starea, nu reușeam. Am intrat în baie și m-am schimbat în niște blugi negri și o cămașă.

— Blair, a zis Em pe un ton ceva mai blând când m-am întors în cameră. Am anticipat că urma să îmi țină vreun fel de discurs care nu avea să îmi placă. Evident este ceva, pentru că dacă n-ar fi, nu te-ai mai comporta așa. Vorbește cu mine. Poate te pot ajuta cu ceva.

— Cum mă comport?

Întrebarea era retorică, dar Em nu și-a dat seama de asta.

— Ai starea de nu-am-chef-să-mă-dau-jos-din-pat-nici-măcar-ca-să-mă-spăl-pe-dinți.

— Ba m-am spălat pe dinți, am protestat. Și m-am dat jos și din pat.

— Azi. Dar cum rămâne cu restul zilelor?

— Te rog, las-o baltă!

Eram ca o bombă cu ceas și puteam să explodez în orice moment.

— Și acum ai de gând să ieși cu Arden? Credeam că te-ai despărțit de el.

— Nu ies cu Arden! aproape am țipat la ea. Și doar ca să știi, Em, am accentuat furioasă, nu totul se reduce la Aiden sau la Arden. Peste două săptămâni se împlinesc doi ani de când a murit Jethro! Părinții mei divorțează! Așa că nu, gemenii Holden nu sunt neapărat prima prioritate în viața mea.

Ochii ei albaștri s-au mărit ușor. A deschis gura ca să spună ceva, apoi s-a răzgândit.

— Poftim? a zis după câteva secunde de liniște în care eu n-am mai spus nimic, deși simțeam nevoia să îmi cer scuze. Cine e Jethro?

M-am clătinat de pe un picior pe altul, apoi m-am așezat pe pat și m-am încălțat.

— Fratele meu, am șoptit vlăguită.

— Iisuse, Blair! Nu știam. De ce n-ai vorbit niciodată despre el? Îmi pare rău pentru părinții tăi.

Vorbisem despre Jethro, dar nu cu ea. Nu puteam să o învinuiesc pe ea, pentru că aveam impresia că vina îmi aparținea în totalitate. Eu eram cea care refuza să vorbească despre Jethro, iar

Scanned by CamScanner

după ce i-am spus lui Aiden despre el, n-am mai simțit nevoia să spun și altcuiva. A fost de parcă mi s-a luat o greutate de pe piept.

— Nu contează, m-am ridicat, luându-mi geaca din cuier.

— Blair, nu pleca! s-a răstit la mine.

Dacă voia să rămân și să discut cu ea, cu siguranță nu trebuia să ridice tonul la mine. Am ieșit furioasă pe ușă. Știam că îi datoram o explicație și că mă comportam ca o nebună, dar tot ce îmi doream era un moment de liniște în care să nu mă mai gândesc la Jethro, la părinții mei, sau la gemeni.

Când am ieșit, am strâns geaca în jurul meu și am tras aer în piept. Sau cel puțin, asta am încercat să fac. Plămânii mi se îngustau și lacrimile mi se adunau în colțurile ochilor, amenințând să o ia la vale foarte repede.

M-am aplecat, cu palmele sprijinite de genunchi și am inspirat adânc. Mă simțeam ca un copil. Voiam să mă întorc acasă și să mă cuibăresc în brațele tatălui meu. Asta îmi demonstra că nu eram nici pe departe atât de matură pe cât mă credeam și că, de fapt, eram o lașă. Trebuia să îmi înfrunt problemele singură, nu să mă bazez mereu pe altcineva.

Golul din stomac se mărea cu fiecare secundă și aveam impresia că urma să mă înghită. M-am îndreptat, ștergându-mi cu degetele reci lacrimile din colțurile ochilor. Dintr-odată, nu mi se mai părea o idee atât de bună să îl însoțesc pe Arden la curse. Em avea dreptate, doar că pe moment eram prea orgolioasă ca să mă întorc în camera de cămin și să îi spun asta.

Din senin, mi-am adus aminte de căldura lui Aiden și de modul în care părea să se confunde cu a mea. Nu am fost niciodată una dintre fetele alea romantice care visează la inimioare, fluturași sau cine romantice. Nu mi-am dorit niciodată asta, și nu mi-o doream nici atunci, dar se părea că Aiden reușise să îmi stârnească probabil singurul os romantic pe care îl aveam în corp.

Îmi doream un singur lucru: să îmi îngrop nasul în clavicula lui și să inspir de parcă aș fi făcut-o pentru ultima dată.

Am pufnit, furioasă pe mine însămi.

După alte câteva minute, mașina lui Arden a oprit în fața intrării, iar el s-a dat jos. Aiden nu se înșelase, iar Arden chiar primise o mașină nouă.

Scanned by CamScanner

— Bună, mi-a zis cu un zâmbet larg care nu semăna deloc cu al lui Aiden.

— Salut, am răspuns de parcă eram cea mai posomorâtă persoană din lume.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat pe un ton îngrijorat, apropiindu-se de mine.

Am clătinat din cap. Nu mă împăcasem cu Arden, dar descoperisem că, de fapt, ne înțelegeam mult mai bine dacă nu eram împreună.

— Ești sigură?

Mi-a deschis portiera, lucru pe care nu s-a deranjat să îl facă atunci când am fost împreună. I-am zâmbit recunoscătoare, fără să răspund la întrebarea lui.

Mi-am pus centura, în timp ce el a înconjurat mașina.

— Vreau să mă mut undeva unde iarna nu vine niciodată, a zis înainte să pornească motorul.

Îl înțelegeam pe deplin, dar nu mă simțeam în stare să vorbesc. Voiam să o sun pe Em și să îmi cer scuze, însă mi-am zis că era mai bine să o fac față în față.

— Nu credeam că ziua asta o să vină vreodată.

— Care?

— În care o să renunți la învățat într-o seară de sâmbătă.

Știam că, de fapt, cuvintele lui se traduceau prin *că o să vii cu mine la curse*, dar n-am zis nimic. Mi-am întors capul spre geam, urmărind cu privirea clădirile care treceau pe lângă noi, sau noi pe lângă ele și felinarele pe care abia dacă le vedeam. Aveam o presimțire ciudată, cum că ar fi trebuit să stau în cămin, dar eu aveam presimțiri ciudate mai tot timpul.

— Blair? M-ai auzit?

Am mormăit ceva ce nici măcar eu nu am reușit să înțeleg, apoi m-am întors spre Arden. Mașina era oprită undeva la marginea drumului. Nu știam de cât timp oprise, sau de ce.

— Arden? am întrebat nesigură. De ce am oprit?

Ochii lui albaștri au privit în ai mei și îmi doream să simt ceva. Chiar îmi doream, însă nu se întâmpla nimic.

— Blair, și-a trecut mâna prin păr.

Arden era puțin agitat și instinctiv am mărit spațiul dintre noi, împingându-mă în portieră până când n-am mai avut spațiu.

Scanned by CamScanner

— Arden? am rostit din nou, cu speranța că de data asta chiar urma să spună ceva.

Tăcerea începea să mă deranjeze.

— Te iubesc.

M-am înecat cu propria salivă, începând să tușesc. Arden mi-a întins o sticlă cu apă, scoțându-i dopul. Mintea mi s-a golit în clipa în care am auzit cuvintele. Era de-a dreptul goală și nu îmi aminteam niciun cuvânt. Am luat o gură de apă, apoi am început să învârt sticla.

— Poftim?

— Am spus că te iubesc, a repetat, recăpătându-și siguranța.

Dar eu nu îmi doream să îl aud spunându-mi asta din nou. Eu îmi doream să deschid portiera și să o iau la fugă, dar cel mai probabil aș fi părut nebună.

M-am întrebat în nenumărate rânduri ce era în mintea lui Arden, iar acum că aflasem, îmi venea să râd.

Chiar eram nebună.

— Mă iubești? am pufnit. Ai băut ceva, Arden?

Ce puteam să îl întreb altceva? Era singura explicație plauzibilă datorită căreia Arden și-ar fi mărturisit sentimentele.

— Nu.

Surprinzător, Arden nu se comporta precum Arden. Era calm, liniștit și mă privea blând.

— Și atunci?

— E adevărat ce am spus.

— Și a fost nevoie să ne despărțim ca să îmi spui asta?

— N-am știut cum, a bolborosit.

— Te rog să mergem.

Mi-am fixat privirea în față. Arden s-a conformat, deși nu mai părea atât de calm. Mă certasem deja cu Em și nu mai aveam energia ca să mă cert și cu Arden, iar dacă aș fi vorbit în continuare, probabil cuvintele s-ar fi transformat în țipete. Aiden reușise să îmi înghețe sângele în vene. Nu păream capabilă să iau nicio decizie și începeam să funcționez mecanic.

— Baftă, i-am spus lui Arden câteva minute mai târziu, după ce a parcat mașina în mijlocul aglomerației.

Am coborât înainte să îi dau ocazia să îmi mai spună ceva ce nu i-ar fi stat în fire. Eram conștientă de mulțimea de oameni

Scanned by CamScanner

din jurul meu, de sunetul motoarelor și de gălăgie și, totuși, era unul dintre acele momente pe care le uram cel mai tare.

Nu simțeam absolut nimic. Era unul dintre momentele în care nu-mi dădeam seama dacă ar fi trebuit să fiu fericită, sau dacă ar fi trebuit să fiu tristă. Unul dintre momentele în care gândurile mi se învârteau cu o viteză atât de ametitoare, încât niciunul nu părea coerent.

— Blair? Ești bine?

Am recunoscut vocea lui Em. Nu mă mișcasem nici măcar un singur centimetru de lângă mașina lui Arden. Em stătea în fața mea, la o distanță destul de considerabilă. Probabil se temea să nu răbufnesc din nou. Nu o învinovățeam.

— Da, am zis înainte să o iau din loc.

Mi-am încleștat maxilarul, înjurându-mă în gând. Ce făceam? Ar fi trebuit să îmi cer scuze de la Em, nu să îi întorc spatele din nou. Trebuia să mă întorc la cămin. Nu mă simțeam bine și nici măcar nu știam unde mă aflam. Ultima perioadă fusese o serie de decizii proaste, una mai rea decât cealaltă. Cum reușisem să mă păcălesc, chiar și pentru o secundă, că să mă aflu acolo mi-ar fi făcut bine sau m-ar fi ajutat cu ceva?

Trebuia să plec cât mai repede și chiar mi-ar fi fost de ajutor dacă aș fi știut unde mă aflam. M-am învârtit câteva minute bune. Câteva persoane s-au împins în mine, dar eram prea vlăguită ca să mă mai cert cu cineva. Auzeam o voce care anunța începutul cursei. Hărmălaia s-a intensificat. M-am lăsat înfrântă și am rămas sprijinită de una din mașinile parcate în laterala pistei. Nu știam când înaintasem atât de mult. La linia de start, am recunoscut Camaro-ul nou al lui Arden, un BMW de un verde neon pe care nu îl cunoșteam, un Audi roșu pe care îl mai văzusem prin campus și...

Inima mea s-a oprit și a repornit din nou. Sau a sărit peste o bătaie. Oricum, ceva s-a întâmplat cu ea. S-a mai fisurat într-un loc, de parcă de asta mai aveam nevoie.

Revino-ți, Blair! Ar putea fi oricine.

Într-adevăr. Oricine putea conduce un Charger negru mat, în două uși. Absolut oricine, doar că o parte din mine, cea naivă și stupidă, spera ca acea persoană să fie Aiden.

Treci peste!

Scanned by CamScanner

Trecusem peste. La urma urmei, cine are nevoie de un tip care să o privească de parcă e singurul lucru care contează? De parcă e centrul gravitației universului său?

Ei bine, cu siguranță nu eu.

Mereu am fost o mincinoasă teribil de proastă. Nu pot să îi mint pe ceilalți și cu siguranță nu reușesc să mă mint nici pe mine. Mi-am băgat mâinile în geaca de piele, dorindu-mi să nu fi renunțat chiar așa repede la palton.

Am recunoscut-o pe Julia la start și am zâmbit. Mai vorbisem de câteva ori cu ea, dându-mi seama că Arden era un mare idiot pentru că s-a folosit de ea.

Dodge-ul a câștigat un avans de câteva secunde în fața celorlalți, însă Arden era chiar în urma lui.

N-o să se întâmple nimic. N-o să se izbească și nici n-o să ia foc.

Am înghițit în sec, încuviințând, de parcă vorbeam cu o persoană reală. Am căutat-o din priviri pe Em, dar nu o zăream nicăieri și o pierdusem și pe Julia. În depărtare, mașinile au luat curba la stânga. În secunda aia, am început să aud sirenele unei mașini de poliție în depărtare. Chiar trebuia să plec de acolo, doar că nu știam cum. Cu cine. Nici nu știam unde mă aflam.

Viața ta e o serie de decizii proaste, s-a gândit vocea din mintea mea să își bată joc de mine, pentru a nu știu câta oară în acea seară.

Doar că nu era un moment deloc potrivit. Aglomerația se rarefia cu fiecare secundă și mașinile părăseau portul, una câte una. Eu încă nu mă mișcasem din loc, iar singura opțiune pe care o aveam era să o sun pe Em sau pe Arden. Sau aș fi putut să îl aștept pe posesorul de a cărei mașini mă sprijinisem până atunci. Sau aș fi putut să nu fac nimic și să sper că noaptea într-o celulă de închisoare nu e chiar atât de îngrozitoare pe cât îmi povestise Jethro.

Au mai rămas mai puțin de zece mașini în port, posesorul mașinii nu apăruse, iar poliția se auzea din ce în ce mai aproape.

Începeam să mă resemnez cu gândul că urma să îmi petrec noaptea la poliție, când Dodge-ul care luase startul primul, a oprit în fața mea.

Te rog, fă să fie oricine altcineva!

Scanned by CamScanner

Portiera șoferului, cea care era pe partea mea, s-a deschis. Nu pot descrie ce am simțit în secunda aia. Deși Aiden era cauza pentru care nu mai știam exact ce simțeam, deși plecarea lui era motivul din cauza căruia aveam un nod constant în gât, prezența lui la mai puțin de un metru de mine mi-a înlăturat ceața din minte și gândurile au încetat să mi se mai învârtă ca într-un roller coaster.

— Iubito, vrei să îți petreci noaptea în brațele mele sau la poliție?

La un moment dat, te resemnezi cu gândul că o persoană a plecat fără nicio explicație. Te minți și îți spui că poți să faci față, chiar dacă te trezești cu un gol în stomac. Pur și simplu, la un moment dat te resemnezi. Aș fi putut să fac asta. Dar să îl am în fața mea, să îi privesc gropițele lăsate la iveală de zâmbetul arogant, să îi aud vocea răgușită, să îi înfrunt privirea safirie și, totuși, să-mi spun mie însămi ca Aiden nu era ceea ce îmi doream... ei bine, pentru asta aveam nevoie să învăț mai întâi arta mințitului.

— Poftim?

— Portiera aia e blocată, mi-a făcut semn cu bărbia spre portiera din partea dreaptă.

După aproape săptămâni, sângele începea să îmi circule din nou normal prin venele care aveam impresia că erau cam ruginite.

— Oh!

— Iubito, nu vreau să te presez sau ceva, dar ar cam trebui să te hotărăști.

Am încuviințat, conștientă că sirenele se auzeau mult prea aproape de urechile mele. I-am zâmbit, forțându-mi picioarele să o ia din loc. Un zâmbet real, autentic. Nu forțat și crispat ca cel care mi se blocase pe față în ultimele săptămâni.

— Am presupus eu, a zâmbit cu un colț al buzelor în timp ce eu încercam să mă strecor în brațele lui.

— Nu te umfla în pene. Poți să conduci?

— Trebuie să te întorci.

Am gemut înfundat.

— Îți bați joc de mine?

A clătinat din cap, închizând portiera. Părea extrem de serios, chiar dacă avea un zâmbet de milioane întipărit pe față, așa

Scanned by CamScanner

că m-am conformat și m-am rotit, ajungând deasupra lui, cu picioarele poziționate de o parte și de alta a sa.

Și acum, Blair?

— Ești sigur?

— Ești mică, mi-a amintit. Practic, ești minionă. Nu-ți face griji, iubito. Știu ce fac.

— Nu sunt chiar așa mică.

Nu glumea. A demarat, ieșind pe cealaltă ieșire din port. Bătăile inimii mi s-au liniștit pentru o perioadă, cel puțin până când mi-am dat seama de poziția pe care o aveam și de faptul că salvatorul meu era Aiden. Apoi iar au luat-o razna.

— Ai mai făcut asta? am întrebat ca să îmi iau gândul de la mirosul lui îmbietor, care îmi înnebunea simțurile și mi se impregna în nări.

— Ce să fac?

Mi-am lipit capul de geam, ca să nu îi blochez vederea și l-am privit.

— Ăă... Dacă ai mai condus în poziția asta.

A izbucnit în râs. Uitasem de modul în care mi se înmuiau picioarele atunci când făcea asta.

— Nu, iubito. N-am mai condus în poziția asta.

— E bine atunci, am pufnit. Înseamnă că știi ce faci, am zis ironic.

— Normal că știu.

Poate că știa, sau putea să conducă așa. Dar oare știa ce se întâmpla cu mine acum că îi simțeam fierbințeala palmei pe coapsa mea?

Părul brunet era un haos perfect și mă tenta să îmi trec degetele prin el. Obrajii îi erau umbriți de o barbă nerasă de câteva zile și arăta mai bine decât de obicei, în măsura în care treceam cu vederea cearcănele de sub ochi. Unde a dispărut Aiden și, mai ales, de ce s-a întors?

Fără să îmi dau seama, mi-am apropiat fața incredibil de tare de a lui. Aiden nici măcar nu s-a clintit. Mi-am amintit de dimineața aia în care m-a urcat pe birou și de faptul că eram destul de hotărâtă să îl sărut. Iar el tot nu a făcut nicio mișcare, de parcă aștepta să vadă ce aveam de gând să fac. Apoi mi-am amintit de schimbarea lui bruscă de atitudine și m-am încruntat.

Scanned by CamScanner

— Iubito, nu te mai fâțâi, m-a rugat pe un ton amuzat. Și așa mi-e greu să mă concentrez, nu-mi îngreuna situația.

Am clipit de câteva ori. Când am înțeles de ce nu mai trebuia să fac asta, m-am înroșit din senin, simțind nevoia să îmi ascund privirea. Acționam fără să gândesc, iar asta era mai mult decât evident. Mi-am îngropat fața în gâtul lui. Mărul lui Adam i-a executat o mișcare de dute-vino, semn că înghițise în sec. Eram oricum prea rușinată ca să îmi ridic privirea de acolo și incapabilă să mă mișc, mai ales că îi simțeam erecția între picioare.

— Scuze, am zis cu respirația întretăiată și fața ascunsă.

— Nu-i nicio problemă.

— Serios? Pentru că mie mi se pare că există o problemă.

Minunat. Pe lângă faptul că nici măcar nu eram în stare să îmi ridic privirea și să îl privesc în ochi, de rușine ce-mi era, mai eram și arțăgoasă.

— N-aș numi-o chiar o problemă, iubito. Și dacă ți-e de vreun folos, pot oricând să trag pe dreapta și să o rezolvăm.

Numai gândul la asta m-a făcut să îmi umezesc buzele. În treacăt, am reușit să ating și gâtul lui Aiden. A înghițit din nou în sec, încordându-se. Mi-am lipit palmele de pieptul său și mi-am strâns picioarele mai bine în jurul lui, ceea ce desigur că nu ne-a ajutat pe nici unul dintre noi.

— De ce... crezi că mi-ar fi... mie... de vreun folos?

Nici măcar nu puteam să vorbesc fără să mă bâlbâi.

— Te-ai mai foit de vreo trei ori de când ți-am spus să nu o mai faci.

Mi-am ridicat capul, fulgerându-l cu privirea. Uitasem cât era de încrezut.

— Nici măcar nu m-am mișcat.

Și chiar nu o făcusem. Cred.

— Să zicem că ai dreptate. Oricum ar fi, a zis, aruncând o privire în oglinda retrovizoare, oprirea aia trebuie să mai aștepte puțin.

A călcat pedala de accelerație la fund. Mi-am ridicat privirea, încruntându-mă la vederea mașinii de poliție care nici măcar nu avea girofarul aprins. Eu poate nu eram capabilă să fac prea multe lucruri în preajma lui Aiden, însă el era mai mult decât sigur multifuncțional.

Scanned by CamScanner

— Iubito, moartea fratelui tău a implicat cumva o mașină și viteză prea mare? m-a întrebat pe un ton detașat.

Eram tentată să trișez și să o dau cotită, dar vorbeam cu Aiden, ceea ce în majoritatea timpului însemna că răspundeam înainte să gândesc.

— Da, am mormăit. De ce?

— Pentru că de când am accelerat, ai început să mă strângi ca într-o menghină.

— Rahat! Scuze.

Exclamația mea l-a făcut să zâmbească. Cum spuneam, nu gândeam înainte să vorbesc.

— Acum doi ani, cam pe vremea asta. Mai exact, peste două săptămâni, se fac doi ani. Înainte să se urce în mașină mi-a zis că are o presimțire ciudată, iar eu i-am spus să nu se urce. Normal că nu m-a ascultat, pentru că Jethro făcea mereu numai ce voia el.

— Și ce s-a întâmplat?

Aiden a mai aruncat o privire în oglindă, luând o curbă atât de brusc, încât l-am strâns și mai tare. Totuși, s-a abținut de la comentarii.

— Cred că s-a scurtcircuitat ceva, am zis nesigură. Am privit mașina lui Jethro arzând, și nimeni n-a putut face nimic. Era departe și...

Nu-mi puteam duce gândul la capăt. Aiden și-a mutat mâna stângă pe volan, iar cu cea dreaptă mi-a înconjurat talia, de data asta lipindu-mă involuntar de el.

— Vrei să faci ceva anume peste două săptămâni?

— Poftim?

— Ai spus că peste două săptămâni...

— Aa... L-am întrerupt. Nu m-am gândit la asta. Aș putea să mă duc până acasă, dar, pe lângă faptul că aș avea prea mult de mers, ai mei divorțează, așa că bănuiesc că nu e un moment prea bun.

— Părinții tăi divorțează?

Îmi venea să îmi pun mâinile în cap.

— Nu contează, i-am spus același lucru pe care i l-am spus și lui Em. N-ar fi trebuit să spun asta.

— De ce n-ar fi trebuit, Blair?

Scanned by CamScanner

Modul în care îmi pronunța numele mă dezorienta de fiecare dată pentru câteva clipe. Tot ce făcea Aiden mă dezorienta.

— Pentru că sunt sigură că ai ceva mai bun de făcut decât să mă asculți pe mine plângându-mă.

— De fapt, știu câte ceva despre problemele cu părinții, Blair.

— Și vrei să vorbim despre părinții noștri, acum?

Strada era liberă în urma noastră și habar n-aveam cum reușise să se facă pierdut atât de repede. A virat la dreapta, apoi mi-a răspuns:

— Nu, iubito. Tu o să vorbești, despre ai tăi.

— Drăguță încercare, dar nu.

— Mă șantajezi?

A încercat să zâmbească, dar era prea încordat ca să reușească.

— Nu, l-am asigurat. Îți propun o discuție corectă.

Și-a înclinat capul spre stânga, privindu-mă. Am clipit de multe ori, des, ca un copil idiot. Aiden a izbucnit în râs și am simțit cum toată tensiunea se risipea.

— Bine, fie, a acceptat.

— Tu primul.

— Nu-s multe de zis, a început el, luându-mă prin surprindere. Nu mă așteptam ca Aiden să vorbească. Când eram în liceu, a apărut o problemă, iar părinții mei au considerat că asta i-ar fi pus într-o postură proastă. M-au trimis la fratele mamei care locuiește în Madrid. Vezi, nu-i mare lucru de zis.

M-am încruntat. Ba era mare lucru de zis, doar că nu era el dispus să vorbească momentan.

— Ai mai vorbit cu ei?

— Am vorbit cu tata săptămâna trecută, mi-a răspuns pe un ton rece.

— Și nu i-ai mai văzut de atunci?

A clătinat din cap. Nu avea de gând să îmi mai spună niciun cuvânt în plus și chiar a ținut să îmi confirme bănuiala:

— Gata pe seara asta, Blair. Acum spune-mi.

Ce însemna *pe seara asta?* Era dispus să îmi răspundă la întrebări în altă zi?

— Aiden?

— Mh?

— Îmi mai răspunzi măcar la o singură întrebare?

Scanned by CamScanner

— Mhm.

Nu mai mormăi, Dumnezeule!

Trebuia să știu. Trebuia să știu multe lucruri în legătură cu el, dar în mintea mea era o singură întrebare.

— Ai de gând să mai pleci?

Nici măcar n-am respirat în secundele în care am așteptat răspunsul lui.

— Da.

Apoi, când am auzit răspunsul, am expirat tot aerul pe care îl ținusem în plămâni, într-un oftat prelung. Simțeam o durere pe care nu o puteam localiza și care nici măcar nu știam dacă era fizică.

— Dar o să mă întorc mereu.

Suna ca o promisiune, iar în fracțiunea aia de secundă, am uitat că promisiunile pot fi încălcate la fel de ușor cum au fost făcute.

În clipa aia, mi-am permis să sper.

— Apropo, iubito, a spus probabil ca să mă facă să revin cu picioarele pe pământ. Să știi că portiera aia funcționează perfect.

Am clătinat din cap cu neîncredere. Îmi venea să țip la el și să îi dau una.

— Te omor, Aiden!

A izbucnit în râs, deloc speriat de furia mea care se tot acumula.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 12

Blair

Îl priveam cât de furios puteam, însă nu părea să îl deranjeze prea tare. Sau, în cazul în care o făcea, nu lăsa să se vadă. Mă privea amuzat, ușor ironic și îmi venea să îl strâng de gât.

— Aiden, ce naiba? am pufnit. Tu vorbești serios?

— Normal că vorbesc serios. Am grijă de mașina mea.

Mi-am dat ochii peste cap, începând să mă foiesc neliniștită. Dintr-odată, nu-mi mai plăcea să stau în brațele lui, mai ales că știam că aș fi putut să mă scutesc de minute îndelungate de chin. De tortura care o reprezenta apropierea dintre noi.

— Bravo, m-am strâmbat la el.

— Iar te fâțâi, mi-a atras atenția.

M-am luptat cu tentația de a mă mișca mai mult decât o făcusem până în acel moment. Mi-am rotit privirea îmbufnată pe geam, deși iar nu știam unde ne aflam. Stăteam îngrozitor de prost la capitolul orientare.

— Aiden, unde suntem?

— De ce, iubito? Te temi că o să te violez?

Îi vedeam rânjetul larg cu colțul ochiului. Nu știu ce spera el să facă, dar nu mă speria. El nu știa, însă în acel moment, într-o perioadă în care viața mea fusese o serie de decizii una mai nesăbuită decât alta – și aici intra și relația mea cu Arden – Aiden era locul în care mă simțeam în siguranță. Bine, brațele lui erau cele în care mă simțeam în siguranță, dar el nu trebuia să afle asta. Ego-ul lui era suficient de arogant și fără să îi mai dau și eu motive. Și, totuși, Aiden mă speria în clipele alea în

Scanned by CamScanner

care mă privea rece și indiferent, ca și cum nu mă vedea. Ca și cum eram invizibilă.

Mă tem să nu te învinețesc, i-am răspuns. În plus, Aiden, încep să cred că doar te lauzi și numai gura e de tine.

Rahat! De ce am spus asta? Trebuia să fi știut mai bine de atât. Colțurile buzelor i s-au arcuit într-un zâmbet perfect.

— Iubito, nu te mai certa cu mine, mi-a spus pe un ton răgușit care m-ar fi făcut să mă clatin dacă aș fi stat în picioare.

Nu mi-am dat seama ce urma să facă, pentru ca nu reușeam să îl citesc decât în momentele în care el îmi permitea asta. A tras de volan, frânând brusc. El și-a anticipat intențiile, înconjurându-mi talia cu un braț, dinainte să frâneze, ca să nu mă izbesc de ceva.

— Repetă ce ai spus.

Și-a așezat ambele mâini pe coapsele mele. Le ținea în loc, fără să facă nimic, dar era suficient pentru mine, care mă pierdeam atât de ușor.

Am clătinat din cap și mi-am trecut limba peste buza de jos. Sunetul gutural pe care l-a scos putea să nu însemne absolut nimic, dar iar avea sclipirea aia în ochii care erau fixați pe buzele mele.

— Haide, Blair. Acum treizeci de secunde aproape mă luai la bătaie, iar acum nu mai spui nimic?

Atât trecuseră? Aveam impresia că mă uitam în ochii lui de câteva ore bune. Și-a adâncit degetele în coapsele mele. Am simțit electricitatea chiar și prin materialul blugilor. Ce puteam spune? Că regretam amarnic că îl provocasem? Pentru că nu o făceam. Într-un fel, mă obișnuisem să nu mai trec cuvintele prin filtrul gândirii în preajma lui, chiar dacă asta însemna uneori că îl provocam. Provocat sau nu, Aiden se uita la mine... în modul ăla.

— Vrei să te duc la cămin, Blair? Încă te mai temi că ți-aș face ceva ce tu n-ai vrea?

Și-a arcuit o sprânceană, începând să își mute mâinile spre talia mea. Nu știam dacă să clatin din cap, sau să încuviințez. Aiden era Aiden, iar asta însemna că nu era Arden. Dacă îi spuneam că da, voiam să mă ducă la cămin, probabil ar fi pornit motorul și asta ar fi făcut, comportându-se de parcă aerul între noi nu se încărcase din nou cu tensiune.

Scanned by CamScanner

O dată. Măcar o dată, îmi permiteam să îmi pierd mințile și să nu mă gândesc la consecințe? Puteam să îmi reduc gândurile la tăcere și să nu mă mai îngrijorez pentru ce s-ar fi întâmplat a doua zi?

Inima mea era subiectivă și nu mă puteam baza pe ea. Același lucru se aplica și în cazul creierului, doar că el era obiectiv. Iar instinctele mele... ei bine, Aiden reușise să le anihileze.

Am clătinat din cap, apoi am încuviințat.

— Care dintre ele, iubito?

Eram conștientă că mă fâțâiam din nou, dar degetele lui erau strecurate pe sub cămașa și geaca mea și urcau din ce în ce mai sus. Am închis ochii, apoi i-am deschis lent. Era ca atunci când mă temeam să mă trezesc dintr-un vis. Și-a dezlipit mâna dreaptă de pe talia mea, în urma atingerii rămânând un fior rece, apoi a lipit-o de obrazul meu. Mi-am lăsat capul în palma lui, un gest pe care nu l-aș fi făcut nici într-o mie de ani dacă ar fi fost vorba despre altcineva. Și-a îndreptat degetul mare spre buza mea de jos, trasându-i conturul, fără să mă piardă din priviri. Aveam impresia că îmi studia fiecare reacție, ceea ce nu era bine. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Aiden să își fi dat seama cât de excitată și încordată eram și să se amuze pe seama mea.

Aveam impresia că nu trebuia să își petreacă prea mult timp studiindu-mă, pentru că nu se uita decât în ochii mei și poate a deslușit ceva în ei. Mă înecam în privirea lui. Aveam senzația că nu mai reușeam să o scot la liman și, chiar dacă aș fi reușit, el nu avea nicio intenție să mă lase să fac asta. S-a întins, lipindu-și buzele de ale mele, înainte să îi dau un răspuns. I-am răspuns din priviri. Am gemut, luată prin surprindere, deschizându-mi buzele, răspunzându-i la sărut, ezitant și timid. Sărutul meu nu era nici pe departe la fel de exersat ca al lui, iar gândul ăsta m-a speriat. Era pentru prima dată de când îl cunoscusem când eram conștientă ce făceam. Când știam că Aiden nu era Arden și nu mai puteam da vina pe nicio confuzie. Mă temeam să nu fac ceva greșit, deși nici măcar nu știam ce anume să fac. Aiden a scos un sunet jos, aproape ca un mârâit, care m-a făcut să cred că poate nu făceam chiar totul greșit. Mi-am strecurat degetele în parul lui dezordonat, trăgându-l mai aproape de mine și apropiindu-mă în același timp de el. Mișcările lente s-au transformat

Scanned by CamScanner

rapid într-unele adânci. Aiden mai degrabă mă devora și îmi gusta fiecare centimetru de gură, decât mă săruta.

Mi-a împins geaca pe umeri, dând-o jos de pe mine, apoi și-a mutat degetele pe nasturii de la cămașă. Rând pe rând, i-a descheiat pe fiecare. Eu nu aveam curajul lui, dar asta nu însemna că nu-mi doream să scap de hainele sale la fel de rapid.

Uitasem de plecarea lui subită și de faptul că nu știam mai nimic despre Aiden Holden. Eram înfierbântată, îmbujorată și nici măcar nu reușeam să respir normal. L-am încolăcit într-o poziție ciudată, lipindu-mă și mai tare de el, dorindu-mi cu o intensitate arzătoare ca particulele mele să se întrepătrundă cu ale lui.

Amândoi aveam nevoie de aer și aș fi protestat pentru că nu îi mai simțeam buzele asupra alor mele, însă n-am avut timp nici să respir. I-am simțit buzele și respirația fierbinte pe gâtul meu, coborând spre sâni. N-am protestat. Am scos un geamăt înfundat care semăna incredibil de tare cu o încurajare. În cele din urmă, am îndrăznit să îi dau geaca jos.

Îmi simțeam sângele în vene curgând lin, de parcă era metal topit, fierbinte. Îmi pierdeam ultima fărâmă de rațiune care reușise să rămână nevătămată de prezența lui Aiden. Mă lichefiam și mă scurgeam în brațele lui. Poate ar fi trebuit să îmi fie rușine de reacțiile mele, însă nu-mi era. I-am ridicat chipul și i-am adus buzele din nou peste ale mele.

Am blocat totul în jurul meu. Habar n-aveam dacă motorul era pornit, dacă în mașină se auzea muzica sau dacă mai era ceva în jurul nostru. Tot ce auzeam și simțeam, provenea de la el. Când i-am simțit vârful degetelor pe deasupra brațelor mele, am realizat că nici cămașa nu o mai aveam pe mine și că eram doar în sutien.

Aiden avea același gust de tutun și mentă care ar fi trebuit să îmi fie cât de cât cunoscut, dar care reușea să mă surprindă de fiecare dată. Mi-a prins buza de jos între dinți, mușcând-o aproape blând. Nu înțelegeam niciodată gesturile lui care se aflau în contradicție cu întreaga lui persoană. Sărutul carnal după care tânjeam ca după următoarea gură de aer, a fost întrerupt de soneria telefonului. M-am retras câțiva centimetri, dar Aiden și-a așezat mâinile pe talia mea, împiedicându-mă să mă îndepărtez mai mult. Telefonul a sunat din nou.

Scanned by CamScanner

— Aiden, am rostit cu respirația întretăiată.

— Lasă-l să sune.

L-am aprobat și am rămas nemișcată până când el s-a întins și m-a sărutat scurt. Apoi telefonul a sunat din nou, doar că de data asta, Aiden a primit un mesaj. Mi-am rotit privirea spre scaunul din dreapta, unde telefonul lui stătea lângă pachetul de țigări. Am clipit rar, dorindu-mi să nu-mi fi întors privirea niciodată și să fi rămas în lumea mea naivă.

A cui era vina? A mea, pentru că am fost suficient de naivă încât să sper, sau a lui, pentru că a fost suficient de indiferent încât să îmi dea speranțe false?

Am rămas cu ochii pironiți asupra ecranului până când, în cele din urmă, s-a stins. Nu-mi păsa de faptul că în altă situație m-aș fi mustrat pentru lipsa de bun simț de care dădeam dovadă. Îmi păsa și mă temeam în același timp ca nu cumva să îi fac o scenă de gelozie.

Ai impresia că ești iubita lui? M-am întrebat.

Nu, nu eram iubita lui și trebuia să mă și comport ca atare, doar că nu știam cum să fac asta. Până în urmă cu câteva secunde, Aiden mă săruta de parcă nu mai conta nimic altceva, iar acum... Aiden și-a rotit privirea spre telefon și l-a luat. Dintr-odată, s-a încordat. Încremenisem, iar cuvintele încă pluteau în fața ochilor mei.

Iubitule, sunt în oraș.

Mai scria ceva, dar mintea mi se golise și nu auzeam decât *iubitule, iubitule, iubitule.*

Taci odată!

Și s-a făcut liniște. O liniște apăsătoare și sinistră. Motorul nu era pornit și nu se auzea nici muzica. Simțeam privirea lui Aiden fixată asupra mea, dar o evitam.

— Blair...

Am pufnit. Nu-mi mai spunea *iubito* și, într-un fel, m-am bucurat, pentru că l-aș fi lovit dacă m-ar fi numit așa.

Nu-mi rămânea nimic altceva de făcut decât să mă adun. Mi-am luat cămașa pe mine și am încheiat-o. Degetele îmi tremurau. Îmi venea să sar afară din mașină și să o iau la fugă.

— Mh?

Oh, Doamne! Oare am învățat să mormăi de la el? Mi-am luat geaca și am deschis portiera. Voiam să o izbesc în urma

Scanned by CamScanner

mea, dar asta n-ar fi făcut decât să îi demonstreze lui Aiden că eram geloasă și, mai presus de toate, că mă simțeam rănită. Am rămas afară câteva minute bune, încercând să mă calmez. Nu avea niciun rost să spun ceva. De ce aș fi făcut-o? Nu eram *iubita* lui. Eram doar o fată naivă care începea să se îndrăgostească de el, în ciuda voinței sale. Dacă asta nu se întâmplase deja. Mă simțeam folosită, iar lacrimile nu se dădeau în lături de la a-mi arăta asta. Le-am șters cu două degete și am înconjurat mașina. Am deschis portiera care nu era chiar atât de blocată și am rămas afară, neștiind sigur ce să fac.

— Crezi că mă poți duce până la cămin? am întrebat în cele din urmă.

— Normal, Blair. Urcă.

Blair. De ce mă deranja propriul meu nume?

Nici n-am îndrăznit să îl privesc. Aproape m-am lipit de portieră, simțindu-mă ridicolă. Cum ajunsesem de la a ne săruta în modul în care tocmai o făcusem, la liniștea aia mormântală? Mi-am tot mușcat buzele ca să nu îi cer o explicație pe care mi se părea că nu aveam dreptul să o cer. El probabil era de aceeași părere ca și mine, pentru că nu a scos un cuvânt tot drumul. Îmi venea să dau cu pumnii în el.

Când eram aproape de cămin, mi-a sunat telefonul. Nu cunoșteam numărul, dar preferam să vorbesc cu oricine, decât să izbucnesc în plâns.

— Blair, am recunoscut vocea lui Arden.

Bine, poate nu chiar cu oricine. Nu uitasem de mărturisirea lui Arden, doar că eu nu aveam nimic să îi spun.

— Arden?

Maxilarul lui Aiden s-a încordat.

— Da, mi-a confirmat. Eu sunt. Crezi că ai putea să vii până la poliție?

— La poliție? aproape am ridicat tonul la el.

Am fugit de poliție. Nu țineam neapărat să mă duc acolo de bunăvoie.

— Te rog, Blair. N-am știut pe cine să sun, care chiar să răspundă la telefon.

Am pufnit. Nu era un lucru foarte inteligent din partea lui să îmi spună asta. Să o facă să sune de parcă eram persoana

Scanned by CamScanner

pe care ceilalți o sunau când intrau în probleme, pentru că nu aveam viață socială și răspundeam în orice moment la telefon.

— Și cu ce să te ajut eu, Arden?

— Ai putea să îmi plătești cauțiunea? Îți dau banii imediat.

— Cât? am întrebat.

— Două sute.

Am izbucnit în râs. Aiden și-a arcuit o sprânceană și m-a privit întrebător.

— N-am atâția bani, Arden.

— Te rog, Blair.

— Nu promit nimic.

De ce am spus asta? Pentru că sunt una din persoanele care pur și simplu nu știu când să spună nu.

— Blair, s-a întâmplat ceva?

Am clătinat din cap, apoi m-am întrebat ce să fac.

— Arden a fost arestat, i-am zis.

Aiden a zâmbit ironic. Era atât de relaxat încât m-am enervat și mai tare.

— Serios? Asta e tot ce poți să faci? Să zâmbești?

— Ce altceva ai vrea să fac?

— Nu știu! Mi-am ridicat palmele în aer, nervoasă. Ai putea măcar să te prefaci că îți pasă de el.

A oprit mașina în campus, apoi și-a rotit privirea spre mine.

— Dar nu-mi pasă, m-a asigurat. Iar Arden nu merită nici măcar să mă prefac, Blair. Așa că, mai exact, care e problema?

Oh, care e problema? Problema e că ai primit un mesaj în care cineva îți spunea „iubitule", în timp ce te sărutai cu mine. Asta e problema mea. Problema mea, e iubita ta, Aiden!

— Nu e nicio problemă.

— Blair, înțeleg că ție îți pasă chiar și de persoanele pe care nu le cunoști, a râs Aiden, dar eu nu sunt așa.

— Mda. Crede-mă că mi-am dat seama. Dar Arden e fratele tău...

— Vrei să mă duc să îl scot pe cauțiune, Blair? Asta vrei?

Ochii lui s-au întunecat cu câteva nuanțe, dar ăsta era singurul lucru care îmi dădea de înțeles că începeam să încalc linia subțire la care trebuia să am grijă tot timpul în preajma lui Aiden.

— Nu știu, am recunoscut.

Scanned by CamScanner

A mai stăruit cu privirea mea o fracțiune, apoi a demarat.

— Aiden, unde mergem?

— La poliție, Blair. Nu acolo ai vrut să mergem?

Toată seara fusesem o bombă cu ceas, pe două picioare. Iar cu Aiden... ei bine, chiar avem motive să mă cert. Doar că nu voiam. Nu m-am gândit de două ori înainte să mă cert cu Em sau să îl acuz pe Arden că era beat din cauză că a pretins că mă iubea. Îl uram pentru asta. Îl uram, pentru că, deși mă simțeam mințită, nu vroiam să mă cert cu el. Dumnezeule! Chiar nu voiam.

— Bine, am zis pe cel mai calm ton posibil. Mergem să îl scoatem pe Arden, dar să știi că eu nu am atâția bani la mine.

— Blair...

— Ce? m-am răstit.

Mai aveam puțin și plângeam.

— Nu mai face asta!

Vocea îi era ceva mai puțin indiferentă, dar tot nu suna ca cea cu care mă obișnuisem.

— Ce sa nu mai fac?

— Să nu îți mai înghiți fiecare cuvânt care probabil îți trece acum prin minte. Știu că vrei să mă înjuri.

— Nu știi nimic, am protestat.

Complet inutil, pentru că asta voiam să fac. Să îl înjur și să...

— Mai știu că ai impresia că te-am mințit.

Da. Și asta. De unde știa tot ce simțeam eu? Doamne, cât de tare îl uram în secunda aia!

— Ți-am spus că nu știi nimic.

Nu-mi plăcea să mă comport în preajma lui la fel cum o făceam în preajma celorlalți. Într-o manieră teribil de stranie, în preajma lui Aiden nu-mi măsuram cuvintele și nici nu mă întrebam cine eram cu adevărat, pentru că știam. Aiden scotea la iveală tot ce era mai bun și, în același timp, mai rău din mine.

— Bine, fie, a părut să se lase învins, apoi a continuat: dar să știi că orice vrei să îmi spui, sunt pregătit să te ascult. Dacă vrei să mă înjuri sau să mă lovești, dă-i drumul. Doar că înainte să faci asta, poate ar trebui să știi ca nu te-am...

— Nu mă interesează, l-am întrerupt.

Durerea acută pe care o simțeam în piept nu era de acord cu mine. Nici golul din stomac și nici nodul din gât. Abia îmi

Scanned by CamScanner

mai țineam ochii deschiși. Voiam să aud ce avea de spus, dar nu eram pregătită pentru orice scuză avusese timp să formuleze în timpul în care nu vorbise deloc cu mine.

— Poftim?

Și-a rotit capul spre mine, privindu-mă încordat. M-am întrebat cât de tare i se puteau întuneca ochii, pentru că păreau aproape negri.

— Am spus că nu mă interesează, glasul mi-a tremurat. Nu-mi ești dator cu nicio explicație, așa că, stai liniștit. În plus, nici măcar nu ți-am cerut una.

— Și atunci de ce te comporți de parcă aștepți să îți ofer o explicație?

Folosea tonul rece și indiferent care mă făcea să îmi doresc să mă fac mică, mică și să dispar.

— Nu mă comport așa. Îmi pare rău. Sunt doar obosită.

Și chiar îmi părea rău că nu reușeam să îl citesc cum o făcea el cu mine. Mi-am întors privirea spre geam. Mă durea și mai tare dacă îi priveam fața inexpresivă.

— Scuza asta funcționează de obicei? m-a întrebat pe același ton.

— Care?

— Asta, cum că ești obosită, mi-a explicat, deși nu era nevoie, pentru că știam la ce se referea.

— Nu-i o scuză.

Vocea mi se stingea din ce în ce mai tare. De ce nu ajungeam odată la poliție ca să pot să mă îndepărtez de el?

— Știm amândoi că minți, Blair. Așa că spune-mi pentru ce te mai străduiești. Nu ești obosită. Ești nervoasă și furioasă și te abții să îmi spui orice îți trece prin minte.

M-am încordat. Aiden începea să mă calce pe nervi și știa și el asta. De fapt, cred că asta voia de fapt să facă. Avea de gând să apese toate butoanele, până când aș fi răbufnit.

— De ce îmi tot spui numele?

De data aia chiar m-am rotit spre el și am avut curajul să îl privesc în ochi. Mâinile sale strângeau volanul mai tare decât era necesar, iar maxilarul i-a zvâcnit, dar era la fel de încăpățânat ca și mine. Poate, de fapt, încăpățânarea lui o întrecea pe a mea, iar asta însemna că nu urma să ajungem nicăieri cu discuția.

Scanned by CamScanner

Niciunul dintre noi nu a ridicat tonul, ceea ce era și mai frustrant. Al lui era rece și nepăsător, iar al meu, chiar dacă mai tremura atunci când pronunțam anumite cuvinte, era calm.

— Dar cum ai vrea să-ți spun?

Am pufnit. Clar, era mult mai încăpățânat decât mine. N-aveam de pierdut nimic mai mult decât pierdusem deja, așa că mi-am călcat orgoliul în picioare și i-am spus:

— Nu mi-ai mai zis *iubito* de când ai primit mesajul.

— Credeam că nu-ți place să îți spun așa.

Știm amândoi că nu e adevărat.

— Nu era vorba despre ce îmi place și ce nu. Te-am întrebat de ce îmi tot repeți numele. Ți-ai amintit că ai o iubită, iar aia nu sunt eu?

Eram o nenorocită. Se părea că ajunsesem în sfârșit la poliție. Aiden a parcat și a oprit motorul. Nu și-a retras mâinile de pe volan. Le-a ținut acolo, strângându-l până ce degetele i s-au albit. M-am încruntat și mă pregăteam să îi atrag atenția să nu mai facă asta, dar mi-am ridicat privirea spre fața lui și m-am răzgândit. Stătea cu capul pe spate, lipit de scaun și avea ochii închiși. Părea oricum, numai fericit nu. Spusesem o prostie, dar ce anume?

Înainte să apuc să îl întreb ceva, Aiden a deschis portiera și a coborât, nervos. Nici el nu a izbit-o în urma lui. Mi-am rotit privirea și l-am urmărit intrând în secția de poliție care era la câțiva metri distanță. Nu aveam stare și, deși probabil el ar fi vrut să rămân unde eram, am coborât, începând să mă învârt prin parcare.

Începeam să înțeleg nevoia lui Aiden de a fuma. Eram chiar tentată să iau o țigară din pachetul lui, dar am reușit să mă abțin. M-am oprit în fața ușii de la intrare. Am rămas, balansându-mă de pe un picior pe celălalt.

Cine era cea care îi dăduse mesaj lui Aiden? Și dacă era iubita lui, de ce era atât de încordat? Aveam o mulțime de întrebări care nu își găseau răspunsul și pe care n-ar fi trebuit în primul rând să mi le adresez.

Arden a ieșit din secție zece minute mai târziu, minute pe care începeam să regret că nu le-am petrecut în mașină. S-a îndreptat spre mine cu un zâmbet larg pe chip. Aveam de gând să îl întreb pentru ce a fost arestat și dacă era bine, însă n-am avut timp să o fac. S-a oprit în fața mea și m-a tras în brațele

Scanned by CamScanner

lui, așezându-și mâinile pe talia mea. Următorul lucru pe care l-am simțit a fost limba lui rece și umedă găsindu-și calea între buzele mele. Nici măcar n-am clipit. Eram aproape în stare de șoc. N-am făcut nicio mișcare. În cele din urmă, Arden și-a dat seama de asta și s-a retras. Îl priveam pasiv, neștiind ce să spun.

— Mulțumesc, a zis el zâmbind stingher. Îți rămân dator. O să trec mâine pe la cămin ca să îți înapoiez de banii.

— De fapt, Aiden e cel care...

N-am reușit să îmi termin propoziția. Aiden și-a făcut apariția în spatele lui și mă privea încruntat, peste umărul lui Arden. A mai făcut un pas în față, oprindu-se lângă mine. Mă omora să fiu atât de aproape de el. Simțurile îmi erau date peste cap și aveam nevoie de aer, nu de parfumul lui care plutea în apropierea mea.

— Blair, de ce ești așa palidă? Ți-a făcut ceva?

Nu-i puteam spune lui Aiden că Arden m-a sărutat. Deși o vocea din mintea mea mă împingea să o fac, o alta insista să nu, asigurându-mă că nu i-ar fi păsat. Eram și mai derutată de faptul că înlocuise tonul indiferent cu unul îngrijorat, de parcă îi păsa, iar asta mă enerva și mai tare. Mă întrebam dacă Aiden nu cumva avea un întrerupător care îi permitea să își oprească și să își pornească emoțiile.

— Nu te băga între mine și iubita mea, a intervenit Arden.

— Nu sunt iubita ta! m-am răstit la el.

Trebuia să mai rezist câteva minute, apoi puteam să plec la cămin și să scap de amândoi.

— Nu mai e iubita ta, a mârâit Aiden. Și data viitoare când intri în rahat, n-o mai suna pe ea.

Nu aveam nevoie de asta. Nu aveam nevoie ca Aiden să îmi ia apărarea, mai ales că și el mă minţise.

— Du-te naibii, Aiden! Nu ți-a cerut nimeni părerea. Ce cauți aici? a întrebat Arden.

Mi-am trecut o mână prin păr. Nu-mi plăcea tonul nici unuia dintre ei și presimțeam că lucrurile urmau să o ia razna foarte curând.

— Aiden ți-a plătit cauțiunea, Arden. Nu te mai comporta așa.

Scanned by CamScanner

Eram prinsă la mijloc între frații Holden și erau unul mai încordat decât celălalt. Lui Arden îi puteam citi uimirea și nemulțumirea pe chip, pentru că el nu se străduia prea tare să își reprime sentimentele. Iar Aiden... ei bine, îmi dădeam seama cât de nervos era, tocmai pentru că nu lăsa să se citească nimic pe fața lui.

— Mulțumesc, i-a zis Arden tăios.

Aiden a pufnit.

— Haide, aproape l-am implorat.

Aiden mi-a zâmbit cu un colț al buzelor și se pregătea să plece când Arden mi-a spus:

— Blair, în legătură cu sărut...

— Ai sărutat-o?

Aiden a revenit în poziția inițială și nu s-a deranjat să aștepte un răspuns. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost Arden, dând un pas înapoi și rânjind aiurea, de parcă se bucura de reacția lui Aiden. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că asta a intenționat. Voia să îl provoace pe Aiden și reușise. Până să mă bag între ei – ceea ce oricum nu era o idee deloc inspirată – Arden l-a lovit înapoi.

— Terminați! Aproape am țipat, deși nu mă băga nimeni în seamă.

M-am strecurat între ei, lipindu-mi palmele de pieptul lui Aiden, deși el era cel pe care îl cunoșteam mai puțin. M-am împins în el, cu toată forța. S-a dat un pas înapoi, probabil mai mult ca să nu mă simt inutilă, dar îi simțeam trupul încordat sub palmele mele. Ochii îi erau de un albastru întunecat, ca cerul senin într-o noapte de vară și îl privea furios pe Arden, pe deasupra mea.

— Aiden, te rog.

Trebuia să știu că nu puteau să se afle unul în preajma celuilalt fără să sară unul la altul. Eram dispusă să accept că era vina mea, însă pe moment, trebuia să îi îndepărtez.

— Aiden, am continuat, suntem în fața unei secții de poliție și chiar n-am bani să te scot pe cauțiune.

Nici măcar nu eram sigură dacă l-ar fi arestat sau dacă i-ar fi dat doar o amendă, dar trebuia să vorbesc. Și-a coborât privirea spre mine și a schițat o jumătate de zâmbet. Nu era mult, dar am răsuflat ușurată.

Scanned by CamScanner

— Stai departe de ea! i-a spus lui Arden, apoi m-a luat de mână, forțându-mă să îl urmez.

Din fericire, era cu spatele la mine și nu îmi vedea uimirea de pe față. Căutam o explicație pentru atitudinea lui posesivă, dar nu-mi trecea nimic prin minte. Am dat vina pe tensiunea care era mereu prezentă între el și fratele lui. Am încercat să mă conving că nu avea nimic de-a face cu mine.

Pentru că nu avea. Aiden avea o iubită, iar eu nu mai eram împreună cu Arden. M-am întrebat cum arăta iubita lui Aiden. Dacă era blondă, înaltă, sau dacă avea un zâmbet care îți tăia respirația. Nu știam dacă zâmbetul ei avea sau nu efectul ăsta, dar mie mi se tăia respirația numai când mă gândeam la ea. Mi-am smucit mâna din a lui, ignorând lipsa căldurii.

— Noapte bună, Aiden, i-am spus când am ajuns lângă mașină și mi-am dat seama că nu mai puteam împărți același aer cu el până la cămin, fără să izbucnesc în plâns.

— Ce faci, Blair?

Am mai făcut un pas în laterala mașinii. Nici măcar nu mă puteam convinge că să plec era ceea ce-mi doream.

— O să iau un taxi. Mi-a ajuns pe seara asta.

— Ai impresia că te las să mergi cu un taxi la ora asta?

Habar n-aveam cât era ceasul. M-am oprit, întorcându-mi privirea spre el. În câteva clipe, urma să ajungă lângă mine.

— Ai impresia că ai vreun drept să îmi spui ce să fac?

Și-a arcuit o sprânceană.

— Blair...

Dumnezeule, aproape mârâia la mine.

— Nici o Blair, Aiden! Nu merg nicăieri cu tine. De fapt, știi ceva? Am tras aer în piept, hotărându-mă că urma să spun lucrul corect. Mai bine stai departe de mine de azi înainte. Nu știu ce e între tine și Arden și nici nu mă interesează. Doar... ia și stai departe de mine!

Nu mă lua deloc în serios. Vorbeam singură. A făcut un pas spre mine, aproape lipindu-mă de el. M-am dat înapoi până când am simțit mașina. Aveam un sentiment de déjà vu. Chiar trebuia să încetez să mă mai bag singură într-o situație fără scăpare.

— Ce faci?

Scanned by CamScanner

Respiram sacadat. Aiden nu mai era deloc rece sau nervos. Era încruntat și serios, iar eu nu știam cum să fac față la schimbările lui bruște de comportament. Îmi venea să îmi trec degetele peste buza lui care sângera ușor. Ce era în neregulă cu mine?

— Ți-am spus să nu faci asta, Blair. Nu te comporta așa cu mine.

— Nu mă comport în niciun fel. Lasă-mă în pace!

Mi-am împins palmele de pieptul lui, absolut fără niciun folos. Și-a sprijinit mâinile de capota mașinii, de o parte și de alta a mea.

— Dacă vrei o explicație, de ce nu o ceri și continui să stai îmbufnată, de parcă nu ești supărată pe mine?

— Supărată pe tine? am pufnit. Doamne, Aiden! Nu-mi ești dator cu nicio explicație. Între noi doi nu e absolut nimic!

Aproape am țipat ultima parte.

— Și vrei să rămână așa sau vrei să auzi naibii explicația aia?

Respiram printre buzele întredeschise, pentru că nările îmi erau înfundate de parfumul lui. Era nebun? Cum putea să mă întrebe dacă voiam ca lucrurile să se schimbe între noi, deși avea o iubită?

— Aș vrea să rămână exact așa cum sunt, am mințit.

Aiden s-a întors la a afișa indiferența aia rece care mă făcea să vreau să dispar.

— Urcă în mașină dacă nu vrei să te iau pe sus, a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus în acea seară.

Eram naivă.

Eram o mincinoasă îngrozitoare.

Eram nervoasă.

Eram frustrată.

Eram obosită.

Și, cel mai rău lucru dintre toate...

Eram îndrăgostită de Aiden.

Am urcat în mașină. Nu mai aveam energia necesară ca să mă cert cu el.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 13

Blair

Când am ajuns în cameră, n-am văzut-o pe Em din prima, din cauza lacrimilor care îmi curgeau șiroaie pe obraji și îmi încețoșau vederea. Am închis ușa în urma mea, apoi m-am sprijinit cu spatele de ea.

— Blair? am auzit vocea panicată a lui Em.

Am deschis ochii, apoi mi-am șters lacrimile.

— Bună, am șoptit cu un glas stins.

— Blair? Ce s-a întâmplat?

S-a ridicat de pe pat, venind spre mine. Era îmbrăcată în pijamaua ei preferată, de un roz bătător la ochi și se pregătea să doarmă. Oare cât era ceasul?

— Îmi pare rău că am răbufnit, am spus printre suspine.

— Nu-i nimic, mi-a zâmbit.

Ca și mine, Em nu putea să petreacă prea mult timp supărată pe cineva.

— Chiar... îmi... pare... rău.

— Lasă asta. Stai jos și spune-mi ce-ai pățit.

Am încuviințat, lăsând-o să mă tragă de mână. Nu eram hotărâtă dacă voiam să îi povestesc despre Arden, despre Aiden, despre Jethro, sau despre ce se întâmpla în viața mea.

— Am avut o seară proastă, am zis după ce m-am mai liniștit puțin.

— Haide, iubito. Spune-mi se s-a întâmplat.

Am înghițit în sec, deși nu aveam salivă suficientă nici măcar cât să îmi umezesc buzele. M-am descălțat, m-am urcat în pat și m-am cuibărit cu capul în poalele ei.

Scanned by CamScanner

Fără să își dea seama, Em a răsucit cuțitul în rană.

— Nu-mi mai spune iubito, am rugat-o.

— De ce, iub... Scuze, a mormăit nemulțumită de ea însăși. Sunt o idioată.

— Nu are legătură cu tine, Em, am încercat să zâmbesc.

— Are legătură cu Aiden, nu-i așa?

— Mhm, am mormăit. Într-un fel.

— Ce se întâmplă între voi, Blair?

Em a început să se joace cu părul meu.

— Aș vrea și eu să știu. Chiar am nevoie să știu, dar n-am nici cea mai mică idee. În seara aia când am fost la petrecere la Tau, am continuat, aproape m-am culcat cu el.

Em a icnit surprinsă și s-a oprit din a-mi mângâia părul.

— Am auzit bine? a chicotit. Încă de pe atunci? Când eu încă mai credeam că Arden e în exemplar unic?

— Mda. I-am confundat... cred.

— Crezi? Cum adică, Blair?

— Nu știu, am ridicat din umeri, iar ea a continuat să-și plimbe degetele prin părul meu. Sunt atât de diferiți și cred că eu sunt o cauză pierdută. Arden mi-a spus că mă iubește, iar eu l-am întrebat dacă era beat.

Em a izbucnit într-un râs molipsitor care m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

— Chiar ți-a spus asta?

— Îhî... Iar eu n-am spus nimic altceva. Adică, lăsând la o parte faptul că l-am întrebat dacă era beat.

— Se mai întâmplă, a continuat să râdă.

— Nu zău? am pufnit. A așteptat să ne despărțim ca să îmi spună asta.

— Și tu?

— Eu ce?

— Îl iubești?

— Nu, am răspuns atât de repede încât m-am înspăimântat și pe mine.

Și chiar vorbeam serios. Aiden reușise să strice ceva în mine. Aiden reușise să îmi capteze atenția într-un timp atât de scurt, încât mă întrebam cum era posibil. Era terifiant modul în care intrase în viața mea, ca un uragan, răscolindu-mă cu totul.

Scanned by CamScanner

— Și Aiden?

Am ridicat din umeri. Nu voiam să vorbesc despre asta. Em a înțeles asta și a schimbat subiectul.

— Ce fac ai tăi?

— Bine... cred. N-am mai vorbit cu ei de câteva zile. Bănuiesc că sunt în mijlocul divorțului.

— Ești bine?

— Da, am răspuns repede, doar că, de data asta, mințeam.

Nu eram bine. Probabil nici tata nu era bine, sau mama – deși ea nu ar fi recunoscut-o niciodată. M-am bucurat în sinea mea pentru că Em era destul de aeriană încât să nu își dea seama că mințeam.

— Acum să nu mai văd nicio lacrimă, mi-a zis pe un ton amenințător. Mâine mergem la cumpărături.

Deși am protestat vehement în sinea mea, n-am spus nimic.

— Ce cumpărăm?

— Cadouri, a spus entuziasmată.

— Pentru cine?

— Eu trebuie să iau ceva pentru Arden, dar bănuiesc că tu trebuie să îi iei ceva și lui Aiden. Aș amâna până săptămâna viitoare, dar ai mei vin în vizită și o să stau îngrozitor de prost cu timpul.

— De ce i-aș cumpăra ceva lui Aiden? am întrebat, ăsta fiind singurul lucru pe care îl reținusem din ce îmi spusese Em.

— Pentru că e ziua lor vineri?

N-am știu ce să spun, așa că am tăcut din gură. Ce aș fi putut să îi cumpăr lui Aiden? Nu voiam să îi cumpăr nimic lui Aiden, despre care oricum nu știam absolut nimic. Dacă totuși ar fi trebuit să îi fac un cadou, dacă ar fi fost posibil, i-aș fi luat un lacăt ca să îi închid gura. Nu mai suportam să îl aud spunându-mi *iubito* nici măcar o dată.

— Cred că o să mă bag în pat, am spus după câteva minute de tăcere.

Mi-am ridicat capul de pe picioarele lui Em. Ea s-a ridicat și s-a mutat pe patul ei, lăsându-mă să mă strecor între așternuturi. Eram atât de obosită, încât nici nu m-am mai deranjat să mă schimb de haine sau să fac un duș. Pur și simplu voiam să dorm, dar aveam impresia că așternuturile încă păstrau mirosul lui

Scanned by CamScanner

Aiden, deși le spălasem. Am închis ochii, rugându-mă să dorm, ca să nu mă mai gândesc la el.

Nu înțelegeam atitudinea lui în ceea ce mă privea. Dacă avea o iubită, i se părea amuzant să își bată joc de mine? De ce îl lovise pe Arden? Nu înțelegeam o mulțime de lucruri, iar întrebările care începeau cu „de ce?", parcă nu se mai opreau, hotărâte să nu mă lase să dorm.

M-am foit toată noaptea și n-am închis ochii aproape deloc. A doua zi aproape m-am rostogolit fără niciun chef din pat. N-aveam chef nici măcar să fac duș, dar am făcut-o. Apoi m-am plimbat cu Em prin magazine până când au început să mă doară picioarele. Din fericire, Em era atât de vorbăreață, încât înlătura toată liniștea care s-ar fi putut lăsa între noi. Iar cel mai bun lucru din asta era faptul că eu nu eram obligată să vorbesc. Și așa nu aveam nimic de spus. N-am găsit nimic să îi cumpăr lui Aiden, dar nici nu știu sigur dacă am căutat. Mi-am propus să caut singură, într-o altă zi. Em era în stare să găsească lucruri și pentru oamenii pe care nu îi cunoștea.

Mi-am petrecut următoarele zile în preajma ei și alergând la cursuri. Cu cât stăteam mai mult cu ea, cu atât mai tare îi simțeam lipsa lui Jethro, pentru că obișnuiam să fiu exact ca ea atunci când el trăia. Știam că el mi-ar fi spus să mă adun și să nu-mi pierd vremea gândindu-mă la Aiden, dar realitatea e că starea mea nu avea în totalitate legătură cu el. Cu cât treceau zilele și se apropia ziua în care se împlineau doi ani de la moartea lui Jethro, cu atât deveneam mai posomorâtă. Mama mă sunase de câteva ori, dar nu mă simțeam în stare să vorbesc cu ea.

Nu mă simțeam în stare să fac nimic altceva în afară de a mă deplasa la cursuri și înapoi.

Miercuri seara, Em m-a anunțat că urma să doarmă la Zeke. Am încercat să nu par afectată de asta, dar după ce a plecat, am rămas cu capul sprijinit în palme, întrebându-mă ce să fac. Nu aveam nici măcar un proiect de făcut.

Nu-l mai văzusem pe Aiden din seara aia și m-am întrebat dacă nu cumva plecase din nou.

Mă gândeam să ies să îmi cumpăr ceva de mâncare, când cineva a bătut la ușă. Am tresărit și m-am dus să răspund, fără chef.

Scanned by CamScanner

— Salut, mi-a zâmbit Arden de partea cealaltă a ușii.

— Bună, m-am dat la o parte, lăsându-l să intre.

Mi-a întins unul dintre paharele cu cafea pe care le avea în mână. L-am luat recunoscătoare, așezându-mă la mine pe pat.

— Ce faci? Nu te-am văzut săptămâna asta aproape deloc.

— Am fost ocupată.

Am luat o gură de cafea. El oricum avea impresia că eram o tocilară, așa că nu mi-am pierdut timpul căutând o explicație.

— Poate ieșim mâine la o cafea.

— Poate, am zis, deși nu aveam nici cea mai mică intenție să fac asta.

— Ce faci vineri?

Mă tenta să îi spun că plănuiam să fac proiectele pentru întregul semestru, dar m-am abținut.

— Nu știu.

— E ziua mea, a zis, trecându-și o mână prin păr. Dau o petrecere la frăție, poate ai timp să treci pe acolo.

— O să văd.

O să văd nu însemna nici da, nici nu. Nu-i așa?

— Uite, a zis scoțându-și portofelul din buzunar. Crezi că ai putea să îi dai banii înapoi lui Aiden?

— De ce nu-i dai tu?

— Poate nu ți-ai dat seama, dar noi doi nu ne prea înțelegem.

— Până și un copil de cinci ani și-ar fi dat seama de asta, Arden. Dar de ce?

— Are impresia că din cauza mea l-au trimis ai noștri de acasă. Mă urăște și mai tare pentru că a intrat la Conservator și apoi a trebuit să plece. Ar fi putut oricând să dea în Madrid, dar n-a făcut-o.

M-am încruntat. Oamenii îmi dădeau explicații atunci când mă așteptam mai puțin.

— S-a apucat de informatică, a fost ce am zis.

— Mda. Exact de ce ura cel mai tare. Cred că ăsta a fost modul lui de a le demonstra alor noștri că se descurcă. Habar n-am.

Și-a trecut din nou mâna prin păr.

— Blair, a continuat, în legătură cu ce am zis...

Nu o spune!

— Am vorbit serios. Să știi că te iubesc. Știu că mi-am dat seama cam târziu de asta.

Scanned by CamScanner

— Arden... am șoptit.

— Înțeleg dacă ai nevoie de timp. Știu și că nici n-am fost iubitul perfect.

Iar îmi venea să îl întreb dacă nu cumva băuse ceva.

— Mda, n-ai fost. Eu nu știu exact ce să îți spun.

— Nu trebuie să îmi spui nimic. Tot ce îți cer e încă o șansă. Știu că m-am comportat aiurea.

Aparent Arden era conștient de mai multe lucruri decât credeam eu, dar eu îmi doream să fi realizat lucrurile astea cât încă mai eram împreună. Înainte ca Aiden să își facă apariția și să mă facă să pun la îndoială deciziile mele.

— Arden, momentan nu trec printr-o pasă prea bună.

— E din cauza lui Aiden, Blair? Simți ceva pentru el?

Aproape puteam să îi citesc dezamăgirea pe chip. Ce se întâmpla cu Aiden? Arden, la naiba! Ce se întâmpla cu Arden? Trebuia să nu mă mai gândesc la Aiden. Chiar trebuia să fac asta, dar devenise o parte din mine. O parte pe care nu îmi dădeam seama cum să o alung.

— Nu știu, am recunoscut într-o oarecare măsură și mințind parțial, pentru că da, simțeam ceva pentru Aiden.

— Sper doar să te mai gândești la asta, Blair.

— Mhm.

— Atunci sper să ne vedem la petrecere.

Am ridicat din umeri. Arden s-a apropiat de mine și, pentru o secundă, m-am panicat, crezând că urma să mă sărute din nou, dar doar m-a sărutat pe obraz și a ieșit din cameră.

Ziua de joi mi-am petrecut-o precum celelalte. Într-o stare acută de dezinteres total. M-am urnit totuși din loc și am pornit într-o goană după cadouri, deși nu eram sigură dacă urma să merg la petrecere sau nu. Lui Arden i-am cumpărat un set de machete de mașini. E înnebunit după ele și tot apartamentul lui era împânzit cu tot felul de astfel de obiecte la care eu nu le văd sensul.

Pentru Aiden... ei bine, după ce am petrecut mai mult de trei ore căutând ceva, mi-am dat seama că puteam să mă mai învârt câteva ore bune și tot n-aș fi găsit ceva pentru el. Nu din cauză că nu-l cunoșteam prea bine, ci pentru că nu i se potrivea nimic.

În cele din urmă, am intrat într-un magazin cu instrumente. Mi-am petrecut jumătate de oră ascultându-l pe tipul tatuat

Scanned by CamScanner

povestindu-mi de ce era o pană de chitară diferită de cealaltă, dar eu oricum nu știam la ce fel de chitară cânta Aiden sau dacă avea una. Știam doar că intrase la Conservator și îl văzusem cântând o singură dată. L-am văzut, nu l-am auzit, pentru că s-a oprit în clipa în care am intrat în cameră.

În timp ce tipul îmi oferea o mulțime de informații despre materialul din care era făcută pana, sau numărul de centimetri potrivit pentru tipul de corzi, eu mă gândeam că mi-ar fi plăcut totuși să îl aud cântând pe Aiden. Am sfârșit prin a cumpăra pana pe care mi-a recomandat-o Jesse – așa aflasem între timp că îl chema. Apoi, aproape m-am certat cu tipul care era la personalizările de cadouri. Eu voiam o ambigramă cu numele lui Aiden, iar jos un semn care să simbolizeze independent. El îmi explica de ce nu era posibil, eu mă răsteam la el că era incompetent. Aia a fost o zi proastă, dar în cele din urmă am ajuns la cămin cu pana pe care mai aveam puțin și o opream pentru mine. Și, desigur, machetele pentru Arden.

— Vii și tu? a țipat vineri seară Em.

— Vin, am răspuns pe un ton jos.

Eu nu eram nevoită să țip ca să mă fac auzită. În jurul meu nu se dezlănțuia o petrecere.

— Eu am băut, dar Zeke încă nu s-a atins de nimic. Dacă vrei, îl trimit după tine.

— E în regulă. Trebuie să ajungă Arden.

— Bine, a zis cu o schimbare bruscă de ton, apoi mi-a închis.

Nu-i surâdea ideea că vorbeam din nou cu Arden, dar cumva începusem să îi simt lipsa.

Duci lipsa unei relații superficiale, a pufnit vocea din mintea mea. *Tare inteligentă mai ești!*

Când Arden a bătut la ușă, eram aproape gata. Purtam o rochie argintie care mi se oprea cu o palmă deasupra genunchilor, pantofi cu toc care îmi aminteau de liceu și aveam părul prins într-o coadă. Chiar mă și machiasem puțin.

— Ăă... S-a bâlbâit Arden după ce am deschis ușa. Arăți bine, a zâmbit cu un colț al buzelor.

— Mulțumesc, am izbucnit în râs din cauza fâstâcelii sale. Și tu la fel.

Chiar arăta bine. Purta o cămașă neagră și blugi albaștri, așa că nu era nimic diferit la el în ceea ce privea vestimentația. Era

Scanned by CamScanner

ceva schimbat la atitudinea lui. Îmi plăcea noul Arden mult mai tare decât vechiul.

— La mulți ani! i-am zis după ce a intrat în cameră.

M-am întins să îl sărut pe obraz, dar Arden s-a rotit, apăsându-și buzele peste ale mele. Mi-am pus palmele pe umerii lui, cu gândul să îl împing, dar buzele mi s-au întredeschis, iar în scurt timp îi răspundeam la sărut. Nu înțelegeam de ce o făceam, din moment ce era evident că nu simțeam mare lucru. Mint. Nu simțeam nimic, dar îl lăsam să mă sărute. Și mai rău, îi răspundeam la sărut. Și-a strecurat o mână prin părul meu, trăgându-mă mai aproape de el. Arden avea un gust dulce care odată îmi era atât de familiar.

Am reușit să mă dezmeticesc de cap, împingându-mi palmele în umerii lui. Am deschis gura să spun ceva, dar nu-mi venea în minte absolut nicio scuză. Eram idioată și cam atât.

— Asta nu înseamnă că ne împăcăm, i-am atras atenția. Eu... Nu...

A încuviințat, dar nu părea prea hotărât. Nu îl învinovățeam.

— E bine de știut, a spus când deja începea să mă deranjeze tăcerea lui. Nu-i nimic, Blair, nu mă dau bătut.

Mi-am îngustat privirea. Dacă nu s-ar fi comportat atât de aiurea de la bun început, poate nu s-ar mai fi găsit în postura aia. Mi-a luat haina din cuier și mi-a ținut-o întinsă până când am reușit să îmi strecor brațele în ea. De când era Arden atât de grijuliu?

— Te-ai gândit că poate nu are rost? l-am întrebat în timp ce m-am rotit ca să iau cutia care se afla pe birou.

— Nu, a zis sigur pe el.

I-am întins cadoul. A luat cutia și a desfăcut-o. Am izbucnit în râs când am văzut rânjetul larg și sclipirea pe care au căpătat-o ochii lui.

— Nu e mare lucru.

— Glumești? Ești iubita perfectă.

Am rămas cu mâna pe clanță, rotindu-mă spre el.

— Fosta iubită, l-am corectat.

— Viitoarea.

— Serios, Arden. Nu are rost. Adică, fii serios! Se pare că ne înțelegem mai bine acum că nu mai suntem împreună.

— Ce vrei să zici?

Scanned by CamScanner

Am pufnit.

— Vreau să spun că putem să avem o conversație fără ca unul dintre noi să ridice tonul.

— Îmi pare rău pentru toate certurile alea.

Nu m-aș fi simțit atât de prost pe cât o făceam, dacă Arden ar fi dat cel mai mic semn că mințea. Din păcate, părea mai sincer decât l-am văzut vreodată, iar asta doar înrăutățea lucrurile.

— Haide, am deschis ușa, lăsând baltă discuția.

Arden nu și-a pierdut zâmbetul nicio clipă. Mi-a deschis portiera, a făcut conversație tot timpul și a încercat să discute cu mine despre părinții mei. Aparent, Em își dăduse drumul la gură și îi spusese lui Zeke despre divorțul părinților mei, iar acesta îl informase pe Arden. Am răspuns destul de evaziv la întrebări, în timp ce în minte ticluiam un plan care se intitula *cum să scap de cadavrul colegei mele*.

Arden s-a ținut aproape de mine cât am parcurs distanța dintre mașină și intrarea în frăție. La un moment dat chiar i-am simțit mâna pe spatele meu.

— Să nu dispari, mi-a spus în timp ce îmi ținea ușa deschisă.

— Dacă plănuiam să dispar, n-aș mai fi venit.

I-am aruncat un zâmbet strâmb. Desigur că aveam de gând să dispar la un moment dat. Doar nu se aștepta să stau acolo până când s-ar fi terminat petrecerea, nu-i așa?

— Vrei ceva de băut?

Am clătinat din cap. Arden mi-a zâmbit, făcându-mi semn cu bărbia că voia să meargă până sus, apoi a dispărut. Am răsuflat ușurată pentru că am scăpat de el.

Mi-am făcut loc printre mulțimea de studenți care, după cum arătau, petreceau de ceva timp. Ceasul era oricum vreo zece, deci eu eram cea întârziată. Am zărit-o pe Em în brațele lui Zeke, pe canapeaua din living, dar nu m-am dus să îi întrerup. Muzica se auzea din ce în ce mai tare, sau doar îmi făcea mie impresia, care probabil eram singura persoană trează. Mi-am dat haina jos și m-am întors ca să o las în cuierul de lângă ușa de la intrare. Dintr-odată, mă simțeam cam dezbrăcată. Mi-am propus să nu rămân singura persoană trează de acolo și m-am îndreptat spre locul în care se afla băutura. Am luat o doză de bere și m-am întors, rotindu-mi privirea prin încăpere. Em m-a zărise și se îndrepta spre mine, cu un rânjet satisfăcut pe față.

Scanned by CamScanner

— Pentru o clipă, am avut impresia că glumeai când m-ai sunat și mi-ai spus că ai de gând să vii.

Em s-a oprit lângă mine.

— Da, ce să zic. Seara mea de învățat e sâmbăta, nu vinerea.

Blonda a chicotit, trăgându-mă de mână.

— Ce faci?! aproape am țipat la ea.

— Dansăm, prostuțo. Nu-i evident?

Am clătinat dezaprobator din cap. Ideea să încep să mă mișc printre cei care deja făceau asta, nu-mi surâdea absolut deloc. Am tras aer în piept, am luat o gură din doza de bere pe care o țineam în mână și am urmat-o pe Em. Ea părea să se simtă mult mai în largul ei decât mine, dar m-am lăsat purtată de muzică și am început să mă mișc pe ritmul melodiei, care de fapt, nici nu cred că avea vreun ritm.

— Ai venit cu Arden?

— Da.

Am mai luat o gură de bere. Aveam nevoie de ea ca să pot înfrunta privirea nemulțumită a lui Em.

— E vreo problemă? Am întrebat-o.

Întrebarea mă sâcâia. A clătinat din cap, deși era evident că avea o problemă cu Arden.

— Și atunci?

— Nimic, a ridicat palmele în sus. Doar că nu cred că e o idee bună să te împaci cu el.

— Nu mă împac cu el, am protestat. În plus, țin să îți amintesc că atunci când m-am despărțit de el, te-ai arătat surprinsă că eu am fost cea care a făcut asta.

— M-am înșelat. Cred că, de fapt, a fost cea mai bună decizie pe care ai luat-o anul ăsta.

Mi-am ridicat sprâncenele întrebător, dar Em nu a mai spus nimic, ci m-a obligat să dansez în continuare. Și asta am făcut vreun sfert de oră, până când atenția mi-a fost îndreptată spre ușa de la intrare.

Oh!

Durea din piept era groaznică. Mai groaznic era faptul că nu puteam să respir, oricât aș fi încercat. Dacă mai aveam vreo îndoială că tânjeam după prezența lui Aiden, tocmai ce mi-a fost confirmată. A intrat și a rămas în apropierea ușii. Și-a scos telefonul din buzunar, fără să dea atenție la ce era în jurul lui. Aiden

Scanned by CamScanner

era Aiden. Părul brunet îi era la fel de răvășit ca de obicei, de parcă tocmai se dăduse jos din pat, sau de parcă tocmai se tăvălise cu cineva. Îmi făceam rău singură. Ultimul gând chiar mi-a provocat o durere de cap. Avea mânecile de la geacă suflecate și învârtea niște chei pe un deget, în timp ce tasta ceva pe telefon.

Mi s-au înmuiat picioarele când am văzut-o. Nu era deloc așa cum mi-o imaginasem eu. Era mult mai înaltă decât mine, brunetă și... ei bine, trebuia să recunosc. Iubita lui Aiden era... apetisantă.

Ești o idioată!

Nu aveam de gând să mă contrazic cu vocea de la mine din minte. Știam că avea dreptate. Am privit cum fesele i se mișcau dintr-o parte în alta pe sub rochia mulată de un albastru electric. Părul lung și brunet îi cădea drept pe spate, ajungându-i până aproape de talie.

— Blair, ești cam palidă, am auzit-o pe Em.

Normal că eram palidă. Tocmai ce o văzusem pe iubita lui Aiden, care acum se îndrepta direct spre el. Aiden nu a observat-o decât atunci când a ajuns aproape de el și s-a oprit.

— Dansează în continuare, m-a îndemnat Em.

— De ce?

Glasul îmi era stins și răgușit.

— Pentru că te uiți la el, sau la ei, s-a corectat, de câteva minute bune. Mai ia o gură de alcool și continuă să dansezi, pentru că arăți ca o iubită geloasă.

— Nu arăt ca o iubită geloasă! am protestat.

M-am fâțâit de pe un picior pe celălalt, dar ceea ce făceam eu, în niciun caz nu putea fi numit dans.

— Nici măcar pe mine n-ai reușit să mă convingi.

M-a prins de mâini, rotindu-mă spre ea, dar nu aveam nicio intenție să o ascult. Mi-am rotit privirea înapoi spre Aiden. A stat încruntat un minut, timp în care iubita lui i-a spus ceva, apoi i-a zâmbit. Zâmbetul ăla tâmpit, cu un colț al buzelor, pe care mi-l oferea tot timpul. Bruneta și-a așezat mâna pe brațul lui Aiden, însă deși m-am așteptat să pară încântat de atenția care îi era oferită, și-a retras-o brusc, aruncându-i o privire glacială.

Aveam iadul și raiul în interiorul meu. Simțeam un nod în gât prevestitor de lacrimi și o nevoie acută să izbesc ceva, dar tot ce puteam să fac, era să stau nemișcată și să îmi înfrânez lacrimile.

Scanned by CamScanner

Și să recunosc că iubita lui Aiden era genul de fată intimidantă care ar fi făcut-o pe oricare alta să se simtă stearsă.

Mi-am umflat obrajii cu aer, apoi mi-am adunat toate forțele de care aveam nevoie ca să mă urnesc din loc.

— Blair, a mârâit Em.

— Sunt bine.

M-am rotit spre ea, încercând să zâmbesc.

— Serios?

— Bine, poate că nu mă simt perfect, dar o să îmi treacă. Am nevoie să beau ceva.

— Vin cu tine.

Deja mă trăgea de mână.

— Mulțumesc, Em, dar nu vii. Du-te la Zeke.

— Nu.

— Du-te, am insistat.

— Ești sigură?

— Da.

— O să stau cu telefonul în mână. Dacă ai nevoie de ceva, dă un mesaj.

— Așa o să fac.

Nici măcar nu aveam telefonul la mine, dar ea nu trebuia să știe asta. Aproape am alergat spre bucătărie. Aia era probabil singura încăpere în care nu erau înghesuite cinci persoane pe un metru pătrat. Am găsit chiar și un scaun liber în jurul barului. Ar fi trebuit să plec de acolo, nu să mă mut în bucătărie doar ca să nu îl mai văd pe Aiden. Am luat paharul cu lichid chihlimbariu din fața mea, strâmbându-mă la el. Probabil băuse deja altcineva din el, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa nici de faptul că probabil era whisky și că mi-ar fi întors stomacul pe dos. Pur și simplu l-am dat pe gât, apoi n-am mai respirat câteva secunde. Am făcut o grimasă și am lăsat paharul pe masă. Aș mai fi avut nevoie de unul, dar mi-am întors atenția asupra dozei de bere pe care o adusesem cu mine.

— Ești bine?

M-am întors spre vocea necunoscută.

— Nu cred, am ridicat din umeri spre șatenul care s-a așezat pe scaunul liber de lângă mine.

— Ar trebui să bei? s-a încruntat la mine.

Scanned by CamScanner

— O să fac douăzeci în curând, am mormăit, simțind gustul alcoolului în gură.

— Deci ești legală, și-a arcuit o sprânceană. Dar n-ar trebui să bei.

A fost rândul meu să mă încrunt la el. De ce nu mă lăsa pur și simplu în pace? Nu-l cunoșteam. Începea să mă incomodeze prezența lui, mai ales că resimțeam efectele alcoolului pe care îl combinasem de idioată ce eram.

El câți ani avea? Oricum, părea mai mare decât mine, dar îi distingeam trăsăturile aproape în ceață. A făcut o mișcare bruscă spre mine. M-am tras înapoi. Cu cât mă mișcam mai brusc, cu atât ameteam mai tare.

— Blair, pot să vorbesc puțin cu tine?

Am încremenit când am auzit vocea joasă și răgușită. Mi-am întors privirea spre Aiden, care se oprise în spatele meu.

— Dispari, a mârâit spre tipul care începea să mă sperie, înainte să aștepte răspunsul meu.

— Ce vrei? l-am întrebat când s-a așezat pe scaunul pe care până în urmă cu câteva secunde stătuse altcineva.

— Ce faci, Blair? m-a întrebat pe un ton total diferit.

— Stau, am răspuns sec. Apropo, la mulți ani!

— Nu la asta mă refer. Te-am întrebat ce faci? Și nu e ziua mea.

Știam asta. L-am auzit destul de clar. Am ridicat din umeri, fixându-mi privirea în gol. Îmi era greu să stau în preajma lui. Nu se schimbase nimic la el. Era același. Mirosea la fel de amețitor, zâmbea la fel de larg - nu că mi-ar fi zâmbit mie, dar îl văzusem rânjind la iubita lui - până și atitudinea arogantă era neschimbată. Doar că totul la mine era schimbat. Și cum adică nu era ziua lui?

— Nu fac nimic, am spus cu privirea încă ațintită în gol. Am băut ceva. Nu știu, Aiden. Ce vrei de la mine? Cum adică nu e ziua ta?

Mi-am rotit capul spre el și am început să îmi frământ degetele. Privirea întunecată îi era ațintită asupra mea.

— Se dădea la tine, a zis nemulțumit. Ești beată. Mâine e ziua mea.

— Nu, nu se dădea la mine. Și nu, nu sunt beată! Cum adică mâine e ziua ta?

Scanned by CamScanner

Nu puteam citi nimic pe fața lui.

— Dă-o dracului de zi! Asta ar spune oricine care e de fapt beat.

— Cred că tu știi cel mai bine, am încercat să par indiferentă.

Prezența lui mă afecta mult mai tare decât îmi aduceam aminte, iar în combinație cu alcoolul făcea un fel de cocktail care îmi încețoșa gândurile.

— Mai bine te întorci la cămin, Blair.

Am pufnit disprețuitor.

— De ce? Pentru că iubita ta e aici și te temi să nu afle că s-a întâmplat ceva între noi? Stai liniștit. Eu n-o să zic un cuvânt, pentru că nu-s chiar atât de beată pe cât mă crezi. În plus...

— Deci ești parțial beată. Adică amețită, m-a întrerupt el.

— Ce-ți pasă?! m-am răstit la el, simțind cum îmi pierdeam răbdarea.

— Blair...

— Taci din gură!

S-a apropiat incredibil de tare de mine. Părea furios, dintr-un motiv pe care nu îl înțelegeam.

— Blair, du-te la cămin. Dacă mai stai aici, o să continui să bei, iar eu n-am de gând să văd asta întâmplându-se chiar în fața ochilor mei. Te rog.

— Ai impresia că dacă spui te rog, mă ajută cu ceva? Și oricum, mă scoți afară?

— Nu te scoate nimeni afară. Încerc doar să am grijă de tine. O să trec mâine dimineață pe la tine ca să vorbim, dar acum te rog să pleci, Blair.

— Du-te naibii, Aiden! De fapt, du-te să ai grijă de iubita ta! Eu n-am nevoie de tine!

M-am ridicat nervoasă de pe scaun, clătinându-mă pe picioare. Aiden avea dreptate. N-ar fi trebuit să beau deloc, pentru că nu mă aflam nici măcar la un metru distanță de el și deja îmi venea să plâng. Meritam un premiu pentru efortul pe care îl depuneam ca să nu fac asta.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 14

Blair

M-am trezit pe la cinci dimineața și am încercat să mă ridic în șezut. Îmi era extrem de frig și, pe deasupra, mai aveam și o durere îngrozitoare de cap, pe care am pus-o pe seama alcoolului pe care îl băusem cu o seară în urmă. În cameră era frig. Incredibil de frig. M-am gândit că poate am lăsat geamul deschis, însă aveam impresia că afară era mai cald decât în camera la mine. M-am ridicat la marginea patului. Am stat așa până când privirea mi s-a acomodat cu întunericul. Simțeam ceva scurgându-se pe fruntea mea. Nu aveam nicio idee ce ar fi putut fi, dar când mi-am dus palma la frunte, mi-am dat seama că nu era nimic altceva decât transpirație. Eram foarte fierbinte, îmi era frig și transpiram.

Nu mai băusem de ceva timp, dar eram sigură că nu astea sunt simptomele unei mahmureli. Stomacul mi s-a strâns ghem dintr-odată. M-am ridicat din pat, îndreptându-mă spre baie, deși crampele deveneau din ce în ce mai dureroase cu fiecare secundă care trecea. Am ridicat capacul toaletei și am început să îmi vărs conținutul stomacul dinainte să apuc să mă așez în genunchi.

Mă simțeam îngrozitor. Am stat deasupra toaletei aproape o oră, apoi m-am lăsat cu spatele sprijinit de cadă, așteptând ca durerea de cap și crampele să înceteze. Transpiram abundent, iar baia se învârtea cu mine. Mi-am fixat privirea în tavan, dar ochii mă usturau și a trebuit să îi închid. Am ațipit pentru o perioadă, dar durerea din stomac m-a trezit din nou, forțându-mă să mă așez deasupra toaletei.

Scanned by CamScanner

Tremuram de frig. M-am întins spre caloriferul din baie, ca să constat cu uimire că nu aveam căldură. Mi-am spus că nu era mare lucru, chiar dacă în cameră era mai frig decât la Polul Nord. Doar că nu aveam nici apă caldă și chiar simțeam nevoia să fac un duș. Asta în cazul în care aș fi reușit să mă țin atât de mult timp pe picioare.

M-am lăsat înapoi lângă cadă. Era oficial. Mă alesesem cu o răceală de toată frumusețea, dacă nu și mai grav, cu gripă. Aveam nevoie de ceva de la farmacie și am blestemat faptul că nici eu și nici Em nu aveam pastile în cameră. Mi-a trecut prin minte să o sun, însă pe lângă faptul că habar nu aveam unde îmi lăsasem telefonul, nici nu mă puteam ridica.

Aveam nevoie de medicamente, Coldrex și poate o compresă. Ardeam. Am făcut un efort supraomenesc să mă ridic de acolo, târându-mă înapoi în cameră. Pereții se îngustau în jurul meu. Mă simțeam privată de aer. N-am ajuns prea departe. Eram la jumătatea distanței dintre baie și pat când mi-am simțit stomacul răscolindu-se din nou și a fost nevoie să mă întorc la baie. Miroseam a alcool și a tutun. Chiar aveam nevoie de un duș.

Cum era posibil să rămân fără apă caldă și căldură, tocmai atunci când aveam cea mai mare nevoie de ele?

Mi-am luat gândul de la medicamente, compresă, de la pat, sau de la orice altceva care m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Picioarele pur și simplu au refuzat să îmi mai funcționeze. M-am întins pe gresia rece din baie. M-am holbat la modelul de pe gresie o perioadă, apoi cred că am adormit.

Când m-am trezit, nu-mi puteam deschide ochii, dar creierul meu era mai activ ca niciodată și îmi reamintea de gripa cu care mă alesesem. Probabil se datora lipsei de căldură, dar nu trebuia să îmi ocup mintea cu asta. Aveam nevoie de un plan care să mă ducă la farmacie și înapoi, dar care să mă mențină în viață în tot acest timp. Am simțit o mână rece pe fruntea mea. Atingerea s-a simțit ca un miracol după care am tânjit atunci când s-a îndepărtat, dar eram incapabilă să mă mișc, să vorbesc sau să îmi deschid ochii. Apoi am auzit o ușă deschizându-se și închizându-se, iar oricine m-a ajutat pentru câteva secunde, a dispărut.

Aveam nevoie de apă. Și de aer. Am inhalat adânc. Am strâmbat din nas. De ce totul în jurul meu mirosea a Aiden?

Scanned by CamScanner

Puteam jura că îi auzeam și vocea, undeva dincolo de ușă. Am avut nevoie de mai mult de un sfert de oră ca să îmi deschid ochii și să mă ridic la marginea patului. Oricât de panicată eram, n-aș fi putut să alerg nici dacă viața mea ar fi depins de asta. Nu mă aflam în camera de cămin. În camera de cămin nu aveam un pat matrimonial și o cameră mobilată atât de... impersonal. Mi-am rotit privirea prin cameră, în căutarea a ceva familiar, însă n-am găsit absolut nimic. Camera era spațioasă, dar ăsta era cam singurul lucru de care îmi dădeam seama. Niște perdele închise la culoare împiedicau orice urmă de lumină să pătrundă în cameră, lumină care oricum în ochii mei n-ar fi fost binevenită. Am zărit un dulap negru. O chitară. Iar tălpile mele goale călcau pe un covor pufos.

M-am încruntat. Aveam pe mine un tricou negru și larg care nu îmi aparținea și care... mirosea a Aiden. M-am ridicat cu viteză din pat, dar gândurile mi s-au amestecat instantaneu și picioarele au uitat cum să îmi susțină greutatea. Nu era posibil ca Aiden să fi fost prin preajmă. Poate nu îmi aminteam seara trecută în totalitate, dar eram sigură că am țipat la el. Am avut nevoie de încă cinci minute ca să ajung la ușă. Aveam nevoie disperată de apă.

— Nu, Em, am auzit vocea lui Aiden după ce am deschis ușa. Ți-am spus de cinci ori că e cu mine.

A urmat o pauză. Din fericire, Aiden stătea cu spatele la mine, sprijinit de marginea canapelei. Avea niște blugi aproape decolorați care atârnau precar pe el și un tricou negru, identic cu cel care era pe mine. Nici nu avea cum să fie altfel, din moment ce ambele îi aparțineau.

— Da, normal că am avut grijă de ea. Crezi că-s tâmpit?

M-am încruntat. Em vorbea cu Aiden la telefon? Aiden vorbea cu Em? Cât timp dormisem? Zece ani?

— Nu și nu, a zis. Nu am înțeles la ce se referea. Normal că n-o să iasă nicăieri. Mhm, a mormăit. O să îți trimit adresa.

Am hotărât că era momentul să îmi dreg glasul. Aiden s-a rotit spre mine. Și-a arcuit o sprânceană, zâmbind cu un colț al buzelor. Mi-am amintit că așa i-a zâmbit și iubitei lui și, dintr-odată, mi s-a făcut și mai rău. Și oricum, ce căutam în... unde eram?

Scanned by CamScanner

— Tocmai s-a trezit, i-a zis lui Em. Nu, nu te mai sun. Uite, s-a trezit și e bine, a zis cu privirea fixată asupra mea. Așa că nu te mai criza.

A închis telefonul înainte ca Em să protesteze.

— Aiden... unde... sunt?

Aveam buzele uscate și a durat până să articulez cuvintele. Aiden m-a măsurat din cap până în picioare, având în ochi acea sclipire nebună cu care mă obișnuise, dar pe care nu o mai înțelegeam. La care nu-i mai vedeam rostul, din moment ce... iubita lui era pe acolo pe undeva. Iubita lui intimidantă. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că probabil ei îi spunea iubito. Că o săruta. Că o iubea.

Mi-am tras nasul, încercând să nu plâng.

— Întoarce-te în pat, Blair, mi-a spus pe un ton serios.

Am clătinat din cap.

— Mi-e... sete...

— Iubito, ți-am zis să te întorci în pat. Îți aduc eu apă.

Nu aveam forța necesară ca să îi atrag atenția că nu eram iubita lui, deși mă mânca limba. M-a mai fixat cu ochii lui năucitori pentru o secundă, apoi a aruncat pe canapea telefonul, pe care până atunci îl ținuse în mână, și a venit spre mine.

— Patul, a deschis ușa camerei, făcându-mi semn cu bărbia.

Se comporta de parcă eram un copil încăpățânat. Am clătinat din cap.

— Unde... sunt?

— Nu te înveți minte niciodată, a oftat el.

S-a aplecat, strecurându-și o mână pe sub genunchii mei. Cu cealaltă mi-a înconjurat talia, ridicându-mă în brațe. De ce nu mă mai lua ca pe un sac de cartofi, bruscându-mă? De ce era atât de grijuliu? Mi-am ridicat o mână cu greu, așezând-o pe după gâtul lui.

— Cred... că... am... gripă. O... să...

— N-o să iau și eu, m-a asigurat, deși nu mi-am dus ideea până la capăt. Dacă nu stai în pat, te leg, Blair. Nu mă obliga să fac asta.

M-a așezat în pat, strecurându-mă între așternuturi. S-a asigurat că eram învelită până în gât, deși eu transpiram abundent.

Scanned by CamScanner

A ieșit din cameră și s-a întors cu un pahar cu apă pe care l-am băut până la ultima înghițitură.

— Mai vrei?

Am încuviințat, iar el mi-a mai adus unul. Nu există cuvinte ca să exprim ce am simțit. Apa era un adevărat miracol. Aiden s-a așezat la marginea patului, în genunchi. Și-a lipit mâna rece de fruntea mea și a strâmbat din nas. Am schițat un zâmbet mic, chiar dacă nu uitasem că eram nervoasă pe el. Și mâna lui rece era un adevărat miracol, pentru că, de obicei, Aiden ardea.

— Ce zi e... cât e ceasul?

— E aproape șapte și e sâmbătă, mi-a răspuns în ordine inversă.

La naiba, era ziua lui!

— De cât timp sunt aici?

— De pe la nouă, de azi dimineață. Acum nu mai vorbi, Blair. Te doare ceva?

M-a privit îngrijorat. Am clătinat din cap. Trebuia să îmi păstrez cuvintele pentru întrebările care chiar contau.

— E ziua... ta... am reușit să mormăi, apoi am început să tușesc de parcă încercam să îmi scot sufletul.

Nu m-am oprit decât atunci când Aiden s-a întors în cameră cu o cană aburindă de ceai, pe care habar nu aveam de unde a luat-o. Simțeam mirosul de lămâie în aer. M-am întins recunoscătoare după ea. Ceaiul era o altă minune.

— Dă-o naibii de zi! și-a amintit el. Iar începi cu chestia asta? Nici măcar nu-mi serbez ziua, Blair. Așa că ce e atât de important?

— E... ziua ta, am spus de parcă asta ar fi explicat totul.

Iar în ochii mei, chiar explica. Cu douăzeci și doi de ani în urmă, Aiden se născuse. Poate deliram din cauză că aveam febră, dar pentru mine era important.

— Bine, a râs el. E ziua mea. Am înțeles. Acum vrei să încerci să dormi?

Am clătinat din cap. Nu terminasem cu întrebările.

— Unde sunt?

— La mine în apartament, mi-a explicat într-un sfârșit. Am deschis gura ca să întreb când se mutase de la Tau, dar el mi-a anticipat întrebarea și a continuat: Acum câteva zile. Încă mai

Scanned by CamScanner

am o cameră nemobilată, așa că... Știi, aveam de gând să termin până urma să vii în vizită. Nu m-am gândit că urma să se întâmple atât de repede.

A râs din nou. L-aș fi înjurat dacă sunetul n-ar fi avut asupra mea efectul unui antibiotic.

M-am mulțumit doar să scot limba la el, ceea ce doar l-a amuzat și mai tare.

— Cum...

— Ți-am promis că aveam de gând să vin să vorbim. Chiar dacă tu ai o părere oribilă despre mine și nu vrei să mă vezi. Nu mi-ai răspuns și am început să...

Să ce? Începuse să ce? Am închis ochii. Pleoapele îmi erau din ce în ce mai grele.

— Tot continui să mă surprinzi, iubito, a continuat. Mă așteptam să te găsesc... nu știu. Dezbrăcată, dar în niciun caz pe podeaua din baie, aproape leșinată.

— De... ce... nu m-ai lăsat... acolo?

— Ai vorbit destul. Ia și dormi. Te trezesc la zece să iei pastilele.

— Mi-ai... dat...

— Normal că ți-am dat pastile, Blair.

— Și ai stat... cu mine în tot timpul ăsta? De ce?

— Serios că ai vorbit destul. Nu te doare gâtul?

L-am auzit ridicându-se. Până atunci a stat în genunchi, la marginea patului. M-am întors pe o laterală, convinsă că urma să plece sau că reușisem să îl enervez. Trebuia să o las mai moale cu atitudinea mea defensivă. Au urmat câteva secunde de liniște, apoi l-am simțit în apropierea mea, pe cealaltă jumătate de pat.

— Ce faci? am întrebat panicată.

Și-a trecut un braț pe după umerii mei. Eram într-o stare deplorabilă, iar el voia să mă ia în brațe?

— Mă asigur că dormi.

Vocea lui blândă mi-a distrus orice zid de apărare care s-a construit în jurul meu în zilele în care Aiden a fost absent.

— O să iei gripă.

— Atunci o să zic mersi că am luat-o de la tine și nu de la altcineva.

Scanned by CamScanner

Nu eram coerentă. Nu gândeam coerent. Totul era o învălmășeală totală. Apoi era Aiden. Pe moment, nici nu am realizat, de fapt, tot ce a făcut Aiden pentru mine. Voiam doar să dorm și să pot respira. Așa că am adormit în brațele lui, deși chiar voiam să aflu o mulțime de lucruri. De ce nu m-a lăsat pur și simplu în cămin? De ce se prefăcea că îi păsa de mine? Unde era iubita lui?

Într-un fel, chiar și gripa era o binecuvântare. Mă obliga să dorm. Nu îmi permitea să îmi frământ mintea cu toate întrebările la care oricum n-aș fi găsit un răspuns.

— Blair? i-am auzit vocea ca prin vis. Trebuie să îți iei pastilele.

Dar eu nu voiam să mă trezesc. Eram dispusă să mă prefac că dorm, dacă asta m-ar fi asigurat că nu s-ar fi îndepărtat de mine.

— Nu vreau pastile, am mormăit.

Aiden a început să își treacă degetele peste spatele meu.

— Știu, dar nici nu cred că vrei să stai în pat o săptămână.

Se înșela amarnic. Dacă ar fi stat cu mine, eram dispusă să măresc perioada la o lună.

— Mă simt mai bine. Poate daca m-ai fi ținut în brațe de la început...

M-am oprit când am realizat prostia pe care urma să o spun. Era oficial. Dacă mă trezeam în brațele lui Aiden, eram de o sinceritate brutală în ceea ce privea sentimentele mele. Iar el nu avea nevoie de asta. Am tras aer adânc în piept, îngropându-mi nasul în tricoul lui.

— Iubito, trebuie să încetezi să mai împărți patul cu mine în felul ăsta. Nu mă plâng, dar prima dată aproape ai făcut un atac de panică, iar acum nici nu poți să vorbești și ai febră. Sunt curios ce surpriză îmi rezervi pentru a treia oară.

Asta însemna că ar mai fi existat o a treia oară, iar eu deja știam că nu era bine să îmi fac speranțe în legătură cu Aiden. Era prea periculos pentru inima mea.

— De aia se cheamă surpriză, am mormăit în barbă.

— Sper că o să fie una plăcută, Blair. Pe lângă faptul că îmi pui la încercare toate abilitățile de infirmier, te joci și cu autocontrolul meu.

Despre ce vorbești?

M-am încruntat, continuând să îmi țin fața îngropată în pieptul lui.

Scanned by CamScanner

— Blair, pastilele, mi-a amintit.

— Mhm.

Aiden s-a ridicat din pat. Mi-am băgat capul în pernă și am gemut. Inutil speram să nu mă fi auzit. L-am auzit râzând, apoi a ieșit din cameră. S-a întors după câteva minute și m-a ajutat să mă ridic în șezut, deși nu eram incapabilă să fac asta. M-a obligat să iau pastilele și să beau o cană întreagă de ceai, apoi și-a lipit din nou mâna de fruntea mea. Abia mai târziu am observat o tavă pe noptiera de lângă pat.

— Trebuie să mănânci, Blair.

Am clătinat din cap, însă Aiden nu m-a băgat în seamă. S-a așezat lângă mine, forțându-mă să mă ridic în șezut, apoi a luat bolul cu supă de pe tavă. M-am încruntat, dar n-am protestat atunci când a început să mă hrănească. Mirosea prea bine, iar stomacul meu protesta. Am luat câteva guri, apoi am clătinat din cap. Oricât îmi era de foame, nu puteam să mănânc fără să mi se întoarcă stomacul pe dos.

— Iubito, ce crezi că faci? m-a întrebat când am încercat să mă ridic din pat.

— Mă duc la cămin, am zis serioasă.

Aiden a râs de parcă am spus cea mai bună glumă pe care a auzit-o în viața lui.

— Și cum ai de gând să faci asta?

S-a lăsat pe vine, așezându-și palmele pe coapsele mele goale. Atingerea lui mi-a provocat scântei pe care mă luptam din răsputeri să le alung.

— O să chem un taxi.

A încuviințat, dar era pe cale să izbucnească din nou în râs.

— Să presupunem că, printr-o minune, reușești să pui mâna pe telefon și să îți chemi un taxi. Cum ai de gând să treci de mine?

La asta nu mă gândisem.

— Ăă... O să mă lași să plec de bunăvoie?

— Arăt de parcă aș fi binevoitor?

Am pufnit. Degetele lui s-au mișcat abia perceptibil pe coapsele mele, dar mi s-a făcut și mai cald decât îmi era până atunci.

— Și... care e planul tău?

Privirea mi s-a oprit asupra gropițelor din obrajii lui, apoi asupra buzelor. Aveam gripă și abia puteam să vorbesc, dar îmi doream să îl sărut.

Scanned by CamScanner

— Planul meu e să te țin aici până când o să te simți mai bine. Și să te oblig să bei ceai și să îți iei pastilele.

Nu suna chiar atât de înspăimântător pe cât credea el. Însemna că ar fi stat cu mine. Eram egoistă, dar am pus asta pe seama gripei.

— Cum am ajuns aici, Aiden?

— Em te-a tot sunat ca să vadă dacă ești bine, cam în același timp ca și mine. Nu ne-ai răspuns. Cam asta e. Și eu, și Em am ajuns cam în același timp la cămin.

— Cam asta e?

Mi-am ridicat sprâncenele. Oare Em era beată și nu își amintea că aproape făcusem o criză de gelozie din cauza iubitei lui Aiden? De ce ar fi crezut că eram cu el?

— Mda, a ridicat din umeri. Asta e. Te-am sunat, n-ai răspuns, după care am venit la tine.

— De ce?

Întrebarea l-a făcut să se încrunte. A oftat, ridicându-se în picioare. Aiden părea nemulțumit. Poate puneam prea multe întrebări, dar tot ce îmi doream era să înțeleg comportamentul lui contradictoriu. Mi-a ridicat bărbia cu un deget, obligându-mă să mă uit la el. Nu puteam nici măcar să înghit în sec, dar nu-mi dădeam seama dacă era din cauza gripei sau din cauză că iar mă privea în modul ăla.

— Mi-am făcut griji pentru tine, Blair. Acum nu te mai gândi cum să te întorci la cămin, pentru că nu o să se întâmple.

Mi-am făcut griji pentru tine, Blair, l-a imitat vocea din mintea mea, doar că ușor indignată. Aiden răsucise cuțitul în rană.

— Poate mâine? am întrebat cu o speranță falsă în voce.

— Nu. Și nici luni n-o să te duci la cursuri. Iar dacă aș fi în locul tău și m-ar durea gâtul în halul în care presupun că te doare pe tine, mi-aș păstra forțele pentru alte întrebări. Știi... unele la care chiar vrei să afli răspunsul.

Am pufnit nemulțumită. Aștepta să îi pun întrebări în legătură cu iubita lui? Probabil era nebun, pentru că eu nu aveam de gând să îi dau apă la moară.

S-o crezi tu, arogantule!

M-am ridicat de pe pat cu o hotărâre care m-a speriat și pe mine.

— Unde mergi? aproape a mârâit la mine.

Scanned by CamScanner

— Să fac un duș! Vocea aproape mi s-a ridicat cu o octavă. Am voie să fac un duș sau trebuie să mă cert cu tine și din cauza asta?

— Ești singura care se ceartă, iubito. Baia e acolo.

Mi-a făcut semn cu bărbia undeva spre living. M-am îndreptat în direcția aia, sprijinindu-mă de pereți. Mai degrabă aș fi leșinat în mijlocul sufrageriei decât să recunosc în fața lui Aiden că mă simțeam slăbită și că nici nu puteam să merg bine.

— Blair?

Mi-am dat ochii peste cap, deschizând ușa de la baie.

— Ai învățat să bați la ușă? l-am întrebat surprinsă. Ce mai vrei? Să știi că n-am de gând să plec pe geamul din baie.

Aiden și-a unit buzele într-o linie subțire, înfrânând un zâmbet.

— Em m-a obligat să iau astea.

Mi-a întins trusa mea de cosmetice pe care nici nu mi-am dat seama că o ținea în mână și un ghiozdan. Îl obligase? Mi-o și imaginam pe blondă țipând la el.

— Ăă... Mersi, le-am smuls din mâna lui, trântindu-i apoi ușa în nas.

— Cu plăcere! a mormăit. Ai nevoie de ajutor?

Știam că zâmbea.

— Nu!

M-am sprijinit cu palmele de chiuvetă aproximativ cinci minute, îngrozindu-mă de halul în care arătam. Părul îmi era o învălmășeală totală și eram palidă. Nu era de mirare că Aiden nu mă lua în serios.

— Iubito, ești bine?

Am zâmbit involuntar.

— Ce faci, Aiden? Stai la ușă?

— Mhm.

— Nici măcar n-am intrat în duș. O să mai dureze ceva timp.

— Am tot timpul din lume.

Ba nu, nu îl ai. Pe undeva, te așteaptă iubita ta.

M-am dezbrăcat și am intrat în cabina de duș. M-am spălat cu o viteză uimitoare. Aburul și apa caldă îmi dădeau o stare de moleșeală și leșin, și asta-mi mai trebuia. Să leșin în duș.

Mi-am înfășurat părul într-un prosop. M-am spălat pe dinți, fiindu-i recunoscătoare lui Em pentru că nu eram obligată să

Scanned by CamScanner

folosesc periuța lui Aiden. Recunoștința s-a evaporat când mi-am deschis ghiozdanul. Em îmi pusese lenjerie, blugi, două pulovere și nimic de dormit. Recunoștința s-a transformat de fapt într-un șuvoi de înjurături. Em îmi strecurase în ghiozdan cele mai indecente perechi de chiloți pe care le aveam. Îmi venea să plâng de nervi.

Mi-am călcat mândria în picioare și am întredeschis ușa de la baie.

— Aiden, crezi că ai putea să...

Vii să îmi susții greutatea ca să nu mă prăbușesc pe gresia din baia ta?

Aiden și-a rotit privirea spre mine, în același timp cu bruneta aia enervant de frumoasă.

— Să ce, iubito? m-a întrebat, descrețindu-și fruntea.

Furia i s-a transmis către bruneta care acum îmi arunca o privire fulgerătoare.

— Să îmi aduci un tricou, aproape am șoptit.

Bruneta nu era invizibilă, nu? Aiden o vedea oare la fel de bine cum o făceam eu? Și dacă da, își dădea seama că îmi spusese *iubito*? Din nou.

— Sigur.

Mi-a zâmbit, apoi s-a rotit spre brunetă, aruncându-i o privire iritată. A dispărut în cameră, timp în care eu și bruneta ne-am uitat una la alta. Clar nu era doar o proiecție a imaginației mele, pentru că eu nu îmi puteam nici măcar imagina o privire la fel de furioasă precum cea pe care mi-o arunca ea.

Aiden s-a întors și a trecut pe lângă ea, de parcă nu exista. S-a oprit în fața ușii de la baie, zâmbindu-mi cu un colț al buzelor. Am vrut să iau tricoul de la el din mână, dar l-a ridicat mai sus și mi-a spus:

— De data asta, o să asculți explicația aia, chiar dacă trebuie să te leg de ceva.

Am clătinat din cap, semn că nu mă interesa să aud nimic, însă el nu m-a băgat în seamă. A stat în fața ușii până când nu am putut să îndur privirea lui și m-am retras înapoi în baie.

Când ajunsese bruneta acolo? Pe lângă faptul că nasul îmi era înfundat și nu puteam simți nimic altceva decât parfumul lui Aiden, și pe ăla cam vag, aveam probleme și cu auzul? Am tras pe mine tricoul de un vișiniu închis pe care mi l-a adus

Scanned by CamScanner

și m-am așezat apoi pe capacul toaletei. Mi-am cuprins fața în mâini și m-am întrebat ce să fac. Nu puteam să mă ascund în baie la nesfârșit. Cine știe când avea de gând bruneta să plece, iar eu nu eram chiar atât de lașă. Nu, nu aveam de gând să redevin *fata din toaletă*.

Am aruncat o privire în oglindă. Arătam îngrozitor, dar era din cauza gripei, nu că aș fi urâtă în general. Aveam nevoie doar de o doză de curaj și, aparent, de o privire la fel de înfiorătoare ca a brunetei, dacă voiam să îi fac față și să nu mă las intimidată de ea.

— Ce cauți aici? am auzit vocea furioasă a lui Aiden.

— Dacă ai fi vrut să vorbești cu mine aseară...

Bruneta se întrecea îngrozitor de tare.

— Nu vreau să vorbesc cu tine nici acum, i-a tăiat-o Aiden. Ieși, Abigail, sau o să te scot cu forța!

Tonul rece al lui Aiden a reușit să îmi provoace și mie fiori pe șira spinării, și nu genul pe care îl simțeam atunci când mă atingea. Nu-mi doream să mă aflu în locul lui Abigail nici măcar o secundă. Dacă până atunci am avut impresia că Aiden se comporta indiferent cu mine în anumite momente, habar nu aveam despre ce vorbeam.

— Aiden... a încercat să îl împace. E iubita ta?

Poți să faci asta, m-am încurajat singură, apoi am ieșit din baie ca să nu aud răspunsul lui Aiden.

Abigail se pregătea să spună ceva, dar privirea ei a întâlnit-o pe a mea. S-a răzgândit. Aiden a observat tăcerea ei bruscă și s-a răsucit spre mine. Era furios, nefericit și indiferent. Inima mea a început să bată mai repede și mi-am dat seama de ceva: nu voiam să îl pierd pe Aiden.

Nu voiam ca Aiden să se piardă în fața brunetei, pentru că asta făcea. Îl făcea pe Aiden să dispară – cel pe care îl cunoșteam eu, nu cel care stătea acum în fața mea și pe care nu îl recunoșteam. Tensiunea dintre ei ajungea până la mine. Aiden era încordat și mă temeam să nu izbucnească.

Chiar dacă ne certam sau mă scotea din minți, Aiden devenise parte din viața mea. Iar dacă asta s-ar fi schimbat...

Știam prea bine ce se întâmpla cu mine în absența lui.

Am tras aer în piept, mutându-mi privirea asupra brunetei. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă bag între ei, dar

Scanned by CamScanner

nu am văzut altă soluție. Lăsând la o parte starea pe care i-a indus-o bruneta – stare pentru care îmi venea să îi dau una, Aiden menționase din nou de explicația aia pe care eu nu păream dispusă să o ascult. Și, pe deasupra, a mai și invitat-o afară.

Poate că eram mai naivă uneori, dar știam că dacă Aiden ar mai fi spus ceva, n-ar fi fost nimic drăguț.

— Poate ar trebui să pleci, am spus, sigură pe mine.

— Ești cumva iubita lui? s-a răstit la mine.

Am zâmbit.

— Nu-i treaba ta.

A pufnit iritată, apoi s-a întors spre Aiden și a spus pe un ton amenințător:

— Îl vreau înapoi și n-o să mă dau bătută.

— E cam târziu pentru asta.

N-am recunoscut vocea lui Aiden și, dacă nu l-aș fi privit, n-aș fi știut că el era cel care vorbise, și nu un străin. A prins-o de braț, trăgând-o spre ușă. N-am stat să privesc întreaga scenă. M-am retras în camera lui. Aveam impresia că oricum mi-ar fi atras atenția că trebuia să mă întorc în pat, asta dacă nu ar fi apărut Abigail.

Aiden avea nevoie de timp. Și de spațiu, iar eu îi invadam apartamentul. M-am strecurat în pat, am aprins veioza de la capătul lui și mi-am fixat privirea asupra tavanului. Ce anume voia bruneta înapoi? Pentru ce era prea târziu și de ce era Aiden atât de nervos? Și de unde căpătasem eu atât de mult curaj ca să o invit afară pe Abigail?

De la fata populară care am fost odată.

Creierul meu mai avea puțin și lua foc. Îmi venea să îl omor chiar eu, doar ca să tacă odată din gură și să nu îmi mai pună întrebări la care nu știam cum să răspund.

Aiden a intrat în cameră, ceva mai târziu. Era posibil să fi trecut jumătate de oră, sau o oră. Nu aveam idee. Avea părul aproape ud, iar mirosul de gel de duș pătrundea chiar și prin nările mele înfundate. Se schimbase de haine și avea o cămașă cu mânecile suflecate peste tricoul alb și blugi negri. M-am încruntat ușor, sperând ca el să nu observe.

— Mergi la Tau? m-am trezit vorbind.

Gândul mă deranja mai tare decât îmi doream.

— Nu, iubito, nu merg la Tau.

Scanned by CamScanner

S-a făcut liniște. Ce altă întrebare stupidă puteam să îi mai adresez?

— Te simți rău, Blair?

Din cauza brunetei, da, mă simțeam rău, dar aveam impresia că el vorbea despre răceală.

— Bun. Asta înseamnă că ești în stare să vorbești.

— Despre? Nu cred că avem despre ce vorbi.

Doamne, cât de încăpățânată sunt! Aiden a străbătut camera, de la un capăt la celălalt. Și-a tot trecut mâna prin păr, agitat. A renunțat la atitudinea pe care a afișat-o în fața lui Abigail, însă acum era agitat. Până în acel moment, nu l-am văzut pe Aiden agitat.

S-a răsucit, năpustindu-se asupra mea. M-am lipit de tăblia patului din spatele meu până când n-am mai avut cum să mă retrag. Aiden m-a prins de încheieturile picioarelor cu o mișcare bruscă, care m-a lăsat fără aer. Mi-a desfăcut picioarele, iar în următoarea secundă plutea deasupra mea. Mi-a tăiat puțina respirație pe care o mai aveam.

— Tot nu vrei să vorbești?

Am clătinat din cap. Temperatura corpului meu sărise deja de limita normalului. Aveam gâtul și buzele uscate ca un deșert. Mi-a prins mâinile, ridicându-le deasupra capului, imobilizându-mă. Nu aveam energia necesară ca să dau din picioare.

— Tu chiar nu te înveți minte, a zâmbit pentru prima dată de când plecase bruneta. Îmi pare rău pentru asta, Blair, dar mi-am pierdut răbdarea, iar îmbufnarea ta devine iritantă.

— Pentru ce îți pare...

— Pentru asta, a oftat, acoperindu-mi gura cu palma. Taci și ascultă-mă!

I-am aruncat cea mai urâtă privire de care eram capabilă. Am înjurat printre dinți, dar sunetele au ieșit indescifrabile și au sunat ca niște mormăieli.

— Nu te-am mințit. Ești nervoasă pe mine de când ai văzut nenorocirea aia de mesaj. Era de la Abigail, iar ea nu e iubita mea. E o problemă mai veche din trecutul meu, dar nu am absolut nicio legătură cu ea. De fapt, n-am nici o iubită, a rânjit arogant. Acum vrei să te comporți normal?

Scanned by CamScanner

Am încuviințat. Mi-a eliberat gura și am inhalat adânc. Un val de ușurare mi-a străbătut tot corpul. Abigail nu era iubita lui, iar eu eram o idioată.

— E o problemă pe care ai de gând s-o rezolvi?

— O să dureze ceva timp.

— Bine.

Nasurile aproape ni se atingeau și voiam să se îndepărteze, pentru că eram atât, atât de răcită.

— Tu chiar vrei să iei gripă?

— Poate vreau, și-a lipit buzele de fruntea mea, ținându-le acolo suficient încât să le simt lipsa atunci când le-a îndepărtat.

S-a ridicat în picioare fără să mă piardă din priviri.

— Până rezolv problema cu Abigail, te rog să nu mă mai scoți din minți.

— Și cum să fac asta?

Am clipit des.

— Acordă-mi prezumția de nevinovăție.

— O să încerc, am spus total relaxată. Unde mergi? Și ai idee pe unde este haina mea? am întrebat, amintindu-mi că i-am cumpărat ceva.

— La farmacie. Cineva trebuie să aibă grijă de tine. Și da, haina ta e în cuier.

— Îmi pare rău că trebuie să faci asta.

— Nu mă deranjează, iubito. Dacă nu mi-ar păsa de tine, n-aș face-o.

A plecat înainte să mai spun ceva. Am zâmbit, cuibărindu-mă în așternuturile sale.

Acum îmi doresc să fi știut ceva ce știu acum. Nu relațiile sunt complicate, ci oamenii. Noi suntem cei care complicăm totul, de fiecare dată. Totul ar fi putut fi atât de simplu, dacă n-aș fi ignorat toate promisiunile și cuvintele lui Aiden.

Dacă...

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 15

AIDEN

Auzeam apa curgând în baie, însă nu eram sigur dacă Blair făcea duș sau dacă riscam să intru peste ea și să fiu înjurat. Am zâmbit și am bătut la ușă. Niciun răspuns. Am bătut din nou.

Ori băteam eu prea încet, ori Blair chiar nu mă auzea. Gândul că poate cânta sub duș m-a făcut să mă încrunt. Mi-am lipit fruntea de ușa de la baie, inspirând adânc. Era ceva în legătură cu Blair care mă făcea să cred că puteam să mă obișnuiesc cu prezența ei constantă, iar asta mă înspăimânta. Aveam o tipă în apartamentul meu care era posibil sau nu, să cânte sub duș. Una cu care aveam o relație care nici măcar nu implica sex. M-am întrebat când naiba mă aproape transformam în casnic. Am scos afară tot aerul pe care îl țineam în plămâni și am deschis ușa de la baie.

Nu, Blair nu făcea duș. Și nu, nici nu cânta.

Stătea cu spatele la mine și era... goală.

— Aiden, ieși! a țipat la mine.

Am clătinat din cap, aruncându-i o privire amuzată. Nu vedeam niciun motiv rațional pentru care m-aș fi privat de imaginea aia. Am înghițit în sec. De-a dreptul în sec, pentru că nu aveam nici măcar un gram de salivă în gură. Îmi era clar că eu încercam să memorez fiecare curbură a corpului ei, dar ea nu știu ce făcea, pentru că nu se mișca din loc. Își bătea joc de mine?

Era prea dimineață, iar eu eram prea somnoros ca să am o erecție, așa că mi-am adunat toată voința, intrând in baie. Am luat prosopul de pe suport, înconjurându-l în jurul ei, rotind-o apoi spre mine. Era oricum prea târziu, pentru că nu aveam

Scanned by CamScanner

cum să îmi mai scot imaginea aia din minte pentru o bună perioadă. Nu mai reușeam să mi-o scot pe Blair din minte de o bună perioadă.

— Ce... faci?

Și-a ridicat privirea spre mine. Încă o țineam înconjurată cu brațele.

— Am venit să mă spăl pe dinți.

M-am dezmeticit dintr-odată.

— Acum?

— Să știi că eram hotărât să nu trag cu ochiul, dar se pare că nu-i cazul, am zis amuzat.

Blair a mormăit niște cuvinte pe care nu le-am înțeles prea clar. Am bănuit că erau niște înjurături.

— Într-una din zilele astea, o să mă aplec deasupra ta în somn și o să te omor, a mârâit la mine.

— Și cum ai de gând să faci asta?

— Nu știu, a ridicat din umeri. Sunt multe cuțite în bucătărie.

Mi-am arcuit o sprânceană. Nu prea mă deranja gândul ăsta. Poate partea cu omorâtul era destul de deranjantă, dar cea cu aplecatul era destul de excitantă și nu m-ar fi deranjat să își pună amenințarea în practică.

— Și cum ai de gând să te apleci? Ai vreun plan? Dintr-o anumită poziție? am rânjit.

A pufnit, dându-și ochii peste cap.

— Credeam că vrei să te speli pe dinți.

Voiam să fac asta, înainte să o văd dezbrăcată. Acum voiam să o sărut până când ar fi cerșit oxigen. Nu puteam să fac asta.

— Și asta fac, am spus, întinzând mâna după pasta și periuța de dinți, pe lângă ea.

A dat să se ferească din calea mea. Mi-am sprijinit ambele mâini de chiuvetă, împiedicând-o să se strecoare pe lângă mine.

— Ce-i? aproape s-a răstit la mine.

— Nimic, am zis cât de serios puteam.

Cum ar fi fost dacă i-aș fi tras din nou prosopul de pe ea și aș fi urcat-o pe marginea chiuvetei și aș fi...

Nimic.

Nu puteam să mă mai apropii de Blair. Nu până când nu rezolvam problema cu Abigail, care nici măcar nu era problema

Scanned by CamScanner

mea, ci a lui Arden. Am trăit câțiva ani cu impresia că era problema mea, până s-a dovedit că nu era așa.

— Ai de gând să te furișezi la ore, după ce plec?

Mi-am turnat pastă și am rămas cu periuța în mână. Blair a oftat adânc. Era nemulțumită și probabil mă ura, dar nu aveam de gând să trec din nou prin minutele alea în care am găsit-o în cămin. Pur și simplu m-am blocat și m-am gândit serios să o duc la spital. Em m-a convins că nu era o idee bună, apoi mi-a venit ideea și mai grozavă, să o aduc la mine.

La început chiar am crezut că era o idee proastă, dar m-am obișnuit destul de repede cu ea. Cam după câteva ore.

Iar acum n-o mai voiam plecată.

— Vrei să îți amintesc că zilele astea ai avut grijă să mă încui în apartament de fiecare dată când ai plecat?

Iar avea chef de ceartă, iar eu iar voiam să o sărut. Nu voiam să mă cert cu ea. Niciodată nu aveam chef ca să mă cert cu ea. Am zâmbit, apoi am început să mă spăl pe dinți. A profitat de asta ca să mărească distanța dintre noi și, totodată, să își exprime toate nemulțumirile.

— Serios, Aiden. E marți. Nu m-am dus ieri la cursuri, dar azi chiar pot să fac asta. Cât mai ai de gând să mă ții sechestrată aici? Probabil până acum a venit și apa în cămin. Și căldura, a adăugat. Nici măcar nu mă lași să îți dau bani pentru micul dejun pentru care te trezești cu zece minute mai repede ca să îl iei de la nu știu ce cafenea, a zâmbit vag. Nu că n-aș aprecia...

Deci își dăduse seama de asta. Am scuipat pasta de dinți și m-am clătit. Dacă mă mai spălam mult, probabil m-ar fi zăpăcit de cap.

— Ce pot să zic, am răspuns. Țin suficient de mult la tine încât să nu vreau să te otrăvesc cu mâncarea făcută de mine.

Ochii i s-au mărit considerabil, iar buzele i s-au întredeschis. Îmi dădeam seama că încă se concentra pe prima parte a propoziției mele. Obrajii ei și-au schimbat nuanța, închizându-se la culoare. Trebuia să încetez să mai arunc cuvintele așa, la întâmplare, sugerându-i că îmi păsa de ea, chiar dacă vorbeam serios. Orice simțeam pentru ea, mă înspăimânta până și pe mine.

— Mulțumesc, a strâmbat din nas, ieșind nervoasă din baie.

— Să știi că ușa e încuiată, am țipat în urma ei.

Scanned by CamScanner

Am făcut un duș la repezeală, apoi am tras pe mine blugii și un tricou. M-am dus în bucătărie. Blair stătea îmbufnată la masă.

— Ce-ai pățit? am întrebat-o încruntat.

Am dat drumul la filtrul de cafea și am așteptat.

— Nimic, mi-a răspuns în doi peri.

Brațele ei înconjurate la piept îmi spuneau altceva.

— Ce-ai pățit, iubito?

Eram un nenorocit. Știam ce efect aveam asupra ei când îi spuneam așa și mă foloseam de asta.

— Nu mai pot sta în casă.

— Vrei să te scot la o plimbare în fața blocului?

Și-a rotit privirea spre mine. Era furioasă.

— Ai impresia că sunt un câine? a mârâit la mine.

Mi-am rotit privirea prin jur. Din fericire, cuțitele nu erau la vedere. Arăta dispusă să arunce cu unul în mine.

— Em nu trece pe aici azi? am încercat să schimb subiectul.

— Nu știu.

Nu-mi plăcea Em. A trecut pe la Blair de câteva ori și de fiecare dată am răsuflat ușurat când a plecat. Prezența ei era prea greu de îndurat.

— De ce n-o suni?

— Am nevoie să ies din casă, nu să mă milogesc de cineva să vină pe la mine.

Avea nevoie de multe lucruri, în principiu de odihnă. Ea probabil avea impresia că nu am observat că uneori se mai clătina pe picioare. Și, deși preferam să dorm pe canapeaua din sufragerie, pentru că, pe lângă faptul că era un chin să stau lângă ea fără să o ating, mai era convinsă că urma să răcesc și eu, și deși se simțea mult mai bine - sau cel puțin așa pretindea, o verificam de câteva ori pe noapte, iar febra nu îi trecuse cu totul.

Normal că ea nu știa asta. Ea se simțea perfect.

— Deci ai de gând să-mi spui ce-i cu tine? am întrebat-o în timp ce turnam niște cafea într-o cană.

M-am uitat la ea suficient încât să îmi dau seama că era mai certăreață decât de obicei. Nu îi înțelegeam atitudinea, dar nu mi-o înțelegeam nici pe a mea. Dacă ar fi fost altcineva, probabil aș fi scos-o de mult afară, însă eu eram cel care o obliga să stea acolo.

— Nimic, a ridicat din umeri.

Scanned by CamScanner

Mă scotea din minți când făcea asta. *Nimic* însemna mai mult ca sigur că era ceva cu ea. Uram momentele în care mă lăsa intenționat pe dinafară. Am luat cana de cafea, îndreptându-mă spre ea. Nici n-am avut timp să o așez pe masă, că Blair s-a năpustit asupra ei.

— E ultima dată când te mai întreb, i-am șoptit la ureche.

— Acum n-ai întrebat.

Blair s-a aplecat în față până când s-a lipit aproape cu totul de masă. Mi-am așezat mâinile peste ale sale, în jurul cești de cafea.

A tresărit, dar era genul de reacție pe care ea nu o controla aproape niciodată și pe care eu mă prefăceam că o ignor.

— O să întârzii la ore din cauza ta.

— Tu măcar mergi la ore, mi-a răspuns indignată.

Deși stăteam în spatele ei și nu-i vedeam fața, știam că încerca să pară nemulțumită. Mi-am lipit fruntea de capul ei, pierzându-mă în mirosul părului.

— Care-i problema, Blair?

Mi-am pus mâinile pe scaun și l-am rotit cu tot cu ea, spre mine. Mi-am coborât privirea, întâlnind-o pe a sa. Modul în care mă privea nu se potrivea deloc cu atitudinea pe care o adopta.

— Ce facem noi, Aiden?

A clipit de câteva ori, așteptând răspunsul meu pe care nu-l puteam formula.

— Tu îmi bei cafeaua și eu tot mă uit la ceas ca să văd cât am întârziat?

Blair și-a înclinat capul și s-a fâțâit pe scaun.

— Nu la asta mă refeream.

Știam că nu la asta se referea, dar nu aveam nimic de spus care să fie pe placul ei.

— Nu știu, Blair, am ezitat. Suntem prieteni?

Poate, într-un fel sau altul, asta eram. Eu cu siguranță eram un tâmpit. Erau o mulțime de lucruri pe care nu puteam, nu îmi doream, sau pe care pur și simplu nu știam cum să i le spun. Genul de lucruri pe care nu voiam să le audă.

— Suntem prieteni, zici? mi-a înfruntat privirea. Ți-ai văzut toți prietenii dezbrăcați, Aiden? Tragi prosoapele de pe toți prietenii tăi? Te și săruți cu ei?

Mi-am arcuit o sprânceană, dar nu am spus nimic. Știam că Blair nu terminase.

Scanned by CamScanner

Ai grijă de ei, îi lași să îți poarte papucii de casă și să îți bea cafeaua? Le dai tricourile tale ca să doarmă în ele? aproape a țipat la mine.

A tras aer în piept, oprindu-se. M-am dat câțiva pași în spate. Privirea ei furioasă devenise greu de îndurat. Ce o apucase din senin?

— Nu, am răspuns, trecându-mi o mână prin păr.

— Și atunci cum poți să zici că suntem prieteni? a urmat o pauză lungă. Hai, de fapt, să presupunem că suntem prieteni, Aiden. Mai exact, ce fel de prieteni suntem? Pentru că eu, momentan, sunt a naibii de confuză.

Mi-am aprins o țigară și m-am apropiat de geamul care era întredeschis.

— Aiden? Ai de gând să îmi răspunzi?

Nu aveam de gând să îmi răspund nici măcar mie la întrebarea asta, darămite ei. Nu era corect. Era cel mai de rahat lucru pe care puteam să îl fac în momentul ăla, dar cum i-aș fi putut explica motivul pentru care eu și Arden nu vorbeam? Cum aș fi reușit să îi explic că făceam niște rahaturi la care nu aveam de gând să renunț prea curând? Nu puteam.

— Ai nevoie de un tip drăguț, a fost tot ce am spus, trăgând cu putere din țigară.

Blair a sărit ca arsă de pe scaun, făcând un pas în direcția mea.

— Ce-ai spus?

Fruntea i s-a încrețit dureros de tare.

— Am spus... Am tras aer în piept, pentru că nu-mi era atât de simplu să o spun. Am spus că ai nevoie de un tip drăguț, Blair.

— Să te ia naiba! Nu te-am întrebat ce crezi că am eu nevoie! Te-am întrebat ce facem noi aici!

— Și ți-am răspuns. Ți-am spus că suntem prieteni și că ai nevoie de un tip drăguț.

— Cineva care nu e... ca tine? m-a întrebat.

Am preluat de la ea ridicatul din umeri atunci când nu aveam chef să răspund la o întrebare. Adevărul era simplu, dar nu știam cum să o fac să îl audă sau să îl înțeleagă. Țineam la ea, dar nu eram dispus să mă schimb. Și eram sigur că nicio tipă n-ar fi înțeles asta.

— Uită că am zis asta.

Am mai tras un fum din țigară.

Scanned by CamScanner

— Nu poți să îmi zici că suntem prieteni, orice ar însemna asta, apoi să zici ceva cum că am nevoie de un tip „drăguț", a schițat ghilimelele în aer, apoi să îmi ceri să uit. Ce-i cu tine, Aiden?

Mi-am întors privirea spre geam. Ninsoarea încetase, dar tot era extrem de frig. Iar eu pierdusem deja primul curs și eram foarte aproape să mă cert cu Blair. Îmi doream să nu fi petrecut atât de mult timp cu ea. Am tras cu putere un ultim fum din țigară, apoi am stins-o în scrumieră. A venit în fața mea, încrucișându-și brațele la piept. Am trecut pe lângă ea și m-am îndreptat spre ieșirea din bucătărie.

— Ai pierdut vreun pariu și trebuie să te culci cu mine? Despre asta e vorba?

Respirația mi s-a tăiat. Am înțepenit. Cuvintele ei mi-au răsunat în minte o bună perioadă. M-am oprit și am mai rămas câteva secunde cu spatele la ea, încercând să îmi adun tot calmul de care eram capabil. Când m-am întors spre Blair, mi-am dat seama după grimasa pe care o făcea că îi părea rău, dar în ochii mei asta n-avea nicio importanță.

Mi-am frecat tâmplele cu degetele, inspirând adânc.

— Bravo, Blair! Mă mir că nu ți-ai dat seama de asta acum ceva timp.

— N-am vrut să...

A clipit des. Chiar și de la distanța la care mă aflam, îmi făcea impresia că urma să plângă.

— O să îți las cheia de rezervă în ușă.

Puteam să stau să mă cert cu ea, dar ce aveam de câștigat? Dacă rămâneam să mă cert cu ea, în cele din urmă unul dintre noi doi ar fi pierdut. Unul dintre noi l-ar fi pierdut pe celălalt, în măsura în care ne aveam unul pe celălalt.

Eram nervos, iar dacă aș fi rămas, aș fi spus lucruri pe care aș fi ajuns să le regret. Iar într-o măsură mai mare decât eram nervos, eram dezamăgit că asta era impresia ei. Cu furia știam cum să mă descurc. Cu dezamăgirea trebuia încă să mă obișnuiesc.

— Aiden, a șoptit în urma mea.

— Cred că ai spus suficiente lucruri, i-am zis înainte să îmi iau geaca.

Am scos cheia de rezervă din buzunar și am băgat-o în ușă.

Scanned by CamScanner

* * *

Următoarele douăzeci și patru de ore le-am petrecut încercând să îmi ocup timpul cu ceva, doar ca să nu mă gândesc la cuvintele ei. Nu m-am întors la apartament în seara aia. Blair m-a sunat de câteva ori până la miezul nopții, apoi a lăsat-o baltă. Am dormit la Tau și am tot încercat să evit întrebările lui Ethan. Îmi era frică să mă întorc în apartament și să constat că era gol. Mă temeam că Blair plecase. Nu aveam dreptul să îmi fie teamă de lucrul ăsta. Blair nu locuia cu mine, dar al naibii să fiu dacă o parte din mine nu își dorea lucrul ăsta.

Eram și eu conștient de toate lucrurile pe care le enumerase. Nu-mi împărțeam papucii de casă sau nenorocitele de trecouri cu altcineva. O făceam doar cu ea, pentru că era singura de care aveam grijă. Mai rămânea să își dea și ea seama de asta.

Nu voiam să mă întorc în apartament și să mă zgâiesc la pereții albi, ducând lipsa ei. N-am fost în stare să fac asta până a doua zi pe seară, când Ethan aproape mi-a tras una și mi-a spus să mă adun naibii. Nu m-am adunat, dar am plecat de la Tau, întorcându-mă în apartament.

Câteva zile au fost mai mult decât suficiente pentru ca Blair să își pună amprenta peste tot în jurul meu. Asupra mea.

Când am aprins lumina, primul lucru asupra căruia mi-a căzut privirea au fost hainele ei din cuier. Iar dacă nu plecase desculță și în pijamale, atunci încă mai era în apartament.

— Iubito? am întrebat nesigur.

Nu e iubita ta.

De ce nu îi foloseam numele atunci când trebuia?

— Aiden?

Când i-am auzit vocea stomacul mi s-a urcat în gât, lăsând în urma lui un gol pe care nu știam cum să îl umplu. Am zâmbit, deși nu aveam absolut niciun motiv să o fac. O Blair furioasă a ieșit din dormitor, venind spre mine. Am rămas pe loc, convins că meritam tot ce urma să primesc.

— Idiotule!

Mi-a dat un pumn în piept.

— Au!

— Ești un cretin!

Și încă unul.

Scanned by CamScanner

— Au? am întrebat retoric.

— Nu există un tâmpit mai mare decât tine!

— Iubito, insultele tale devin din ce în ce mai lungi.

Mi-am dat capul pe spate, lăsând-o să mă lovească în continuare cu pumnii ei mici care nu aveau absolut niciun efect asupra mea.

— Ai măcar cea mai mică idee câte griji mi-am făcut? Ți-ai băgat telefonul în...? s-a oprit, umflându-și obrajii cu aer.

Am început să râd și am prins-o de mâini, înainte să mă lovească din nou. După ce am rotit-o, lipind-o de ușă, mi-a aruncat cea mai speriată privire pe care am văzut-o la ea până atunci. A făcut ochii mari și a rămas nemișcată, lăsându-mă să o blochez între ușă și corpul meu. Nu știu cât timp am stat amândoi nemișcați. Blair nici măcar nu a încercat să își retragă mâinile din strânsoarea mea și nici nu s-a ferit când mi-am apropiat fața de a ei, aproape atingându-i buzele.

Nu-i stătea în fire să fie atât de calmă, mai ales când o țineam lipită de ceva cu forța. Mă speria. O perioadă a stat încruntată, așteptând ca eu să reacționez la furia ei nediluată. Când și-a dat seama că asta nu urma să se întâmple și-a îmblânzit privirea.

— Ai terminat? am întrebat-o când i-am simțit încheieturile relaxându-se în mâinile mele.

— Nici vorbă, a zis serioasă. Doar că nu pot să țip la tine când te uiți la mine în modul ăsta.

— Cum mă uit?

Mă uitam de parcă voiam să o iau în brațe și să nu-i mai dau drumul niciodată. Mă uitam la ea de parcă voiam să o sărut ca și cum n-aveam să mă mai sărut în viața mea cu altcineva. Eram conștient de buzele ei roșii și pline care erau la mai puțin de un centimetru de ale mele, iar mintea mi-o lua razna.

— Nu-ți pot explica.

Eram convins că putea dacă s-ar fi străduit puțin, doar că era prea furioasă pe mine.

— Dacă îți mai trece vreo altă insultă prin minte, spune-o acum sau las-o baltă.

Mi-am amintit că, de fapt, și eu eram furios pe ea, dar se părea că era suficient să o văd, ca să uit de asta. În plus, de ce nu a plecat din apartament? Îmi aminteam destul de clar că i-am lăsat cheia în ușă.

Scanned by CamScanner

— Aiden...

Sunetul vocii sale, rostind numele meu, m-a făcut să uit și de ce naiba eram nervos pe ea.

A avut grijă să îmi amintească de asta, în următoarele secunde.

— Îmi pare rău pentru ce am spus. Știu că nu vrei să te culci cu mine.

Iubito, asta e cea mai mare prostie pe care ai spus-o de când te-am cunoscut eu.

— Te înșeli, am rânjit.

A făcut ochii și mai mari și a început să respire greoi.

— Vezi, Aiden, tocmai de asta nu cred eu că suntem prieteni. Pentru că tot spui lucruri din astea, care mă derutează.

Nu, nu puteam fi prieteni. În orice caz, nu puteam fi *doar* prieteni, pentru că eu tocmai mă gândeam care era distanța până în dormitor și cum ar fi reacționat Blair dacă aș fi luat-o în brațe.

— Atunci n-o să mai spun. Știi, ca să putem fi prieteni.

I-am eliberat mâinile, dându-mă un pas în spate. Mă torturam singur, dar Blair era prea naivă pentru mine. Am auzit-o oftând, iar când m-am uitat din nou la ea mi s-a părut că era dezamăgită. Dacă aș fi sărutat-o, probabil m-ar fi lăsat să o fac, dar nu puteam să o trag pe Blair după mine. Ea chiar avea nevoie de un tip drăguț, iar ăla nu eram eu. Și cu siguranță nu era nici Arden, chiar dacă ea nu își dădea seama de asta.

— Îmbracă-te, i-am zâmbit larg.

— Mă duci la plimbare în fața blocului?

Am pufnit și mi-am căutat pachetul de țigări prin buzunarele de la geacă. Probabil le pierdusem pe undeva.

— Te îmbraci sau nu?

A încuviințat și aproape a alergat până în dormitor. M-am întins pe canapea, rugându-mă ca Blair să nu aibă nevoie de o jumătate de oră ca să se îmbrace, altfel adormeam.

Petrecusem toată noaptea la Tau uitându-mă la pereți.

— Unde mergem? i-am auzit vocea după câteva minute.

M-am ridicat de pe canapea. Era atât de fericită, încât era contagioasă. Am zâmbit ca un idiot.

— Ce zi e azi, Blair?

— Miercuri?

Și-a ridicat sprâncenele.

Scanned by CamScanner

— Și?

S-a mișcat de pe un picior pe celălalt. A ridicat din umeri, privindu-mă încruntată. Se împlineau doi ani de la moartea lui Jethro, iar eu meritam o medalie pentru *cel mai mare cretin din univers*. Am lăsat-o singură în ziua aia.

— Văd că îți amintești, am spus ca să o scutesc să vorbească. Ai zis că nu poți să mergi acasă și nici nu știi ce să faci, dar cred că am o idee.

Una teribil de proastă.

— Crezi?

— Mhm. Hai.

M-am ridicat de pe canapea și, fără să îmi dau seama, am luat-o de mână. Degetele i-au zvâcnit în palma mea, dar nu le-a retras. M-a urmat afară din apartament și a rămas tăcută până când am ajuns la mașină. Apoi a început șuvoiul de întrebări.

— Unde mergem?

— Nu mai pune atâtea întrebări.

Stăteam cu mâna pe portiera deschisă. S-a bosumflat și a urcat în mașină, nu prea convinsă că era decizia potrivită. Nici eu nu știam dacă era decizia potrivită. M-am întrebat cât de tare țineam la mașina mea.

— Unde mergem? a întrebat în timp ce îmi puneam centura.

— Nu vrei să vorbim despre altceva?

— De ce?

— N-o să-ți placă.

— Unde mergem?

— Ai încredere în mine, iubito?

A început să dea dezorientată din cap. Am pornit mașina și m-am îndreptat spre ieșirea din oraș. Nici nu știam cât era ceasul, dar după cât de liber era traficul, am bănuit că era târziu.

— În general sau în momente din astea în care pari să iei niște decizii de care nici măcar tu nu ești sigur?

— Ori ai, ori n-ai încredere în mine. E simplu.

— Uite, dacă încă mai ești supărat pentru ce am spus, să știi că îmi pare rău. Nu-i nevoie să mă duci la marginea orașului și să mă omori.

Supărat. Cuvântul m-a făcut să râd. Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le creadă, avea impresia că eram supărat pe ea?

Scanned by CamScanner

— Nu sunt chiar atât de supărat pe tine încât să vreau să te văd moartă.

— Ce ușurare, mi-a zis ironică. Serios. Unde mergem?

— Mergem să faci ceva în amintirea lui Jethro, am lămurit-o când deja devenea agitată și insistentă.

— Să fac? Vocea îi suna răgușită. Ce să fac? Jethro nu e înmormântat aici și nu aș putea face nimic în amintirea lui.

Am oprit mașina la câțiva kilometri de oraș, pe un drum lateral.

— Dă-te jos.

A clipit nedumerită și s-a dat jos.

— Și acum?

M-am oprit în fața ei cu un zâmbet cretin pe față. I-am pus cheile de la mașină în palmă, ridicând bărbia spre volan.

— Nu, a dat vehement din cap. Orice ai de gând, să știi că nu m-am mai urcat la volanul unei mașini de doi ani, Aiden. După ce a murit Jethro. Probabil nici măcar nu mai știu ordinea pedalelor.

— De la stânga la dreapta: ambreiaj, frână, accelerație. Nu-i așa greu. Te descurci.

— Nu pot. Mă tem.

— Nu ești singură, iubito.

A încuviințat, dar nu părea convinsă. Nici eu nu eram convins că era o idee bună, dar mă simțeam vinovat pentru că o lăsasem singură.

— Te descurci, am asigurat-o.

Mi-am apropiat fața de a ei și am sărutat-o pe frunte, luptându-mă din greu împotriva dorinței de a-i săruta buzele.

— Crezi sau ești sigur?

— Sunt sigur, am zis cu buzele încă lipite de fruntea ei.

— Serios, Aiden... Dacă asta e ideea ta de răzbunare, mi-a zis după ce s-a urcat la volan, să știi că încă mai ai timp să te răzgândești.

— N-am de ce să mă răzbun pe tine, Blair. Nici măcar nu îmi amintesc ce ai spus.

Îmi aminteam și aveam un gol constant în stomac când mă gândeam la asta.

— În cazul în care îți amintești, să știi că îmi pare rău. Chiar îmi pare. Eram nervoasă și...

Scanned by CamScanner

— Nu-ți mai cere scuze, am întrerupt-o. Suntem în regulă.

— Și atunci, de ce mă obligi să fac asta?

Mi-am arcuit o sprânceană. Părea chinuită și, pentru o secundă, m-am gândit să dau înapoi.

— Vrei să zici că nu ai mai condus de doi ani? A încuviințat. Nu crezi că ar fi timpul să o faci? A clătinat din cap. Măcar pornește motorul. Poți să mai tragi de timp după aia.

— Nu trag de timp.

A băgat cheia în contact, apoi a aruncat o privire asupra pedalelor, verificând cum erau poziționate. Am zâmbit involuntar. Telefonul a început să îmi vibreze în geacă. Am oftat și l-am scos, aruncându-i o privire încruntată.

— Stai două minute, am rugat-o.

Am coborât din mașină și, chiar dacă nu-mi doream să îi răspund lui Quinn, știam că ar fi continuat să sune. Am mormăit ceva în loc de salut, iar el nu s-a deranjat să facă nici măcar atât. A trecut direct la subiect.

— Vineri, a zis sec. Am nevoie să fii în față.

— Glumești? aproape am mârâit la el.

— Sună-l pe Colton.

L-am urât pe Colton în clipa aia.

— O să mă gândesc.

Am închis telefonul înainte să mai spună ceva și să mă țină de vorbă.

— Deci... Am zis când am urcat înapoi, însă Blair m-a întrerupt.

— E totul în regulă?

Îmi venea să ridic din umeri.

— S-ar putea să plec în weekend.

Părea profund deznădăjduită și pe lângă faptul că îl uram pe Colton, m-am urât și pe mine.

— Și te întorci?

— Da. Acum ia și vezi dacă o mai poți porni măcar de pe loc.

Și-a ațintit privirea asupra drumului și a pornit.

— Îți zic eu când să te oprești. E cazul să mă țin de ceva? Să-mi pun centura?

S-a rotit spre mine, scoțând limba.

— Concentrează-te la drum, iubito.

— Aiden, ce faci când ești plecat?

Scanned by CamScanner

Mi s-a încordat fiecare mușchi din corp. Blair începea să îmi pună întrebările din seria celor la care nu eram dispus să răspund, dar partea irațională din mine a optat pentru un moment de o sinceritate brută.

— Îmi tot pun libertatea în pericol, am răspuns sec.

Blair a frânat atât de brusc că aproape am ajuns cu fruntea în bord.

Apoi a început să râdă isteric. Nu s-a oprit pentru câteva minute bune, minute în care m-am uitat la ea, încercând să îi înțeleg reacția.

— Oh, Doamne! Pentru o secundă am crezut că vorbești serios.

Blair era... Blair. Nu recunoștea adevărul nici măcar atunci când i-l spuneam.

— Sunt al naibii de amuzant, am rânjit. Acum fii atentă, Blair. O să te învăț să faci drifturi.

— Ce?

Dacă mai continuam în ritmul ăla, până la sfârșitul zilei, m-ar fi omorât.

— Nu chiar azi, am spus ca să o liniștesc. Azi îți explic teoretic, măcar să îți amintești cum se conduce o mașină. Mai mergi puțin înainte.

— Ești nebun? Eu abia dacă pot să pornesc de pe loc. Vrei să mă omori?

— E ca mersul pe bicicletă. În plus, sunt și eu aici, Blair. Și chiar țin la viața mea.

— Și dacă îți lovesc mașina? a întrebat panicată în timp ce își frământa degetele.

— N-o s-o lovești, Blair.

Până nu a plecat de pe loc din nou, mult prea brusc, nu m-am gândit serios că ar fi putut să îmi lovească mașina. M-am răzgândit foarte repede.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 16

Blair

Direcția, Blair. Viteza întâia, nu știu câte turații, rotește volanul la maxim, dă drumul brusc la ambreiaj, corectează... ceva. Când simți rotație în spatele mașinii... fii ceva și... direcția.

Habar nu aveam despre ce a vorbit Aiden în ultimele câteva minute. Direcția avea ceva de-a face cu volanul, eram sigură de asta. Cum avea el impresia că puteam să controlez mașina, când eu nu eram nici măcar în stare să îmi controlez bătăile inimii în preajma lui? Sângele îmi vâjâia în urechi, palmele îmi erau transpirate și eram aproape panicată.

Am așteptat. Și am tot așteptat, cu fruntea lipită de volan și ochii închiși. Mă rugam ca Aiden să nu își prețuiască mașina la fel de tare ca și Arden, pentru că eu tocmai reușisem să rașchetez parapetul cu spatele. Încă auzeam scrâșnitul în urechi și sunetul a ceva spart, dar nu aveam curaj să deschid ochii și să îl privesc.

În mașină s-a lăsat o liniște totală. Dacă Aiden nu avea de gând să mă omoare, sigur asta plănuia acum. Probabil punea la cale un plan care să îl ajute să mă omoare, să mă tranșeze și să scape de cadavrul meu.

N-ar fi trebuit niciodată să mă urc la volan. Nu conta că l-am avertizat în legătură cu lipsa abilităților mele de a conduce. Tocmai îi izbisem mașina, doar că nu avea nicio legătură cu modul în care conduceam. Mi-am amintit de modul în care am stat deasupra lui, pe același scaun pe care stăteam în acum. O mulțime de imagini s-au dezlănțuit în mintea mea și am simțit furnicături pe buze când mi-am amintit de modul în care buzele lui Aiden le devorau pe ale mele. Era vina lui, nu a mea.

Scanned by CamScanner

— Măcar ia-o din mijlocul drumului.

Vocea lui calmă a spart tăcerea. Era cumva calmul dinaintea furtunii? Mi-am dezlipit fruntea de volan și am încercat să pornesc mașina, dar picioarele îmi tremurau în ultimul hal. N-am fost în stare nici măcar să învârt cheia în contact. Nu știu dacă tremuram din cauză că i-am izbit mașina sau din cauză ca el nu reacționa în niciun fel.

— Aiden? am șoptit cu privirea ațintită asupra parbrizului.

Încă nu aveam curaj să îl privesc. În cele din urmă, Aiden a reacționat. A început să râdă. Mi-am rotit privirea derutată spre el, încercând să înțeleg ce se întâmpla.

Aiden pur și simplu râdea. Nu era momentul să mă zgâiesc la gropițele din obrajii săi sau să mă las derutată de râsul lui, dar nu puteam împiedica niciunul din lucrurile astea.

Voiam să spun că îmi părea rău și că nu o făcusem intenționat, dar probabil știa și el asta, iar cuvintele oricum refuzau să se facă auzite. Avea fruntea sprijinită în palmă și continua să râdă.

— Te-ai lovit? m-a întrebat după ce a reușit să își stăpânească râsul, aparent printr-un efort supraomenesc.

— Poftim?

Vocea mi-a sunat gâjâită, iar inima îmi bubuia în piept, dar nu știu dacă din cauza faptului că încă eram speriată sau din cauza lui Aiden, care, în loc să țipe, îmi arunca o privire îngrijorată.

— Te-am întrebat dacă te-ai lovit, mi-a repetat. Ești bine?

Am încuviințat, trăgând scaunul în spate. Am vrut să îmi desfac centura, însă degetele continuau să îmi tremure. Aiden s-a apropiat de mine, desfăcând-o cu o singură mișcare. Normal că el nu tremura. Era mult prea preocupat să râdă, dintr-un motiv pe care nu îl înțelegeam.

Măcar portiera am reușit să o deschid singură. Eram undeva la ieșirea din oraș, pe un drum lăturalnic, plin de curbe și slab luminat. Am strâns geaca în jurul meu, apoi m-am sprijinit de mașină. Nu îndrăzneam să mă duc în spatele ei ca să arunc o privire la daunele pe care le-am provocat. Poate i se luase toată vopseaua. Poate îi căzuse vreo bară sau ceva. Poate, poate.

Aiden m-a lăsat două minute singură, apoi a coborât din mașină. Era mult mai curajos decât mine. A înconjurat mașina, oprindu-se în spatele ei. Tot ce auzeam era liniștea. Nici măcar

Scanned by CamScanner

nu mai rădea, iar ăsta nu era un lucru bun, nu? Nu răbufnea, dar nici nu râdea. Nici măcar nu îl mai auzeam. Inima mi s-a făcut cât un purice în așteptarea reacției care nu mai venea.

— Nu-i grav, vocea lui a spart tăcerea. E cam șifonată și mi-ai spart stopurile.

Am înghițit în sec. Obrajii îmi luau foc din cauza stânjenelii. Și când urma să îmi primesc dojeneala?

— Iubito, mai știi să vorbești, nu?

S-a oprit în fața mea. Am evitat să ridic privirea, preferând să îi privesc bocancii. Mi-a prins bărbia între degete, ridicându-mi fața și obligându-mă să îl privesc.

— Nu cred.

Am încercat să zâmbesc, dar nu mi-a ieșit. Îmi trasa conturul buzelor cu degetul mare și mă străduiam să nu dau atenție faptului că simțeam atingerea lui în fiecare nerv din corp, pornind din buze, până în vârful picioarelor.

— Sigur nu te-ai lovit? m-a întrebat din nou, fără să își îndepărteze degetele.

— Nu. Ți-am zis că nu o să pot face cerculețe, sau ce naiba ai vrut tu să mă înveți.

Aiden mi-a oferit un zâmbet discret, arcuindu-și un singur colț al buzelor. În loc să se liniștească, bătăile inimii mele se întețeau și auzeam bubuiturile în urechi. I-am răspuns la zâmbet, apoi am închis ochii. Dacă aș fi avut unde să mă dau înapoi, aș fi făcut-o. Aiden făcea exact genul de gest care intra în contradicție cu tot ce îmi spusese cu o zi în urmă și care doar mă deruta și mai tare.

Mă temeam să îi atrag atenția. Nu știu ce m-a apucat de i-am spus toate acele lucruri, dar după ce l-am auzit spunând că nu avea de gând să mai spună genul de lucruri care m-ar fi derutat, o parte din mine s-a panicat. O parte din mine s-a speriat că Aiden urma să se îndepărteze de mine. Mă temeam că, de fapt, eu eram cea care îl îndepărta, pentru că el nu s-a comportat deloc ciudat zilele alea. Asta dacă nu puneam la socoteală faptul că a intrat peste mine în baie și mi-a sugerat că voia să se culce cu mine.

Și, desigur, exceptând momentele de genul celor ca cel de acum, în care eram incredibil de aproape unul de celălalt, iar eu îmi doream să mă agăț de el și să îl sărut. Dar eram prieteni,

Scanned by CamScanner

așa că mi-am adunat curajul necesar și am deschis ochii. Aiden și-a retras mâna atunci când privirile ni s-au întâlnit. Își dădea și el seama ce făcea cu mine.

— Dacă vrei, pot să îți plătesc...

Reparația.

Asta aveam de gând să spun dacă el n-ar fi început să râdă din nou, făcându-mă să uit toate cuvintele pe care le știam. Cum puteam fi prietenă cu el când nici măcar nu-mi puteam controla reacțiile în preajma lui? Ar fi trebuit, dar nu puteam.

— Te-am întrebat dacă ar fi trebuit să îmi pun centura. Poate ar trebui să citești prospectul de la antibiotic, Blair. Poate nu e indicat să conduci.

— Nu mai râde, am zis îmbufnată. E numai vina ta!

— Gata, și-a ridicat mâinile, bătând în retragere.

L-aș fi crezut dacă buzele nu i s-ar fi unit într-o linie subțire, semn că își stăpânea cu greu zâmbetul.

— Ce-i așa amuzant, Aiden? Eu tocmai am șters parapetul cu mașina ta, iar tot ce faci e să râzi!

— Și ce ai vrea să fac?

Și-a ridicat sprâncenele.

— Să fii nervos?

De ce a sunat mai mult ca o întrebare?

— De ce-aș fi nervos? m-a întrebat încruntat. E o mașină, Blair. În plus, sunt sigur că asta nu e ultima dată când o s-o lovești, așa că, de ce ești atât de agitată?

— Nu e ultima oară? Normal că e ultima oară!

Vocea mi-a urcat cu o octavă.

— Ba nu e. Ți-am promis că te învăț să faci drifturi și n-o să mă las până când n-o să reușești.

— O să îmbătrânești până când o să întâmple asta. Am început să gesticulez cu mâinile. Serios, Aiden. Du-te trăiește-ți zilele într-un mod mai amuzant, pentru că o să îmbătrânești și eu tot n-o să reușesc să fac asta.

— N-ai deloc încredere în tine.

Am ridicat din umeri. Avea dreptate, dar nu voiam să recunosc asta în fața lui. Nu aveam încredere în mine că puteam să conduc din nou. Nu aveam încredere în mine în legătură cu multe lucruri.

Scanned by CamScanner

— Nu face asta, și-a schimbat tonul complet.

— Ce să nu fac?

— Nu ridica din umeri!

M-am lipit cu palmele de mașină. Aiden folosea un ton complet diferit. Unul rece, pe care l-am recunoscut cu greu. S-a dat un pas în spate, trecându-și mâna prin păr. Asta era gestul pe care îl făcea atunci când îl deranja ceva. Echivala cu ridicatul meu din umeri.

— N-am făcut... nimic.

Doamne, ce mincinoasă eram!

Și-a scos pachetul de țigări din buzunar cu o mișcare lentă, apoi și-a aprins una. A avut grijă să nu sufle fumul în direcția mea, deși mă cam obișnuisem cu asta. Și mă deranja. Mă deranja, pentru că eu uram mirosul fumului de țigară, iar din cauza lui mă obișnuisem cu el și chiar începuse să îmi placă.

— Iar mă lași pe dinafară.

Mi s-a oprit respirația. Palmele au început să îmi transpire și alunecau în jos pe portieră. Îl lăsam pe dinafară? Despre ce vorbea? Și de ce era atât de... Ei bine, cu siguranță nu era nervos. Îl văzusem nervos o singură dată, în preajma lui Abigail. Și cu siguranță expresia pe care o avea în fața mea nu se putea compara cu cea pe care am văzut-o în acea zi. Aiden părea mai degrabă frustrat. Îi simțeam privirea safirie fixată asupra mea, dar mi-am mai luat un răgaz de aproape două minute ca să îmi dau seama ce s-a întâmplat. Dacă repetam din nou că nu făcusem nimic, am fi știut amândoi că mințeam. Dacă i-aș fi spus adevărul, aș mai fi făcut un pas în direcția lui și, după discuția din dimineața trecută, aveam impresia că Aiden tocmai asta încerca să evite. Încerca să mă țină la distanță de el, iar eu mă tot apropiam de el, ca o idioată ce eram.

— Hai să mergem, l-am rugat aproape șoptind cuvintele.

Oare Aiden asculta vreodată ce îi spuneam eu? Orice îl rugam, făcea exact contrariul. M-a lăsat să cred că m-a ascultat, pentru că am urcat amândoi în mașină, iar el a pornit motorul. Nu a durat prea mult până când a tras pe dreapta.

Îmi venea să o iau la fugă, dar asta nu era o senzație care îmi era străină în preajma lui. Îmi doream să fac asta doar pentru că nu înțelegeam ce voia de la mine. Nici el nu părea să știe ce voia

Scanned by CamScanner

de la mine, chiar dacă se străduia mereu să afișeze siguranța aia impenetrabilă.

— Iubito, a șoptit pe un ton stins.

Nu era bine. Aiden îmi spunea așa în două cazuri: ori urma să își bată joc de mine cu una din replicile lui, care îmi făcea toată furia să se acumuleze într-un singur loc și mă făcea să vreau să îl lovesc, ori urma să îmi spună ceva serios. Ceva la care nu aș fi putut să îi dau un răspuns evaziv. Asta dacă nu voiam să îl scot din sărite și mai tare.

Puteam să mă mint cât voiam, dar eram îndrăgostită de el. Eram îndrăgostită de un nenorocit de vulcan activ, care, deși se străduia să nu erupă atâta timp cât eram prin preajma lui, știam că lava continua să clocotească. Eram înspăimântată. Mă speriau sentimentele pe care le aveam pentru el. Erau momente în care Aiden era de un calm terifiant. Momente în care Aiden lăsa de la el. Chiar dacă acele momente erau destul de rare, existau. Însă în majoritatea timpului, Aiden îmi dădea impresia că fierbea la foc mocnit.

Aiden nu simțea absolut nimic pentru mine.

Eram sigură de asta.

Dar dacă era capabil să iubească, iar cineva ar fi reușit într-o bună zi să scoată la iveală dragostea aia pe care probabil o ascundea pe undeva, persoana aia ar fi trebuit să înțeleagă un lucru: Aiden ar fi iubit-o, dar ar fi luptat împotriva ei în același timp.

Iar unei persoane ca mine, care s-a îndrăgostit de el fără ca măcar să își dea seama, nu aveam niciun sfat să îi dau.

Uneori, iubindu-l pe Aiden, mă simțeam de parcă eram îndrăgostită de un uragan. Unul din calea căruia ar fi fost înțelept să fug.

— Crezi că ar fi atât de greu să vorbești în loc să ridici din umeri?

Am ridicat din umeri. M-a fulgerat cu privirea, dându-mi impresia că era pe cale să dezlănțuie o furtună.

— Chiar mă străduiesc aici, să știi, a adăugat pe un ton înspăimântător de calm.

— Știu.

— Eu nu pot face asta, Blair.

— Ce anume?

Scanned by CamScanner

— Nu pot sta în preajma ta ca să privesc cum într-o secundă ești o persoană, apoi în următoarea te transformi în cu totul și cu totul altcineva. Poate că nici măcar nu are logică ce zic eu aici, dar chiar nu pot să fac asta, a continuat, sprijinindu-și mâinile de volan. Știu că sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu despre tine și că sunt și o mulțime de lucruri pe care tu nu le știi despre mine. Și nici măcar n-am pretenția ca până mâine să îmi spui totul despre tine, dar dacă o să continui să ridici din umeri... eu nu pot face asta.

Am deschis gura ca să zic ceva, dar m-am răzgândit. Era cel mai lung discurs pe care l-am auzit de la el până atunci. Nu aveam dreptul să îl opresc. Eu am răbufnit cu o zi în urmă, iar el m-a ascultat, deși era evident că nici măcar nu eram coerentă.

Dar cum rămânea cu lucrurile pe care eu nu le știam despre el? *Și nici măcar n-am pretenția ca până mâine să îmi spui totul despre tine.* Despre mine. Dar despre el? Aveam măcar să aflu vreodată ceva despre el? Nu care erau cărțile sau filmele lui preferate. Mă interesa și asta, dar îmi doream să aflu lucruri care îl deranjau. De exemplu, de ce nu a mai dat admiterea la Conservator din nou și s-a apucat de informatică? Cred că el nici măcar nu știa că eu am aflat despre Conservator de la Arden. Voiam să aflu o mulțime de lucruri despre care Aiden nu ar fi vrut să vorbească.

— Doar că, a tras aer în piept, strângând volanul între degete, apoi s-a oprit pentru o perioadă. Mai știi când te-am întrebat dacă erai fata din toaletă sau tipa populară? Am încuviințat. Nu o lua personal, iubito, dar nu-mi place niciuna dintre ele.

Am clipit nedumerită. Știam că nu simțea nimic pentru mine, dar era nevoie să mi-o trântească în față? Putea la fel de bine să spună ceva de genul: *Blair, stai departe de mine, pentru că nu te plac.* Parcă ar fi sunat mai blând.

Aiden și blândețea. Ha!

Am scrâșnit din dinți, neștiind cum să reacționez.

— Bine.

Eram rănită. Nici măcar nu mai știu ce simțeam, dar îmi venea să plâng.

— La naiba, Blair! M-ai înțeles total pe dos!

— Poftim?

Acum mă uitam și mai nedumerită la el.

Scanned by CamScanner

Vrei te rog să mă asculți până la capăt înainte să te enervezi pe mine? Pentru că asta e pe cale să se întâmple.

Îmi venea să îi dau cu ceva în cap de fiecare dată când îmi ghicea starea de spirit. M-am îmbufnat involuntar.

— Habar n-am care este explicația pentru comportamentul tău schimbător, dar ridicatul ăsta din umeri mă omoară. Nici nu cred că îți dai seama că ai momente în care pur și simplu ești... tu, a zis hotărât, de parcă asta explica totul.

Și chiar explica totul, chiar dacă suna ciudat. Știam despre ce vorbea Aiden. Vorbea despre adevărata eu, cea care trecea prin zece stări diferite în mai puțin de un minut. Ceea ce nu își dădea seama era că, de fapt, a reușit din nou să atingă o coardă sensibilă. Acea Blair nu apărea decât în preajma lui. Făcea ceva și îmi anihila celelalte două personalități, scoțând la iveală persoana pe care mă străduiam de atâta timp să o ascund.

— Habar n-am despre ce vorbești, am mințit cu nerușinare.

Și-a lăsat capul pe spate, fără să mai spună altceva. Probabil știa că mințeam de înghețau apele, dar cum ar fi trebuit să îi explic că el era cel care scotea la iveală partea aia din mine?

— Când o să vină ziua în care te hotărăști că e timpul să nu te mai ascunzi și o să vrei să vorbești cu mine – a făcut o pauză, oftând – nu știu, despre Jethro, despre părinții tăi, despre orice, să știi că o să fiu aici, chiar dacă o să îmbătrânesc până atunci.

A pronunțat fiecare cuvânt pe un ton rece care mi-a provocat fiori pe șira spinării. Cum se făcea că eu eram cea care îl îndepărta de mine? Aiden s-a hotărât în cele din urmă să o ia din loc.

Îmi venea să țip la el. Cu o zi înainte susținea sus și tare că noi doi eram prieteni și că eu aveam nevoie de un tip drăguț – orice însemna asta – iar acum îmi spunea că îl omora ridicatul meu din umeri? Îl omora ca pe un prieten?

Doamne, ce mă enerva!

Și îmi făcea promisiuni care nu-și găseau locul, pentru că eu nu vorbeam cu prietenii mei despre Jethro sau despre lucruri care îmi influențau viața. Eu nu sunt așa. Prefer să îmi rezolv singură problemele.

— Mă duci la cămin?

Intram deja în oraș. Mi-am menținut privirea pe geam, ca să o evit pe a lui.

Scanned by CamScanner

— Nu, mi-a răspuns pe un ton ferm.

Îmi venea să ridic din nou din umeri, dar m-am abținut. Probabil chiar l-aș fi făcut să erupă.

— Ți-e foame?

— Nu, am răspuns ofticată, deși îmi era puțin foame.

— Ești sigură?

— Normal că sunt sigură. Aș ști dacă mi-ar fi foame, nu crezi?

— Dacă spui tu. Vrei cafea?

Doamne, cât tânjeam după o cafea!

— Nu, mulțumesc, i-am spus când a oprit în fața unei cafenele.

A pus pe avarii și a coborât din mașină. Mi-am lăsat capul pe spate, închizând ochii. De când îl cunoscusem pe Aiden, trăiam într-o confuzie totală.

Eram prieteni?

Eram îndrăgostită de el.

Muream să beau o cafea, dar nu i-aș fi zis nici moartă asta. Nu după toată tensiunea care s-a acumulat între noi și pe care o simțeam plutind în aer. Starea de nervi mi-a crescut când l-am văzut ieșind din cafenea cu două pahare în mâini și un zâmbet de cunoscător întipărit pe față. Am rămas cu privirea ațintită pe geam, însă nu m-am putut abține să nu îl privesc cu coada ochiului. De parcă știa că mă uitam la el, zâmbetul i s-a lărgit.

— Cafea? m-a întrebat după ce a urcat în mașină.

Am clătinat din cap. Nu a mai insistat, ci doar a așezat paharul în suport.

— E neagră.

Eram dispusă să iau o gură și dacă n-ar fi fost așa cum îmi plăcea mie.

— De unde știi cum îmi beau eu cafeaua?

— Ăă... nu știu. Poate pentru că mi-ai furat-o în fiecare dimineață și nu te-am auzit plângându-te sau adăugând ceva în ea?

Haide, Blair! Nu-i mare lucru dacă îți bei cafeaua ca el.

Nu era mare lucru. Poate ăsta era singurul lucru pe care îl aveam în comun cu Aiden. Îmi venea să îmi astup nările, ca să împiedic mirosul de cafea să mai ajungă până la mine.

Scanned by CamScanner

De ce nu mă duci la cămin?

Mi-am întors privirea spre el. Acum el era cel care evita să se uite la mine. Dintr-odată, drumul necesita toată atenția lui.

Pentru că abia de mâine o să repare centrala?

— De unde știi asta?

— Ți-a spus Em acum două zile, cred.

Eram stânjenită. Aparent, el a fost mai concentrat la vorbele colegei mele, decât mine. Ce spunea asta despre mine, dacă nu faptul că nu puteam să mă concentrez la altcineva atâta timp cât el era prin preajmă?

— Atunci o să plec mâine, am spus cu un nod în gât.

N-ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu el, dar era prea târziu.

Nu te panica, mi-am zis. *Lucrurile o să revină la normalitate, iar de mâine te întorci în cămin.*

Mhm, s-a auzit o altă voce în mintea mea care suna mai mult ca Aiden decât ca mine.

— Eu mâine plec.

Cuvintele m-au luat pe nepregătite. M-am rotit instantaneu spre el. Așteptam o explicație pe care nu era obligat să mi-o dea.

— Când te întorci?

Încercam să nu par afectată că urma să plece cine știe unde. Din nou.

— Nu știu exact.

Sau nu voia să îmi spună, pentru că era nervos pe mine. Am petrecut tot restul drumului în tăcere. Eram frustrată că nici măcar nu îmi dădeam seama dacă era supărat pe mine sau nu. Nu schița niciun gest și m-am întrebat cum reușea să facă asta. După ce a parcat, am coborât prima din mașină, luând și cafeaua cu mine. Am încetinit pasul ca să îl las pe el să meargă în fața mea, apoi am dus paharul de cafea la buze și am luat o gură cât să-mi potolească toată pofta aia.

— E bună cafeaua? m-a întrebat fără să se întoarcă spre mine.

Era bună, dar era și înecăcioasă. M-am înecat instantaneu și am început să tușesc, înjurându-l pe Aiden în gând.

— Ești bine?

Din doi pași, a fost în fața mea. Cum putea să afișeze o expresie amuzată și îngrijorată în același timp?

Scanned by CamScanner

— Mă simt minunat, i-am spus după ce m-am oprit din tușit, trecând furioasă pe lângă el.

Degeaba mă grăbeam. Nu aveam cheie și tot eram nevoită să îl aștept.

— Ai căzut pe scări? Mi-am dat ochii peste cap și am bombănit nervoasă.

— Ce-i, iubito? Nu-i așa că patul meu e singurul loc în care vrei să fii acum?

— Cred că o să dorm pe jos.

Aiden a descuiat ușa cu încetinitorul. Am pufăit pe nări, dar nu părea să îl deranjeze starea mea irascibilă.

— Asta înseamnă că îmi primesc patul înapoi?

— Nu te-a obligat nimeni să dormi pe canapea.

Ar fi trebuit să ridic din umeri. De data asta, chiar ar fi trebuit să ridic din umeri. Aiden și-a arcuit o sprânceană. Părea că se gândea la ceva, dar nu aveam nici cea mai mică idee la ce.

— Aiden, plecă de aici, m-a imitat. Aiden, o să iei gripă! Aiden, tu chiar vrei să răcești?

Am luat de pe canapea prima pernă care mi-a căzut în mâini și am aruncat-o spre el, fără să iau în considerare faptul că Aiden ținea paharul cu cafea în mână. Am privit consecințele deciziei mele cu ochi mari, îngrijorați.

Și-a îndreptat privirea spre paharul de la picioarele sale, din care încă se mai scurgea cafea. Mi-am acoperit gura cu mâna, străduindu-mă să nu râd. Mă simțeam ca într-o misiune cu titlul *hai să văd dacă pot să-l fac pe Aiden să-și iasă din fire.*

Iar el... ei bine, era la polul opus. Probabil misiunea lui se chema ceva de genul: *în cazul în care Blair te scoate din minți, nu reacționa.*

Poate și-a propus să nu reacționeze într-un mod în care să mă sperie, dar Aiden tot a reacționat. A făcut un pas peste paharul de pe parchet, ridicându-și privirea spre mine.

Oh, nu! Nu iar nenorocita aia de privire care mă dă peste cap.

Am clipit o dată. De două ori. Înainte să o fac a treia oară, m-am trezit pe canapea, cu Aiden deasupra mea. Toate fibrele din corp au început să țipe la mine, încercând să mă convingă de ce nu era o idee chiar atât de bună să îi înfrunt privirea. În primul rând, deveneam fluidă sub el, chiar dacă trupul lui

Scanned by CamScanner

nici măcar nu se atingea de al meu. În al doilea rând, pentru că eram... prieteni?

Gura mi-a devenit la fel de uscată precum un deșert. Mi-am plimbat ochii pe chipul lui, încercând să îi memorez fiecare curbură a feței. Zâmbetul vag din colțul drept al buzelor. Buzele pline. Forma sprâncenelor.

Ce era în neregulă cu mine? Chiar îmi doream să îmi imprim imaginea lui Aiden pe retină?

— Iubito, nu te mai uita așa la mine, mi-a șoptit pe un ton chinuit.

Nu l-am întrebat la ce se referea. Nu aveam nevoie de confirmarea lui ca să știu cum mă uitam la el.

De parcă eram îndrăgostită de el.

— De ce? am întrebat în schimb. Pentru că am nevoie de un tip drăguț?

— Mhm.

Mi-am dat ochii peste cap, inspirând adânc. Aiden mirosea a parfum și cafea. Avea tricoul ud. Pe deasupra, mai și mormăia.

— Nu știu ce vrea asta să însemne, Aiden, dar cred că automat presupune că tu ai nevoie de o tipă - am făcut o pauză, încercând să îmi pun gândurile în cuvinte - nu știu. Rea?

A început să râdă, micșorând distanța dintre noi, sprijinindu-și greutatea în mâini. Habar nu aveam când am ajuns, sau cum am ajuns în poziția aia. Aveam și picioarele depărtate, iar el plutea deasupra mea.

— Taci din gură.

Am deschis gura ca să spun ceva. În clipa următoare, buzele lui erau peste ale mele. Și le-a mișcat dulce, blând și mult prea repede, apoi mi-a prins buza de jos între dinți. Am simțit că mă topesc când i-am simțit limba trasând conturul buzei.

— Doar ca să știi, ăsta n-a fost un sărut.

L-am privit încruntată. Speram să mă vadă, pentru că încă mai avea buzele lipite de ale mele și aveam impresia că și privirea îi era îndreptată în acea direcție.

— Serios?

— Da. Pentru că tu ai nevoie de un tip drăguț, iar noi suntem prieteni.

Scanned by CamScanner

Am pufnit. Nu îmi dădea seama ce fel de joc a început Aiden, dar eram dispusă să intru în el, oricât de periculos s-ar fi dovedit a fi pentru mine.

— Și nici ăsta nu e un sărut, mi-a zis înainte să își apese buzele din nou peste ale mele.

Aiden putea să îmi spună ce voia el în secundele alea. Nu mă puteam gândi decât la gura lui, la gustul de tutun combinat cu mentă și cafea. Mă gândeam doar la modul în care mă săruta. La polul total opus față de ultimul nostru sărut care s-a sfârșit cam dezastruos. Buzele lui se mișcau blând peste ale mele și nicio altă parte a corpurilor noastre nu se atingea. Îi simțeam căldura brațelor în apropierea feței mele. Mă săruta atât de meticulos încât m-am pierdut după prima secundă, iar când limba lui a atins-o pe a mea, am simțit un uragan de senzații în întregul corp. Nu știam de unde a pornit și unde avea de gând să se oprească. Aiden a adâncit sărutul, fără să se grăbească.

Nu, nu era un sărut, pentru că noi eram prieteni, iar eu aveam nevoie de un tip drăguț. Mi-am agățat mâinile de brațele lui și mi-am ridicat capul, arcuind gâtul. Aiden a rămas nemișcat, ceea ce doar a făcut ca limba lui să se piardă și mai adânc în gura mea. Mi-am strecurat o mână în părul lui, trăgându-l spre mine. Oricum distrusesem deja orice grad de apropiere dintre noi. Ne-am oprit brusc, dar nu știu dacă eu am încetat sărutul sau Aiden. Cu toate astea, încă aveam buzele lipite unele de altele.

Eram pregătită să îmi deschid ochii, dar l-am simțit mușcându-mi buza de jos. Aiden nu terminase cu *ăsta nu e un sărut*. Pieptul mi se ridica în sus și în jos extrem de repede. El nu avea cum să scape din vedere lucrul ăsta. Am gemut involuntar. Când mi-am deschis ochii, am întâlnit albastrul ăla în care mă înecam de fiecare dată. Cer. Gheață. Safire. O mulțime de nuanțe de albastru care se îmbinau ca să formeze privirea lui atât de frumoasă. Și albastrul acelei sclipiri pe care nu o înțelegeam.

Se uita la mine adânc, pătrunzător. Nu și-a ferit privirea nici măcar o clipă. Cu fiecare secundă care trecea, începeam să mă topesc din ce în ce mai tare.

— Nici ăla n-a fost un sărut?

— Nu, iubito. N-a fost.

Poate i-aș fi dat dreptate în cele din urmă. Eram dispusă să redefinesc ce însemna un sărut pentru mine.

Scanned by CamScanner

— Nu joci cinstit, i-am spus când i-am simțit vârful degetelor mângâindu-mi gâtul.

— Ba da, iubito. Joc necinstit, într-un mod cinstit.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Cum vine asta?

— Aș fi jucat necinstit dacă doar te-aș fi sărutat. Asta n-ar fi fost corect. Dar ți-am zis că ăla n-a fost un sărut, așa că joc, de fapt, cinstit.

— Alea, i-am atras atenția. Au fost mai multe.

— N-au fost, iubito. Nu te-am sărutat.

— Logica ta e logică într-un sens ilogic? Pentru că m-ai pierdut. Sau ilogică într-un sens logic?

Aiden a râs, apoi și-a îngropat nasul în scobitura gâtului meu.

— Are logică ce zic eu aici, dar îți scapă ție din vedere.

— Probabil. Cred că am logica oamenilor normali. Știi că ești pătat cu cafea, nu-i așa?

Am chicotit, coborând cu privirea spre tricoul lui care era parțial acoperit de geacă. Într-o clipă Aiden avea hainele pe el, ca în următoarea să revină asupra mea doar cu blugii pe el. Mi-am înfipt degetele în canapea. Voiam să îl ating, dar nu puteam. Și așa eram pierdută, dacă îi mai simțeam și pielea fierbinte, m-aș fi rătăcit cu totul. Am clipit rar și încet. Aiden a scos un mârâit jos când mi-am umezit buzele cu limba, dar nu mă puteam concentra la el. De fapt, mă concentram asupra lui, dar nu asupra a ceva mai inofensiv. Cum ar fi fost ochii, sau buzele, sau... eu mă zgâiam la abdomenul său. Mi-am ridicat privirea, simțindu-mă năucită și înfierbântată. M-am înșelat. Nimic la Aiden nu era inofensiv.

— O să mă duc să...

— Faci un duș? mi-a sugerat.

Am încuviințat. Habar n-aveam ce aș fi spus, sau dacă aș fi spus ceva. Aiden s-a ridicat și mi-a întins mâna, zâmbind arogant.

— Într-o bună zi o să-ți șterg zâmbetul ăla de pe față, i-am spus în timp ce îmi dădeam geaca jos și mă îndreptam spre baie.

— Iubito, de ce ai vrea să îl ștergi, când tu ești cea care l-a pus acolo?

Respiră. Își bate joc de tine. Respiră.

— Din cauza asta nu cred că noi doi suntem prieteni, aproape m-am răstit la el.

Scanned by CamScanner

— Nu putem fi *doar* prieteni, a accentuat el.

M-am rotit spre el, privindu-l necruțător.

— Să-ți iei logica aia și să ți-o bagi undeva!

— Pentru tine fac orice.

Zâmbetul lui copilăros era mai toxic decât cel arogant. Am pufnit nervoasă și m-am dus în baie, mișcându-mă cu viteza pe care mi-o permiteau picioarele mele gelatinoase. Încet.

Am făcut un duș scurt, amintindu-mi de faptul că Aiden avea nevoie de unul mai tare decât aveam eu. Nu el a aruncat cu cafea pe mine. Chiar trebuia să încetez să mai fac asta. Când am ieșit din duș, Aiden nu era nicăieri. Probabil ieșise să își ia țigări. Le pierdea constant. Pe parchet nu mai era nici urmă de cafea și m-am simțit vinovată. Eu eram cea care ar fi trebuit să curețe.

Un zâmbet cât casa și-a făcut apariția când am văzut unul dintre tricourile lui Aiden împachetate pe pat. Am luat pantalonii scurți din puținele haine pe care le aveam la mine, mi-am descâlcit părul, apoi mi-am strecurat brațele în tricoul lui.

Am mai stat trează vreun sfert de oră, însă Aiden nu s-a întors. M-am trezit ceva mai încolo, speriată de mișcarea de la mine din pat.

— Aiden? am șoptit somnoroasă.

— Ia și dormi iubito.

Pleoapele îmi cădeau grele. Aiden s-a strecurat în așternuturi și i-am simțit trupul fierbinte lipit de spatele meu.

— Nu ești gol, nu? am mormăit aproape indescifrabil.

— Nu. Și chiar dacă aș fi, nu te-ar deranja așa de tare cum crezi tu.

Îmi era prea somn ca să mă iau de el. Mi-am amintit de faptul că urma să plece a doua zi, iar eu urma să mă întorc la cămin. M-am cuibărit în el, ăsta fiind singurul lucru pe care mi-l doream. Dacă avea de gând să își bată joc de mine a doua zi din cauza asta, aveam de gând să dau vina pe faptul că eram somnoroasă.

Și-a trecut un braț pe deasupra mea, strecurându-și palma pe sub tricou și lipind-o de abdomenul meu. Locul în care mă atingea mă ardea și toți mușchii din corp îmi erau încordați.

— Relaxează-te, Blair. E doar o noapte.

— Aiden...

Scanned by CamScanner

M-am forțat să mai rămân trează câteva clipe, oricât de ademenitoare erau brațele lui. Trebuia să o știe, pentru că mă întrebase mai devreme, iar eu nu fusesem în stare să îi răspund.

— Am încredere în tine.

Ultimul lucru pe care l-am simțit înainte să adorm au fost buzele lui, sărutându-mi părul.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 17

Blair

Știam că Jethro n-ar fi fost de acord. N-ar fi fost de acord cu Aiden, dar, oricât de teribil sună asta, Jethro nu mai era acolo ca să îmi cântărească fiecare decizie pe care o luam. Eram doar eu și atât. Eram eu. Eram în brațele lui Aiden pe care le simțeam încolăcite în jurul meu, iar totul era amplificat de un milion de ori. Nu știam dacă să mă bucur că avea un tricou pe el sau să fiu dezamăgită că nu puteam să mai petrec alte câteva minute încercând să pun cap la cap toate tatuajele lui. Ultima dată am reușit să deslușesc niște note muzicale, dar nu eram sigură. Note muzicale. Am oftat, aducându-mi aminte de faptul că i-am cumpărat un cadou de ziua lui, pe care nu am apucat să i-l dau. Ori o țineam într-un fel de ceartă pasiv-agresivă, ori *nu* ne sărutam și uitam de cutia de la mine din haină de fiecare dată.

Oricât de incapabilă eram să îi rezist, trebuia să o fac. Aiden era capabil să scoată secretele din mine la iveală, tocmai pentru că era atât de familiar cu ele. La fel de familiar cum ești cu un bun prieten. Doar că nu puteam să fiu eu cea care scotea tot la iveală, dându-i secretele mele, fără să aflu nimic în schimb. Pur și simplu, nu puteam. Era una din puținele momente în care eram pe aceeași lungime de undă. Eram amândoi prea încăpățânați ca să acceptăm doar jumătăți. Voiam totul sau nimic, iar atâta timp cât Aiden opta pentru nimic, la fel aveam să o fac și eu.

Cum naiba m-am trezit atât de hotărâtă să îi rezist lui Aiden? Pentru că până în clipa aia mai aveam puțin și eram dispusă să-mi pun toate secretele la picioarele lui. Toate problemele care făceau parte din adevărata eu.

Scanned by CamScanner

Asta nu însemna că nu voiam să mai rămân în brațele lui, sau să *nu* mă sărute.

Nu. Asta însemna doar că îmi doream să știu cine era Abigail. Despre ce a vorbit atunci când l-a anunțat pe Aiden că voia ceva înapoi și că nu avea de gând să renunțe? De ce nu vorbea cu Arden? Cine era acel *el* despre care a pomenit Arden? Ce era între el și părinții lui? Și întrebarea cea mai sâcâitoare dintre toate: unde dispărea Aiden?

Stăteam pe o parte, cu un picior prins cumva între ale lui Aiden, care avea un braț trecut peste mijlocul meu, și cu unul trecut peste el. Cândva, în timpul somnului, mă răsucisem cu fața spre el. De fapt, aproape mă urcasem pe el. M-am foit, încercând să îmi scot piciorul dintre ale lui. Aiden a slăbit puțin strânsoarea din jurul meu, scoțând un sunet de protest, somnoros. Nu avea niciun rost să încerc să mă strecor de acolo, pentru că era clar că în cele din urmă l-aș fi trezit și pe el. Mi-am adâncit nasul în scobitura gâtului său, lăsându-mă învăluită în fierbințeala pielii sale. Era atât de greșit. Era greșit, tocmai pentru că se simțea atât de bine. Era greșit, pentru că mă simțeam de parcă ăla era locul meu și... ei bine, nu era.

Era greșit ca sunetul inimii lui să devină cântecul meu preferat.

Ritmul respirației sale s-a schimbat brusc. Începea să se trezească. Știam că fața lui care arăta atât de nevinovată când era în repaus, n-avea să mai rămână așa pentru mult timp. În cele din urmă și-ar fi arcuit o sprânceană sau ar fi zâmbit strengărește cu un colț al buzelor.

— Iubito, a mormăit după câteva secunde. Mă bucur că n-am dormit cu tine în restul nopților.

Frumos mod de a-ți începe dimineața, n-am ce spune!

Ce am făcut atât de grav? Nu am reușit să îmi scot din minte cuvintele lui întreaga noapte. *E doar o noapte*. Ce însemna asta? Atât primeam de la Aiden? O nenorocită de noapte în care să am parte de al doilea cel mai liniștit somn de când murise Jethro? De primul am avut parte în acea seară în care aproape am făcut un atac de panică, iar Aiden a rămas cu mine.

E doar o noapte.

Scanned by CamScanner

Asta era tot ce putea Aiden să-mi ofere și nici măcar nu era genul de noapte la care mă gândeam eu. Nu că m-aș fi gândit la...

Nu!

— Bine, am mormăit, încercând să îmi retrag din nou piciorul.

— Iar te-ai enervat înainte să mă asculți până la capăt, a zâmbit, dar nu și-a deschis ochii. Mă refeream la tine, iubito. Pentru binele tău, mă bucur că n-am dormit cu tine. În loc să dormi, te-ai fi uitat la mine.

— Am uitat cât ești de modest!

Și-a deschis ochii, îndreptându-i direct spre mine.

— Cum să uiți? Modestia e una din calitățile cu care mă mândresc cel mai mult.

— În ce Univers paralel e adevărată afirmația ta?

— Într-unul unde există o Blair care nu e pusă pe harță de dimineață, mi-a rânjit.

— Asta nu cred că se întâmplă, am spus după câteva secunde.

— Atunci înseamnă că nu există un Univers în care Aiden să fie modest.

— Tocmai ai vorbit despre tine la persoana a treia?

— Aiden abia s-a trezit, mi-a spus râzând. Aiden își permite să vorbească despre el la persoana a treia. Aiden nici nu și-a băut cafeaua.

Și-a dus mâna la gură, mimând un căscat. Încercam să par îmbufnată, dar cu greu îmi reținem zâmbetul care începea să se tot mărească.

— Aiden vrea ca Blair să meargă să facă o cafea? am întrebat, intrând în jocul lui idiot.

— Aiden e în stare să facă o amărâtă de cafea, dar pentru asta trebuie să se dea jos din pat, iar Blair e urcată pe el.

Am încercat să mă rostogolesc pe o laterală, însă brațul lui Aiden și-a întărit strânsoarea în jurul meu.

— Aiden nu a spus că îl deranjează.

— Pe Blair o deranjează, am zis serioasă.

— Mhm, a scos mormăitul ăla jos și sexy, care mai rău mă agita. Blair se minte singură.

— Ești atâât de arogant!

Scanned by CamScanner

— Vorbești cu mine sau cu Aiden? m-a întrebat, arcuindu-și o sprânceană.

— Cu amândoi. Cu tine și cu toate personalitățile tale. Cu toții sunteți aroganți!

— Blair nu ne place?

— Nu! Blair vă urăște!

— Aiden o place pe Blair, mi-a zis pe un ton nonșalant, făcându-mi inima să se oprească, ca să repornească de parcă în jurul ei a avut loc o explozie.

— Blair nu îl place pe Aiden, am încercat să protestez.

— Nu e vorba de noi doi aici, mi-a zis serios. E vorba despre Blair și Aiden, așa că taci și ascultă. Bine?

M-am gândit pentru o secundă. Ce aveam de pierdut dacă intram în jocul lui?

— Bine.

L-am simțit relaxându-se. Nici nu mi-am dat seama că era încordat.

— Aiden s-a gândit, să știi.

— La ce? am întrebat, presimțind că asta aștepta din partea mea.

— La Blair. Și a ajuns la concluzia că Blair încă îi mai datorează o întâlnire.

— Blair nu-i de aceeași părere.

— Părerea ei nu contează.

— Atunci asta înseamnă că Aiden e un misogin, am zis extrem de serioasă.

— Posibil, mi-a răspuns încruntat. Dar Aiden e obișnuit să primească ce vrea, așa că Aiden are o propunere.

Doamne, ce fel de discuție era aia? Era teoretică? Puteam să îi spun toate prostiile care îmi treceau prin minte?

— O propunere sau o poruncă? Pentru că o propunere înseamnă că Aiden i-ar da de ales și tocmai am stabilit că Aiden ăsta, care dacă mă întrebi pe mine, pe lângă faptul că e arogant, e misogin. Așa că...

— Bine, fie. S-ar putea să ai dreptate. Oricum, Blair nu poate să spună nu.

— La ce nu poate Blair să spună nu?

— La propunerea lui Aiden. Doamne! a oftat exasperat, dându-și ochii peste cap.

Scanned by CamScanner

Aiden – oricare Aiden – pentru că eram derutată, se trezise într-o dispoziție bună.

— Aiden încă nu a specificat care e propunerea.

— Parcă ți-am spus că încă îmi datorezi o întâlnire.

Mi-am ridicat sprâncenele și m-am fâțâit nervoasă. Nu era o discuție teoretică, nu-i așa? Era vorba despre noi doi, iar tot jocul ăla idiot în care m-am aruncat cu capul înainte, acum se întorcea împotriva mea.

— Credeam că nu vorbim despre noi doi, am zis cu speranța să ne întoarcem la jocul care în aparență părea inofensiv.

— Ai dreptate. Aiden i-a spus lui Blair că îi datorează o întâlnire. Spune-i că știe ea. Din seara aia în care Arden a pierdut la cursă.

— Ai scos-o la o cafea pentru care a trebuit să spele vasele și să își dea numărul de telefon. Aiden are de gând să o pună tot pe ea să plătească cina?

— Nu s-a gândit la asta. Aiden nu prea gândește în perspectivă.

Aici îi dădeam dreptate. Nu era chiar atât de greu să îmi dau seama că majoritatea acțiunilor sale se aflau în contradicție cu vorbele pe care părea să le creadă cu tărie. Nu era un tip drăguț pentru mine. Eram doar prieteni. Dar m-a sărutat.

— Blair știe asta. Inteligența lui Aiden e cam limitată, dar să știi că Blair e puțin confuză în legătură cu asta.

— Cu ce?

— Cu Aiden. Pentru că el nu-i un tip drăguț.

— De fapt, să știi că el e un tip irezistibil. Cred că ea i-a și spus asta odată. El n-a zis niciodată că el n-ar fi un tip drăguț. Doar a sugerat asta și, de fapt, el voia să spună că nu e un tip potrivit pentru ea. Atâta tot.

Aiden era... sincer. Și nu, în mod clar nu mai vorbea despre el la persoana a treia. Adică, la suprafață, asta făcea. Dar vorbea serios și credea fiecare cuvânt pe care îl spunea, iar eu am profitat de asta. Bine, Blair a încercat să profite de asta.

— Oricum, să știi că n-are de gând să o mai lase pe Blair să plătească pentru ceva de data asta. Poți să-i transmiți și ei asta. Și o s-o scoată la întâlnirea aia, chiar dacă ea nu e de acord. I-o datorează.

Scanned by CamScanner

— Ea e de părere că asta s-ar putea să complice prietenia asta a lor, care și așa e pe o muchie subțire.

Mi-am ridicat privirea spre el. Aiden a căzut pe gânduri câteva secunde. Părea să se gândească la asta și știam că o parte din el îmi dădea dreptate. O întâlnire ar fi încurcat lucrurile și mai tare. Ne-ar fi încurcat prietenia, sau orice am fi avut noi. Iar pe mine doar m-ar fi zăpăcit și mai rău dacă el nu avea de gând să fie serios. Și trebuia să știe asta. Trebuia să îmi fac curaj să îi spun asta, chiar dacă într-o oarecare măsură, Aiden mă intimida. Nu în sensul negativ, că mă temeam de el sau ceva. Pur și simplu îmi era greu să fiu coerentă.

A slăbit strânsoarea din jurul piciorului meu și am reușit să mi-l strecor dintre ale lui, dar nu și pe cea din jurul taliei mele.

— Știe și el asta. Și știe că prietenia asta e o aiureală.

Mi-am înclinat capul ușor. Aiden nu avea de gând să îmi permită să citesc ceva pe fața lui, așa că trebuia să ghicesc ce voia să spună. O aiureală? Ce fel de aiureală? Nu-mi puteam da seama.

— Cum adică? am întrebat, iar vocea nu mi-a fost mai mult decât o șoaptă.

S-a uitat la mine, apoi și-a ridicat privirea spre tavan, revenind după câteva secunde cu privirea asupra mea. Dacă știam că răspunsurile se găseau pe tavan, m-aș fi uitat și eu mai des la el. Am așteptat răbdătoare ca Aiden să spună ceva. Era șansa lui să definească prietenia noastră care se părea că era o aiureală. Era șansa lui să spună lucrurilor pe nume și să mă scoată din starea de confuzie în care tot el era cel care m-a băgat. Îmi era din ce în ce mai cald, deși nu eram învelită cu nimic și mai eram și aproape dezbrăcată. Îmi venea să-mi șterg palmele transpirate de tricoul lui.

— Blair, în următoarele cinci minute trebuie să uiți tot ce-ți spun eu acum.

Am încuviințat.

— Există momente în care vreau să uit că ai secrete. Vreau ca tu să uiți că eu am secrete. Pur și simplu să le dăm dracului de sentimente! De fiecare dată când te sărut mă întreb ce gust are restul pielii tale. Fiecare centimetru. Uneori îmi vine să te închid în dormitor și să te țin aici pentru o lună, un an, naiba știe cât. Nu te-aș mai lăsa să ieși de aici decât în momentul în

Scanned by CamScanner

care m-am asigurat că îmi știe tot blocul numele, a rânjit, dar eu oricum nu mai respiram de mult timp. Și nu pot să fac asta. Pentru că tu meriți să știi toate secretele alea, iar eu nu ți le pot oferi. Meriți mai mult de atât, Blair. Eu...

— Taci din gură, l-am rugat.

Mi-a respectat decizia. A rostit toate cuvintele privindu-mă în ochi, iar eu nu mai puteam îndura sclipirea aia care doar îi întărea spusele. Eu nu mai puteam să fac nimic. Un fior rece mi-a coborât de pe șira spinării și mă simțeam de parcă aveam frisoane. Aiden tocmai afirmase că voia să se culce cu mine. Nu cu Blair. Nici măcar nu vorbise despre Aiden, vorbise despre el, ceea ce doar încurca ițele și mai tare. Nu înțelegeam. Voia să mă dezorienteze și mai tare? Voia să se culce cu mine, dar îi păsa în același timp de sentimentele mele?

M-am ridicat la marginea patului și am mai rămas așa ceva timp. Nu știu când conversația aia aiurea se transformase într-o discuție serioasă, despre sex și sentimente. Habar n-aveam, dar dacă mai stăteam mult în preajma lui i-aș fi spus că eram de acord cu el și că eram dispusă să le dau naibii de secrete și că voiam să mă culc cu el. De fapt, asta îmi doream încă din prima seară în care l-am întâlnit. Iar pe atunci nici măcar nu știam. Acum, pe lângă faptul că eram perfect conștientă de prezența lui, mai știam și că avea secrete. Însă cu toate astea, eram dispusă să-mi pierd mințile. Pentru o lună, un an, naiba știa cât.

Picioarele îmi tremurau îngrozitor de tare când m-am ridicat din pat. Am ieșit din cameră, îndreptându-mă direct spre baie. Aveam nevoie de un duș cu apă rece.

Aiden... mă dorea.

Aiden... își înfrâna dorințele. Pentru că îi păsa de sentimentele mele.

Cine îl mai înțelegea? Și cum puteam să uit cuvintele lui, care, pe lângă faptul că erau greu de digerat, mi le-a mai spus privindu-mă în ochi?

Voia să mă scoată la o întâlnire.

Simțeam nevoia să izbesc cu pumnul în ceva, dar ăsta era genul de gest pe care l-ar fi făcut Aiden, nu eu, așa că am alungat gândul.

Am înghețat sub duș. Nu știu cât am stat acolo, dar între timp Aiden și-a mutat un geamantan în hol. Plănuia să plece

Scanned by CamScanner

definitiv? Pentru că, la cât de mare era geamantanul, cred că aș fi încăput și eu în el. Știam că era în bucătărie, dar mi-am continuat drumul spre cameră și m-am întors aproape jumătate de oră mai târziu, când eram sigură că fitilul s-a stins și niciunul dintre noi nu urma să explodeze.

Când am intrat în bucătărie, a împins o cană cu cafea pe masă, în direcția mea. M-am așezat pe un scaun, întorcând privirea spre geam. Când nu i-am mai putut suporta privirea ațintită asupra mea, am ieșit până în hol și am căutat în buzunarele gecii, acolo unde îmi aminteam că am pus cadoul pe care l-am cumpărat pentru el. Nenorocita de pană pentru care m-am certat cu tipul de la personalizări.

— Ți-am luat asta de ziua ta, am spus pe un glas stins. Îmi pare rău... am uitat să ți-o dau de ziua ta, dar să știi că o aveam și atunci.

Am zâmbit, încercând să mai detensionez aerul dintre noi, dar se părea că lui îi plăcea exact așa cum era. Încărcat cu electricitate.

— Nu trebuia să îmi iei nimic, m-a asigurat pe un ton ciudat, care nu suna ca aparținându-i.

L-am studiat cu atenție, încercând să-mi dau seama în ce ape se scălda. Persoanele pe care le cunoșteam, de obicei, se bucurau atunci când primeau ceva. În schimb, Aiden părea îndurerat. Ce făcusem? Iar.

— Aiden? am întrebat precaută.

Poate fitilul lui nu era stins.

— Uite, am continuat, dacă nu-l vrei, nu-l nimic. Nu trebuie să-l iei. La naiba, nici măcar nu trebuie să te uiți la el! N-am știut...

Am ridicat din umeri, dând să bag cutia în buzunarul de la blugi. Aiden m-a prins de mână înainte să îndepărtez cutia prea tare de el. Degetele îi erau neobișnuit de reci. Mi-am ridicat privirea ca să verific dacă era în regulă, pentru că părea să aibă cu cel puțin două grade mai puțin decât în mod normal. Nu știu de unde știam, sau cum mi-am dat seama de asta.

— Ăă... S-a bâlbâit, lucru care nu-i stătea în fire. Ia-mă încet, iubito. Mi-ai cumpărat un cadou?

— Mhm, am încuviințat, zâmbind larg.

Scanned by CamScanner

Și-a mai descrețit puțin fruntea, însă nu s-a relaxat complet. A schițat un zâmbet vag, la fel de chinuit ca și expresia lui de până atunci.

Secrete, mi-a șoptit vocea din mintea mea, deși mi-am dat și eu seama că despre asta era vorba. N-am întrebat. Aiden nu părea dispus să îmi răspundă.

— Îl vrei sau nu? am fluturat cutia prin fața lui, smulgându-i un zâmbet care l-a făcut pe al meu să se mărească.

— Ți-am zis să mă iei încet.

Am încetinit mișcarea mâinii. Doamne, mi se înmuiau picioarele când îl vedeam zâmbind.

— Bine, fie. Dă-mi-o, a cedat în cele din urmă.

Mi-am îngustat ochii, clătinând din cap. M-am ridicat pe vârfuri, decizie luată într-un impuls de moment și l-am sărutat pe obraz. Probabil o altă decizie luată într-un impuls de moment, doar că din partea lui, a fost înconjurarea taliei mele cu brațul. Am rămas lipită de el, chiar și după ce am revenit cu picioarele pe pământ.

N-o să revii niciodată cu picioarele pe pământ în preajma lui Aiden.

De când era vocea din mintea mea atât de vorbăreață?

Mi-a luat cutia din mână, desfăcând-o la spatele meu. Nu mă deranja asta. Puteam să îi studiez mai bine expresiile feței, asta dacă se hotăra că trebuia să văd ceva.

Uimire, confuzie și... durere. Pentru prima dată de când îl cunoșteam, ritmul respirației lui Aiden s-a schimbat. Am rămas tăcută, strecurându-mi brațele în jurul lui. Aiden părea să aibă nevoie de tăcere și de o îmbrățișare.

A tras aer în piept, lipindu-și buzele de fruntea mea.

— Mulțumesc, iubito. Poate Aiden o să-i cânte ceva lui Blair când se întoarce.

Am chicotit. Buna lui dispoziție își găsea drumul înapoi.

— Blair a întrebat dacă Aiden mai cântă.

— Nu chiar, a ridicat din umeri.

A ridicat din umeri.

— Nu chiar? am insistat puțin, sperând să nu se închidă iar în el.

— Nu. Am dat admiterea la Conservator și am intrat, dar n-am mai mers. Mama a luat decizia inspirată să mă trimită la

Scanned by CamScanner

fratele ei în Madrid și n-am mai încercat încă o dată. Știi, în liceu cântam într-o trupă, mi-a zis pe un ton indignat, de parcă acum se amuza de lucrul ăsta.

— De ce n-ai mai încercat?

A ridicat din nou din umeri.

— Aiden, ridici din umeri, i-am atras atenția.

— Oare de la cine a învățat Aiden asta? a zis pe un ton ironic.

— Blair asta l-a învățat numai prostii pe Aiden, am continuat să chicotesc.

— Da. Are o influență cam proastă asupra lui. A urmat o pauză în care n-am crezut că urma să mai spună ceva, dar a făcut-o: fratele mamei nu e foarte înstărit. După ce ai mei m-au trimis la el, mi-au tăiat și orice sursă de venit. Chiar dacă n-am fost cel îndrăgit... vreau să zic că, dintre mine și Arden, ai mei l-au pus mereu pe el pe primul loc. Uneori aveam impresia că își aduceau aminte vag că ziua mea era după cea a lui Arden, iar alteori uitau complet, ca și cum era vina mea că m-am născut cu câteva ore întârziere. Oricum, fratele mamei e mai degrabă un pierde-vară, iar eu m-am trezit în Madrid, la optâspe ani, fără niciun ban în buzunar. Nu știam să fac nimic. Nu știam nici măcar să-mi fac de mâncare sau să folosesc mașina de spălat, iar dintr-odată trebuia să am grijă de mine. Nu mi-a mai stat mintea la Conservator.

— Și ce ai făcut?

Brațele mi s-au strâns și mai tare în jurul lui. Undeva în timpul discuției, Aiden și-a ridicat privirea spre tavan. Îi era mult mai ușor să se uite acolo, decât în ochii mei.

— O mulțime de rahaturi, a zis indiferent, dându-mi impresia că nu mai avea absolut nicio importanță ce făcuse. Iubito, îmi oprești circulația.

— Scuze.

Am slăbit puțin strânsoarea din jurul lui, dar nu eram pregătită să îi dau drumul.

— Aiden n-a spus că îl deranjează.

Nu știu dacă el avea nevoie de îmbrățișarea mea sau eu de a lui. Picioarele îmi erau moi și nu făceau o treabă prea bună în a-mi susține greutatea. Nu puteam să înțeleg. Chiar dacă s-a născut cu câteva ore mai târziu, ce fel de părinți ar fi uitat de

Scanned by CamScanner

ziua lui? Ce fel de părinți l-ar fi trimis la o persoană care nu putea să își poarte de grijă? Care nu putea să îi poarte lui de grijă?

— Ce naiba, iubito?

Era încordat, iar tonul cu siguranță nu îi era prea blând. Mi-a prins bărbia între degete, ridicându-mi capul.

— Iubito, sper că te doare ceva suficient de tare încât să plângi. Nu că îmi doresc asta, dar dacă plângi pentru mine, Blair, jur că...

— Ia-mă încet, am zâmbit și mi-am tras nasul. Mă gândeam ce fel de părinți ar uita de ziua copilului lor.

— Evident, nu i-ai cunoscut pe ai mei. Acum, te rog încetează. Am făcut o mulțime de rahaturi. N-are rost să îți irosești lacrimile.

Ce-mi păsa mie de *rahaturile* pe care le făcuse el? Mie îmi păsa de faptul că, în ciuda *rahaturilor* pe care le făcuse, mă ținea în brațe și vorbea cu mine. Asta după ce susținuse că voia să se culce cu mine, dar n-o făcea din cauză că îi păsa de sentimentele mele.

Aiden era o antiteză pe două picioare.

Am oftat, iar el mi-a șters lacrimile cu degetele mari. Atingerea lui doar mi-a înrăutățit starea și n-am mai fost în stare să-mi controlez șuvoiul de lacrimi.

— Iubito, încetează, mi-a repetat pe un ton calm.

Mi-am retras o mână din jurul lui, ștergându-mi lacrimile. Aiden m-a lăsat să fac asta, apoi, cu o mișcare fulgerătoare, și-a coborât capul la nivelul meu și a început să îmi frământe buzele cu o mișcare hotărâtă. Am gemut în gura lui, incapabilă să controlez sunetul. Nu mai plângeam, ci îl sărutam la rândul meu. Am încetat să mai plâng. Aiden m-a prins cu o mână de ceafă, în timp ce cu cealaltă mi-a înconjurat mijlocul, lipindu-mă de el. M-am ridicat pe vârfuri, mâna mea era în părul lui și o dorință arzătoare îmi distrugea fiecare terminație nervoasă din corp. M-am agățat de el, m-am pierdut în gustul lui și în curând sărutul nu se mai putea numi sărut. Era dorința aia despre care îmi vorbise el în urmă cu câteva minute în urmă, doar că toată era concentrată în limbile noastre. Am încetinit ritmul doar atunci când oxigenul a devenit o necesitate.

— Nici ăsta n-a fost un sărut?

Scanned by CamScanner

Amândoi aveam respirația întretăiată.

— Nu, iubito. Ăsta a fost *pe curând*.

Am vrut să întreb cât de curând, dar Aiden îmi oferise deja mult mai mult decât până atunci. Aiden începea să rupă bucăți din el și mi le oferea. Își lăsa zidurile să coboare.

— Blair, iar o să întârzii din cauza ta.

— Unde? am întrebat derutată.

— La aeroport, mi-a răspuns cu o sprânceană arcuită.

— Vrei să te conduc? Mi-am fluturat genele des.

— Nu, iubito. O să începi să plângi pe acolo și o să trebuiască să te sărut din nou și o să zică lumea să ne luăm o cameră.

— Deci recunoști că ăsta a fost un sărut?

Era rândul meu să rânjesc triumfătoare.

— N-am zis asta.

— Ba exact asta ai zis, l-am contrazis.

— Nu-mi amintesc ce am zis.

Afișa cea mai naivă expresie de care era capabil.

— Ai spus că o să încep să plâng și o să trebuiască să mă săruți din nou și o să zică lumea să ne luăm o cameră, i-am reprodus cuvintele cu exactitate.

— Am zis eu asta?

S-a încruntat, dând confuz din cap.

— Serios că nu-mi amintesc, iubito. Cred că vorbești despre Aiden, nu despre mine.

— Să vă ia naiba pe amândoi! Vă tot jucați cu mine!

— Crede-mă, iubito, nu așa aș vrea să mă joc cu tine.

I-am tras un pumn în umăr, încercând să mă îndepărtez. Am încercat. Aiden m-a prins de braț, readucându-mă în brațele sale.

— Încotro așa grăbită?

— Credeam că întârzii la aeroport, i-am atras atenția.

— Dă-l naibii de avion! O să-l prind pe următorul.

— Dacă pleci acum, încă mai ai timp să-l prinzi. Cred.

— Mă dai cumva afară din propriul apartament?

A pufnit amuzat. Am ridicat din umeri, dar de data asta nu era ridicatul meu din umeri care îl scotea din sărite. Era ridicatul nevinovat. Mi-am ridicat privirea spre tavan, prefăcându-mă că îl ignor.

— Ține, a zis brusc.

Scanned by CamScanner

— Ce?

Mi-am coborât privirea, uitându-mă la el cu ochi mari. Ținea în mână o cheie și o întindea spre mine.

O cheie?

Cheie.

— Ce-i aia?

— E cheia de la apartament, mi-a explicat pe un ton indiferent, de parcă nu tocmai rostise acele cuvinte. În cazul în care ți se ia apa iar la cămin. Sau căldura. Sau dacă pur și simplu îți dai seama că, de fapt, sunt colegul perfect de apartament și vrei să locuiești cu mine.

Aiden mi-a provocat un stop cardio-respirator. Aveam nevoie de masaj cardiac și respirație gură la gură. Și le voiam pe ambele din partea lui.

— Noi n-am putea fi colegi de apartament, la fel cum aparent nu putem fi prieteni.

Mi-am adunat toată forța ca să spun asta.

— Ți-am mai spus, Blair. Nu putem fi *doar* prieteni, sau *doar* colegi de apartament, dar asta nu înseamnă că nu putem fi... ceva. Serios. la cheia.

Ceva? Ce naiba era în neregulă cu el? Am izbucnit ca o isterică în râs. Aiden trecea de la rece la cald într-un mod care mă înfricoșa teribil.

Îmi făcea rău la inimă, dracu' să-l ia!

— Blair, de ce râzi?

— Ești atât de... idiot, am încheiat hotărâtă.

Și-a arcuit o sprânceană.

Tipic!

— Poate chiar ar trebui să pleci, Aiden. Și așa, dacă tot îmi lași cheia, pentru că noi suntem... ceva, am accentuat ca să înțeleagă, de fapt, de ce eram nervoasă, pot să încui și singură.

— N-am vrut să sune așa.

— E în regulă, Aiden. Serios. Adică, mi-ai spus că vrei să te culci cu mine, dar ai prea multe secrete și cumva totuși îți pasă suficient de mine încât să te gândești la asta. Eram prieteni, apoi m-ai sărutat. Iar acum suntem CEVA?! aproape am țipat la el.

Trebuia să mă liniștesc, altfel îl loveam sau aruncam din nou cu cafea pe el.

Scanned by CamScanner

Apoi mi-am amintit că Aiden încercase să vorbească despre el și știam cât de greu îi era să facă asta.

— Oh, Doamne! am exclamat aproape docilă. Îmi pare rău.

— Pentru ce naiba îți pare rău?

Aiden părea că preluase toată confuzia de la mine. Mă privea nedumerit. Și-a ridicat mâinile în sus, în semn de întrebare.

— N-ar fi trebuit să zic aia... Îmi pare rău, am repetat din nou.

— Chestia asta chiar e aiurea.

Și-a trecut o mână prin păr, începând să se miște prin bucătărie.

— Ce-i aiurea?

— Toată treaba asta! Eu ar trebui să zic că-mi pare rău, dar nu pot s-o fac. Nu știu cum să zic asta.

— E simplu, am încercat să îi explic. Deschizi gura și zici că îți pare rău. Încearcă. O să vezi că, de fapt, nu e atât de greu pe cât crezi.

Aiden nu făcea o treabă prea bună cu cerutul scuzelor. Părea, de fapt, incapabil să spună măcar ceva cât de cât asemănător. L-am privit agitându-se câteva minute prin bucătărie, apoi m-am hotărât să vorbesc, înainte să se chinuie prea tare.

— E evident că Aiden nu se descurcă prea bine să-și ceară scuze, așa că las-o baltă.

Am încercat să zâmbesc, dar am schițat ceva care nu prea semăna cu zâmbetul meu. Aiden s-a oprit, dar și-a trecut mâna prin păr, semn că tot era agitat.

— Crezi că ai putea să treci să iei mașina de la service mâine?

M-am încruntat, dar nu din cauza rugăminții sale, care oricum nu suna ca o rugăminte, din moment ce era incapabil să spună *te rog*. M-am încruntat din cauză că nu puteam să fac asta.

Lacrimile îmi cădeau șiroaie pe față și nu făceam absolut nimic ca să împiedic asta. Mâinile îmi tremurau, iar degetele mi se albiseră de la cât de strâns erau încleștate pe volan. Nu era nimeni acolo ca să mă oprească, iar eu nu mai aveam nicio fărâmă de putere ca să mă lupt cu vocea din mintea mea care mă încuraja să o fac. În mașină era teribil de cald, dar eu tremuram toată. Auzeam o piesă de la Kings of Leon pe fundal, dar nu deslușeam absolut niciun vers.

Am accelerat până la fund, apoi am tras brusc de volan.

Scanned by CamScanner

— Blair?

Vocea lui Aiden m-a trezit la realitate. Și amintirile mele făceau parte tot din realitate, doar că una ceva mai îndepărtată.

— Da? Am întrebat cu un ton gâtuit.

— La ce te gândeai?

— La nimic, am zis prea repede și pe un ton prea rece ca Aiden să nu-și fi dat seama că mințeam.

— Blair, a zis pe un ton dezaprobator.

— Nu pot să merg să iau mașina mâine.

S-a apropiat de masă și a tras un scaun, făcându-mi semn cu mâna să iau loc. Am tras aer în piept și m-am așezat, convinsă că oricum nu puteam să mai stau mult timp în picioare. Aiden s-a distanțat de mine, sprijinindu-se de blat.

— O să stau aici până când o să îmi spui la ce te gândeai.

A zâmbit cu un colț al buzelor, dar era un zâmbet tensionat. Când am schimbat subiectul și am ajuns să vorbim despre mine?

— De ce crezi că mă gândeam la ceva?

— Pentru că țipai la mine, apoi te-ai calmat și când te-am întrebat dacă poți să iei mașina, ai căzut pe gânduri. Și tremuri, mi-a atras atenția.

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele. Le-am încrucișat într-o poziție de rugăciune cu speranța că așa aș fi reușit să acopăr tremuratul.

Spune-i! m-a îndemnat vocea din mintea mea.

Îmi venea să țip la ea ca să tacă din gură, dar o parte din mine voia să îi spună. La fel cum îi povestisem despre Jethro, simțeam nevoia să îi povestesc și despre perioada care a urmat după moartea lui. Dar nu puteam. Ce ar fi crezut despre mine? Cine știe care era părerea lui despre mine până atunci. Nu uitasem cât de ușor dispăreau hainele de pe mine în preajma lui.

— Nu mă gândeam la nimic, am repetat ca o moară stricată.

— Deci asta vrei?

S-a încruntat, îndreptându-și privirea spre geam. S-a întins după pachetul de țigări, a scos una, apoi a revenit cu privirea calmă asupra mea.

— Ce să vreau?

— Superficialitate, a zis sec.

Scanned by CamScanner

Nu! Normal că nu asta era ceea ce îmi doream. Aveam nevoie să îi știu fiecare secret, fiecare lucru pe care îl ținea în el și care îl împiedica să doarmă, dar nu știam cât de înțelept ar fi fost să îi spun și eu despre asta.

— Dar tu? am întrebat ca să mai trag de timp.

— Eu? Și-a arcuit o sprânceană. Ai impresia că asta vreau? Ai impresia că umblu pe stradă și le povestesc oamenilor despre părinții mei? Despre mine?

— Nu știu mare lucru despre tine.

Îl atacam. Eram o idioată. O mare, mare idioată, dar nu mă puteam împiedica să nu intru în gardă.

— Am nevoie de timp, iubito. Dar chiar încerc.

Știam asta. Normal că știam asta.

— De asta tot fugi? Pentru că ai nevoie de timp?

Nu doar că îl atacam, dar începeam să îl rănesc. A pufnit disprețuitor, apoi a mai tras un fum din țigară.

— Nu fug. Am nevoie de timp și atâta tot.

Mi-am sprijinit capul în mâini, acoperindu-mi parțial buzele.

Respiră, Blair.

La urma urmei, nu eram fata atât de sigură pe mine care pretindeam că eram. Eram confuză, dezorientată și țineam în mine prea multe lucruri. Iar Aiden... încă nu-i dădusem de capăt, dar dacă el era capabil să vorbească, chiar și puțin, puteam și eu să o fac.

— Nu cred că ar trebui să mă urc singură într-o mașină.

Și-a încrucișat brațele la piept. Capul îi era înclinat spre stânga și era clar că aștepta o explicație.

— Ultima dată când am condus singură... eu...

Am făcut o pauză, încercând să opresc bâlbâiala. Mi-am împreunat mâinile mai tare și am stat așa, clipe îndelungate. Am înghițit în sec, apoi mi-am făcut curaj. Dacă urma să-mi spună că eram sinucigașă, n-ar fi fost nimic nou. O mai auzisem.

Doar că n-o să fac față dacă mi-o spune el.

Mi-am dat capul pe spate, fixându-mi privirea asupra tavanului. Surprinzător, chiar funcționa. Dacă nu îi mai înfruntam privirea arzătoare și mă uitam la albul rece, puteam s-o spun.

— Am avut un accident.

Nu-mi venea să cred că acele cuvinte chiar au ieșit de pe buzele mele. Nu păreau să îmi aparțină. În bucătărie s-a lăsat

Scanned by CamScanner

o liniște deplină. Aiden probabil încerca să înțeleagă de ce îmi era atât de greu să vorbesc despre asta. Nu era idiot, așa că nu i-a luat mult să înțeleagă. I-am auzit pașii pe gresie, îndreptându-se spre mine, dar unde era să fug?

Fața lui Aiden a apărut deasupra mea. Un fior rece, de teamă m-a făcut să tremur și mai tare. Doamne, cât era de nervos! Fiecare mușchi facial îi era încordat și nu puteam îndura. Era prea greu de privit, din moment ce toată furia aia era îndreptată asupra mea.

— Ți l-ai provocat singură.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 18

Blair

Afirmația a rămas suspendată în aer multe minute după ce Aiden a părăsit bucătăria. Am continuat să îmi frământ degetele și să înghit în sec. Nodul persistent din gât nu voia cu niciun preț să dispară. Trebuia să fac ceva. Trebuia să spun ceva. Totuși, niciuna din ideile astea nu părea prea strălucită.

Am auzit sunetul a ceva spart. Ceva izbit. Apoi liniște. Apoi s-a auzit din nou o bufnitură.

Parcă eram lipită de scaun, incapabilă să mă mișc. Îmi venea și mie să sparg ceva, dar nu puteam să îi fac daune în apartament. Trebuia să îmi fi ținut gura. Trebuia să fi ridicat din umeri și să îl fi lăsat să plece.

Ce ai făcut?

Nu-i puteam explica vocii din mintea mea ce făcusem, pentru că nici eu nu știam. Mai scosesem la iveală o bucată de adevăr, care, de fapt, nici măcar nu era un adevăr. Era un secret. Toată lumea a pus accidentul pe seama oboselii care se acumulase din cauza nopților nedormite, însă nimeni nu s-a gândit că am făcut-o intenționat. Mi-am mințit părinții, psihologul, colegii. Doar eu știam adevărul.

Iar acum îl știa și Aiden.

Înăuntrul meu se combinau o mulțime de sentimente. O parte din mine era ușurată că motivul accidentului nu mai era un secret, în timp ce o alta mă ura pentru că i l-am spus lui Aiden. Mă simțeam vinovată pentru că acum Aiden trebuia să se gândească la ce am făcut.

Scanned by CamScanner

M-am ridicat de pe scaun, adunând toată hotărârea de care aveam nevoie ca să mă conving că era o idee bună să dau ochii cu Aiden. Că puteam să fac asta. Am ieșit din bucătărie și m-am îndreptat cu pași incredibil de mici spre living. Am rămas sprijinită de ușă, rezistând impulsului de a-mi acoperi gura cu mâna. Ochii mi s-au mărit involuntar și am clătinat din cap. Măsuța de cafea era răsturnată, plasma zăcea pe jos și avea ecranul spart, iar singurul tablou care atârna de perete acum era și el pe jos, cu rama spartă. În altă situație i-aș fi spus că nu era necesar să se apuce de renovat, dar mi-am mușcat limba, înghițind cuvintele. Vulcanul a erupt și era doar vina mea.

Doamne, eram atât de idioată!

Aiden stătea pe canapea, cu mâinile sprijinite pe picioare. Într-una din ele avea o țigară aprinsă. Nu-mi aminteam să îl fi văzut fumând în alt loc în afară de bucătărie.

— Aia a fost singura dată? m-a întrebat pe cel mai glacial ton pe care îl putea folosi.

Mi-am coborât privirea în pământ. Chiar dacă până atunci nici nu se uitase la mine, acum îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

Nu. Odată am...

Taci naibii din gură!

Nu era suficient că am stârnit uraganul numit Aiden? Vocile din mintea mea trebuiau și ele să se contrazică.

— Da, am zis cu un nod în gât.

Era o minciună nenorocită, dar provocasem suficiente pagube pentru o singură zi.

— De ce?

De ce nu țipa la mine? De ce doar mă privea, fără să dezlănțuie furtuna asupra mea? Își exterioriza furia izbind lucruri, când, de fapt, ar fi trebuit să le lase în pace și să țipe la mine. O meritam.

— A fost o singură dată. Bine? Ar trebui să pleci dacă nu vrei să întârzii.

Mi-am ridicat privirea suficient cât să nu fiu nevoită să o înfrunt pe a sa, dar totuși să îl văd. S-a ridicat de pe canapea, începând să se învârtă prin cameră.

— Nu plec nicăieri, m-a asigurat pe cel mai calm ton posibil.

Scanned by CamScanner

M-am încruntat. Trebuia să plece. Îmi doream să plece, pentru că nu-mi plăcea ușurința cu care secretele ieșeau la iveală.

— Pleacă, Aiden! Nu poți să stai cu mine de fiecare dată când...

— Ai impresia că după ce ai spus, o să plec pur și simplu?

— N-ai niciun motiv să rămâi. Eu n-o să vorbesc despre asta.

Chiar nu aveam de gând să mai spun niciun cuvânt în plus legat de deciziile irațională pe care le-am luat în trecut. Aiden a izbit cu piciorul în măsuța care era deja răsturnată, făcându-mă să tresar. Dimineața a luat o întorsătură extrem de ciudată. Îmi doream să pot da timpul înapoi, la momentul în care Aiden s-a trezit bine dispus. Să fiu atentă la reacțiile pe care le aveam și la cuvintele pe care le rosteam. Dar nu aveam cum să fac asta, iar acum nu îmi rămânea decât să mă împac cu ideea.

— N-o să vorbești despre asta? aproape a mârâit la mine.

M-am adunat, încercând să îmi spun că nu aveam absolut niciun motiv ca să discut cu Aiden despre asta.

— Nu, Aiden. N-o să vorbesc. Pleacă.

Eram conștientă de faptul că propozițiile mele erau monosilabice, însă dacă aș fi vorbit mai mult, aș fi izbucnit în plâns și cine știe câte alte lucruri i-aș mai fi spus.

— Minți, a pufnit nemulțumit.

— Nu mint, am clătinat din cap. Chiar n-am de gând să mai vorbesc despre asta.

— Iar eu nu mă refeream la asta.

Fiecare cuvânt de-al său se simțea ca un cuțit pe care îl arunca spre mine, apoi îl răsucea. Totul ar fi decurs mult mai ușor dacă Aiden ar fi fost doar o altă persoană pe care o mințeam și în fața căreia ridicam din umeri. Dar nu era. Aiden era o persoană pentru care aveam sentimente și mă uram pentru asta. Și ori nu puteam eu să îl mint, ori avea el un detector de minciuni.

— N-ai făcut-o o singură dată, a afirmat ceea ce deja știam. Iar eu nu te înțeleg. Încerc să vorbesc cu tine și tot ce faci e să ridici din umeri!

— Îți pierzi timpul!

Nu trebuia să țip la el. Chiar nu trebuia să țip la el, dar mă scotea din sărite modul în care pur și simplu nu voia să renunțe.

— Fac ce vreau cu timpul meu.

Scanned by CamScanner

l-am aruncat o privire urâtă. În comparație cu dezastrul pe care l-a făcut în sufragerie, acum îmi vorbea pe un ton năucitor de calm.

— La fel și eu, Aiden. Iar eu nu vreau să mi-l pierd vorbind despre lucruri care nu au importanță.

— Care n-au importanță? a pufnit. Iisuse, iubito! Tocmai ai recunoscut că ți-ai provocat singură un accident, că ai tras de volan sau te-ai izbit în ceva, sau naiba știe ce ai făcut și acum îmi spui că nu vrei să vorbești despre asta și că nu are importanță?

Încetul cu încetul, Aiden își pierdea puținul calm care îi rămăsese. A încetat să se mai plimbe nervos prin cameră. Stătea pe marginea canapelei. Era încordat, dacă nu cumva furios. Aveam impresia că fiecare mușchi din el zvâcnea.

— Nu are. S-a întâmplat demult și nu văd de ce aș vorbi despre asta.

Am ridicat din umeri, fără să-mi dau seama. Aiden și-a strâns mâinile în pumni, apoi s-a relaxat, aprinzându-și încă o țigară.

— Cât de demult?

— Iisuse, las-o baltă! Nici măcar n-am recunoscut, Aiden. Eu n-am spus nimic.

Privirea lui m-a atras ca un magnet. Mă ardea mai ceva ca flacăra unui arzător și n-am putut să privesc în altă parte.

— Nu trebuie neapărat să vorbești sau să ridici din umeri ca să îmi dau seama că minți, Blair.

— Și atunci? am vrut să știu cum își dădea seama când mințeam.

— Nu despre asta vorbeam acum.

— Asta e o conversație sau o ceartă?

Picioarele voiau să pornească în direcția lui, dar le-am forțat să stea locului. Nu părea o idee bună să mă apropii de centrul uraganului. Dacă furia ar putea fi măsurată pe scara Beaufort, în acel moment cea a lui Aiden era puternică și mi se părea extrem de greu să înaintez împotriva ei.

— Nici măcar nu mai știu ce e asta, Blair. Dimineața asta a fost o nebunie curată.

Eram de acord cu el. Dimineața aia a fost neobișnuită și treceam amândoi de la cald la rece într-un timp incredibil de scurt. Nici nu-mi dădeam seama dacă ne certam sau nu, pentru că el

Scanned by CamScanner

evident era nervos pe mine, chiar dacă nu își direcționa furia spre mine.

— Nu vrei s-o lăsăm așa? l-am întrebat, încercând să par la fel de calmă ca și el. Cine știe câte lucruri o să mai spunem, așa că mai bine pleci.

— Nu-mi mai spune să plec, a mârâit din nou la mine.

Am oftat zgomotos, resemnându-mă. Ce făceam? Îl dădeam afară din propriul lui apartament? Dacă cineva trebuia să plece, atunci acea persoană cu siguranță eram eu. Am început să mă balansez de pe un picior pe celălalt. Nici să plec nu părea o idee prea bună, mai ales că asta probabil doar l-ar fi enervat și mai tare. Iar dacă plecam, de fapt, aș fi fugit. Și aveam atât de mare nevoie ca lucrurile între noi să se lămurească odată și pentru totdeauna.

— Atunci rămâi, am spus, încercând să par indiferentă. Dar să știi că tot nu o să vorbesc despre asta.

A stins țigara în scrumieră, aprinzându-și imediat alta. Cât naiba putea fuma înainte să-și sufoce plămânii?

— Ce crezi că-i ăsta, Blair? Concurs? Care dintre noi are mai multe secrete?

Și-a frecat fața cu mâna liberă, cea în care nu ținea țigara.

— Sunt sigură că l-ai câștiga, l-am atacat din nou.

— Ești tu așa sigură?

Tonul i-a devenit ironic. Deranjată de schimbările lui bruște de atitudine, am ridicat din nou din umeri.

Normal că eram sigură. Aiden ar fi câștigat cu siguranță concursul, asta dacă ar fi existat unul. Doar că nu era. Obosisem ca totul între noi să se desfășoare sub forma unui concurs, a unei discuții la persoana a treia, a unei provocări, a unui pariu. Pur și simplu obosisem, iar partea rațională din mine a ieșit învingătoare pentru prima dată de când l-am cunoscut pe Aiden. Mi-am dat seama că orice aș fi simțit pentru el, nu puteam să continui jocul ăla.

— Ce vrei să știi, Blair? Vrei să-ți povestesc cum în a treia seară pe care mi-am petrecut-o în Madrid m-am băgat într-o încăierare? Cum eram obosit, flămând și al naibii de speriat și l-am bătut pe tip până când aproape l-am omorât? Vrei să știi genul ăsta de lucruri?

Scanned by CamScanner

Aiden nu aveam cum să nu-și dea seama că nu, nu voiam să aflu genul ăsta de lucruri. Ochii probabil îmi erau la fel de mari ca ai unui Bulldog francez și eram speriată. M-am lipit de perete, scurgându-mă pe lângă el. M-am așezat jos și mi-am sprijinit mâinile pe genunchi, ca să nu îmi acopăr fața cu ele.

Am clătinat din cap, căutându-i privirea.

— Vrei să știi câte nopți mi-am petrecut în arest?

Am negat din nou.

— Vrei să îți povestesc lucrurile care mă țin treaz noaptea? S-a răstit la mine.

— Oprește-te, l-am rugat când eram aproape în pragul plânsului. Nu vreau asta. Nu așa, am adăugat.

Mi-am sprijinit fruntea în palmă, coborând privirea. Dimineața aia chiar era un fiasco total. Undeva, în adâncul meu, voiam să știu toate lucrurile alea. Toate lucrurile îngrozitoare pe care Aiden a fost nevoit să le facă, doar că nu voiam să le aflu așa. Nu secrete aruncate într-o ceartă. Nu cuvinte spuse la furie, doar cu scopul de a calma apele. Dacă m-aș fi convins că voiam să vorbesc cu el, nu așa aș fi vrut să o fac. Nu în situația aia în care l-am scos din sărite și când mai aveam puțin și îmi ieșeam și eu din minți.

— Atunci ce vrei, Blair? Mh? Pentru că al naibii să fiu dacă îmi dau seama ce vrei și am obosit să tot ghicesc!

Pe moment, nu i-am răspuns la întrebare. Mi-am ridicat privirea și am oftat.

— Mi se pare că noi facem un pas înainte și vreo cinci înapoi, Aiden.

Exasperat, și-a lăsat capul în piept, apoi a revenit cu privirea asupra mea.

— Ăsta e momentul în care tu îmi spui că vrei să mai cunoști alți oameni? a pufnit.

Mi-am ridicat sprâncenele, neînțelegând unde voia să ajungă cu asta. Vorbea de parcă aveam o relație, ceea ce, în mod evident, nu aveam. Nu eram într-o relație cu Aiden. Cel puțin, nu una de care să fi fost și eu conștientă.

— Nu, am zis derutată.

— E momentul în care îmi spui că te-ai împăcat cu Arden?

Scanned by CamScanner

Dacă m-am împăcat cu Arden? Ești nebun? Ai impresia că aș mai fi locuit cu tine în ultima săptămână dacă m-aș fi împăcat cu Arden? Nici nu știu ce încerci să sugerezi, Aiden.

A tras un ultim fum din țigară, apoi a stins-o în scrumieră. M-am rugat să nu își mai aprindă una.

— N-am vrut să sugerez nimic. Îmi pare rău.

Chiar nu-mi dădeam seama dacă aia era o discuție sau o ceartă, dar nu mi-a scăpat din vedere faptul că Aiden și-a cerut scuze.

— Aiden, sigur o să pierzi avionul ăla.

A aruncat o privire la ceasul de pe perete.

— Deja l-am pierdut, a zis nepăsător. Așa că, mă tem că mai ești blocată cu mine pentru o perioadă.

A spus-o de parcă pentru el reprezenta un chin mult mai mare decât pentru mine. Cu toate astea, impulsul de a mă ridica de jos și de a mă apropia de el era din ce în ce mai mare. Indiferent de ce mi-ar fi spus Aiden, eu tot aș fi simțit nevoia să alerg în direcția lui. Idioțenia mea nu avea limite.

— Și dacă tot am stabilit că ăsta nu-i concurs de secrete, poate vrei să-mi spui de ce tot continui să minți.

N-aveam nicio intenție să îi explic asta. Cum puteam să îi explic faptul că minciuna era un lucru care la un moment dat mi-a intrat în reflex? De fapt, nici măcar nu mă sinchiseam să mint, ci doar ascundeam unele lucruri. Cum era faptul că încercasem să mă sinucid. Nu o dată, ci de două ori. O tentativă a fost considerată accident, dar a doua m-a băgat în spital.

Concurs de secrete sau nu, nu voiam să vorbesc cu el.

— Ți-am spus deja că nu vreau să vorbesc despre asta. De ce Dumnezeu tot insiști să mă faci să vorbesc despre lucruri despre care eu nu mă simt în stare?

— Pentru că arăți de parcă ai nevoie să vorbești despre asta, mi-a tăiat-o pe un ton sec.

Mi-am dat capul pe spate, sprijinindu-l de perete. Poate ar fi fost mult mai înțelept din partea mea să mă duc la câteva ore de terapie, însă eu simțeam nevoia asta copleșitoare să vorbesc cu el. Nevoie pe care nu mi-o puteam explica. În ciuda timpului pe care îl petrecusem cu Aiden, el încă mai era un mister pentru mine.

— Nu pot să fac asta, am zis.

Scanned by CamScanner

— Dar te aștepți ca eu să o fac. Spre deosebire de tine, ți-am spus că am nevoie de timp. Tot ce faci tu e să repeți la infinit că nu ești dispusă să vorbești despre asta și nu îmi dau seama dacă vorbești de momentul actual sau dacă n-o să vorbești niciodată. Încă nu mi-ai spus ce vrei, Blair, așa că o să te mai întreb o singură dată. Ce naiba vrei?

Privirea i s-a întunecat cu o nuanță. Nici măcar nu mai părea nervos. Părea la fel de obosit ca și mine de discuția aia care aparent nu avea să ducă nicăieri. Am început să îmi frământ degetele din nou, apoi am spus pe un ton stins:

— Siguranță, Aiden. Eu... eu am nevoie de siguranță. Poți să-mi dai asta?

Trăsăturile sale frumoase s-au schimonosit de durere. Și-a închis ochii pentru câteva clipe, încercând să se calmeze. A tras aer în piept, apoi a deschis ochii, privindu-mă derutat.

Tăcere. A urmat o tăcere pe care am simțit-o până în măduva oaselor, dar Aiden mă stârnise prea tare. Nu aveam nicio intenție să mă opresc înainte să-i spun tot ce aveam de spus.

— Poți să-mi promiți că o să te întorci de fiecare dată, de naiba știe unde? Poți să-mi promiți că dacă săptămâna viitoare o să cedez nervos, o să fii aici? Poți să... Erau o mulțime de *poți să*, dar n-am mai continuat. Pentru că dacă nu poți să-mi dai asta, atunci eu nu pot să-mi vărs sufletul la picioarele tale și să-ți spun toate lucrurile astea despre care vrei tu să vorbesc. Pur și simplu, nu pot.

Mi-am ridicat privirea din pământ. Aiden zâmbea, dar zâmbetul lui era combinat cu o tristețe amară. Nu putea. Nu putea să-mi ofere siguranța aia de care aveam nevoie și nu aveam nevoie să mai aud nici măcar un singur cuvânt. M-am ridicat în picioare și am ieșit din living. Mi-am luat papucii și haina, plecând din apartament. N-am stat să mă îmbrac acolo, pentru că nu mai puteam îndura prezența lui în preajma mea. După ce am închis ușa în urma mea, m-am oprit și m-am încălțat, apoi am tras haina pe mine.

Simțeam cheia de la apartamentul lui în buzunarul de la spate al blugilor de parcă avea o greutate imensă. Aveam de gând să mă întorc și să-mi iau hainele altă dată, când aș fi avut certitudinea că Aiden nu mai era prin preajmă. N-am avut răbdarea

Scanned by CamScanner

să aștept liftul. Am luat-o pe scări, coborând cu încetinitorul și ținându-mă de balustradă ca să nu mă dezechilibrez.

Eram atât de furioasă, încât nici nu puteam să plâng. Puteam doar să merg, chiar dacă mă împiedicam în propriile picioare și nu aveam echilibru. Aiden îmi furase tot echilibrul. Aiden începuse să îmi fure din secrete, din siguranța aia falsă pe care m-am obișnuit să o afișez. Aiden ținea neapărat să scoată la iveală tot ce voiam eu să țin ascuns.

Ca pentru ce? Ca mai apoi să plece tocmai când mă obișnuiam cu prezența lui? Poate fugea pentru că așa îi stătea în fire, sau poate pleca pentru că avea ceva de făcut. Indiferent de motiv, la finalul zilei, Aiden urma să fie plecat, iar eu aș fi rămas singură. Era mai simplu să știu că nu mai era nimic între noi, asta în cazul în care între mine și Aiden a fost vreodată ceva.

Nu-l uram pe el. Mă detestam pe mine, pentru că nu am fost în stare să-mi țin sentimentele în frâu. Pentru că mi-am permis să mă atașez de el, chiar dacă știam de la bun început că Aiden nu putea să îmi ofere niciun fel de stabilitate.

Cât de simplu ar fi fost să-l acuz pe el. *E doar vina lui Aiden,* era cel mai simplu lucru la care mă puteam gândi. Partea dificilă era să-mi asum propria parte de vină. Să realizez că Aiden insista de fiecare dată să afle lucruri, lăsa de la el de multe ori și nu părea dispus să dea înapoi. Iau eu țineam totul în mine, gândindu-mă că dacă scoteam la iveală secretele, atunci lui nu i-ar mai fi plăcut persoana care eram. Și de fiecare dată când o parte din mine ieșea la iveală, Aiden își dădea seama de asta.

Nu-i plăcea nici de fata din toaletă, nici de fata populară. Părea să îi placă de mine, iar eu fugeam de asta.

Aiden voia să îmi știe secretele, dar realitatea era că, undeva pe parcurs, de când l-am cunoscut și până atunci, Aiden a devenit unul dintre secretele mele. Asta dacă nu cumva a fost un secret de la bun început.

Telefonul a început să-mi sune în buzunar. L-am scos cu o mișcare lentă. Nici măcar poza cu Em nu mai reușea să îmi aducă zâmbetul pe buze. Aveam impresia că era pierdut pe undeva prin bagajul lui Aiden.

— Blair, ce faci? m-a întrebat pe un ton îngrijorat după ce am răspuns, fără să îmi dea timp să spun ceva.

Scanned by CamScanner

— Merg pe stradă? am întrebat mai mult retoric.

— Ești bine?

Nu. Nu sunt bine. Nici măcar nu-mi pot explica ce simt, pentru că mai întâi ar trebui să-mi explic ce tocmai s-a întâmplat în dimineața asta și n-aș putea să o fac. Nu pot să-mi explic cum dimineața asta care a început perfect, s-a transformat pe parcurs într-una dezastroasă, iar eu am sfârșit pe stradă, cu cheia de la apartamentul lui Aiden în buzunar. Nu-mi pot explica de ce fug de singurul om care pare să mă citească fără cu eu să vorbesc. De singura persoană dispusă să mă accepte așa cum sunt.

Nu pot. Nu pot nici măcar să plâng, pentru că Aiden, de fapt, nu m-a rănit. M-am rănit singură când am ieșit pe ușa aia. Oricât de nervos era, părea dispus să o scoată cumva la capăt, dacă eu aș fi fost dispusă să îi ofer timpul de care, de altfel, a și recunoscut că are nevoie.

Nu sunt bine, pentru că mă doare. Îmi doresc o mulțime de lucruri, iar singurul lucru pe care nu mi-l doresc e să mă îndepărtez de el.

Eu...

Am pufnit în râs.

Eu sunt cea care fuge, nu Aiden.

— Blair, mai ești acolo?

Da, eram acolo. Auzeam vocea lui Em de undeva din depărtare. Gândurile mi se amestecau unele cu altele și nu prea mă puteam concentra asupra a ceva care să nu îl implice pe Aiden.

— Da.

Vocea îmi suna diferit.

— Vrei să merg să îți cumpăr toată înghețata pe care o găsesc la magazin?

Îi puteam vedea zâmbetul larg, chiar dacă vorbeam la telefon.

— Nu, am răspuns absentă. De ce aș avea nevoie de înghețată?

— Blair, pe unde ești?

— Acum am plecat de la Aiden, am răspuns, deși nu eram sigură de cât timp plecasem de acolo.

Mi-am rotit privirea în jurul meu, dându-mi seama că, de fapt, nici măcar nu știam unde mă aflam. Cu siguranță aia nu era strada pe care locuia Aiden și nici nu știam cum am ajuns acolo.

— În cât timp ajungi la cămin? Sigur nu vrei să iau înghețată?

Scanned by CamScanner

— Stai, am oftat. Nu știu unde mă aflu exact. Nu-i nevoie să vii la cămin.

— Nu te-am întrebat dacă tu mă vrei acolo. Am zis că vin, așa că nu te certa și cu mine.

— Poftim?

Vocea mi-a urcat cu o octavă. *Nu te certa și cu mine?* Ce voia să însemne asta?

— N-am zis nimic, mi-a răspuns aiurită.

— Ba ai spus, Em.

Mi-am ridicat privirea spre indicatorul de la colțul străzii, încercând să mă ghidez într-o direcție sau alta.

— N-am spus, a insistat. Deci, în cât timp ne vedem?

Am răsuflat ușurată când am recunoscut cafeneaua de la colțul străzii. Cafeneaua de la care Aiden obișnuia să cumpere micul dejun. Am simțit o arsură acută în stomac și am vrut să mă ghemuiesc. Eram conștientă de faptul că durerea nu era reală. Cel puțin, nu mă durea nimic fizic.

— Cred că ajung într-un sfert de oră. Acum spune-mi cum adică să nu mă cert și cu tine.

— Ne vedem atunci.

— Nu cumva să închizi, am mârâit la ea când mi-am dat seama că asta avea de gând să facă.

A oftat zgomotos.

— Bine, fie, a cedat mult prea repede.

Murea de nerăbdare să îmi spună. Nici nu mă așteptam la altceva din partea ei.

— Spune odată, mi-am dat ochii peste cap, iritată.

— M-a sunat Aiden. A zis să nu te las singură.

— A făcut ce?

— Nu țipa la mine, Blair. Nu-i vina mea.

E vina lui Aiden.

E numai și numai vina lui Aiden.

Doar că nu era. În orice caz, nu era *doar* vina lui.

— Ne vedem îndată.

Am închis telefonul și l-am băgat în buzunar. Aveam să înfrunt întrebările lui Em, ceva mai târziu. Momentan aveam nevoie de câteva clipe în care să înțeleg sensul vorbelor ei. Aiden a sunat-o? Ce era în mintea lui? Avea impresia că aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine?

Scanned by CamScanner

Ce era în mintea mea?

Când am ajuns la capătul străzii, m-am sprijinit de peretele unei clădiri, luptându-mă din răsputeri să nu mă preling pe lângă el. O senzație de sufocare a pus stăpânire pe mine, dar, cu toate astea, nu plângeam. Nu eram capabilă să vărs lacrimi pentru ceea ce, de fapt, era prostia mea. Mai degrabă simțeam nevoia să lovesc ceva.

Mi-am împins la loc toate sentimentele, forțându-le să se piardă undeva în adâncul ființei mele și m-am adunat de pe jos. Am început să alerg și am ținut-o așa tot drumul până când am ajuns la cămin.

— Blair? am auzit-o pe Em șoptindu-mi numele imediat după ce am deschis ușa. Ce naiba s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri, îndreptându-mă spre ea. Eram extenuată. M-am lungit lângă ea și mi-am așezat capul pe picioarele ei.

— Sunt o dezertoare, a fost tot ce am spus înainte ca lacrimile să înceapă să curgă fără stăpânire.

Aiden părea dispus să lupte.

Eu eram o dezertoare.

Eram un dezastru.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 19

Blair

Îl auzeam pe Aiden spărgând ceva în living, dar picioarele îmi tremurau și știam că dacă m-aș fi ridicat de pe scaun, nu mi-ar fi susținut greutatea. Am inspirat adânc și am așteptat până când în cele din urmă peste apartament s-a așternut liniștea. M-am încruntat, pentru că asta s-a întâmplat teribil de brusc. Într-o secundă am auzit ceva spărgându-se, apoi s-a făcut liniște. M-am ridicat de pe scaun, chiar dacă vocea de la mine din minte țipa să stau locului și încerca să mă convingă că Aiden nu voia să mă vadă în acel moment.

Tocmai își dăduse seama că am încercat să mă sinucid. Cel puțin o dată. Nu, cu siguranță nu voia să dea ochii cu mine. Problema era că nu dădeam ascultare aproape niciodată vocii din mintea mea. Nu am fost deloc surprinsă când m-am trezit în living.

Am încercat să nu mă las distrasă de dezastrul pe care l-a făcut Aiden, dar tot m-am încruntat. Îmi venea să clatin dezaprobator din cap, însă n-am făcut-o. Aiden știa un lucru pe care nu-l mai știa nimeni altcineva. Până în acel moment a fost un secret care îmi aparținea doar mie, dar acum îl împărțeam cu el, iar asta însemna că am mai făcut un pas în direcția lui Aiden, în loc să o iau la fugă.

— Aia a fost singura dată? m-a întrebat pe un ton rece, suflând fumul de țigară în sus.

Am scrâșnit din dinți. Aveam două posibilități: ori mă prefăceam că nu am auzit întrebarea, ori răspundeam la ea, chiar și cu riscul de a-l face pe Aiden să se uite la mine ca la o nebună.

— Nu, m-am trezit vorbind.

Scanned by CamScanner

Vocea îmi era stinsă și nu prea semăna cu a mea. Poate, de fapt, îi aparținea vocii din mintea mea, care acum se făcea auzită. Eu nu-mi aminteam exact de momentul în care m-am hotărât să vorbesc.

— Poftim?

Și-a rotit fața spre mine, fixându-mă cu privirea. Calmul chipului său contrasta teribil cu dezastrul pe care l-a făcut în apartament.

Era adevărul. Am spus adevărul, iar el mă obliga să îl spun din nou, ca și cum era cel mai simplu lucru pe care puteam să îl fac. M-am urnit din loc, pornind în direcția lui, chiar dacă nu mi se părea cea mai inspirată decizie pe care o puteam lua. Dar era cea corectă. Mă simțeam datoare cu o explicație în fața lui Aiden, oricât de ciudat era.

— Aia a fost prima dată, i-am spus, așezându-mă lângă el pe canapea.

Deși era loc pentru suficient pentru amândoi, în secunda aia, spațiul mi se părea incredibil de îngust. În cameră s-a așternut din nou liniștea. Puteam să aud ritmul respirației lui Aiden. Sau era al meu? Era prea agitat ca să îi aparțină lui, dar mi-am dat seama că, de fapt, eu eram cea care respira atât de sacadat.

— De câte ori?

A mai tras un fum din țigară. Aș fi preferat să nu mă privească, dar când a făcut Aiden ceva ce mi-am dorit eu? Și cu siguranță nu avea de gând să înceapă în acea clipă.

— Două, am răspuns monosilabic.

— Iubito...

Și-a frecat fața cu palmele. Aveam atât de multe lucruri pentru care ar fi trebuit să îmi fac griji, iar eu mă rugam doar ca nu cumva să își atingă părul cu țigara. Expiratul zgomotos care a urmat nu mi-a aparținut mie. Aiden s-a ridicat de pe canapea și a început să se plimbe nervos prin cameră. Chiar dacă nu mai stătea în apropierea mea, tot mă simțeam sufocată. Plămânii mei nu primeau suficient aer, de parcă Aiden consuma tot oxigenul din încăpere. Poate furia, pe care se lupta în mod evident să o țină în frâu, era cea care consuma tot oxigenul.

— Aiden, o să pierzi avionul.

L-am privit cu ochi mari, așteptând o reacție din partea lui. Orice reacție ar fi fost mai bună decât privitul în gol și frecatul feței cu palmele. Îmi simțeam gâtul uscat, dar nu aveam curajul să mă ridic de acolo și să merg să beau niște apă.

Scanned by CamScanner

— Știu, a venit răspunsul lui sec. Și o să îl pierd și pe următorul și pe cel care o să urmeze după... O să stau naibii aici până când o să îmi explici de ce și cum.

— Nu poți face asta, am încercat să protestez.

Privirea glacială pe care mi-a aruncat-o mi-a făcut inima să se strângă cât un purice.

— Nu mă provoca, aproape a mârâit la mine, dar nu părea încă suficient de scăpat de sub control încât să își verse furia asupra mea. Dacă asta s-ar fi putut întâmpla vreodată.

— Prima dată a fost accidentul de mașină...

Eu eram cea care vorbea? Relatarea părea să pară similară cu povestea mea, însă nu eram sigură că eu eram cea care vorbea. N-aș fi făcut-o niciodată, dar ceva din privirea lui Aiden îmi dădea de înțeles că nu aveam nicio altă soluție.

— Ce ai făcut?

— Aiden, îți pierzi timpul cu asta. S-a întâmplat demult și nu cred că e o idee bună să vorbesc despre asta. Nici măcar nu contează.

— Nu contează? a pufnit iritat. Cum naiba să nu conteze, Blair? Aproape ai recunoscut că ai încercat să te sinucizi.

Am clipit rar, încercând să respir regulat. Bătăile inimii mele ori se accelerau, ori încetineau extrem de mult.

— Aproape.

— Nu trebuie să repeți tot ce spun eu.

A expirat din senin pe nări, aprinzându-și încă o țigară, deși tocmai o stinsese pe cealaltă.

— Nu repet tot ce spui tu.

Mai bine tăceam din gură. Trebuia să învăț când să tac din gură și când să vorbesc, dar în preajma lui Aiden totul devenea haotic, iar eu nu-mi puteam controla niciun cuvânt. A izbit cu piciorul în măsuța de cafea care deja era răsturnată, apoi s-a mai plimbat câteva secunde, minute, ore. Habar n-am. În tot timpul ăsta am rămas înțepenită pe canapea, întrebându-mă cum puteam să îl fac să se calmeze.

„Tu l-ai stârnit, tu să-l calmezi", și-a dat cu părerea vocea din mintea mea.

De ar fi fost atât de simplu.

— Dar nici nu spui nimic altceva.

Aiden s-a așezat pe marginea canapelei, sprijinindu-și mâinile pe genunchi. O dorință ciudată să mă ghemuiesc și să mă retrag într-un

Scanned by CamScanner

colț a pus stăpânire pe mine, dar nu am reușit să mă mișc nici măcar un centimetru. Nu că aș fi încercat.

— Asta e o conversație sau o ceartă? l-am întrebat înainte să mai spun orice altceva.

— Nici măcar nu mai știu ce e asta, Blair. Dimineața asta a fost o nebunie curată, dar chiar aș prefera să nu fie o ceartă. Am obosit să încerc să scot cuvintele de la tine unul câte unul, ca mai apoi să fiu nevoit să le tot adun și să formez propoziții.

A încercat să zâmbească, dar era prea nervos ca să îi reușească. Mi-am urcat picioarele pe canapea, strângându-le sub mine. Aveam mâinile împreunate în poală și privirea fixată asupra lor.

— Asta o să dureze toată dimineața, iubito.

Aiden mi-a prins bărbia între două degete, forțându-mă să îl privesc. Faptul că eu nu eram în stare să fac asta, îl lăsa rece.

Și-a sting țigara, deși nu a fumat nici măcar jumătate din ea, apoi s-a apropiat de mine. Se străduia să își păstreze calmul, dar era unul dintre puținele momente în care Aiden nu prea reușea să își controleze expresiile. Unul din momentele rare în care Aiden nu reușea să își stăpânească sentimentele.

— Ce crezi că-i ăsta, Blair? Concurs? Care dintre noi are mai multe secrete? De ce nu vrei să vorbești?

Am ridicat neglijent din umeri. Degetele lui Aiden s-au încordat pentru o clipă pe bărbia mea, apoi le-a retras.

— Nu-i niciun concurs, l-am asigurat. Doar că eu nu știu cum să vorbesc despre asta.

— De ce?

„Ori îl minți, ori ești sinceră cu el."

— Pentru că nu vreau să mă privești la fel cum...

M-am oprit în mijlocul propoziției.

— La fel cum ce, Blair?

Mi-am ferit privirea din calea ochilor săi pătrunzători.

— Blair, cât o să-ți ia să înțelegi că o stăm aici până o să te hotărăști să vorbești?

Mi-am umflat obrajii cu aer, apoi am expirat zgomotos. Poate nu cunoșteam chiar fiecare parte din Aiden, dar cu siguranță făcusem cunoștință cu încăpățânarea de care dădea dovadă. Era capabil să stea acolo până când în cele din urmă aș fi vorbit.

Scanned by CamScanner

La fel cum m-a privit mama, am șoptit cu speranța că el nu era atent la mine.

Însă el era atent. Pentru binele meu, dădea prea mare atenție la oricе cuvânt pe care îl rosteam și nu îi scăpa nimic din vedere. A micșorat distanța dintre noi cu totul și m-a tras în brațele lui. Mi-am îngropat fața în scobitura gâtului său și am inspirat adânc. Subit, mi-am amintit că să-mi îngrop nasul în clavicula lui și să inspir parfumul lui în loc de oxigen era, la un moment dat, singurul lucru pe care îmi doream să îl fac.

— Când?

Am inspirat sacadat de câteva ori.

— Prima dată s-a întâmplat după moartea lui Jethro... eu... am accelerat și am tras de volan. În fața mea era...

Nu puteam să vorbesc. Chiar și cu brațele lui Aiden încolăcite în jurul meu, nu puteam. Eram în siguranță acolo, dar nu puteam să o fac.

— Și a doua oară? m-a întrebat, poate cu speranța că despre asta puteam să vorbesc.

L-am înconjurat cu brațele și aproape m-am urcat pe el.

— A doua oară am... înghițit un tub de pastile. M-am trezit în spital.

— Iisuse, Blair! Când s-a întâmplat asta?

Deși îmi vorbea pe un ton blând, eram prea aproape de el ca să-mi scape din vedere cât era de încordat.

— După ce a murit Jethro... la vreo două săptămâni... cred.

— De ce?

Am clătinat din cap. Nu puteam să mai vorbesc despre asta. Îmi doream doar să țip, deși sunetele îmi erau blocate în gât. Voiam să o iau la goană, dar Aiden mă ținea prea strâns ca să mă pot mișca.

— Pentru că ai mei au uitat de existența mea după ce el a murit... Mă simțeam de parcă am murit odată cu Jethro și, în timp, mi-am dorit ca asta să se fi întâmplat.

Aiden s-a retras câțiva centimetri, ridicându-mi fața. Nu-mi plăceam modul în care mă obliga să îl privesc de fiecare dată când eu nu îmi doream să o fac. Privirea lui era prea pătrunzătoare și îmi scormonea sufletul, îmi scotea toate secretele la iveală și nu-mi doream ca el să le știe. Era mai mult decât suficient că eu știam ce am făcut și că eram nevoită să mă gândesc la asta.

— Acum o să-mi spui că sunt nebună?

Scanned by CamScanner

Nu puteam nici măcar să mimez un zâmbet. Chiar dacă aș fi făcut-o, lui Aiden nu i-ar fi păsat de asta.

— Nebună? a pufnit. După ce am ajuns în Madrid... cam prin a treia seară, cred... Am bătut un tip până când aproape l-am omorât. Nu-s persoana potrivită care să te judece.

L-am privit cu ochi mari și speriați. Teama mea nu avea absolut nicio legătură cu ce a făcut Aiden, ci cu ce făcea. Mă ținea în brațe și părea dispus să mă asculte, fără să mă judece.

Poate că...

eu

și

Aiden

am fi putut să o scoatem la capăt.

Am deschis ochii brusc. Primul lucru pe care l-am conștientizat a fost durerea îngrozitoare de cap care nici nu-mi permitea să îmi țin ochii deschiși pentru prea mult timp. I-am închis la loc, ștergându-mi fruntea transpirată cu dosul palmei.

Nu mai voiam să dorm. De fiecare dată când închideam ochii, subconștientul meu găsea o plăcere macabră în a-și bate joc de mine. Un scenariu pe noapte. De asta aveam parte. De câte un scenariu în care discuția dintre mine și Aiden ar fi decurs altfel, iar eu n-aș mai fi fugit. Scenarii în care eu eram capabilă să vorbesc, iar el era capabil să asculte.

Primele trei nopți după discuția avută cu Aiden, le-am petrecut în patul lui Em. Reușeam să dorm câteva ore pe noapte, dar mă trezeam tot mai obosită. A patra am dormit-o la mine în pat, apoi mi-am dat seama că nu puteam să dorm în cămin, pentru că nu ăla era locul în care voiam să mă aflu. Eram bună la a lua decizii proaste, așa că m-am întors în apartamentul lui Aiden. Cam tot atunci în mintea mea au început să se formeze scenariile în care eu nu o luam la fugă.

Îmi era clar că somnul nu avea de gând să își facă apariția din nou, așa că m-am ridicat din pat, cu o dorință intensă să pot reduce vocea din mintea mea la tăcere. Voce care nu pierdea nicio ocazie să se gândească la el.

Aiden părea genul pe persoană care ar fi scos-o la capăt cu absolut orice.

Scanned by CamScanner

M-am lungit pe canapeaua din sufragerie, cu privirea fixată în gol. Trecuseră o săptămână, iar eu nu făcusem nimic ca să strâng dezastrul lăsat în urmă de Aiden. Dezastru provocat de mine. Toate lucrurile distruse erau la locul lor, doar că nu se mai limitau la televizor, tablou și masă. Aiden renovase complet apartamentul după lipsa mea. A spart inclusiv toate oglinzile, dar ăsta nu era un lucru chiar atât de rău. Nu voiam să îmi privesc reflexia în oglindă și să mă îngrozesc. Îmi era bine așa cum eram.

Am oftat sacadat și am închis ochii, aproape implorând pentru o noapte de somn.

Nu-mi era bine așa cum eram. Nu era nevoie să ascund asta nici de mine și nici de ceilalți. Eram un dezastru și mai mare decât am fost înainte de apariția lui Aiden și chiar nu-mi dădeam seama cum s-a întâmplat asta.

Aiden nu era, dar era în același timp peste tot. Dacă mă concentram, îi puteam simți atingerea degetelor printre ale mele. Chiar și dacă tăceam sau îmi uneam buzele, tot îi simțeam gustul de tutun și mentă. Mirosul lui plutea în aer chiar și în sălile de curs, ceea ce nu avea cum să fie real, pentru că eram sigură că nu trecuse pe acolo. Și îl simțeam. Îl simțeam peste tot. Aveam impresia că înnebuneam, dar în realitate eram perfect lucidă. Nu eu înnebuneam, ci sufletul meu. Bucata din mine care îi aparținea adevăratei Blair și care acum se lupta să iasă la suprafață, pentru că Aiden pe ea se părea că o voia. Se schimba. Ceva în interiorul mecanismului meu de funcționare se schimba, în timp ce o altă parte se defecta complet.

Am clătinat dezaprobator din cap, chiar dacă nu era nimeni acolo să mă vadă. M-am ridicat la marginea canapelei. Nu știu cât timp am stat așa, dar am intrat într-o stare de repaus și totul în mine a încetat să mai funcționeze. M-am ridicat și am început să fac curat în apartament. Măcar atât puteam să fac. Să curăț dezastrul de la exterior, căci pe cel din interior chiar nu știam cum.

Când în cele din urmă am reușit să termin curățenia în apartament, afară se lumina. M-am dus în bucătărie și am pornit filtrul de cafea, apoi am așteptat cu capul sprijinit în mâini să primesc cafeaua de care aveam mare nevoie.

— *Iubito, aia-i a mea, mi-a zis cu un zâmbet arogant pe buze.*

— *Mhm, am mormăit indiferentă.*

Scanned by CamScanner

Mi-am făcut un obicei să-i fur cana de cafea, dar Aiden nu părea prea deranjat de asta.

— Pe lângă faptul că mă ții treaz noaptea, îmi furi și cafeaua care m-ar ajuta să funcționez.

Mi-am rotit privirea spre el. Stătea incredibil de aproape de mine și-mi făcea pulsul să o ia la goană. Pieptul a început să mi se ridice din ce în ce mai repede când i-am simțit degetele pe obrazul meu, apoi atingându-mi porțiunea de piele din spatele urechii, așezându-mi o șuviță.

Am gemut nervoasă, rotindu-mi privirea. Fantoma lui Aiden era prezentă peste tot în apartament și nu știam cum să scap de ea. Trebuia să plec de acolo, iar asta cât mai repede. A fost nevoie de mai puțin de două luni ca Aiden să devină o parte din mine la care nu știam cum să renunț.

Ideea că Aiden nu gândea în perspectivă era o prostie. Aiden, de fapt, îmi anticipa deciziile, altfel nu-mi explic de ce a lăsat pe masa din bucătărie cheile de mașină și o foaie pe care era trecută adresa de la service. Aiden știa că aveam de gând să mă întorc. Știa că în cele din urmă mi-aș fi adunat curajul necesar ca să mă duc după mașină.

Îmi doream să-l urăsc.

Mi-am băut cafeaua în liniștea sinistră și am rămas cu privirea ațintită în gol până când s-a făcut aproape șapte. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și mi-am aruncat câteva lucruri în geantă. Când am ieșit din apartament am luat cu mine și sacii de gunoi, luând-o pe scări. Mișcarea părea a fi singurul lucru care mă mai ajuta să funcționez.

Dimineața a trecut pe lângă mine ca celelalte. Mergeam la toate cursurile, dar mintea mea era în altă parte. În zilele alea îmi părea bine că folosisem proiectele ca scuză să mă eschivez de la curse, pentru că în starea în care eram, n-aș mai fi reușit să termin anul dacă ar fi trebuit să lucrez în acea perioadă la ele. La prânz, mi-am amintit ca prin minune că mă întâlnisem cu o zi înainte cu Julia și că m-a invitat la cafea.

Tau a părut a fi o alegere bună. Asta până în secunda în care am pășit înăuntru și l-am zărit pe Arden într-un colț. Asemănarea dintre el și Aiden nu m-a deranjat niciodată atât de tare. Cum puteau fi atât de... diferiți, deși arătau la fel? Aproape la fel. M-am strecurat pe lângă perete, bucurându-mă că Tau este un bar suficient de întunecat încât să trebuiască să îți mijești ochii

Scanned by CamScanner

dacă vrei să distingi ceva prin perdeaua de fum. Eu l-am zărit pe Arden doar pentru că îl căutam pe Aiden din priviri oriunde mă aflam. Iar ăsta cu siguranță nu era un lucru nici normal și nici sănătos. Poate eram doar stupidă sau poate era prea târziu să mai lupt împotriva a ceea ce simțeam. Oricum ar fi fost, era prea târziu.

Mi-am dat geanta jos de pe umăr și am așezat-o pe canapea, apoi aproape m-am scurs pe sub masă. Nu-mi doream ca Arden să mă zărească. Nu voiam și nici nu puteam să vorbesc cu el. În primele trei zile după plecarea lui Aiden a insistat să ieșim împreună, dar l-am refuzat de fiecare dată. Pur și simplu nu părea o idee bună să stau în preajma unei persoane care arăta ca Aiden, dar care nu era Aiden.

Era... dureros.

Julia și-a făcut apariția după aproape zece minute, dar nu întârziase. Eu eram cea care ajunsese mai devreme decât ar fi trebuit. Mi-a făcut cu mâna de când a intrat. I-am răspuns absentă. Atenția mea era concentrată asupra persoanei care a intrat în Tau în urma Juliei. Dacă până atunci nu m-am scurs pe deplin pe sub masă, acum cu siguranță o făceam. Bruneta care am crezut pentru o perioadă că era iubita lui Aiden, pășea sigură pe ea și se îndrepta în direcția lui Arden. M-am încruntat involuntar. Aiden nu-mi explicase cu exactitate cine era Abigail, dar aparent nu avea o legătură doar cu el, ci și cu Arden.

— La ce te uiți așa concentrată? m-a întrebat Julia după ce s-a așezat pe canapeaua din fața mea.

Mi-am ridicat bărbia, făcându-i semn spre masa care se afla în colțul celălalt al barului.

— Mai sunteți împreună?

Am clătinat din cap, incapabilă să-mi iau privirea de pe Abigail. Brusc, am devenit conștientă de modul în care arătam eu, comparativ cu ea. Încă din prima seară în care am cunoscut-o mi-a lăsat impresia că putea face orice persoană să pară ștearsă în comparație cu ea, dar până în acel moment nu mi-am dat seama că asta mă includea și pe mine. În comparație cu părul ei brunet care îi cădea drept pe spate, al meu era prins într-un coc neglijent în vârful capului. Nici măcar nu mă pieptănasem în ziua aia. Purta niște jeanși care se mulau perfect pe coapsele ei și avea o geacă de piele vișinie.

Scanned by CamScanner

Eu aveam niște blugi care stăteau destul de largi pe mine și purtam...

Am înghițit în sec când mi-am dat seama ce purtam pe sub geaca maro de piele.

— Blair, vorbește, mi-a spus Julia cu o privire serioasă.

Mi-am ridicat un deget, făcându-i semn să mai rabde puțin, până îmi dădeam eu seama dacă ar fi fost o idee îngrozitoare să mă dezbrac chiar acolo. Până să realizez, nu m-a deranjat. Dar acum că știam, voiam să scap de el. Voiam să scap de tricoul lui Aiden, de parcă era contaminat cu ceva. Iar în realitate, așa și era. Era contaminat cu mirosul lui care mi se impregna în fiecare por.

— Ești bine?

Am clătinat din cap, am ridicat din umeri și m-am scurs și mai mult pe canapea.

— Ce vrei să bei? Mă duc să comand ceva, pentru că tu evident nu ești în stare, iar Ethan azi pare aerian. Deci?

— O cafea.

A zâmbit, ridicându-se de la masă. Mi-am rotit privirea spre bar. Ethan cu siguranță știa ceva despre Aiden, însă eu eram prea orgolioasă ca să întreb despre el. Nu aveam nici măcar curajul necesar ca să îl sun. Și Doamne, cât voiam să îl sun! Aveam nevoie să îi aud vocea la fel cum aveam nevoie de oxigen.

— Acum spune-mi ce-i cu tine, mi-a spus Julia după ce a revenit la masă.

— Sunt bine, am mințit din reflex. Aproape bine.

— Nu ești nici bine și nici aproape bine, m-a contrazis pe un ton serios. Spune-mi ce ai. Când te-am văzut ieri prin campus, semănai mai mult cu o fantomă.

Am schițat un zâmbet vag.

— Mulțumesc. O să iau asta ca pe un compliment.

— Nu era un compliment, m-a asigurat ea. Arăți ca naiba!

— Mulțumesc, am repetat ca o idioată.

— Nu-mi mai mulțumi atât, pentru că nici măcar nu-ți spun ceva drăguț. Își dai seama de asta, nu?

Am încuviințat. Ethan ne-a adus cafelele, stăruind cu privirea asupra mea mai mult decât era necesar, însă nu a spus nimic.

— Care-i problema lui?

Am așteptat ca Ethan să se îndepărteze înainte să îi răspund.

— Cred că are ceva de-a face cu Aiden.

Scanned by CamScanner

Rostindu-i numele, pe lângă durerea din piept care mă împiedica să respir, am mai simțit și un val de ușurare care se lupta cu durerea și încerca să mă ajute să respir. În cele din urmă, ușurarea a câștigat, iar respirația mi-a revenit la ritmul ei normal.

— Aiden? Fratele lui Arden?

Am desfăcut un pliculeț de zahăr și mă pregăteam să îl amestec în cafea, apoi mi-am amintit că eu nu-mi beam cafeaua cu zahăr. Și nici Aiden.

Dă-l naibii pe Aiden!

CUM?

Gradul meu de nebunie probabil a ajuns la maxim din moment ce începeam să mă cert cu vocea de la mine din minte. Chiar trebuia să dorm măcar câteva ore, altfel aș fi ajuns să vorbesc inclusiv pe stradă cu vocea aia enervantă. Voce care, de altfel, a devenit foarte tăcută de când a plecat Aiden. În primele două seri m-am întrebat dacă nu cumva, împreună cu zâmbetul meu, se strecurase și ea în bagajul lui.

— Da, fratele lui Aiden, am afirmat când mi-am dat seama că a trecut mult timp de când Julia mi-a adresat întrebarea.

— E ceva între voi?

— Mai bine ai întreba dacă a fost vreodată ceva între noi.

Încercam să fiu sinceră, dar aveam impresia că nici măcar nu reușeam să fiu coerentă. Și nici nu-mi explicam nevoia de a fi sinceră cu Julia. La urma urmei, dacă simțeam nevoia să vorbesc cu cineva despre Aiden, puteam să îi spun lui Em. Pe Julia nici măcar nu o cunoșteam prea bine. În afară de faptul că spălasem câteva pahare cu ea ca să ne putem plăti cafeaua și că ne mai întâlnisem de două sau trei ori, nu știam mare lucru despre ea.

— De asta arăți ca un extraterestru?

Și-a ridicat sprâncenele.

— Fac și eu ce pot, să știi, am zâmbit.

— Știu, a oftat înțelegătoare. Dar nu crezi că e cazul să te aduni?

— Ba normal că asta cred, am zis pe un ton puțin cam certăreț. Nu vezi, chiar am ieșit și din casă.

Bine, asta nu era chiar așa o mare realizare, din moment ce nu am adus schimbări majore la stilul meu de viață. Doar m-am mutat provizoriu în apartamentul lui Aiden, am început să îi port tricourile pe stradă și să-mi pierd capacitatea de concentrare.

Scanned by CamScanner

— Blair, nu te mai uita la ei.

— Mh?

Mi-am încrucișat brațele la piept, revenind cu privirea asupra ei. Nici măcar nu mi-ai dat seama că mă uitam spre masa la care stătea Arden, dar chiar încercam să înțeleg ce făcea Arden împreună cu Abigail. Dacă îl cunoștea și pe el, nu putea însemna decât un singur lucru: o cunoșteau de dinainte ca Aiden să fie nevoit să plece în Madrid.

— Te uiți insistent la masa lor, mi-a repetat Julia.

— Scuze. Cum îți merge facultatea? Am încercat să nu mai par complet aeriană.

Mă uitam la Julia și vedeam modul în care buzele ei se mișcau, doar că nu auzeam nimic din ce spunea. Cuvintele se pierdeau și treceau pe lângă mine. Cred că am spus și eu câteva lucruri, dar nu-mi aduc aminte exact. De fapt, nu pot spune cu siguranță cum mi-am petrecut zilele alea, pentru că nu-mi amintesc fiecare moment. Uneori mă pierdeam pentru o perioadă de câteva ore și nu-mi aminteam ce am făcut între timp.

— Crezi că poți să mă ajuți cu ceva? am întrebat-o multe minute mai târziu.

Nici măcar nu știam cât timp a trecut de când m-am întâlnit cu ea.

— Sigur. Cu ce?

Am privit sceptică zâmbetul ei larg. Chiar nu puteam înțelege cum se făcea că Julia era o persoană atât de... drăguță, dar care se îmbrăca atât de... indecent. Oare indecent era cuvântul pe care îl căutam?

— Trebuie să merg să iau mașina lui Aiden. Am reușit să o boțesc și acum trebuie să mă duc să o iau.

— Credeam că voi nu...

— E complicat, am întrerupt-o înainte să spună ceva la care aș fi fost nevoită să răspund.

— Bine, a ridicat din umeri. Vin cu tine.

Am răsuflat ușurată. Nu-mi dădeam seama exact care era momentul în care mă hotărâsem să merg după mașina lui Aiden, dar el s-a gândit la asta înainte mea. Genul ăsta de lucruri pe care le făcea Aiden doar îmi îngreunau situația. Julia s-a scuzat și a mers până la toaletă, lăsându-mă singură.

Scanned by CamScanner

Arden a devenit și el conștient de prezența mea în bar. Se îndrepta spre mine. Am închis ochii oftând, apoi am afișat cel mai jalnic zâmbet de care eram în stare. M-a salutat, s-a așezat pe canapeaua pe care stătea Julia, apoi a așteptat să spun ceva. Am mormăit un salut, fără să îl privesc.

— Blair, ce faci?

Minunat. Nu se vede?

— Bine.

Mi-am încrucișat brațele la piept, adunând curajul necesar ca să îl privesc în ochi, oricât de derutant părea. Semăna prea tare cu Aiden și, dacă voiam să trec peste, să petrec timp în preajma lui Arden cu siguranță nu era opțiunea corectă.

— Știi că avem liber vineri și luni, nu?

Mi-am ridicat sprâncenele. Da, probabil știam. Auzisem câțiva colegi vorbind despre asta, dar lucrurile pe care le auzeam vorbindu-se în jurul meu nu prea reușeau să îmi rămână în minte.

— Îhî.

— Mă gândeam...

Și-a trecut o mână prin păr. Gestul lui m-a făcut să înghit în sec și să-mi înconjor stomacul cu brațele. Acolo aveam impresia că se localiza durerea pe care o simțeam, însă nu eram prea sigură. Putea fi oriunde, pentru că mă durea peste tot câte puțin.

— Eu mă duc până acasă, mi-a zis zâmbind. Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine.

Dacă aș fi avut băutură în gură, atunci cu siguranță aș fi scuipat-o pe el. Am clipit năucită.

— Îți amintești că nu mai suntem împreună, nu?

A încuviințat, sigur pe el. Eu însă nu uitasem decizia lui de a nu se da bătut, așa că ceva sigur era în neregulă cu propunerea lui.

— Normal că îmi amintesc, iubito. Nu sufăr de Alzheimer.

Tot sângele mi s-a redirecționat spre inimă. Mi-am întredeschis buzele și am început să respir printre ele, însă respirația mea semăna mai degrabă cu un șuierat.

— Blair? Ești bine?

— Mh...

Nu! Nu sunt bine! Tocmai ai sunat ca Aiden și nu îmi poți face asta... nu poți, pentru că tu nu ești Aiden.

Scanned by CamScanner

— Nu-mi spune așa, aproape am țipat la el.

Exista o singură persoană din gura căreia puteam asculta acel cuvânt. *Iubito* nu suna bine decât pe buzele lui Aiden, nu și a fratelui său, indiferent de cât de tare semănau.

Arden și-a ridicat sprâncenele, privindu-mă de parcă eram nebună.

— De ce vrei să vin cu tine?

— M-am gândit că sunt patru zile libere și cum Aiden e plecat...

— Aiden?

— Mi-am dat seama că e ceva între voi doi, Blair. Nu am de gând să te mai bat la cap. Chiar am înțeles. Ai putea veni cu mine în calitate de prietenă, a rânjit.

De când devenisem prietenă cu ambii gemeni Holden? Voiam să îl cred, dar aveam o presimțire sâcâitoare că era ceva în neregulă. Înainte să apuc să îi răspund, Julia s-a întors la masă, așezându-se lângă mine, evitându-l pe Arden. Probabil lucrurile între ei doi nu stăteau prea bine dacă nici măcar nu se mai salutau.

— Deci? a întrebat Arden.

— O sa mă gândesc.

— Sună-mă, mi-a spus înainte să se ridice de la masă.

— La ce o să te gândești?

M-am rotit spre Julia, privind oarecum pe lângă ea.

— Vorbea ceva despre un weekend prelungit, am mormăit.

— Da. Cred că se împlinesc o sută de ani de la înființarea universității și se organizează câteva festivități pe săptămâna viitoare. Cred că ăsta e modul conducerii de a ne determina să participăm. Cred că ne cam mituiesc, a zâmbit.

— Mda. M-a întrebat dacă nu vreau să merg cu el... acasă, am adăugat.

Julia mi-a aruncat o privire suspicioasă. Voiam să îi răspund, dar telefonul a început să îmi vibreze în buzunar. L-am scos, rămânând cu privirea fixată asupra lui.

— Nu-i răspunzi? am auzit vocea mirată a Juliei.

— Eu...

Nu puteam. Numele lui Aiden îmi rănea retina și abia dacă mai puteam ține telefonul în mână, fără să îl scap pe jos. De ce mă suna tocmai atunci... după atâtea zile?

Scanned by CamScanner

Julia a făcut ceea ce eu nu eram în stare. Mi-a smuls telefonul din mână, a răspuns, apoi mi l-a lipit de ureche.

— Iubito?

Respiră.

N-am spus nimic. Nu puteam să spun nimic, pentru că uitasem toate cuvintele pe care le-am învățat până în acea clipă. Nici măcar nu mai știam care îmi era numele. Ce făcea Aiden cu mine?

Julia a îndepărtat telefonul de mine, apoi am auzit-o spunând:

— Bună, Aiden. Sunt Julia. Tipa care nu e verișoara voastră. A urmat o pauză. Da. Blair e aici, așa că dacă vrei să îi spui ceva...

Am simțit telefonul lipit din nou de urechea mea.

— Iubito, a repetat cuvântul care avea capacitatea de a mă opri din a funcționa normal. Știu că... L-am auzit oftând prelung. Știu că nu vrei să vorbești cu mine.

A urmat o pauză lungă și tocmai când credeam că o să închidă, Aiden a adăugat:

— Nu știu cum să fiu constant, Blair. Dar ca să pot să fac asta, am nevoie să știu că tu n-o să mă lași pe dinafară.

Îmi venea să plâng, dar mi-am ridicat privirea, încercând să împiedic lacrimile s-o ia la vale. Aiden aștepta să spun ceva. Îi auzeam respirația regulată și calmă. Mi-am mușcat buza de jos. Eu eram cea care ar fi trebuit să îl sune. Eu am luat-o la fugă, nu el.

— Aiden, am șoptit pe un ton aproape stins cu totul. Mi-e dor de tine.

— Știu, iubito, mi-a răspuns pe cel mai arogant ton posibil, aducându-mi zâmbetul înapoi.

— Mergem să îi luăm mașina? m-a întrebat Julia cu un zâmbet larg pe față după ce am închis telefonul și l-am băgat la loc în buzunar.

— Da, am răspuns, zâmbind natural pentru prima dată după multe zile.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 20

AIDEN

Oare ce era în mintea mea când m-am gândit că exista o șansă cât de cât reală ca...

relația mea cu Blair să meargă

unchiul Mason să fie lucid. Asta era. Nu treaba cu Blair. Mintea mea trebuia să învețe să nu o mai strecoare pe Blair din două în două gânduri. Mă deruta extrem de ușor, scoțându-mă din minți.

Am închis ușa cu piciorul în urma mea, am lăsat geamantanul la intrare, apoi l-am strigat. Nu mi-a luat mult timp să înțeleg că, cel mai probabil, puteam să îl strig cât m-ar fi ținut plămânii. M-am scutit de a-mi mai bate gura degeaba și am trecut peste sticlele goale de alcool care porneau tocmai din holul de la intrare. Am făcut o grimasă de toată frumusețea, abținându-mă să îmi acopăr nasul cu mâna.

Așa cum mă așteptam, fratele mamei zăcea pe canapea, mort de beat. M-am apropiat de el și l-am întors pe o laterală, rugându-mă să nu vomite în somn. N-ar fi fost prima dată. L-am privit cu tot disprețul de care eram în stare, apoi m-am dus în bucătărie și am căutat niște saci de gunoi. Fără să mă mire faptul că nu era niciunul, am luat niște pungi și am rămas blocat cu ele în mână, întrebându-mă cum putea Mason să trăiască în halul ăla. Niște resturi de mâncare putrezite zăceau pe masă, iar vasele murdare nici măcar nu mai încăpeau în chiuvetă.

Nu era treaba mea să strâng în urma lui, dar o imagine grețoasă cu niște viermi mișunând asupra lui Mason mi-a invadat gândurile. M-am hotărât că trebuia să strâng de acolo,

Scanned by CamScanner

chiar dacă n-ar fi durat prea mult timp până când unchiul avea să producă același dezastru din nou. Mi-am dat geaca jos și am aruncat-o pe spătarul scaunului, apoi m-am apucat de strâns.

După ce am terminat de spălat mormanul de vase, pe care eram tentat să îl arunc și să cumpăr altele în loc, mi-am aprins o țigară, îndreptându-mă spre sufragerie. Singurul lucru care se schimbase era faptul că acum puteam auzi sforăitul lui pe fundal. Îmi dădeam ochii peste cap aproape la fiecare sticlă pe care o strângeam și trebuia să încetez să mai fac asta.

Casa unchiului a fost o paragină și așa a și rămas, dar oricum ar fi fost, nu puteam să uit faptul că am dormit la etajul acelei case timp de aproape patru ani. Primul an am făcut-o din cauză că nu aveam unde altundeva să stau, dar apoi m-am simțit datori în fața lui și n-am putut să îl las singur, deși unchiul Mason era un ticălos veritabil, mai ales când își îmbiba mințile în alcool.

Mi-a luat aproape trei ore să strâng toată mizeria pe care a făcut-o. Probabil nu mai făcuse curat de când plecasem eu. Am luat sacii de gunoi, îndreptându-mă spre pubela din spatele casei. Sau a ceea ce se voia a fi o casă.

Mă pregăteam să intru înapoi, când am auzit pe cineva țipând. M-am încruntat și am înconjurat casa, îndreptându-mă în direcția sunetului.

— Nu! a zis vocea feminină din nou.

După ce am ieșit pe poartă, m-am oprit în drum, cu privirea îndreptată spre casa de lângă cea a lui Mason.

Nu se poate, mi-am zis în gând.

— Vrei să chemi poliția? Nu chemi nici pe dracu'! Sunt tatăl tău. Ce crezi c-o să-mi facă?

A urmat o tăcere, apoi bărbatul a vorbit din nou:

— Copilă proastă ce ești!

Am intrat pe poartă, apoi m-am apropiat de ușa întredeschisă. Nu era pentru prima dată când pășeam pe acea ușă și nici prima dată când luam parte la discuția aia. Tatăl lui Fel stătea cu spatele la mine și-mi făcea impresia că se clătina ușor pe picioare. Seara aia se transforma din proastă în oribilă foarte repede.

Toată lumea bea în cartierul ăsta?

Felicia era cu fața spre mine. Ochii i s-au mărit ușor când mi-a întâlnit privirea. Mi-am înclinat capul spre stânga și i-am

Scanned by CamScanner

zâmbit, apoi i-am făcut semn cu bărbia să urce scările sau să o ia pe ușa din spate, că puteam eu să-i închid gura tatălui său. Mai trecusem prin asta de câteva ori, așa că nu i-a luat mult timp să se prindă de ceea ce îi ceream să facă.

— Unde crezi că pleci?!

Fel a continuat să se îndrepte spre ușa din spate, fără să se oprească.

— Salut, am spus în cele din urmă.

S-a rotit spre mine, clătinându-se al naibii de tare. A clipit de câteva ori, privindu-mă nedumerit. Mintea lui era prea varză ca să-l facă să înțeleagă de unde apărusem acolo ca printr-o minune.

S-a încruntat, apoi a izbucnit în râs.

— Iar te bagi între mine și fiică-mea? a scuipat cuvintele spre mine.

Mi-am ridicat o sprânceană. Am petrecut prea mult timp în preajma oamenilor beți ca să nu-i ghicesc intențiile. Ochii îi sclipeau a nebunie. A făcut doi pași, expediind un croșeu spre capul meu. Din nefericire pentru el, eu eram cel treaz dintre noi. M-am ferit din calea lui și i-am dat un pumn în abdomen. Chiar n-aveam timp pentru treaba aia. N-aveam nici timp și nici dispoziția necesară să mă bat cu cineva care, pe deasupra, mai era și beat. Tatăl puștoaicei, pe care de altfel nici măcar nu reușeam să-mi amintesc cum îl chema, s-a clătinat, dându-se un pas în spate. S-a îndreptat și m-a privit mai confuz decât o făcuse până atunci. Încă nu înțelegea ce naiba se întâmpla și mi-am dat seama că nu avea absolut niciun sens să mă bat cu un om beat.

— O să chem poliția, a mârâit la mine.

M-a pufnit râsul. Până în clipa aia, Felicia era cea care plănuia să cheme poliția, iar el nu părea prea încântat de idee.

— N-ai decât, am ridicat din umeri. Doar nu mai urla dracului la fiică-ta. Nu vrei să repetăm povestea de anul trecut, nu?

După sclipirea din ochii lui, mi-am dat seama că își amintea de întâmplarea de anul trecut, când mă scosese din sărite și aproape îl băgasem în spital. Arăta de parcă voia să sară din nou la mine. M-am dat un pas în spate, pentru că stăteam teribil de prost cu răbdarea și nu l-aș fi lăsat să dea în mine fără să ripostez. Și poate nu sunt al dracului de masiv, dar eram treaz.

Scanned by CamScanner

— Noapte bună, i-am zis înainte să ies pe ușă.

Felicia mi-a sărit în brațe imediat după ce am ieșit pe poarta casei lui Mason. Am înconjurat-o cu brațele, ridicând-o de pe pământ, lăsând-o să-și mai facă de cap câteva secunde.

— Puștoaico, credeam că o să te bucuri să mă vezi, nu că o să mă omori.

A mai slăbit din strânsoare, dar tot nu părea dispusă să îmi dea drumul.

— Dacă mă bucur? a pufnit. Nici n-ai idee!

Am lăsat-o jos din brațe, zâmbindu-i.

— Deci, cum îți merge? În afară de ce-i deja evident.

Și-a strâns părul brunet la spate, apoi l-a prins într-un coc cu elasticul pe care îl avea pe încheietură. A ridicat din umeri, încercând să pară indiferentă. Aș fi preferat să rămân și să-l las pe tatăl ei să-mi dea un pumn decât să o las să îmi amintească de Blair, pentru că exact asta făcea. Îmi amintea de modul în care roșcata făcea gestul ăla menit să mă scoată din minți.

Am înghițit în sec, încercând să par stăpân pe mine, deși inima mea își încetinise ritmul cu mult.

— Adică în afară de faptul că taică-miu s-a îmbătat din nou, amintindu-și cât de bine semăn cu mama? Hmm... nu știu. Mi-e cam foame.

Și-a dat ochii peste cap, apoi mi-a zâmbit. Am pufnit și am dat dezaprobator din cap. Felicia urma să-mi spună cum o mai ducea, doar că avea de gând să mă facă să aștept. O știam de când mă mutasem cu Mason. Avea aceleași vechi probleme cu tatăl ei încă de când am cunoscut-o. Mama ei a murit la nașterea ei, iar tatăl ei o acuza pentru asta și nu suporta să o vadă în fața ochilor. Când am cunoscut-o pentru prima dată, eu aveam optâșpe ani, iar ea avea treișpe. Și am trecut de multe ori prin scena din acea seară. Era ca un film de proastă calitate, redat la infinit.

— Hai să mâncăm ceva, i-am propus.

A bătut din palme ca un copil fericit, apoi s-a oprit când și-a dat seama că o priveam încruntat.

— Fel, mănânci, nu-i așa?

A ridicat din umeri. Iar. S-a eschivat din a-mi oferi un răspuns, iar eu am lăsat-o baltă.

Scanned by CamScanner

— Nu mai face asta, am rugat-o.

Dacă ar mai fi ridicat o singură dată din umeri, aveam să-mi ies din minți.

— Ce să nu mai fac? m-a întrebat cu o privire inocentă, deși știa la ce mă refeream.

— Nu mai ridica din umeri. Mă duc să-mi iau geaca și mergem.

— Mason iar e beat?

— Mda. Pentru o clipă chiar am sperat să îl găsesc treaz. Ia și cheamă un taxi, i-am zis înainte să intru în casă.

Am aruncat o privire asupra lui Mason. Era în aceeași poziție în care l-am lăsat. Fel mă aștepta la poartă, dar taxiul nu era venit.

— Așaaa, a lungit cuvântul. De ce te-ai întors? Credeam că n-o să te mai văd pe aici prea curând.

— Am venit să mă asigur că Mason mai e în viață, am zâmbit.

Nu ăsta era adevăratul motiv. Încercam să mă distanțez de Blair. Din nou. Doar că, de data asta, era diferit. De data asta nu fugeam din cauză că aș fi avut eu nevoie de asta, ca să-mi dau seama ce era în mintea mea. De data asta fugeam pentru că ea părea să aibă nevoie de spațiu. Și de timp, chiar dacă ea n-ar fi recunoscut asta. La ultima noastră discuție eram hotărât să stau locului, chiar dacă asta însemna să-mi distrug întregul apartament. Aveam de gând să stau și să ascult până la capăt. Doar că Blair nu-și dorea asta. De fapt, eu nici măcar nu-mi mai dădeam seama ce voia ea cu exactitate.

Siguranță.

Durabilitate.

Același lucru pe care eu știam de multă vreme că îl căuta. Singurul lucru pe care eu nu puteam să i-l ofer, dar eram dispus să încerc și să o scoatem cumva la capăt. Dar ea? Ea ce făcea mai exact?

— Aiden? Vocea Feliciei m-a adus cu picioarele pe pământ. A venit taxiul.

M-am dezmeticit de cap și i-am deschis portiera. Fel mi-a aruncat o privire surprinsă. Ea nu avea de unde să știe că ăsta era un reflex pe care l-am deprins în preajma roșcatei. Am ridicat indiferent din umeri, așteptând să intre.

Scanned by CamScanner

— Nu iar! am zis după ce i-a spus șoferului unde să ne lase.

— Ce-i? Ai pățit ceva?

— Nu mai face pe inocenta, Fel! Am mâncat enchilada cât să-mi ajungă pentru o viață întreagă. Îmi ia gura foc de fiecare dată și crede-mă, nu mi-e dor de asta.

A pufnit indignată.

— Îmi pare rău că n-am chef de un burger și cartofi prăjiți.

De data asta eu am fost cel care a pufnit. Fel și-a încrucișat brațele la piept și a rămas așa până când taxiul a oprit în fața restaurantului. Am scos portofelul din geacă, am plătit, apoi am urmat-o pe Fel, care deja era în apropierea ușii.

— Când ai de gând să începi să vorbești? m-a întrebat după ce ne-am așezat la o masă de lângă geam.

— Tot n-ai de gând să folosești puțina spaniolă pe care o știi, nu?

Am clătinat din cap, zâmbind.

Mi-am suflecat mânecile de la geacă, apoi mi-am scos pachetul de țigări din buzunar. Fel a întins mâna spre el și m-am văzut nevoit să le feresc din calea ei.

— Ce? a zis indignată. Ești tata cumva și nu știu eu?

— Câți ani ai, Fel? Mh?

— Optâșpe, a răspuns uitându-se pe sus.

— Sunt sigur că matematica mea e mai bună decât a ta, Fel. Aș zice să mai scazi unul.

— Eram sigură că ai rămas la fel de enervant!

Ne-am privit câteva secunde de parcă ne certam din cauza pachetului de țigări. Am pufnit și l-am aruncat spre ea, deși n-ar fi trebuit să o fac. Știam că nimeni nu m-ar fi putut convinge pe mine să mă las de ele, așa că n-aveam de gând să-mi exersez asupra ei abilitatea mea de persuasiune.

— Apropo, mersi pentru ce-ai făcut acolo. Nu erai nevoit să faci asta.

A zis toate astea uitându-se pe undeva pe sus. Tavanul părea să fie singurul la care voia să se uite. Când a terminat, a revenit cu privirea asupra mea. N-am făcut altceva decât să-i zâmbesc. Și mie îmi era mai ușor să mă uit la tavan decât să privesc în ochii cuiva atunci când urma să spun ceva care nu-mi stătea în fire.

— De ce nu pleci de acolo?

Scanned by CamScanner

Probabil era cea mai tâmpită întrebare pe care puteam să i-o adresez, dar nici eu nu prea eram în apele mele.

— Așa cum nu te-ai sfiit să îmi amintești, nu-s majoră încă. Mai am de așteptat câteva luni. Nu vreau să ajung în sistemul lor de rahat. În plus, sunt zile în care tata e treaz.

— Adică sunt zile în care nu dă în tine. Asta vrei să spui?

A ridicat din umeri, ascunzându-și fața după meniu.

— Ce te-am rugat? am întrebat-o pe un ton amuzant, încercând să schimb subiectul.

— Ăă... scuze. Deci, ce-ar fi să nu mai vorbim despre cât de des iau eu bătaie și să-mi spui ce-i cu tine și ce cauți aici.

Nu mi se părea a fi o idee bună.

— Ba eu cred că ar fi mai interesant să vorbim despre tine.

— Nu vreau să vorbesc despre tata, a mârâit la mine, cu fața încă ascunsă după meniu.

— N-am zis că trebuie să vorbești despre el. Poți să-mi spui orice altceva. Haide, Fel! Am plecat de mai bine de două luni.

Și-a ridicat privirea pe deasupra meniului, stăruindu-mă cu ochii ei căprui.

— Nu m-au exmatriculat încă de la școală, ceea ce aș zice că-i chiar bine pentru mine. Anturajul meu e același cu care tu n-ai fost niciodată de acord. Chiar am și o relație cu tipul ăsta Che. O duc bine. De ziua mea am primit un cățel. Acum ești mulțumit?

— Che? am întrebat sceptic.

— E o poreclă.

Fel și-a dat ochii peste cap. Uitasem cât de tare ura să vorbească despre ea.

— Scuză-mă că-mi fac griji pentru tine, i-am zis ironic. Pe câine îl cheamă tot Che?

Mi-am arcuit o sprânceană, înfrânând zâmbetul cât casa care mi se întipărea pe buze. Fel mi-a aruncat o privire ucigătoare, apoi a scos limba la mine.

— Cât ai? Cinci ani?

— N-o mai da cotită și spune-mi de ce ești aici.

— Ți-am spus. Am venit să îl verific pe Mason.

— Acum spune-mi motivul real.

— Am făcut ceva acum două zile și am zis să trec și pe aici.

— Încă n-ai ieșit din prostia aia? m-a întrebat furioasă.

Scanned by CamScanner

Am făcut-o pe Blair pentru câteva clipe și am ridicat din umeri. Chelnerul întârziat și-a făcut apariția, luându-ne comanda.

— Iisuse, Aiden! O să îmbătrânesc până când o să te apuci tu să vorbești. Dar nu-i nimic, a adăugat. Să știi că am tot timpul din lume.

— Chiar așa?

Îmi doream ca meniurile să nu fi dispărut de pe masă. Simțeam nevoia să îmi ascund și eu fața după unul dintre ele.

— Fel, i-am oftat numele. Las-o baltă. La fel cum tu nu vrei să vorbești, nu vreau nici eu.

— Serios?

Și-a ridicat sprâncenele, aplecându-se peste masă, căutându-mi privirea. Am încuviințat.

— Atunci spune-mi de ce arăți de parcă ți s-au înecat toate corăbiile.

— Mi s-au ce? Habar n-am despre ce vorbești.

— Rahat, Aiden! Chestia asta devine stresantă.

— Ai grijă la limbaj, i-am atras atenția.

— Dă-l naibii! a zis printre dinți. Spune-mi odată ce ai și cine e tipa care te-a adus în stadiul ăsta. O s-o găsesc și o să purtăm o conversație ca între fete.

Am încercat să-mi adun gândurile în timpul în care chelnerul ne-a adus băuturile. Chiar dacă o cunoșteam pe Fel de patru ani, tot nu-mi venea să vorbesc cu ea despre Blair. Nici măcar n-avea legătură cu faptul că era mai mică decât mine, pentru că am vorbit cu ea o mulțime de lucruri. Avea legătură cu faptul că nici eu nu știam ce să spun despre Blair. Îmi sucise mințile, iar la final tot ea a fost cea care a luat-o la goană, cu tot cu ele.

— Deci, ascultă-mă, Aiden. Dacă nu vrei să vorbești despre tipa asta, o să-ți spun eu despre cum mi-am pierdut virginitatea și nu cred că vrei să auzi povestea asta.

Am scuipat toată apa pe care o aveam în gură, apoi am început să tușesc.

— Mhm, a zis Fel. Exact așa credeam și eu.

— Ai făcut ce? aproape m-am răstit la ea când mi s-a oprit tusea.

— Nu vrei să auzi despre asta.

Scanned by CamScanner

Nu, nu voiam să aud despre asta. Am făcut o grimasă, trecându-mi degetele prin păr, apoi am scos o țigară din pachet. Aveam senzația că aveam nevoie de vreo cinci țigări doar ca să îi pot pronunța numele. Nu mi-o puteam scoate din cap. Pur și simplu nu puteam să fac asta. Blair se cazase la mine în minte ca la hotel.

— Zi-mi că te-ai protejat, am spus cu un nod în gât.

— Dumnezeule, Aiden! Da. Subiect închis. Cum o cheamă? Câți ani are? Unde locuiește? De cât timp sunteți împreună?

Fel s-a oprit, apoi a tras aer în piept. Ultima ei propoziție s-a simțit ca un pumn în stomac, pentru că tocmai asta era problema. Eu și Blair nu eram împreună. Eu și Blair nu am fost niciodată împreună și al naibii să fiu dacă înțelegeam de ce. Era din cauza a ceva ce făcusem eu? Din cauza a ceva ce făcuse ea? Și de ce naiba o luase la fugă chiar în mijlocul discuției? Dacă m-aș fi așteptat ca unul dintre noi să o ia la goană, aș fi pariat banii pe mine.

Nu înțelegeam dorința ei de siguranță. În general, da. O înțelegeam. Nu reușeam să-mi dau seama de ce îmi cerea mie asta. Arden părea mai mult decât dispus să i-o ofere. La naiba, cunoșteam cel puțin cinci tipi care ar fi fost dispuși să îi ofere asta, iar ea mi-o cerea mie.

Undeva, între momentul în care am întâlnit-o prima oară, iar ea s-a abandonat în brațele mele, până în acel moment în care ea îmi cerea siguranță, m-am îndrăgostit de ea.

Ca un idiot, dar eram sigur. Eram îndrăgostit de ea și oricât mă gândeam când s-a întâmplat asta, nu-mi dădeam seama.

— Vrei s-o omori? Am revenit cu picioarele pe pământ. Pentru ce vrei să știi atât de multe lucruri despre ea?

— Nu vreau s-o omor, m-a asigurat Fel. Vreau s-o felicit.

— Pentru ce?

Am mai tras un fum din țigară.

— Fii serios, Aiden. Cred că tipa care a reușit să te facă să te îndrăgostești de ea merită chiar și un cadou. Ne cunoaștem de cât? Patru ani? Iar eu nu-mi amintesc ca tu să fi avut o relație după Inès.

Auzul numelui m-a făcut să tresar. Am înghițit în sec, în timp ce încercam să îmi țin respirația sub control. Era clar că Fel știa mai multe lucruri despre mine decât îmi doream, însă să îi aud

Scanned by CamScanner

numele din nou... Odată cu numele, mintea mi-a fost invadată cu imaginea ei și, odată cu imaginea, aveam impresia că în mine mai existau niște sentimente care mă răscoleau ori de câte ori îmi aminteam de ea. Mi-am trecut o mână prin păr, încercând să nu mă gândesc la ce făcea Inès și pe unde era.

— Aiden? a șoptit Fel. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să aduc asta în discuție.

— E în regulă. Ba am avut, am încercat să protestez, dar n-am reușit să mă conving nici măcar pe mine.

— Tipele cu care te-ai culcat o singură dată nu intră în categoria asta, mi-a zis pe un ton sec. Așa că uimește-mă și spune-mi câte relații ai avut.

M-am gândit pentru o clipă, iar după ce-am făcut un calcul nu chiar atât de greu, nu mi-a plăcut răspunsul.

— Îți dai seama că tu nici nu ai optâșpe ani și vorbim despre relațiile mele?

— Dă-o naibii de treabă, mi-a zis exasperată. N-ai vrea să vorbești despre asta nici dacă aș avea treizeci.

— Mhm.

— Nu mormăi, Aiden. Cu mine nu-ți merge. Acum răspunde-mi la întrebări.

— Nu-mi amintesc ce m-ai întrebat, am încercat să mă eschivez.

— Mă ridic și plec.

Am oftat. La cum o cunoșteam pe Fel, o credeam în stare să facă asta. Nu-mi venea să cred că mă punea la punct o puștoaică. Nici măcar nu era majoră, dar care îmi era ca o soră.

— O cheamă Blair, am spus. Și nu te entuziasma, pentru că nu suntem împreună.

Fel s-a încruntat.

— Fă-mă să înțeleg. Cum adică nu sunteți împreună? Tipa asta e în toate facultățile mintale?

— Felicia, am mârâit la ea.

M-a deranjat extrem de tare întrebarea.

— Ești îndrăgostit de ea, a confirmat mai mult ca pentru sine.

— Ba nu.

Fel a izbucnit în râs de parcă ori am spus o glumă bună, ori cea mai mare prostie. Am așteptat să se liniștească. Chelnerul

Scanned by CamScanner

ne-a adus mâncarea, iar Fel s-a năpustit asupra ei. Am crezut că asta avea să o țină ocupată pentru o perioadă, dar m-am înșelat.

— Ești mai rău decât un adolescent, Aiden. Faci toate lucrurile alea, dar te sperie o tipă? Nu-ți înțeleg logica.

Am fost tentat să mănânc doar ca să nu pot vorbi, dar nu-mi era foame.

— Eu am nevoie de timp, ea are nevoie de siguranță. Sfârșit.

— Ei, sfârșit! Tu te auzi? Îți pierzi vremea cu mine în loc să te întorci și să-ți rezolvi problemele. Apropo, ai rezolvat lucrurile cu ai tăi?

Am pufnit. Lucrurile cu ai mei n-aveau să se rezolve niciodată. Cel puțin, nu cu mama.

— M-am întâlnit cu tata acum ceva timp.

Era pentru prima oară când spuneam asta cuiva și am simțit stomacul strângându-se dureros de tare.

— Și?

— Am avut dreptate.

Fel a oftat ușurată. Am izbucnit în râs. La un moment dat, aveam impresia că împărțeam problemele în doi și lucrurile păreau mai simple, oricât de întortocheate erau în realitate. Îmi era dor de asta.

— Părerea mea e că ești un idiot.

A luat o gură de apă, așteptând reacția mea.

— Mulțumesc.

Mi-am înclinat capul. N-am mai spus nimic. Fel a început din nou să mănânce și m-am abținut să o iau la rost pentru că nu mânca sănătos. Ar fi sărit ca arsă de pe scaun și, cel mai probabil, m-ar fi lăsat singur acolo. Fel era teribil de irascibilă.

O altă persoană irascibilă mi-a ocupat gândurile, dar chiar nu mai puteam să mă gândesc la ea. Mă obosea psihic să încerc să-i dau de capăt.

— Fel, ce crezi că-i siguranța aia? m-a luat gura pe dinainte.

Fel a căzut pe gânduri. Mă așteptam să spună o prostie, dar părea incredibil de serioasă.

— Să renunți la toate chestiile pe care le faci și, eventual, să-i spui și ei asta. Să nu mai pierzi timpul pe aici și să te întorci, Aiden. Cred că Blair are nevoie să știe ce simți pentru ea și, la cum te cunosc eu, probabil ai folosit din nou sarcasmul ca

Scanned by CamScanner

autoapărare. Iar asta e o tâmpenie, scuză-mă că-ți spun. Înainte să te cunosc am crezut că ești doar un pierde-vară.

— Mulțumesc, am intervenit din nou.

— Nu mă întrerupe.

Mi-am ridicat palmele la piept, bătând în retragere.

— Acum nici nu mai știu exact ce voiam să-ți zic, mi-a spus pe un ton iritat. Ideea e că trebuie să renunți la a mai fi Aiden și să fii...

A făcut o pauză, căutându-și cuvintele.

— Aiden? am încercat să o ajut.

Știam prea bine la ce se referea. La fel cum eu îi cerusem roșcatei să fie Blair și nu o variantă de-a ei care credea ea că ar fi fost pe placul tuturor, Fel îmi cerea să fiu Aiden.

— Și ce vrei să fac? am întrebat-o indiferent. Să îi cumpăr un buchet de flori și să mă duc să-mi declar dragostea?

Mi-am trecut mâna prin păr. Discuția aia începea să îmi dea bătăi de cap și preferam să vorbesc despre orice altceva. Oare ce a fost în mintea mea când am început să vorbesc despre Blair?

— Până și un copil de cinci ani e mai romantic decât tine. Cred că până și Blair și-a dat seama de asta.

Am privit-o încruntat. Din păcate, știam că avea dreptate, așa că nu m-am deranjat să o contrazic. Nu aveam absolut niciun os romantic în mine. Și nici nu-mi doream. Nu, chiar nu aveam nevoie de așa ceva.

— Las-o baltă, Fel.

— Scuză-mă, Aiden, de când te-ai transformat din lup în oaie?

M-am înecat cu salivă, începând să tușesc. Speram ca Fel să nu-mi mai provoace reacția aia și pentru a treia oară.

— Am făcut ce? am întrebat încă tușind.

Fel și-a dat ochii peste cap, avântându-se din nou asupra pachetului de țigări. N-am mai spus nimic în următoarele minute, dar nu-mi putea bloca mintea să nu se gândească la întrebarea ei. Asta am făcut? Orice ar fi însemnat asta, mă transformasem din lup în oaie? Ideea mă făcea să pufnesc.

La întoarcere, am luat din nou un taxi. Oricât încercam să o fac pe Fel să-mi spună ce mai făcuse, nu-mi servea decât propoziții seci, dându-mi de înțeles că nu era într-o dispoziție prea bună.

— Serios, Fel. Ce-i cu tine? am întrebat-o când ne-am oprit în fața casei.

Scanned by CamScanner

— Nimic, Aiden. Nu mai fi cicălitor!

Mi-a zâmbit, însă nu era zâmbetul ei autentic.

— Dacă zici tu. Mâine să nu dormi până la prânz. Îți fac cinste cu micul dejun.

A zâmbit cu ceva mai multă veselie, apoi și-a înconjurat brațele în jurul meu, îmbrățișându-mă.

— Mi-a fost dor de tine, idiotule.

— Știu, puștoaico. Știu.

S-a tras un pas în spate, dându-și ochii peste cap.

— Tu chiar nu poți să le spui oamenilor că ți-a fost dor de ei, nu-i așa?

Am ridicat din nou din umeri, apoi am așteptat până când Fel a intrat în casă. M-am oprit pe scările din fața casei, aprinzând o țigară. N-aveam chef să dau ochii cu Mason, asta în cazul în care se trezise între timp. Nu puteam să recunosc nici măcar în fața mea că îmi era dor de oameni, darămite să le-o mai și spun.

Îmi era dor de Blair.

Și îmi era dor și de ai mei.

După ce am ajuns la concluzia asta, am făcut ceva ce nu mai făcusem de câțiva ani buni. Am scos telefonul din buzunar și am apelat-o pe Crystal. Degetele îmi cam tremurau și aveam și un gol imens în stomac, dar dacă aș fi închis eram conștient că altă dată nu aș fi reușit să îmi adun curajul de care aveam nevoie ca să o sun.

Acasă era trecut puțin de unșpe, dar pentru mama asta era o oră târzie, așa că am fost surprins când a răspuns la al treilea apel, exact când mă hotăram să închid.

— Da?

Vocea ei somnoroasă mi-a făcut golul din stomac să se extindă.

— Bună, mamă. Sunt Aiden.

— Aiden? a repetat pe un ton surprins.

— Mhm.

Îmi venea să o întreb dacă mi-a uitat numele, dar aveam de gând să o ascult pe Fel și să renunț la a mai fi... Aiden. Măcar pentru câteva secunde. Minute. Sau oricât aș fi îndurat să ascult vocea tremurândă a mamei mele.

— Ce faci? E totul în regulă?

Scanned by CamScanner

Am zâmbit cu un colț al buzelor. Pentru o secundă, îngrijorarea ei mi s-a părut a fi reală.

— Da, mamă. Sunt bine. Nu te panica.

— Ce... ce faci?

Mi-o și imaginam așezându-se pe canapeaua din living, cărând telefonul fix după ea.

— Sunt în vizită la unchiul Mason, am zis.

Nu știam ce să vorbesc cu ea. Nu știam nici ce să vorbesc cu tatăl meu, iar cu el interacționasem totuși cât de cât în ultima perioadă.

— El e bine?

— E cam mort de beat, dar trăiește.

— Oh, Doamne! a exclamat aproape în șoaptă. Iar a băut?

— Nu știu dacă s-a lăsat vreodată.

A urmat o pauză lungă. O tăcere apăsătoare și enervantă pe care niciunul dintre noi nu știa exact cu ce să o umple.

— Aiden... eu...

Oh, nu! Urmau scuzele, iar eu nu eram dispus să le ascult. Nicio scuză din lume n-ar fi reușit să repare ce s-a stricat între noi.

— Mamă, nu o spune, am întrerupt-o. Te rog, nu o spune. Tu ce faci?

Am auzit un oftat prelung.

— Aiden, când ai de gând să vii acasă?

De ce nu putea pur și simplu să îmi răspundă la întrebare? Era chiar atât de greu să îmi spună ce mai făcea și să nu mă mai întrebe nimic despre mine?

— Nu știu.

Am mai scos o țigară din pachet.

— Arden vine în weekend cu o prietenă, a zis pe un ton plin de entuziasm. Poate ar trebui să vii și tu.

— O prietenă?

Poate să răspund la o întrebare cu o alta era o abilitate pe care am deprins-o de la mama.

— Clair, a zis mama nesigură, apoi a rostit numele care mi-a făcut golul din stomac să mă înghită cu totul: Blair, poate. Nu sunt sigură.

— Mhm.

Scanned by CamScanner

Păstrează-ți calmul, mi-a sugerat vocea din minte.

— Vrei măcar să te mai gândești?

— Mhm.

N-am așteptat să mai aud alte proteste din partea ei. Am așezat telefonul pe scări ca să nu fiu tentat să îl izbesc. Mi-am frecat palmele de blugi, apoi am tras din țigară. Am aruncat o privire asupra mâinilor mele strânse în pumni. Nu era o idee bună să mă apuc să dau cu pumnii în pereți. Mă bătusem cu un idiot într-un bar în urmă cu câteva zile și încă mă dureau încheieturile.

Trebuia să învăț cumva să-mi stăpânesc toată furia aia care ieșea atât de repede la iveală.

Eram nervos pe Arden. Eram convins că ideea îi aparținea, însă eram mult mai furios pe Blair.

Ea voia siguranță.

Eu aveam nevoie de timp.

Eu încercam să ies din toate rahaturile, ca să îi pot oferi asta.

Ea mergea la noi acasă ca să îmi răscolească trecutul.

Fir-ar să fie de treabă! Mai exact, unde era logica ei? Ce spera să găsească la mine acasă? Orice voia să afle, ar fi putut pur și simplu să mă întrebe. Era chiar atât de greu să aibă măcar un gram de încredere în mine?

Și de ce naiba am sunat-o pe mama?

Era clar că sfatul pușloaicei nu funcționa. Trebuia să folosesc toate mecanismele de autoapărare pe care le cunoșteam, altfel ajungeam să fiu rănit și nu știam cum să mă descurc cu asta. Ceva se repoziționat înăuntrul meu, dar nu-mi dădeam seama ce. Și aproape mă durea fizic, ceea ce era imposibil.

Am pus mâna pe telefon, însă în loc să-l izbesc, am tras aer în piept și am sunat-o pe Blair. Exista o șansă ca mama să fi înțeles greșit, nu? Deși Blair nu e un nume chiar atât de comun încât mama să-l fi încurcat cu altceva. Și nu cunoșteam pe nimeni cu numele de Clair.

— Aiden? mi-a rostit numele pe o voce somnoroasă.

— Bună, iubito.

Am închis ochii, adunând tot calmul de care eram în stare.

— Hei. Ce faci?

Sunt al dracu' de nervos.

— Bine, am zis în loc de orice altceva.

Scanned by CamScanner

— Când te întorci?

Măcar de data asta, Blair vorbea cu mine. Poate era vina mea că nu sunam prea des. Poate era vina mea că nu eram în stare să-mi dau sentimentele pe față. Poate...

— Nu știu, am mințit.

Aveam bilet pentru a doua zi pe seară, dar nu voiam să o încurc pe Blair cu nimic.

Ziua aia fusese una extrem de proastă și aveam o vagă impresie că încă nu se terminase și că mai urma să apară ceva. Tot timpul mi se întâmpla asta. Auzeam vocea ei în fundal, dar era de parcă sufeream de deficit de atenție. Nu mă puteam gândi decât la ea, împreună cu Arden, așa că, în cele din urmă, mi-am pierdut răbdarea și am întrebat-o:

— Ce faci în weekend?

— Mai nimic. O să pierd vremea cu Em prin magazine, probabil.

O secundă. Înainte să-mi răspundă, Blair s-a eschivat o secundă și, din păcate pentru mine, am stat prea mult timp în preajma ei ca să nu-mi dau seama ce însemna asta.

Mințea. Blair mințea.

— Tre' să plec, i-am zis la fel de calm ca și până atunci.

Era seara în care închideam telefonul în nas celor pe care îi sunam.

Ai mei mă tot acuzau de ceva ce nu am făcut.

Arden mă mințise.

La fel și Abigail.

Iar Blair o apuca și ea pe drumul ăla alunecos.

M-am ridicat nervos și am dat un pumn în peretele casei. M-am strâmbat, lăsând-o baltă. Tocmai mi-am crăpat din nou încheieturile.

— Aiden Holden? s-a auzit o voce în spatele meu.

M-am întors și am rămas blocat câteva clipe, apoi am încuviințat. Doi polițiști care arătau teribil de obosiți și de scoși din sărite, tocmai intrau pe poarta casei.

— Ești acuzat de agresiune, a mârâit cel care era mai înalt.

— De către? am vrut să știu.

— Santiago Barra. Trebuie să vii cu noi.

Asta era. Așa îl chema pe tatăl Feliciei. Cum naiba reușise să se deplaseze până la secție? În starea în care era, nu părea

Scanned by CamScanner

capabil nici măcar să treacă strada. A urmat o conversație în care eu doar am încuviințat. Da, îmi cunoșteam drepturile. Nu, nu voiam să mi le zică nimeni din nou.

În cel mai rău caz, urmau să mă rețină patruzeci și opt de ore, până când Felicia ar fi declarat că Santiago era prea beat ca să știe ce era cu el. Cum spuneam, mai trecusem prin asta de câteva ori.

Nu-mi venea să cred că de fapt mă bucuram că eram arestat. Așa nu puteam să mai dau cu pumnii în pereți la întâmplare. M-am așezat docil pe bancheta din spate a mașinii de poliție și am așteptat.

Consecințele faptul că mi-am permis să mă apropii de Blair își făceau simțită prezența. Am început să dau nervos din picior, cu privirea ațintită pe geam. Nu mi se frângea inima sau o altă porcărie din asta.

Eram doar furios și atât. Pe mine, pe Arden, pe Blair. Pentru prima dată în ultimele zile mi se părea o idee bună că nu am rămas. Sunt impulsiv și probabil toată furia mea s-ar fi revărsat asupra fratelui meu.

Mari sau mici, minciunile sunt minciuni.

Iar eu eram sătul de ele până peste cap.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 21

Blair

Aveam un presentiment de rău augur. Un presentiment cum că făceam ceva rău, greșit și atât de... eronat. Ceva ce n-ar fi trebuit să fac. Sentimentul făcea parte din categoria acelor presimțiri ciudate pe care le aveam din când în când. Se încadra în aceeași categorie cu sentimentul pe care l-a avut Jethro înainte să urce la volan în acea seară. El nu l-a ascultat și se părea că ignoranța era o trăsătură de familie, pentru că nici eu nu o făceam.

Toată dimineața am încercat să mă comport normal și să ignor nodul din gât, golul din stomac și vocea din minte care îmi spunea că era o decizie proastă.

Arden a oprit mașina în fața unui bloc, evitând să mă privească.

— Ce facem aici?

Mi-am mutat privirea pe geam, însă nu am recunoscut locul. Nu am mers niciodată în acea parte a orașului și nici nu cunoșteam pe nimeni care să locuiască acolo.

— Trebuie să mai luăm pe cineva, mi-a răspuns Arden evaziv.

Mi-am încrețit fruntea, continuând să mă uit pe geam. Mi-am mușcat limba ca să nu spun ceva răutăcios și am așteptat răbdătoare.

— De ce ești agitată?

— Nu sunt agitată, aproape m-am răstit, luată prin surprindere de întrebarea lui.

Agitată? Ha.

Scanned by CamScanner

Agitată era un termen drăguț și inofensiv pentru a descrie ce simțeam eu în acele momente. Mă simțeam de parcă stăteam pe niște cuțite care îmi atingeau fiecare nerv din corp. Ce făceam? Și de ce nu mă împiedica nimeni să fac greșeala aia?

— Ești sigură?

— Normal că sunt sigură.

Mă deranja incredibil de tare asemănarea dintre Arden și Aiden. De fiecare dată când îl priveam, îmi dădeam seama cât de intense erau sentimentele mele pentru Aiden și cât de dor îmi era de el.

Mi-am încrucișat brațele la piept, adâncindu-mă în scaun. Mi-am amintit ca prin ceață de faptul că Arden a menționat cu o zi înainte ceva despre motivul pentru care a amânat plecarea pe sâmbătă, dar nu îmi aminteam cu exactitate ce mi-a spus. Reproșurile față de propria mea persoană nu-și aveau rostul. Mă cam obișnuisem să nu dau atenție la vorbele celor din jurul meu.

— Pe cine așteptăm?

— Uite că vine, mi-a răspuns Arden, ridicându-și ușor bărbia și făcându-mă să mă uit spre intrarea în bloc.

— Mhm, a fost tot ce am putut să spun.

Sau să mormăi. Mormăiam incredibil de asemănător cu Aiden. Am clipit de câteva ori, rugându-mă să nu încep să țip la Arden.

— Vorbești serios? am întrebat irascibilă. Puteai să îmi spui!

— Te deranjează, Blair?

Și-a unit sprâncenele într-o linie dreaptă.

Dacă mă deranjează că tipa asta dureros de frumoasă care te cunoaște și pe tine și pe Aiden și despre care eu nu știu absolut nimic, vine cu noi? Nu! Nici pe departe!

— O să mă mut în spate, am zis cât de cât calmă.

Arden a vrut să spună ceva, apoi s-a răzgândit. Am coborât din mașină chiar în secunda în care Abigail a ajuns în dreptul nostru. Blugii negri se mulau perfect pe ea, părul îi era pieptănat perfect și era atât de frumoasă, încât, pentru o secundă, am urât-o. Mi se părea că mi-ar fi fost mai ușor să îi suport prezența dacă ar fi fost o tipă falsă, dar Abigail era atât de naturală încât aproape mă durea. Îmi era greu să recunosc asta, dar orice ar

Scanned by CamScanner

fi fost între ea și gemeni, nu era greu de înțeles de ce amândoi păreau atrași de ea.

Atrași? Ești nebună? Aiden părea a fi orice, dar nu atras de ea.

— Salut, mi-a oferit un zâmbet larg. N-am făcut cunoștință, nu? Eu sunt Abigail. Tu ești iubita lui Aiden?

Am deprins de la Aiden abilitatea asta de a mă concentra pe lucrurile la care înainte nu le dădeam importanță. Așa am observat cum tonul i-a tremurat puțin când mi-a adresat ultima întrebare. Nu eram iubita lui Aiden. Eu eram orice, dar nu iubita brunetului, însă mi-am amintit de starea pe care i-a provocat-o și am urât-o și mai tare.

— Da, i-am zâmbit înapoi cât de natural am putut. Blair.

— Și ce faci cu Arden?

Oh, mă scotea din minți! Dormeam puțin și eram mult mai irascibilă decât de obicei. Nu aveam de gând să o las să mă enerveze.

— Aș putea să te întreb același lucru, Abigail. La început păreai să umbli după Aiden.

Ochii i s-au micșorat abia perceptibil și, dacă m-ar fi putut omorî, ar fi făcut-o. Era pe cale să mă atace la rândul ei, dar m-am strecurat pe bancheta din spate înainte să o facă. După ce s-a urcat în mașină, l-a sărutat pe Arden pe obraji. Aerul dinăuntru s-a umplut foarte repede cu tensiunea care provenea atât de la ea, cât și de la mine. Arden ne-a măsurat pe rând din priviri, apoi a ridicat din umeri și a pornit motorul.

Ce Dumnezeu făcea Abigail? Ce Dumnezeu făceam eu, de mă aflam în mașină cu ea și Arden, pregătindu-mă să-i cunosc pe părinții gemenilor? Când și, mai exact, ce anume se stricase în raționamentul meu? De ce făceam ceea ce eram pe cale să fac?

Am închis ochii, lăsându-mi capul pe spate. Abigail a început să vorbească despre cât de surprinși aveau să fie părinții ei că mergea acasă, de cât de dor îi era de prietenii pe care și i-a făcut în Paris, despre cât de frig era afară.

Blablabla.

I-am zâmbit vocii de la mine din minte. În ultima vreme dezvoltasem o strânsă relație de prietenie cu ea. Era singura care îmi cunoștea toate deciziile irațională și care avea șansa să țipe

Scanned by CamScanner

la mine. Singura care putea să mă avertizeze că ceea ce făceam nu era bine deloc.

— Și, Blair, dacă tot avem mai multe zilele libere, de ce nu mergi acasă?

Mi-am deschis ochii și am privit-o pe Abigail, chiar dacă vedeam doar o parte din ea. Am ridicat din umeri și am oftat.

— Ai mei sunt plecați, am mințit.

Ai mei au divorțat și nu sunt în stare să dau ochii cu mama. Nu pot s-o privesc în ochi și să-i spun cât de tare o urăsc pentru că a uitat de Jethro. Nu pot. Eu pur și simplu...

— Blair? am auzit din nou vocea sâcâitoare a lui Abigail.

— Scuze, am spus încercând să nu par irascibilă. Ce-ai spus?

— La ce te gândeai?

Nu-i treaba ta, a asigurat-o vocea de la mine din minte.

— Aproape adormeam, am mințit.

Sau poate chiar adormisem. Se părea că Arden se pregătea să iasă de pe autostradă și nu mai eram de mult timp în oraș. M-am încruntat și am încercat să îi ignor pe amândoi, însă fără prea mare succes. Nu puteam ignora prezența lor în mașină, vocile deranjante și, totuși, nici nu puteam să mă concentrez la altceva.

— Tatăl tău e acasă? l-a întrebat Abigail pe Arden.

— Nu, i-a răspuns după ce a aruncat o privire la ceas. Probabil e la primărie la ora asta. De când a câștigat mandatul, numai acolo stă. Cred că, de fapt, doarme pe canapeaua din birou.

— Și mama ta ce spune?

— E nervoasă. Incredibil de nervoasă, a repetat el, însă eu m-am pierdut de la primele lui cuvinte.

Tatăl gemenilor era primar? Dumnezeule, nu știam nimic despre ei! Nici despre părinții lor, nici despre ei și încă nu-mi dădusem seama care era conexiunea dintre ei și Abigail. Voiam să întreb ceva, dar n-am făcut-o. Nu voiam ca Abigail să își dea seama cât de lăsată pe dinafară eram. Aș fi putut să încerc să mă conving că nu era chiar așa o mare tragedie, dar întrebările la care nu găseam niciun răspuns mă deranjau.

Ca să nu vorbesc cu ei, am admirat peisajul pustiu în următoarea jumătate de oră, până când Arden a oprit mașina în primul oraș în care am intrat. Nu cunoșteam drumul. Nici măcar nu reușeam să îmi amintesc de unde erau gemenii.

Scanned by CamScanner

— Vrei să vii?

Arden și-a întors privirea spre mine, așteptând răbdător răspunsul meu care întârzia să apară. Am clipit des. Iar mă pierdusem în propriile gânduri și nu aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbea.

— Eu și Abigail mergem să mâncăm ceva, mi-a explicat când și-a dat seama că nu știam despre ce vorbea.

Am clătinat din cap. El a ridicat indiferent din umeri, apoi a coborât din mașină. Abigail l-a urmat și ea, iar eu am putut să răsuflu ușurată. După ce i-am văzut dispărând în restaurantul din benzinărie, am coborât din mașină, ieșind în stradă. Se părea că eram la intrarea în oraș, dar părea destul de pustiu și, cu simțul meu al orientării, habar n-aveam încotro să o iau.

Stai naibii aici! Poate te pierzi.

Mai bine să mă pierd pe mine decât să îl pierd pe Aiden.

Am pufnit. Până în secunda aia, vocea conștiinței făcea tot posibilul să mă convingă de gravitatea deciziei mele, iar când în cele din urmă am luat o hotărâre, lupta împotriva mea. Știam că am lăsat mașina descuiată, dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa decât de faptul că trebuia să găsesc un mijloc de transport cu care să mă întorc în oraș. Mi-am lăsat în mașină ghiozdanul în care aveam câteva haine, în eventualitatea în care aș fi bătut drumul degeaba.

Mi-am închis geaca și am început să merg pe lângă marginea drumului.

Explică-mi, te rog, ce anume crezi că faci?

Am strâns din dinți și am continuat să merg, chiar dacă după benzinărie nu mai urma absolut nicio clădire. Am scos telefonul din buzunarul de la spate al blugilor și m-am uitat la el câteva clipe îndelungate înainte să mă hotărăsc să apelez. Aiden nu păruse în apele lui la ultima discuție. Aiden... m-a sunat, iar eu l-am mințit în legătură cu planurile mele pentru weekend. Și de ce m-ar fi întrebat Aiden ce aveam de gând să fac în weekend?

Dacă știe?

Gândul m-a făcut să mă încrunt. Asta ar fi explicat de ce Aiden nu păruse doar sec, ci și distant. Trebuia să îl sun. Trebuia să vorbesc cu el. Mă pregăteam să îl sun când Arden m-a apelat. Mi-am dat ochii peste cap, gândindu-mă că trebuia să îi

Scanned by CamScanner

răspund. Poate el și Abigail terminaseră de mâncat și îmi observaseră lipsa.

— Mhm, am răspuns și m-am întors pe călcâie, oftând.

Căutarea mea s-a dovedit a fi inutilă, pentru că nu am găsit ceea ce căutam.

— Blair, unde ești?

— Imediat mă întorc, i-am spus, apoi am mărit pasul.

Așa cum mi-am imaginat, Arden și Abigail mă așteptau lângă mașină.

— Pot să vorbesc puțin cu tine?

Încercam să o ignor pe Abigail, dar îi simțeam privirea ațintită asupra mea.

— Sigur, mi-a zâmbit Arden.

— Singuri, am accentuat.

Și așa îmi era greu să vorbesc, nu voiam să o fac în fața tipei aleia incredibil de intimidantă, pe care, de altfel, o și uram. Pur și simplu nu reușeam să îmi scot din mintea reacțiile pe care le avusese Aiden în preajma ei și m-am gândit că orice i-ar fi făcut, Aiden nu trecuse peste.

Am tras aer în piept și am vorbit fără să o iau pe ocolite.

— Crezi că mă poți lăsa într-o stație de autobuz?

Arden și-a ridicat sprâncenele. Nu-mi înțelegea cerința, dar nu aveam nevoie ca el să mă înțeleagă.

— De ce?

Și-a încrucișat brațele la piept. Dacă ar fi fost Aiden în locul său, probabil și-ar fi aprins o țigară. Aiden îmi dădea dureri de cap. Mă gândeam la el. Mult prea mult. Mult prea des. Mult prea...

— Asta nu-i o idee bună, Arden. Nici măcar nu-mi dau seama de ce am acceptat să vin cu tine, dar cu fiecare minut în plus pe care îl petrec în preajma ta și a lui Abigail, îmi dau seama ce decizie proastă am luat.

— Despre ce vorbești, Blair?

Am pufnit. Nu avea decât să se prefacă că nu știa despre ce vorbeam. Tot ce aveam nevoie era să mă lase într-o stație de autobuz, ca să mă pot întoarce.

— Despre tine și Abigail, am spus în cele din urmă. Despre orice se întâmplă între voi. Habar n-am ce vreau să spun, am

Scanned by CamScanner

oftat exasperată. Doar lasă-mă într-o stație de autobuz, l-am rugat.

— Are legătură cu Aiden?

— Asta nu prea e treaba ta, m-am răstit la el.

A încuviințat, deși nu părea prea convins. A căzut pe gânduri, iar eu am așteptat răbdătoare. Nu puteam să plec singură de acolo. Nici măcar nu știam unde ne aflam exact.

— Aiden s-a culcat cu Abigail.

L-am privit surprinsă, simțind cum sprâncenele mi se ridicau involuntar. Am tras aer în piept, dând să spun ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele, așa că am închis-o la loc. Am aruncat o privire spre Abigail, pe lângă Arden. Stătea sprijinită de portieră, într-o poziție complet relaxată. Probabil habar nu avea despre ce discutam noi și, după expresia ei plictisită, oricum nu dădea doi bani pe discuția noastră.

— Bravo lui!

Mi-am întors privirea spre Arden. Nu înțelegeam confuzia de pe chipul lui, dar la ce se aștepta de la mine? Să fac o criză în mijlocul străzii și să țip? Aiden avea dreptul să se culce cu cine voia el.

Iar tu ești liberă să te minți în continuare că nu îți pasă de asta.

— Nu, Arden a clătinat din cap. Nu voiam să spun că acum. Aiden s-a culcat cu Abigail în liceu.

— Ce-i asta, Arden? Depănăm amintiri?

Mi-am încrucișat brațele la piept și am început să dau din picior.

— Mă gândeam că ai vrea să știi ce s-a întâmplat atunci, a ridicat indiferent din umeri.

Aveam impresia că nu dădeam o dovadă de interes, nu mi-ar mai fi spus nimic.

— Și asta e întreaga poveste?

Ceva nu se lega. Poate Aiden s-a culcat cu Abigail, dar care era motivul pentru care Aiden s-a mutat în Madrid?

— Nu chiar, a mormăit Arden. Voiam doar să îți spun să n-ai încredere în Aiden. Eu am avut, iar el s-a culcat cu iubita mea.

Fruntea mi s-a încruntat instantaneu.

— Nu crezi că a existat problemă și la iubita ta? am accentuat ultimele cuvinte. Văd că ești în stare să vorbești cu ea bine

Scanned by CamScanner

mersi, iar cu Aiden nici măcar nu poți să stai cinci secunde în aceeași încăpere.

— Nu-i chiar așa.

— Ce nu e așa? m-am răstit la el. Abigail nu s-a culcat și ea cu Aiden? Sau doar Aiden s-a culcat cu Abigail?

Nu-mi venea să cred că îi luam apărarea lui Aiden pentru că s-a culcat cu Abigail. Afirmația lui Arden nu m-a luat chiar cu totul prin surprindere. După modul în care interacționa Aiden cu Abigail, era evident că ceva se întâmplase între ei doi. Acum Arden nu făcea decât să îmi încâlcească gândurile și mai tare.

— Despre asta era vorba, nu-i așa?

— Despre ce? m-a întrebat derutat.

— Când mi-ai tot spus că nu o să te dai bătut și că mă iubești. N-a fost niciodată vorba despre mine. Nu vrei să fii cu mine, Arden. Doar că nici nu vrei să mă vezi cu Aiden.

Aveam dreptate. Trăsăturile i s-au încruntat. Părea nervos. Problema mea era că, odată ce apucam să vorbesc, nu mă opream până când nu terminam tot ce aveam de spus. Iar asta era o problemă mare, altfel nu m-aș mai fi trezit în ipostaza în care îi ceream lui Aiden siguranța aia care nici măcar nu eram sigură ce presupunea.

Am cerut siguranță de la o persoană care nu mi-a promis niciodată nimic.

— Vrei te rog să mă lași într-o stație?

Ajungeam în pragul răbdărilor. Probabil dacă am mai fi petrecut două minute amândoi, am fi ajuns să ne certăm și nu avea să iasă deloc frumos.

— Te întorci singură?

— Nu, Arden! Mă întorc cu prietenii mei imaginari. Mă lași sau îmi iau ghiozdanul și plec?

— Te las, a zis înfrânt. Mi se pare că este una în centru.

— Bun, am spus și am trecut îmbufnată pe lângă el.

— E totul în regulă? m-a întrebat Abigail când am ajuns la mașină și mă pregăteam să deschid portiera.

— Nu-i treaba ta, m-am încruntat.

Am trântit portiera în urma mea, adâncindu-mă în banchetă. Eram un pachet de nervi pe care nu știam cât aș mai fi reușit să îl țin în frâu. Mai presus de toate, eram nervoasă pe mine. Aiden

Scanned by CamScanner

încerca să facă lucrurile să pară mai puțin complicate, iar eu nu făceam decât să iau decizii proaste și să le complic și mai tare.

Am mai tras cu coada ochiului din când în când la Arden și la Abigail. Au schimbat câteva cuvinte afară, cuvinte care nu au ajuns la mine, iar acum păreau aproape la fel de tensionați ca și mine. Arden a oprit mașina zece minute mai târziu, într-o stație de autobuz. Mi-am luat ghiozdanul care era aruncat pe bancheta din spate și am dat să plec fără să spun nimic, apoi m-am răzgândit:

— Mersi.

— Cu plăcere, mi-a răspuns Arden.

Am coborât și m-am trântit pe banca din stația de autobuz. Trebuia să mă calmez înainte să intru în magazinul de peste drum și să întreb ce program aveau autobuzele pe acolo.

* * *

Am stat prea mult sub duș, dar aveam impresia că toată apa din lume nu ar fi reușit să îmi alunge oboseala care mă cuprindea. Am lungit dușul la infinit. M-am spălat și m-am clătit de nenumărate ori, până când m-am convins că am scăpat de tot praful de pe mine și de toate mirosurile străine care mi s-au îmbibat în piele.

Când am ieșit din cabină și mi-am strecurat picioarele în papucii de casă ai lui Aiden, mi-am repetat din nou că trebuia să mă mut înapoi la cămin. Îmi făceam mai mult rău stând într-un spațiu în care prezența lui Aiden era constantă, chiar dacă el nu era acolo.

Zece minute mai târziu, stăteam în bucătărie, oscilând între a-mi face un ceai sau o cafea. Stăteam prost cu somnul și fără să îmi încarc organismul cu doze suplimentare de cofeină, așa că mi-am făcut un ceai și m-am dus în dormitor. Am aprins veioza de pe partea de pat în care dormeam eu, apoi m-am strecurat în așternuturi și am luat cartea care stătea deschisă pe partea cealaltă de pat.

Partea care ar trebui să îi aparțină lui Aiden.

Vocea nu avea dreptate. Întreg patul îi aparținea lui Aiden. Apartamentul îi aparținea lui Aiden. Singurul lucru care era în plus acolo, eram chiar eu. Nu voiam să mă gândesc la cum ar

Scanned by CamScanner

fi reacționat Aiden dacă s-ar fi întors și m-ar fi găsit acolo. Nu aveam nicio explicație care să mă facă să par normală.

Da, cam locuiesc aici, pentru că m-am obișnuit să îți port tricourile și să îți simt mirosul plutind în aer și a naibii să fiu dacă știu cum să renunț la tine.

Am citit aproape zece pagini, însă nu-mi aminteam niciun cuvânt. Am pus cartea deoparte, am închis veioza și m-am întors cu privirea spre jumătatea de pat care era goală. Un sentiment de tristețe copleșitor a încolțit în mine. Mi-am strâns genunchii la piept, de parcă asta m-ar fi ajutat cu ceva sau m-ar fi făcut să mă simt mai puțin singură.

Dacă Aiden nu a fost niciodată al meu, de ce mă simțeam de parcă l-am pierdut? Cum poți să pierzi ceva care nu ți-a aparținut de la bun început?

M-am răsucit pe cealaltă parte de pat, cu privirea ațintită în gol. Indiferent că priveam jumătatea goală de pat sau că îmi mutam privirea prin cameră, ceva lipsea.

Aiden lipsea.

Am inhalat adânc și am mai luat o gură de ceai înainte să încerc să dorm.

Mi-am deschis ochii cu greu, simțindu-mă de parcă înotam spre suprafața unui lac. Mă ridicam și apoi mă scufundam înapoi. Îmi simțeam corpul greu, iar simțurile îmi erau amorțite și chiar nu voiam să mă trezesc. Am clipit cu încetinitorul, apoi m-am concentrat asupra sunetului străin. M-am încruntat, încercând să îmi dau seama dacă eram trează sau dacă visam.

Visezi. Ești singură în apartament și nu face nimeni duș la ora asta.

Mi-am ridicat mâna, pipăind spațiul de pe noptieră, în căutarea telefonului. Cu un singur ochi deschis, am văzut că mai era vreun sfert de oră până la ora patru. Mă dezmeticeam tot mai tare, iar sunetul apei încă se auzea. M-am ridicat la marginea patului, mi-am strecurat picioarele în papucii de casă care îmi erau mult prea mari, apoi am pornit șovăitoare spre ușa dormitorului.

Picioarele mele se mișcau în reluare, temându-se să înainteze. Inima mi-a sărit peste o bătaie la vederea geamantanului din living, iar pulsul mi s-a accelerat. Am răsuflat de-a dreptul ușurată. Nici măcar n-am încercat să mă lupt cu apariția zâmbetului larg și idiot care mi se întipărea pe față. M-am oprit în ușa

Scanned by CamScanner

de la baie, întrebându-mă dacă era o idee bună să o deschid. Idee bună sau nu, aveam nevoie să îi aud măcar vocea, așa că bunele maniere puteau să mai aștepte. Nici măcar n-am bătut la ușă.

— Aiden?

Apa a continuat să curgă, dar știam că mă auzea.

— Iubito, a pronunțat cuvântul care îmi făcea toate simțurile să o ia razna. Nu vreau să par enervant sau ceva, dar știi ce presupune de obicei dușul?

M-am lipit cu spatele de perete, chiar dacă eram mai mult decât convinsă că trebuia să ies de acolo. Mirosul de gel de duș plutea în aer și chiar dacă l-am folosit și eu în tot timpul ăla, pur și simplu acum se simțea altfel.

Mi-am dat capul pe spate, continuând să zâmbesc.

— Iubito, mai ești aici?

— Mhm, am mormăit.

— Îți ziceam de dușuri, a reluat, făcându-mi zâmbetul să se mărească.

Dacă Aiden mai vorbea mult aș fi rămas cu zâmbetul ăla întipărit pe față și m-aș fi ales și cu o durere de maxilar.

— Presupune că cel dinăuntru e gol. Știi asta, nu?

Am încuviințat, chiar dacă el nu avea cum să mă vadă. Obrajii mi s-au aprins extrem de repede. Faptul că Aiden nu putea să mă vadă, mi s-a părut cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultima perioadă.

Nu, Aiden e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Vreodată.

— Eu știu că mă bazam pe asta când intram peste tine, dar tu, iubito? Dacă vrei să mă vezi dezbrăcat, tot ce trebuie să faci e să-mi spui.

M-am lipit și mai tare de perete. Aiden era în cabina de duș și, poate pentru o perioadă eram în siguranță, dar gândul că era atât de aproape de mine și că pe deasupra mai era și gol, mă făcea să vreau să scap de haine și să intru peste el. Am înghițit în sec de câteva ori. Mi-am umezit buzele cu limba. Nu puteam să mă gândesc în direcția aia. Nu când ultima discuție dintre noi doi s-a terminat cu mine plecând, cu el nervos, cu relația noastră – sau orice ar fi fost între noi – suspendată undeva în aer.

— Aiden, eu o să ies acum și o să încerc să-mi dau seama dacă mi-a fost dor de aroganța ta sau nu.

Scanned by CamScanner

Trebuia să ies de acolo. Nu-mi mai puteam scoate din minte corpul lui Aiden, sau atât cât văzusem din el și cât reușeam să îmi imaginez, iar dacă rămâneam, aveam de gând să mă dezbrac și să mai fac un duș infinit de lung.

— Eu îți spun de pe acum că ți-a fost, a zis înainte să ies din baie și mi-am dat seama că zâmbea.

Am deschis fereastra larg în living. Aproape am ieșit cu jumătate de corp pe el. Balconul era la dormitor, dar nu aveam de gând să dorm în frig doar din cauza faptului că nu îmi puteam controla reacțiile. Asta dacă Aiden nu avea de gând să mă scoată afară în mijlocul nopții.

Aerul rece m-a izbit în față, dar nu părea să îmi fie de prea mare ajutor. Visam cu ochii deschiși. Nu știam cum să mă opresc din a face asta. Am început să-mi flutur mâna în dreptul feței, simțindu-mă de-a dreptul ridicolă și rugându-mă ca Aiden să nu iasă și să mă vadă în stadiul în care eram.

— Iubito, vrei să răcesc? Vocea lui m-a făcut să tresar.

Clar nu eram cea mai norocoasă persoană de pe planetă. M-am retras în cameră, aproape izbindu-mă de geam.

— Ești bine?

Am încuviințat, fără să mă întorc spre el. Nu-mi era de niciun ajutor dacă își folosea vocea îngrijorată. Am închis geamul, adunând curajul necesar de care aveam nevoie ca să pot să dau ochii cu el.

— Te simți rău? Ai febră?

Am clătinat din cap, renunțând la a mai admira papucii de casă care dintr-odată deveniseră foarte interesanți. Chiar aveam ce să văd în negrul lor.

— Vrei să... iei ceva... pe tine? l-am întrebat cu respirația întretăiată.

Aiden și-a arcuit o sprânceană, privindu-mă nedumerit.

— Am ceva pe mine, mi-a zis nonșalant.

— Mda, ai. Un prosop. la niște haine.

Nedumerirea s-a transformat într-un rânjet larg. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât îl ajutam să își dea seama ce era cu mine.

— De ce, iubito? Ai impresia că hainele se dau jos mai greu?

Am ridicat din umeri, însă nu am făcut-o în ciuda lui. Aiden a continuat să rânjească, apoi a început să vină spre mine. M-am tras în spate până când am simțit sticla rece a geamului în spatele

Scanned by CamScanner

meu. Am cercetat din priviri camera, căutând o rută de scăpare, în cazul în care Aiden era nervos pe mine. Soluțiile erau limitate, așa că mi-am fixat privirea în a lui și am menținut-o acolo în tot timpul în care s-a îndreptat spre mine. Nu-mi plăcea privirea lui. N-ar fi trebuit să mai fiu luată prin surprindere, însă în absența lui, nimeni nu m-a privit așa cum o făcea el și aproape am uitat cum se simțea. Era sigur pe el și semăna incredibil de tare cu un animal prădător.

Nu s-a oprit decât atunci când degetele lui mi-au atins papucii de casă. Am închis ochii, incapabilă să mă lupt cu amalgamul de sentimente pe care deja îl stârnise în mine. Eram ridicolă. Aiden a început să îmi traseze conturul feței cu vârful degetelor.

— Nu, nu mi-a fost dor de tine.

Curajul de a-l privi în ochi atunci când am spus asta m-a luat și pe mine prin surprindere.

— Păcat, a părut să ofteze. Mie mi-a fost.

Aveam cumva probleme cu auzul?

— Poftim?

— Am spus că mi-a fost dor de tine, a repetat pe un ton relaxat, de parcă ăsta era cel mai normal lucru pe care mi l-ar fi putut spune.

— Într-adevăr, am zis. Păcat. Acum vrei să mergi și să pui ceva pe tine?

— Deja ți-am spus că am ceva pe mine. De fapt, Blair, eu cred că tocmai asta e problema ta. Că încă mai am ceva pe mine.

I-am aruncat o privire dezaprobatoare.

— N-ai decât să te dezbraci dacă asta ai chef să faci, am zis îmbufnată, deși a sunat ca o invitație de a se dezbrăca. Orice ar fi, eu am hainele pe mine.

M-a cercetat din cap până în picioare, fără să își piardă calmul sau zâmbetul.

— Haine? a întrebat gânditor. Mie mi se pare că ai un tricou și – și-a coborât privirea spre picioarele mele dezgolite – o să fiu drăguț și o să presupun că mai ai și altceva pe tine, altfel să știi că îmi pui tot autocontrolul la încercare, Blair.

— Chiar mai am!

Trebuia să îmi mențin seriozitatea, dar îmi venea să râd.

— Acum, dacă ești drăguț și vrei să mergi să te îmbraci, mi-am ridicat mâna, făcându-i semn spre dormitor.

Scanned by CamScanner

— De ce aș fi drăguț?

Mi-am dat ochii peste cap, lipindu-mi apoi mâinile de pieptul lui, împingându-l spre dormitor. S-a bosumflat de parcă avea cinci ani, dar n-a mai protestat. În lipsa căldurii corpului său, pe care o simțeam chiar și de la distanță, și a mirosului care îmi făcea picioarele să tremure, am reușit să îmi adun gândurile într-o oarecare măsură.

Aiden ori nu mă asculta, ori prefera să mă ignore. Când m-am gândit la niște haine, aș fi preferat să se îmbrace cu blugi, un pulover, cine știe. Poate n-ar fi fost rău să ia și o geacă pe el.

— Vrei o cafea sau un ceai? Mi-a zâmbit când a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre bucătărie.

Voiam un ceai, dar nu-mi putea lua privirea de la Aiden. Mi-am notat pe o listă imaginară să îi arunc toți pantalonii scurți cu prima ocazie pe care aș fi avut-o.

— Vrei ceva? m-a întrebat din nou când a ajuns în bucătărie.

Pe tine.

— Un ceai.

M-am gândit la reacțiile mele pentru câteva clipe, întrebându-mă cum puteam să le controlez. Poate tocmai asta era problema mea. Gândeam prea mult. Mă gândeam prea mult la lucrurile pe care doar ar fi trebuit să le simt. Am pornit destul de hotărâtă și m-am oprit în tocul ușii, sprijinindu-mă pe o laterală. Aiden își aprinsese o țigară și se învârtea prin bucătărie, pe jumătate dezbrăcat.

Am închis ochii, dând frâu liber imaginației mele care la ora aia încă nu lăsa rațiunea să stea în calea ei. Respirația mi se accelera și inima începea să îmi bată nebunește doar când mă gândeam la...

Revino-ți!

— Blair, la ce te gândești?

Mi-am deschis ochii, ezitând să îl privesc. Aiden mă citea prea bine ca să nu-și dea seama că tocmai mă întrebam cum ar fi fost dacă noi doi am fi ajuns goi în așternuturi.

— Mh? La nimic.

Ca să merit pe deplin titlul de ridicolă, am mai fluturat și o mână prin aer. Aiden a început să râdă. Ce-mi făcea? Cum reușea să mă zăpăcească fiecare sunet pe care îl scotea și fiecare mișcare pe care o făcea?

Scanned by CamScanner

— Iubito, mă privești al naibii de ciudat.

— Mă uit la tine de parcă...

M-am oprit la timp, permițându-mi să răsuflu ușurată. La urma urmei, poate nu eram o cauză pierdută. Continuare era *de parcă vreau să mă culc cu tine*, ceea ce n-ar fi făcut decât să sporească aroganța lui Aiden.

— De parcă ce, Blair?

A tras un fum din țigară, apoi a expirat. Eram tentată să mă uit pe sus, dar n-am făcut-o. Aerul dintre noi se încărca teribil de repede cu o electricitate care mai avea puțin și devenea palpabilă.

M-am dezlipit de perete și am început să merg spre el cu pași mici, dar siguri. Singurul lucru care îmi mai lipsea era să mă împiedic și să cad pe gresia din bucătăria lui. Aiden a rămas sprijinit de blat și a continuat să fumeze, privindu-mă curios. Zâmbetul ăla arogant era prezent în colțul buzelor și nu părea să dispară prea curând. M-am oprit în fața lui, căutând să-mi bag mâinile în buzunarele de la pantaloni, dar mi-am dat seama că, de fapt, nici măcar nu aveam pantaloni. Am pufnit și l-am privit pe Aiden. A început să râdă, apoi și-a stins țigara în scrumiera pe care o avea lângă el.

Trebuia să fac ceva ca să nu mai par atât de ridicolă. Eu eram cea care a fugit ultima dată, iar Aiden își amintea asta, pentru că nu făcea absolut nicio mișcare. Mi-am înconjurat brațele în jurul taliei sale. Căldura corpului său mă făcea să tânjesc din ce în ce mai tare după el, iar mirosul atât de familiar mă făcea să îmi îngrop nasul în pielea lui și să nu mai inspir nimic altceva.

— Cred că papucii ăia sunt extrem de interesanți, a zis amuzat.

Îmi mutasem din nou privirea asupra papucilor. Nu puteam să îl privesc știind ce eram pe cale să fac. Știind cât de aproape eram de a-i răscoli tot trecutul. Și aveam de gând să îi spun, doar că încă nu puteam. Mai întâi, aveam nevoie să îl sărut, pentru că eram sigură că asta n-ar mai fi fost posibil după ce i-aș fi spus de ideea mea nesăbuită de a merge la el acasă.

S-a aplecat, lipindu-și buzele de fruntea mea. Atingerea îmi provoca fiori în întregul corp. M-am lipit și mai tare de el, mutându-mi brațele după gâtul său. Buzele i-au fost înlocuite de frunte și am rămas așa o perioadă, fiecare inspirând aerul celuilalt.

Scanned by CamScanner

— Credeam că nu ți-a fost dor de mine, mi-a zis arogant.

Oricât de aproape eram unul de celălalt, Aiden nu făcea nicio mișcare. Poate se temea că aveam de gând să îl lovesc din nou, fără să știe că tânjeam după buzele sale mai tare decât am tânjit în viața mea după orice altceva.

M-am ridicat pe vârfuri și mi-am lipit buzele de ale lui, tematoare și șovăitoare, apoi m-am retras. Habar n-aveam ce făceam. Mi-am umezit agitată buzele, simțindu-mi obrajii în flăcări. Aiden a luat gestul meu ca pe o invitație și am icnit surprinsă când i-am simțit buzele peste ale mele. A profitat de surprinderea de care am dat dovadă, strecurându-și limba în gura mea. Tot ce voiam era să gust mai mult din combinația de mentă, cafea și tutun. Înainte să-mi dau seama, degetele mele se plimbau de-a lungul șirei spinării lui și aproape mă urcam în brațele sale.

Inima îmi bătea de să-mi spargă pieptul în timp ce din stomac pornea un foc de artificii care mi se răspândea în întregul corp. Într-o clipă eram pe vârfuri și încercam să îmi mențin echilibrul, iar în următoarea m-am trezit luată în brațe de către Aiden și cățărată pe blat. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui și mâinile după gâtul său. Sărutul devenea din ce în ce mai adânc, mai intens și mă făcea să mă pierd tot mai mult. Mâinile fierbinți i s-au strecurat pe sub tricoul meu, ridicându-l în sus.

Nu pot să-l pierd pe Aiden.

— Iubito, a zis Aiden cu respirația sacadată.

— Mh? L-am privit printre gene.

— Trebuie să vorbim.

Cuvintele lui au avut efectul unui duș cu apă rece.

— Acum? am întrebat de parcă am ieșit dintr-o transă.

— Mhm.

Fir-ar să fie!

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 22

Blair

A sunat o dată, de două ori, de cinci ori. Am închis telefonul, aruncându-l nervoasă pe pat. Mă plimbam deja de jumătate de oră prin cameră și începeau să mă doară picioarele, așa că, în cele din urmă, m-am așezat la marginea patului. Mi-am întors privirea spre telefon, gândindu-mă că poate între timp Aiden sunase, deși nu trecuse nici măcar un minut. Ce era în mintea lui să mă lase așa? Voia să vorbim? Prea bine. Eram de acord cu el, dar nu trebuia mai întâi să înceapă să își plimbe mâinile pe mine, limba prin gura mea și să mă excite. Apoi, chiar avea nevoie de țigări la ora asta? Nu puteam întâi să vorbim și apoi să meargă să își cumpere țigări?

Asta se întâmplase în urmă cu aproape două ore. Acum aproape se lumina, iar el nici nu s-a întors și nici nu răspundea la telefon. Mi-am frecat fața cu palmele, oftând.

Nu. Trebuia. Să. Plece. În. Mijlocul. Discuției.

Nu.

Teoretic, încă nu începusem discuția, dar tot nu trebuia să plece așa. Nici măcar nu m-am împotrivit cerinței sale. Poate că am oftat îmbufnată, însă a fost din cauză că a întrerupt sărutul, lăsându-mă să tânjesc după mai mult. Nici măcar n-am spus că n-aș fi fost dispusă să vorbesc cu el, pentru că eram. Iar acum unde dispăruse?

M-am ridicat din nou de pe pat, începând să străbat camera de la un capăt la celălalt. Îmi făceam o mulțime de gânduri.

Scanned by CamScanner

Am început să îmi fac o mulțime de gânduri cam după un sfert de oră de când a plecat.

Dacă i se întâmplase ceva? Dacă a avut un accident sau a pățit ceva și mai rău? Era cazul să încep să sun pe la spitale?

Am clătinat din cap, am inspirat adânc, propunându-mi să mă calmez. Poate a plecat pentru că era nervos. Poate era nervos pe mine, pentru că încă eram în apartamentul lui. Poate era nervos pentru că l-am sărutat. Poate, poate...

Am luat telefonul de pe pat și l-am apelat din nou, plimbându-mă nervoasă prin cameră.

Câte spitale sunt în oraș și cât timp mi-ar lua ca să sun la toate?

Nu trebuia să sun la niciun spital, nimic. Trebuia să îmi calmez ritmul alert al inimii și să mă liniștesc. Aiden era bine. Nu avea cum să nu fie bine. Mi-am repetat cuvintele la infinit, convingându-mă că eram paranoică. Mi-am trecut nervoasă cu mâna prin păr și m-am trântit pe pat, cu privirea fixată asupra tavanului. Îngrijorarea mea creștea cu fiecare secundă și plănuiam să-i dau o palmă zdravănă când avea să se întoarcă. Mă gândeam să mă îmbrac și să merg să verific dacă măcar a ajuns la magazin, dar dacă el se întorcea, iar eu eram plecată?

În secunda în care am auzit ușa de la intrare deschizându-se, am sărit ca arsă de pe pat și aproape am ieșit alergând din cameră.

— Aiden? am șoptit cu teamă.

Normal că era el. Idiotul arogant care mă scotea din minți stătea sprijinit de marginea canapelei și nu arăta deloc bine. Furia mi s-a risipit într-o secundă și a fost înlocuită de o îngrijorare și mai mare. Riscam să explodez de la cât de multe griji mi-am făcut pentru el în ultimele două ore. Ochiul stâng începea să i se învinețească treptat, buza de jos îi era crăpată și îi curgea sânge din ea. Nici sprânceana dreaptă nu arăta prea bine.

— Du-te dormi, iubito. Mă descurc.

În timp ce înaintam spre el, am încuviințat. M-am oprit în fața lui, oftând. Aiden și-a ridicat fața spre mine și a zâmbit.

— Bine că nu ți-a șters cineva zâmbetul, i-am zâmbit la rândul meu.

Și-a arcuit sprânceana din care încă i se scurgeau firișoare de sânge, apoi și-a ridicat bărbia, făcându-mi semn să mă întorc

Scanned by CamScanner

în dormitor. Îmi aminteam destul de clar că eram hotărâtă să îi dau una când urma să îl văd, așa că ceea ce am făcut nu se potrivea deloc cu gândurile mele. I-am cuprins fața în mâini blând, ca să nu îl mai rănesc și eu, apoi mi-am coborât fața și mi-am lipit buzele de ale lui, într-un sărut lent și șovăitor, de parcă mă așteptam în orice clipă să mă ferească la o parte. Aiden a scos un sunet gutural pe care l-am simțit vibrându-mi printre buze. M-am retras, speriată că l-am lovit.

— Scuze, am spus agitată.

— Nu era de la durere, mi-a zâmbit arogant, așezându-și palmele pe talia mea și trăgându-mă spre el.

Mi-am pus brațele în jurul gâtului său, apoi mi-am coborât buzele din nou spre ale lui. Îmi era incredibil de greu să nu îmi pierd controlul și să schimb viteaza sărutului. Nu prea știam cum să fac asta, dar în preajma lui Aiden nu trebuia să mă gândesc prea mult la ce trebuia să fac. Corpul meu avea propriul lui mod de a-și exprima nevoile. Până când Aiden nu m-a tras în brațele lui, adâncind sărutul, mai mult ne-am tachinat. Mi-am trecut o mână prin părul lui, apoi m-am urcat pe canapea, așezându-mi picioarele de o parte și de alta a sa. I-am împins geaca în jos de pe umeri, în timp ce el și-a lipit palmele de talia mea, pe sub tricou. Nici măcar nu reușeam să îmi amintesc dacă aveam sau nu sutien, dar asta nu avea să devină o îngrijorare reală decât dacă Aiden și-ar fi mutat mâinile mai sus. Iar eu îl cam încurajam să o facă. Am început să trag de marginile tricoului său într-o manieră teribil de neîndemânatică. Aiden și-a dezlipit o mână de pe mine, trăgându-și tricoul peste cap.

— Aiden, am șoptit în pauza în care ne-am privit în ochi.

— Da?

— Dacă vreodată...

Am tras aer în piept. Nu găseam niciun mod prin care să spun ceea ce-mi trecea prin minte, însă Aiden a înțeles ce voiam să spun.

— Îmi pare rău.

Am zâmbit. Probabil făcea mari eforturi ca să își ceară scuze în fața cuiva.

— Ar trebui să te dezinfectez.

Scanned by CamScanner

I-am luat din nou fața în mâini și l-am sărutat. Aiden și-a adâncit degetele în carnea taliei mele, împiedicându-mă să mă mișc. M-am foit neliniștită, dându-mi seama că avea nevoie să îi dezinfectez rănile și să îi curăț sângele de pe față.

— Aiden, am mormăit.

— Mh?

— Dezinfe...

Și-a strecurat limba printre buzele mele, întrerupându-mă.

— Dacă știam că am parte de asta, m-aș fi bătut mai des.

— Taci, Aiden. Aveam de gând să te bat și eu, dar văd că deja s-a ocupat cineva de asta.

M-a sărutat din nou.

— Nu m-a bătut nimeni, a zâmbit.

— Mhm. Te-ai împiedicat, nu-i așa?

— Da. Și am căzut într-un pumn.

— Data viitoare poate ar trebui să fii mai atent.

A încuviințat și m-a lipit de el, dându-mi foc la fiecare terminație nervoasă. Am închis ochii, abandonându-mă pentru câteva clipe, conștientă de faptul că trebuia să mă ridic de acolo și să merg în baie să aduc trusa medicală.

— Acum ai de gând să recunoști că ți-a fost dor de mine?

Am clătinat din cap, dar putea să afle adevăratul răspuns în privirea mea. Am clipit rar, apoi i-am trasat conturul buzelor cu un deget, încercând să memorez fiecare curbură. Și-a arcuit colțul buzelor când am ajuns în zona din care i-a curs sânge, apoi a zâmbit. M-am tras în spate, deși a încercat să mă țină lipită de el. Am reușit cumva să mă adun pe picioare și să mă ridic.

Am intrat în baie și m-am oprit în fața oglinzii, sprijinindu-mă cu mâinile de chiuvetă. Am recunoscut sclipirea din ochii lui Aiden la mine în privire și m-am întrebat dacă era posibil ca el să simtă ceva pentru mine. Mi-am șters sângele de pe buze, înjurând în gând. Nu gândeam suficient de rațional încât să mă abțin din a-l săruta. Înainte să iau trusa din dulap m-am clătit cu apă rece pe față, încercând să alung roșeața.

Aiden nu mai era pe canapea și nici nu-l auzeam prin bucătărie. A fost nevoie de două secunde ca să mă panichez și să mă gândesc că poate a plecat din nou.

— Aiden?

Scanned by CamScanner

Trebuia să fac cumva să nu mă mai panichez atât de des. Ritmul bătăilor inimii mele oscila teribil de tare. Când era prea alert, când era prea lent și mă temeam ca la un moment dat să nu se oprească.

— Aiden? am repetat și mai agitată.

— Sunt în dormitor, Blair.

Am simțit un val de ușurare.

— M-ai speriat, i-am spus când m-am oprit în ușa dormitorului.

Nu-mi dădeam seama când s-au inversat rolurile dintre noi doi. În ultima vreme, eu eram precaută și încercam să îmi păstrez hainele pe mine, iar Aiden avea din nou doar perechea de blugi pe el. Stătea lungit pe mijlocul patului, cu brațele încrucișate sub cap.

— Sper că n-ai de gând să fumezi și aici, i-am spus când am văzut pachetul de țigări aruncat lângă el.

Pachetul de la care a pornit toată îngrijorarea mea.

— Blair, suni ca o soție cicălitoare, mi-a spus, încă ținându-și ochii închiși.

Am tras aer în piept, răsucindu-mă pe călcâie. Eram obosită, îngrijorată și mult prea irascibilă ca să pot face față remarcilor lui Aiden. Nu la ora aia și cu siguranță nu în starea în care eram. Știam că mi-am lăsat telefonul în dormitor, dar nu m-aș fi întors după el nici dacă viața mea ar fi depins de asta. Riscam să izbucnesc în plâns și nu voiam ca Aiden să vadă asta.

Avea dreptate. Cine eram eu și ce drept aveam ca să îi spun ce să facă în propriul său apartament? Aveam nevoie de pantaloni, dar nu reușeam să îmi amintesc unde îmi lăsasem ghiozdanul. M-am dus în baie, amintindu-mi că mi-am lăsat pe acolo niște pantaloni scurți de pijama. M-am îmbrăcat, apoi am ieșit din baie și m-am încălțat.

— Blair? am auzit vocea lui Aiden din dormitor.

Am clătinat din cap mai mult pentru mine, ca să mă conving să nu îi răspund. Mi-am luat geaca din cuier și am ieșit pe ușă, închizând-o încet în urma mea. Picioarele mele dezgolite deja simțeau frigul și m-am întrebat dacă nu mai venea odată primăvara, vara, orice ar fi urmat, pentru că în unele zile încă era un frig de zici că era iarnă, iar în altele era atât de cald încât

Scanned by CamScanner

puteai să ieși în tricou. Din păcate pentru mine, în seara aia era frig. Ar fi trebuit să mă gândesc din timp că Aiden probabil nu își dorea ca altcineva să îi invadeze spațiul personal.

Am auzit ușa de la apartament deschizându-se.

Trebuia să fugi pe scări.

Eram întru totul de acord cu vocea, însă era puțin cam târziu.

— Încotro, iubito?

Liftul nici măcar nu se urnise de la parter. M-am întors spre el, ridicând din umeri. Chiar și de la distanța la care stăteam, tot mi-am dat seama că era încordat. Și-a ridicat o sprânceană, încrucișându-și brațele la piept. Atenția mi s-a îndreptat extrem de repede spre tatuajele lui. Am uitat de lift. Mi-am strâns geaca pe lângă corp, deși aveam o bănuială că fiorul rece care a pornise de pe șira spinării nu se datora frigului.

— Blair, te-am întrebat ceva, mi-a zis calm.

— Mă duc la cămin.

Am reușit să îmi ridic privirea spre fața lui.

— În toiul nopții?

— Practic, e dimineață.

Liftul ăla s-a blocat pe undeva?

— E din cauză a ceea ce am zis?

S-a sprijinit de tocul ușii. Tonul îi era serios, dar mă privea amuzat. Îmi dădeam seama că eram ridicolă, dar preferam să fiu așa, decât să mă cert din nou cu el. Îl cunoșteam de prea puțin timp și mă certasem cu el prea des. Îl și lovisem. Ce Dumnezeu era cu mine?

Alergam spre el și de el, în același timp.

— Ce-ai spus?

Mi-am ridicat palmele în sus. Aiden a dat dezaprobator din cap. A început să pornească spre mine fix în clipa în care a ajuns liftul. M-am strecurat înăuntru, rugându-mă inutil ca Aiden să se răzgândească și să se întoarcă în apartament.

— Habar n-am de ce n-am luat-o pe scări, am bombănit când ușile aproape s-au închis.

Aproape. Aiden nu avea de gând să o lase baltă nici de data asta. Și-a băgat piciorul între uși, apoi a împins-o pe una dintre ele.

Scanned by CamScanner

– O să te lovești, i-am zis încruntată când am văzut că era desculț.

A râs scurt, apoi s-a făcut comod lângă mine, sprijinindu-se cu un umăr de oglindă.

— Îți faci prea multe griji pentru mine, Blair. Acum spune-mi unde fugi.

— Nu fug. Îți dai seama cât suntem de ridicoli?

M-am tras înapoi până când m-am lipit de peretele opus lui, apoi mi-am încrucișat brațele la piept, ca să nu încep să-mi frec picioarele, în încercarea de a le încălzi.

— Suntem ridicoli cum? a vrut el să știe.

— Hmm... nu știu. Tu te uiți la noi? am pufnit. Eu sunt în pantaloni scurți, geacă și bocanci, Aiden! Iar tu n-ai altceva pe tine decât blugii. Nici papuci n-ai!

— Știu. Și care e problema?

— Problema e că...

M-am oprit în mijlocul propoziției. Nici măcar eu nu știam care era problema. Știam că mă deranjase remarca lui și că de asta am plecat, dar acum că stătea lângă mine, privindu-mă ușor amuzat, începeam să cred că poate eram mult mai ridicolă decât îmi dădeam seama.

— Că...?

Care-i problema, Blair? Măcar știi care e problema?

— Habar n-am, am recunoscut.

Aiden a pufnit, apoi a apăsat pe butonul de la etajul cinci. Eu m-am întins și am apăsat pe cel de la parter. Și-a unit buzele într-o linie subțire, înclinându-și capul ușor spre dreapta.

— E din cauza a ceea ce am spus.

De data asta suna ca o afirmație, nu ca o întrebare.

— Nu contează, am zis. Dacă o să fim prieteni, ar trebui să nu mă mai enervez atât de repede.

Am încercat să zâmbesc, însă nu am reușit nici măcar să-mi ridic colțurile buzelor cât de puțin.

Prieteni?

— Prieteni?

Vocea lui Aiden s-a suprapus cu vocea de la mine din minte. Da. Prieteni. Ce era atât de ieșit din comun? Nu asta încercam noi să fim încă de când ne-am cunoscut? Eram prieteni. Poate

Scanned by CamScanner

ne sărutasem de câteva ori, însă asta nu însemna absolut nimic. Poate am fost foarte aproape să-mi pierd virginitatea cu el, însă el nu știa asta și nu conta. Nu conta nimic, pentru că dacă nu puteam fi împreună cu Aiden, puteam să încerc să-i fiu prietenă.

Poți?

Aiden s-a dezlipit de oglindă și a făcut doi pași spre mine. Liftul a oprit la parter. Am dat să ies, însă Aiden și-a așezat palmele de o parte și de alta a mea, împiedicându-mă să mă mișc. A apăsat din nou butonul de la etajul cinci, apoi ușile liftului s-au închis. Mi-am dat ochii peste cap, lipindu-mă de perete, deși îmi venea să mă scurg pe lângă el.

— Suntem prieteni, Blair?

Am încuviințat.

— M-ai sărutat tot pentru că suntem prieteni?

Am închis ochii. Nu mai suportam privirea lui care îmi atingea fiecare nerv din corp. Respiram printre buzele întredeschise și nu mai simțeam frigul de mult timp.

— Nu te-am...

— Nu m-ai sărutat? m-a întrerupt el.

— Eu... am oftat înfrântă. Ăla n-a fost un sărut.

— Blair, mi-a ridicat bărbia cu arătătorul. Uită-te la mine.

Mi-am deschis ochii și l-am privit. Până să îmi adun eu gândurile și să mă gândesc că Aiden avea nevoie să îi curăț rănile, se părea că își îndepărtase singur sângele care se închega. Nu arăta chiar atât de rău pe cât mi-am imaginat eu. Avea o tăietură în sprânceana dreaptă și niște urme vinețiii sub ochi, însă avea să supraviețuiască. Și-a lipit trupul de mine, forțându-mă să mă împing și mai tare în perete.

Uram acele situații. Uram cum reușeam mereu să ajung în postura aia din care nu mă mai puteam feri de Aiden. Uram modul în care mă privea, așa cum nu o mai făcuse nimeni altcineva. Nu-l uram pe Aiden. Asta era sigur. Uram doar...

Și-a strecurat mâna pe sub geaca și tricoul meu, lipind-o de spate. Asta uram. Ce făcea cu mine. M-a tras spre el, apoi și-a coborât fața la nivelul meu, apropiindu-se atât de tare încât nasurile ni se atingeau. Am oftat involuntar, întrebându-mă ce se întâmpla. Simțeam fierbințeala corpului său aproape gol peste tot, iar porțiunea de spate în care mâna lui era lipită de piele, mă

Scanned by CamScanner

ardea cel mai tare. Buzele au început să le frământe pe ale mele înainte să-mi dau seama ce avea de gând să facă. Potrivit atitudinii mele, ar fi trebuit să îl împing. Potrivit dorinței care ardea în mine, mi-am deschis buzele și am icnit surprinsă când i-am simțit limba, de parcă nu mă așteptam la asta. Mă săruta lent, făcându-mă să tremur și mi-am dat seama că o făcea intenționat. Mi-am lăsat brațele, pe care până atunci le ținusem încrucișate la piept, să îmi cadă pe lângă corp, nesigură ce să fac cu ele. Dacă mă agățam de el, unde avea să ducă asta? Corpul meu nu mă asculta niciodată. M-am lipit de el, ridicându-mă pe vârfuri. Aiden și-a strecurat o mână în părul meu, oprind-o pe ceafă. Degetele lui se plimbau pe coloana mea. Aveam senzația că dacă nu l-aș mai fi înconjurat cu brațele, m-aș fi dus jos.

— Nici ăsta n-a fost un sărut? m-a întrebat zâmbind arogant, retrăgându-se câțiva centimetri.

— Nu știu, am spus cu respirația întretăiată. Tu să-mi spui.

— Eu să-ți spun?

Și-a arcuit o sprânceană, apoi m-a lipit din nou de el. Nici măcar nu îmi revenisem complet.

— Da, Aiden. Tu să-mi spui. Tu ești cel cu *iubito, ăsta nu e un sărut*, l-am imitat.

A izbucnit într-un râs care a spart orice urmă de liniște din lift.

— Nu vrei să vorbim despre asta în apartament?

Ușile liftului s-au deschis, oprindu-se la etajul cinci. Liftul ăla ori se mișca incredibil de greu, ori pierdeam eu noțiunea timpului atunci când eram în preajma lui Aiden.

— Nu, am spus sigură pe mine. Ți-am spus că mă duc la cămin.

— Ești sigură?

I-am aruncat o privire suspectă. Nu părea deranjat de decizia mea, ceea ce m-a făcut să mă întreb de ce starea lui se schimbase din nou de la cald la rece.

— Sunt sigură, am mormăit distrasă.

Apoi am înțeles de ce Aiden nu părea deloc deranjat de decizia mea. Când m-am trezit luată pe sus pentru a nu știu câta oară, m-am înjurat în gând pentru că nu am ales să merg pe scări.

— Lasă-mă jos!

Scanned by CamScanner

— Nu mărâi la mine, Blair.

— Nu mă poți lua ca pe un sac de cartofi ori de câte ori ai chef!

A oftat, apoi mi-a înconjurat talia cu un braț, în timp ce pe celălalt l-am simțit în spatele genunchilor.

— Acum stai mai bine?

Am clătinat din cap, înconjurându-mi mâinile după gâtul lui. Nu era mai bine. Preferam cealaltă poziție. Acum stăteam cu fața la nivelul pieptului său și îi inhalam parfumul.

— Nu, Aiden, nu stau deloc bine, am mințit. Lasă-mă jos.

— Pentru că o să mergi singură, nu-i așa?

— Chiar pot să merg singură.

— Nu te-am întrebat dacă poți. Știu asta. Întrebarea e în ce direcție o să o iei dacă te las jos?

I-am aruncat o privire dezaprobatoare, apoi mi-am lipit obrazul de pieptul lui fierbinte. Am început să îi trasez conturul tatuajelor cu vârful arătătorului și aproape mi-am lipit nasul de pielea lui în încercarea de a-mi da seama dacă ce vedeam erau note muzicale sau nu. Tatuajele erau suprapuse și mult prea încâlcite, dar asta nu însemna că nu mă fascinau.

— Iubito, eu aș zice că stai destul de bine acolo.

A deschis ușa de la apartament cu piciorul și tot așa a și închis-o.

— Acum ai de gând să mă lași jos?

— Mhm, a mormăit. Mai ai de gând să pleci undeva? Trebuie să ascund toate cheile?

— Posibil, am zis.

M-a așezat cu picioarele pe pământ, apoi m-a prins de umeri, rotindu-mă spre el.

— Nu putem avea o conversație dacă tu fugi de fiecare dată.

— Nu fug de fiecare dată.

— Ba exact asta tinzi să faci, iar eu nu mai am răbdare pentru asta. Ți-am spus-o ultima dată și ți-o spun și acum. Nu mai fugi, Blair. Îmi pare rău pentru ce-am zis. Bine? Sunt obosit și mi-am luat deja porția de nopți petrecute în arest pe luna asta.

M-am încruntat ușor. Nu mi-a scăpat modul în care a folosit pluralul.

— Nopți?

Scanned by CamScanner

Da, Blair. Nopți, a oftat.

Mi-a descheiat fermoarul de la geacă, apoi mi-a împins-o în jos pe umeri. Treceam de la dezbrăcat la îmbrăcat, de la sărutat la țipat. Cine naiba mai reușea să înțeleagă ceva? Așa aveau să se desfășoare lucrurile până când în cele din urmă am fi definit relația dintre noi?

Eram atât de confuză, încât nici măcar nu mai știam ce aveam de lămurit sau de vorbit cu el. Pur și simplu voiam să o luăm de la capăt. Îmi doream să ne fi cunoscut într-o altă împrejurare. Îmi doream ca el să nu fi fost fratele lui Arden. M-am aplecat și mi-am desfăcut șireturile. În realitate trăgeam de timp, ca să nu încep să plâng. După ce mi-am scos papucii din picioare m-am întors cu spatele la Aiden și am început să merg spre dormitor.

— Blair?

— Am nevoie de câteva minute, am oftat.

Aveam nevoie de tot timpul din lume ca să îmi pun ordine în gânduri. Aveam nevoie de un timp pe care nu-l aveam. Ce era chiar atât de greu de deslușit? Undeva pe parcurs, m-am îndrăgostit de Aiden, iar el habar n-aveam ce voia de la mine. La asta se rezuma totul. La toate senzațiile necunoscute mie, care își făceau simțită prezența în preajma lui. Am urcat în pat, strângându-mi genunchii la piept.

— Blair?

Aiden stătea sprijinit de ușă și mă privea îngrijorat. Până și vocea îi era precaută.

— Da?

— Ești bine?

— Mhm.

— Aia-i replica mea, mi-a zâmbit cu un colț al buzelor.

— Nici măcar nu e o replică.

— Pot să intru sau ai de gând să mă iei la bătaie?

Mi-am înconjurat genunchii cu brațele și am ridicat din umeri. Aproape l-am auzit mârâind dezaprobator, dar nu o făcusem intenționat.

— Blair, când o să încetezi cu asta? Când ți-am spus să rămâi, nu mă referam să te închizi în dormitor și să nu mai vorbești cu mine.

— Vorbesc cu tine.

Scanned by CamScanner

A străbătut camera și a ezitat puțin înainte să se lungească în pat lângă mine. M-a tras în brațele lui, dezechilibrându-mă. N-am protestat, pentru că voiam să mă aflu acolo. Mi-am îngropat nasul în scobitura gâtului său, obișnuindu-mă din nou cu mirosul și fierbințeala. Ce era în neregulă cu mine? De ce continuam să fug de el ca o nebună, când el făcea exact contrariul?

— Unde ai fost?

A înghițit în sec, probabil gândindu-se dacă să îmi răspundă sau nu.

— La magazin, a ezitat. Apoi m-am luat la bătaie în fața magazinului, apoi am ajuns la poliție. După aia l-am sunat pe Ethan ca să vină să mă ia.

Mi-am trecut un braț pe deasupra lui, trăgându-mă mai aproape de el. Aiden reușea să mă surprindă de fiecare dată. Atunci când nu mă așteptam să vorbească, o făcea. Îmi spunea fel de fel de lucruri și nici măcar nu folosea tonul ăla arogant care îmi dădea de înțeles că își bătea joc de mine. Aiden pur și simplu vorbea, iar eu eram sărită de pe fix și nu stăteam niciodată să ascult și nici nu îl întrebam.

— Măcar te-ai întors cu țigările?

A pufnit și a început să se joace cu mâna în părul meu.

— Da. Oricum, am mai stat câteva nopți în arest luna asta.

Nu te panica și lasă-l să vorbească.

— Pentru?

— Agresiune. În Madrid, mi-a răspuns sec.

— Ce-ai făcut?

— Când m-am mutat acum patru ani în Madrid, m-am împrietenit cu tipa care locuia în casa de lângă noi. Eu aveam optâspe ani și ea avea treișpe și am cunoscut-o în cel mai ciudat mod posibil. Bine, presupun că nu mai ciudat decât ne-am cunoscut noi doi.

Mi-am sprijinit bărbia pe pieptul lui, întorcându-mi privirea spre el. Pur și simplu nu s-a putut abține să nu adauge ultima parte.

— Într-o noapte, mă întorceam de la o cursă și am auzit pe cineva țipând în casa de lângă noi. Înainte să-mi dau seama, stăteam la ușa lor.

Scanned by CamScanner

Și-a oprit mâna la baza gâtului meu și n-a mai spus nimic pentru o perioadă. Probabil ceea ce-mi spunea făcea parte din categoria lucrurilor despre care nu îi plăcea să vorbească. A închis ochii atât cât a avut nevoie, apoi, când i-a deschis, a continuat:

— Pe puștoaică o cheamă Felicia. Mama ei a murit la nașterea ei și taică-su are impresia că ea e cea care a omorât-o. Nici măcar n-o poate privi în ochi când e treaz, iar când o face, e mort de beat și o bate. Asta făcea și în seara aia.

— Oh, Doamne! Și nu poate face nimeni, nimic?

— E minoră și nu vrea să ajungă în sistem, deși vecinii au sunat odată la protecția copilului. Mai săream eu în ajutorul ei când eram pe acolo.

— Asta ai făcut și acum?

A încuviințat, apoi a oftat adânc. Încerca să zâmbească, dar nu-i reușea.

— Mda. Santiago, tatăl ei, a depus plângere împotriva mea de câteva ori. În timp m-am obișnuit cu asta, iar Fel s-a obișnuit să dea declarații cum că tatăl ei era prea beat ca să își dea seama cine l-a luat la bătaie. Ironia e că de multe ori, nici măcar n-am fost eu.

În secunda aia în care stăteam în brațele lui Aiden, m-am simțit vinovată față de Felicia. Mă simțeam de parcă l-am luat de lângă ea, chiar dacă între mine și Aiden nu era nimic. Chiar dacă Aiden oricum nu mai locuia în Madrid, mă simțeam vinovată, pentru că poate avea nevoie de el.

— Și, ai găsit ce căutai?

Mâna i-a coborât spre spatele meu, atingându-mă abia perceptibil.

— Ce să găsesc? am întrebat derutată.

— La mine acasă. Ai găsit ce căutai?

Mi-am mușcat buza extrem de tare, apoi mi-am ascuns fața la pieptul lui. Știa. Normal că Aiden știa orice decizie nesăbuită pe care mă hotăram să o iau.

— Nici măcar nu cred că aia mai e casa mea, a adăugat el, dar totuși. Ai găsit?

Nu-mi vorbea cu tonul indiferent pe care îl folosea ori de câte ori îl deranja ceva. Aiden era de un calm înfricoșător pentru cineva care aflase că o altă persoană era pe cale să meargă la el acasă.

Scanned by CamScanner

— Blair?

— Ești nervos? am vrut să știu. Adică... ești nervos tare?

— Nu-s nervos.

M-am uitat la el ca să verific dacă mă mințea. Trăsăturile îi erau impenetrabile și, în afară de oboseală, nu mai citeam nimic altceva pe fața lui.

— Nu m-am dus. Adică... m-am pornit, dar n-am mai ajuns la tine acasă.

M-a privit nedumerit, cu o sprânceană arcuită. Nu mi-a cerut nicio explicație, dar mă simțeam datoare să vorbesc.

— Orice avea Arden de gând, n-avea legătură cu mine. Avea legătură cu tine și cu orice s-a întâmplat între voi. Pe deasupra, a oprit să o ia și pe Abigail.

Aiden s-a încruntat ușor când a auzit numele ei. I-am simțit abdomenul încordându-se.

— Pur și simplu era o idee oribilă. Nu știu unde mi-a stat capul.

— Nu ți-a spus nimic?

— În afară de faptul că te-ai culcat cu Abigail când erați în liceu? Nu. Nimic.

Aiden și-a lăsat capul pe spate, frecându-și fața cu mâna. Nici măcar nu încerca să nege că s-a culcat cu ea, dar oricât de ciudat ar părea asta, mă simțeam ușurată că nu o făcea. În interiorul meu știam și eu că Arden mi-a spus adevărul, iar să îl aud pe Aiden negând, n-ar fi făcut decât să mă pună din nou pe fugă.

— E mai complicat de atât, Blair.

L-am aprobat, deși habar nu aveam cât de complicat putea să fie. Voiam să îl întreb, dar nodul pe care îl simțeam în gât mă împiedica să fac asta. Bun, el poate că se culcase cu Abigail în liceu. Cine știe cu câte tipe se mai culcase de atunci, dar nu asta era problema care mă sâcâia pe mine.

Pe mine mă deranja nesiguranța. Mă deranja că nu știam când pleca și când se întorcea. Mă îngrijora că nu știam dacă avea să fie bine sau nu. Aparent, pentru Aiden până și mersul la magazin era o adevărată aventură. Eu nu puteam să mă leg și mai tare de el, ca a doua zi să plece.

— De ce te-ai răzgândit?

Scanned by CamScanner

De ce m-am răzgândit? Asta era o întrebare bună. Pentru că nu era corect față de el. Pentru că eu mi-aș fi ieșit din minți dacă el ar fi mers la mine acasă ca să stea de vorbă cu ai mei.

— Pentru că prietenii nu fac asta, am zis zâmbind.

Aiden și-a arcuit o sprânceană, iar într-o secundă stătea liniștit și își plimba degetele pe spatele meu, iar în următoarea m-am trezit pe spate, cu el plutind deasupra mea. L-am întrebat din priviri ce naiba făcea.

— Trebuie să încetezi cu asta, a zis pe un ton aproape iritat.

Mi-am așezat palmele pe umerii lui, de parcă mă pregăteam să îl împing în cazul în care ar fi încercat să mă sărute. Fruntea i s-a încrețit de nedumerire și a așteptat răbdător să spun sau să fac ceva. Mi-am mutat mâinile de pe umerii lui și i-am cuprins fața între ele. Privirea mi se plimba pe trăsăturile lui, pe colțurile feței și nu mă mai săturam să îl privesc. Aiden a scos un sunet gutural și abia mai târziu mi-am dat seama că se datora faptului că mi-am umezit buzele cu limba. L-am tras mai aproape de mine, până când i-am simțit răsuflarea pe buzele mele, însă oricât de tare îmi doream să îl sărut, n-am făcut-o. Am așteptat.

Albastrul ochilor săi s-a întunecat și mă privea intens, de parcă și el aștepta ceva de la mine. Încetul cu încetul îmi pierdeam toată răbdarea, iar Aiden nu făcea nimic ca să o prelungească. Și-a sprijinit greutatea într-o mână, iar pe cealaltă și-a mutat-o pe coapsa mea, mângâindu-mi pielea. Urca din ce în ce mai sus, pe sub tricou, ajungând incredibil de aproape de sâni.

Dintr-odată n-am mai putut să-i rezist și l-am tras mai aproape de mine, lipindu-mi buzele de ale lui. Îl mai sărutasem o singură dată, nesigură. De data asta nu mă mai gândeam atât de tare la cum ar fi trebuit să decurgă lucrurile, ci doar am dat frâu liber la ceea ce simțeam și am ajuns cu picioarele încolăcite în jurul lui, cu o mână strecurată în părul lui brunet și mătăsos și nici măcar nu mai știam dacă eu făcusem ceva pentru a adânci sărutul sau dacă el era cel care mă luase prin surprindere. Pielea îmi ardea în urma atingerilor sale și corpul meu voia tot mai mult, arcuindu-se sub mâinile sale. Săruturile au devenit infinit mai lente și infinit mai lacome în același timp, făcându-mi inima să-mi bată atât de repede încât mă temeam să nu fac atac de cord.

Scanned by CamScanner

Eram prieteni care se mai sărutau din când în când.

Asta era tot.

E doar o noapte, Blair.

— Iubito?

Aiden și-a fixat privirea în a mea, privindu-mă printre gene cu ochii ăia ireal de frumoși. Am clipit des, întrebându-mă ce s-a întâmplat. Îi simțeam mâinile pe talia mea, dar stătea la câțiva centimetri de mine.

— Blair, ce s-a întâmplat?

Aparent, Aiden se întreba același lucru ca și mine.

— Nimic, am mințit.

Aiden s-a încordat într-o secundă. Albastrul s-a mai întunecat cu o nuanță.

— Doar ca să știi, Blair. Ăla a fost un sărut.

— A fost? am întrebat surprinsă.

Cumva reușise din nou să îmi citească gândurile.

— Da, iubito. Ăla a fost un sărut.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu mai suntem prieteni, a zâmbit larg, lăsând la iveală gropițele din obraji care mă derutau de fiecare dată când mă uitam la ele.

Aiden s-a mutat pe jumătatea de pat care până atunci a fost goală, trăgându-mă lângă el. Afară se luminase de mult și oboseala începea să mă ajungă din urmă. Nu mai eram prieteni? Ce însemna asta? Atunci, ce eram? M-am tras lângă el până când aproape m-am cățărat cu totul deasupra lui, îngropându-mi fața în scobitura gâtului său. Mirosul extrem de familiar mi-a liniștit gândurile haotice, iar în curând mi-am simțit ochii grei.

— Iubito, dormi? am auzit vocea lui Aiden ca prin vis.

— Nu, am mormăit.

— Mută-te cu mine.

M-am înecat cu propria salivă, cu propria limbă și cu propriile cuvinte care mi s-au blocat în gât. Dacă era o glumă, era una incredibil de lipsită de gust. Simțeam nevoia să sar din pat, dar aș fi părut nebună, așa că doar l-am strâns mai tare în brațe și am încercat să-mi reglez respirația. Ritmul inimii lui îmi bubuia în urechi, reușind într-o oarecare măsură să mă calmeze. Era normal.

Scanned by CamScanner

— Dorm, am spus cu respirația sacadată.

— Noapte bună, iubito.

Aiden zâmbea ca un idiot arogant ce era. Întrebarea îmi stătea pe vârful limbii și simțeam că n-aveam să dorm dacă nu primeam un răspuns. Aveam probleme cu auzul?

— Aiden... ai spus cumva că...

— Că vreau să te muți cu mine? Da. Acum ia și dormi.

M-a sărutat pe frunte, strângându-mă și mai tare în brațe, de parcă știa că mă pregăteam din nou să o iau la fugă.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 23

Blair

Mută-te cu mine. Mută-te cu mine. Mută-te...

Taci din gură! Ce te-a apucat? Ai înnebunit?

Dacă Aiden plănuia să îmi strice somnul și să mă facă să arăt ca un zombi a doua zi, îi ieșise de minune. Am dormit în reprize scurte și mi-am petrecut mult timp uitându-mă la tavan, ascultând respirația lui calmă și regulată pe fundal.

Acum mă trezisem pentru a nu știu câta oară și știam că nu puteam să adorm la loc. Aș fi coborât din pat, dacă aș fi avut cum. Ultima dată când m-am trezit eram aproape urcată pe Aiden, dar între timp m-am răsucit cu spatele, iar el și-a strecurat un braț pe sub capul meu, trecându-l pe celălalt pe deasupra mea. Îi simțeam respirația fierbinte pe gât și pulsul iar mi-o lua razna. Eram prea obosită ca să pot face față unei asemenea reacții. Spre deosebire de el, care dormea fără nicio problemă, creierul meu m-a ținut trează, dezlănțuind fel de fel de scenarii în mintea mea, unul care se sfârșea mai prost decât cel anterior.

Aiden a vorbit serios?

Am oftat adânc și am închis ochii, fără să mai încerc să dorm. Doar am stat așa, bucurându-mă de siguranța pe care o simțeam în brațele lui. Nu m-aș fi dat jos din pat pentru nimic în lume, dar nu-mi puteam petrece restul zilelor acolo.

Dacă nu mai eram prieteni, ce eram?

Mi-am fixat privirea spre fereastră, dar perdelele erau trase și nu deslușeam nimic afară. Am presupus că era destul de târziu, pentru că se întunecase. Dormisem toată ziua, iar pentru asta puteam să îi mulțumesc lui Aiden și ieșirilor sale nocturne.

Scanned by CamScanner

Sau, cel puțin, ai încercat să dormi.

Nu avea rost să mă contrazic cu vocea. M-am foit, încercând să îmi iau capul de pe brațul lui Aiden, în cazul în care poate era amorțit. Nici nu m-am mișcat bine, că Aiden a și început să mormăie.

— 'Neața iubito, mi-a zis pe o voce răgușită de somn care aproape m-a făcut să mă lichefiez în brațele lui. Mergi undeva?

— 'Neața, i-am răspuns încercând să nu par agitată. Nu.

— Atunci nu te mai mișca și lasă-mă să mai dorm cinci minute, te rog.

— E deja seară, am protestat.

— E duminică, mi-a amintit.

— Asta nu înseamnă că putem sta toată ziua în pat.

Brațul care era trecut pe deasupra mea și-a întărit strânsoarea și i-am simțit pieptul gol lipit de spatele meu.

— Nu mă deranjează.

Trebuia să găsesc o modalitate să îi șterg zâmbetul arogant de pe față. Și-a strecurat mâna pe sub tricoul meu și a început să îmi traseze cerculețe pe abdomen. Am înghițit în sec, am închis ochii, apoi m-am adâncit în brațele lui. I-am simțit răsuflarea pe gat, apoi buzele. Mi-am ridicat capul cu o mișcare deloc anticipată, practic invitându-l să continue. Când mi-a mușcat lobul urechii am fost nevoită să îmi înăbuș geamătul care se pregătea să îmi părăsească gâtul. Încă din prima seară în care îl cunoscusem am gemut în fața lui, iar uneori mă întrebam ce părere avea Aiden despre mine.

— Iubito, dacă te mai fâțâi mult...

A lăsat propoziția suspendată în aer, dar nu era nevoie să-mi explice cuvânt cu cuvânt ca să înțeleg la ce se referea. Simțeam destul de bine și nu știam dacă să măresc distanța dintre noi sau dacă să mă apropii și mai tare.

— Dacă? l-am întrebat pe un ton amuzat. Mie mi se pare că deja...

A mârâit în urechea mea, apoi a început să mă sărute din nou pe gât. Mâna pe care o avea strecurată pe sub tricou urca din ce în ce mai sus, făcându-mă să mă simt din ce în ce mai agitată. S-a oprit sub sâni, nesigur dacă să înainteze sau nu. M-am răsucit spre el, l-am împins de umeri, apoi m-am urcat deasupra

Scanned by CamScanner

lui, îndoindu-mi picioarele. Am făcut toate astea atât de repede încât nu doar că l-am făcut să mă privească mirat pe sub gene, dar m-am luat și pe mine prin surprindere.

Ce făceam? M-am aplecat deasupra lui, căutându-i buzele. Mi le-am lipit de ale lui lent, cu mișcări blânde. Aiden s-a ridicat spre mine, prinzându-mă cu o mână de ceafă. Limba lui o tachina pe a mea, dureros de lent. N-am putut să mă mai abțin și am gemut în gura lui pentru a nu știu câta oară. Aiden mi-a zâmbit pentru o fracțiune de secundă, apoi mi-a prins buza de jos între dinți și a mușcat-o. M-a prins de talie și s-a ridicat, permițându-mi să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui.

Nu mai aveam nicio fărâmă de rațiune sau de autocontrol. Aveam doar un foc care până atunci arsese mocnit și pe care Aiden acum îl aprindea cu adevărat. Simțeam doar gustul, mirosul și fierbințeala pielii lui Aiden. Mă înecam în toate astea și nu depuneam nici cel mai mic efort ca să înot și să mă salvez. Mi-a tras tricoul peste cap și așa am aflat și faptul că nu, nu aveam sutien pe mine. Obrajii mi-au luat foc, temperatura mi s-a urcat cu cel puțin două grade și mi-am ascuns fața în scobitura gâtului său. Părea o idee destul de proastă, pentru că asta m-a făcut să mă lipesc de el cu totul. Aiden și-a înconjurat brațele în jurul meu, îmbrățișându-mă.

— Iubito... A șoptit pe un ton întrebător.

— Mh?

— Ce-ai pățit?

Am clătinat din cap. I-am simțit degetele de-a lungul coloanei, mângâindu-mă trecător.

Nu înțelegeam de ce, dintr-odată, simțeam toată rușinea aia copleșitoare.

— Haide, iubito. Nu-i ca și cum nu te-am mai văzut goală.

Am oftat, strângându-mi brațele și mai tare în jurul lui.

— Blair, nu te mai ascunde în gâtul meu. Chiar dacă faci asta, tot știu cum arăți. Ești frumoasă și n-o să-mi schimbi părerea.

Stăteam în brațele unui tip care în majoritatea timpului era o combinație între un vulcan activ și o tornadă și care, totuși, reușea de fiecare dată să îmi citească gândurile. Subconștientul meu care mă ura de moarte mi-a adus aminte de Abigail. De cât de intimidantă și naturală părea și n-am putut să nu mă compar

Scanned by CamScanner

cu ea. Ce făceam eu acolo? N-aveam niciun gram de experiență. Nu știam ce să fac.

— Blair?

— Mh...

A urmat o tăcere în care niciunul dintre noi n-a spus nimic, apoi Aiden mi-a îndepărtat brațele de pe el. Mi-am ridicat capul, privindu-l întrebătoare. S-a întins după tricoul pe care îl purtasem și care îi aparținea tot lui, apoi mi l-a strecurat pe cap și mi-a ridicat brațele.

Ce făcea acum? Mă îmbrăca la loc? După ce am avut din nou tricoul pe mine am avut curaj să mă uit la el.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat ezitant.

— Evident nu te simți în largul tău, mi-a rânjit relaxat, iar până când nu rezolvăm orice problemă ai, o să îți ții hainele pe tine.

M-am încruntat și am dat să mă dau jos de pe el, dar Aiden era hotărât să mă facă să mă bag în pământ de rușine. Mi-a înconjurat talia cu brațele, ținându-mă pe loc.

— Acum vrei să îmi spui ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap.

— Haide, iubito. Nu-mi plac ghicitorile, iar tu ești un întreg puzzle.

— Asta înseamnă că nu mă placi? m-am încruntat.

— Iar înțelegi lucrurile cum vrei tu?

— Dar asta ai spus, am zis încercând să par supărată, deși știam că cel mai probabil lui Aiden nu-i plăcea modul în care încercam să o scot la capăt fără să răspund la întrebări.

— N-am spus asta. Mă scoți din minți.

Și-a dat ochii peste cap, pufnind nemulțumit.

— Tu mă scoți din sărite, am chicotit. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Nici măcar nu mai știu despre ce vorbeam, Blair. Cred că mă faci să-mi pierd mințile cu totul.

— Crezi?

— Sunt sigur, dar nu cred că despre asta vorbeam.

Am chicotit. Nu-mi dădeam seama dacă vorbea serios sau nu, însă eu îmi aminteam despre ce vorbeam sau cel puțin despre ce ar fi trebuit să vorbim. Obrajii îmi luau din nou foc.

Scanned by CamScanner

Blair? E a doua oară când faci asta. Unde te pierzi?

Când fac ce?

Când te pierzi în timp ce ne sărutăm, mi-a zis calm.

Aa...

N-am mai spus nimic. Trebuia să îmi opresc bâlbâiala înainte să vorbesc.

A?

Aiden și-a arcuit o sprânceană. Am tras aer în piept, forțându-mă să nu sar din brațele sale. Fuga părea o soluție mult mai ușoară decât vorbitul. Ce aș fi putut să îi spun? Cum trebuia să-mi formulez ideile ca să nu par ridicolă?

— Aiden, am tras aer în piept, apoi mi-am limpezit gândurile. Știu că noi ne-am întâlnit într-un mod extrem de ciudat și habar n-am ce crezi despre mine, dar de obicei să știi că nu mă arunc în brațele fiecărui tip pe care îl întâlnesc.

Aiden mă privea cercetător, plimbându-și degetele pe deasupra brațelor mele. De ce nu putea să stea locului și să mă lase să îmi adun gândurile?

— Unde vrei să ajungi cu asta? m-a întrebat după ce n-am mai spus nimic.

— Eu n-am... niciodată...

Ești virgină! Ce e așa greu?

Era greu. Sângele mi se aduna în obraji doar când mă gândeam la asta.

— Blair, vrei să spui cumva că ești virgină?

Vezi? El poate să o spună.

Putea și, pe deasupra, a mai și zâmbit în timp ce a spus-o.

— Oh, Doamne! am zis rușinată, apoi mi-am ascuns fața din nou în scobitura gâtului său.

Oficial, ăla devenise locul meu preferat în care mă refugiam atunci când îmi venea să intru în pământ.

— Dar în seara aia...

A început el, apoi a lăsat propoziția neterminată.

— În seara aia m-am săturat de presiunile lui Arden și...

— Arden te-a presat?

Chiar dacă își plimba o mână pe spatele meu, tot îl simțeam încordat.

— Nu contează, am încercat în zadar să îl îmbunez.

Scanned by CamScanner

— Blair, a oftat.

— Te rog, Aiden.

Mi-a prins bărbia între degete, întorcându-mi capul spre el.

— Ce mă rogi? a vrut să știe.

Am zâmbit timid, simțind din nou nevoia să mă refugiez în gâtul lui.

— Nu te ascunde iar, mi-a ghicit intențiile.

Cum făcea asta de fiecare dată? Ce mă dădea de gol?

— Te rog să nu faci din chestia asta un lucru mai important decât e în realitate.

— Dacă mă rogi tu, a zâmbit pe o lateral.

Am răsuflat ușurată. Zâmbetul lui Aiden n-a făcut decât să se mărească. El nu știa că în seara aia a stârnit în mine un uragan de dorințe copleșitoare pe care nu știam cum să îl opresc.

— Am nevoie de cafea. De multă, multă cafea, a schimbat subiectul și i-am fost recunoscătoare pentru asta.

M-a prins de ceafă, trăgându-mă spre el. Buzele i se mișcau lent peste ale mele, chinuindu-mă. Mi-am strâns picioarele și mai tare în jurul lui, de parcă încercam la rândul meu să-l chinui.

— Blair, dacă vrei ca lucrurile să rămână așa cum sunt, eu zic că ar trebui să ne ridicăm din pat, a vorbit cu buzele încă lipite de ale mele.

Am încuviințat și l-am mai sărutat o dată, apoi m-am retras câțiva centimetri. Pulsul iar mi-o luase la goană și aveam probleme în a respira normal.

— Nu mă deranjează, i-am folosit replica pe care mi-o servea ori de câte ori mă punea într-o postură în care nu mai gândeam rațional.

Nu eram chiar atât de sigură pe mine pe cât voiam să par. Încă mai exista posibilitatea ca Aiden să dispară, iar eu nu știam nici măcar jumătate din lucrurile pe care ar fi trebuit să le știu despre el. Și el știa asta. M-am dezmeticit de cap și m-am ridicat de pe el, trăgându-l de mână.

— Hai să bei cafeaua aia, am încercat să par veselă, dar cuvintele lui din seara trecută au început din nou să îmi pâlpâie în minte.

Mută-te cu mine.

Încă nu-mi dădeam seama dacă era o glumă.

Scanned by CamScanner

— Vrei să mergem să mâncăm ceva? m-a întrebat după ce am ajuns în bucătărie, în timp ce pornea filtrul de cafea.

— Mhm.

Voiam să mă așez pe scaun, dar i-am simțit brațele pe talia mea, oprindu-mă. M-a tras spre el, apoi m-a luat în brațe și m-a așezat pe masă. M-am încruntat, aruncându-i o privire nemulțumită. Aiden m-a ignorant, făcându-și loc între picioarele mele, sprijinindu-și palmele de o parte și de alta a mea.

— Am vorbit serios, a zis din senin.

M-am încruntat și mai tare.

— În legătură cu ce?

— Cu mutatul.

Iar îmi ghicise gândurile. Am închis ochii și mi-am dat capul pe spate, rugându-mă să nu mă panichez și să o iau la fugă.

N-o să plece. N-o să dispară și nici n-o să moară. E în regulă. Deja ești îndrăgostită până peste cap de el, așa că, de ce să tot fugi?

Monologul interior nu m-a ajutat prea tare.

— Nu crezi că ne cam grăbim? Mi-am deschis ochii, ridicându-mi privirea spre el.

Și-a arcuit sprâncenele, așteptând poate să mai spun ceva. Poate să îi dau o explicație pentru temerile mele, dar nu puteam să o fac. Aiden încerca de fiecare dată să mă țină în loc și părea să facă eforturi ca orice ar fi fost între noi, să meargă.

Ce naiba e între noi? Niște sărutări în plus nu schimbaseră absolut nimic.

— Adică, am șoptit, să mă mut aici și să fiu colega ta de apartament?

Cuvintele mele l-au făcut să izbucnească în râs.

— Nu, iubito, mi-a zis calm.

— Atunci?

Și-a așezat palmele pe coapsele mele, reușind să-mi distragă atenția de la conversație.

— Trebuie să facem asta ca la grădiniță?

Buzele lui Aiden s-au unit într-o linie subțire, înfrânând un zâmbet. Am ridicat amuzată din umeri, fără să înțeleg despre ce vorbea.

— Nu pot să cred că mă pui să fac asta, a oftat.

— Te pun să faci ce?

Scanned by CamScanner

Mi-am ridicat palmele în aer. Clar pierdusem ceva esențial din discuția noastră, pentru că habar n-aveam la ce se referea.

Și-a înclinat capul spre mine, fixându-mă cu privirea. Ochii își pierduseră nuanța de albastru, devenind și mai ireali decât până atunci. Erau de un gri închis, incredibil de fascinanți. Aveau culoarea norilor dinaintea unei furtuni. Culoarea norilor de care oamenii se ascund, conștienți de furtuna care este pe cale să se dezlănțuie. Dacă n-ar fi fost atât de relaxat, aș fi fost și eu tentată să mă feresc din calea lor.

— Blair, vrei să fii iubita mea?

Am clipit mărunt, rar, încercând să-mi conving pulsul să nu o ia din nou razna. Puteam să mă rog de el cât voiam, n-avea de gând să mă asculte. Stomacul mi s-a strâns ghem, ca un arici care încerca să se protejeze, apoi s-a relaxat brusc, împrăștiind în mine o infinitate de ace pe care le simțeam înțepându-se în fiecare nerv din corp.

E timpul să spui ceva.

— Da, am izbucnit în râs. Chiar suntem la grădiniță, am pufnit.

— Nu prea mi-ai dat de ales, a zâmbit.

— Dacă nu m-ai fi asigurat de fiecare dată când mă sărutai că ăla de fapt nu era un sărut, poate aș fi înțeles mai repede.

— Nu, n-ai fi înțeles. Tot ar fi trebuit să întreb.

— Probabil.

Am început să mă uit pe sus, evitându-i privirea.

— Acum putem să revenim la partea cu mutatul?

Aiden avea un mod atât de enervant de a-mi distrage și atrage atenția atunci când voia să o facă. Între noi s-a așternut liniștea, pentru că eu eram cea care trebuia să spună ceva și nu era în stare. Mi-am concentrat atenția pe sunetul scos de filtrul de cafea, apoi asupra bâzâitului care provenea de la frigider. Cu cât tăceam mai mult, cu atât deveneam mai conștientă de intensitatea cu care mă privea Aiden.

— Totuși, nu crezi că e cam devreme? am întrebat din nou.

Și-a coborât privirea, gândindu-se la întrebarea mea.

— Posibil, mi-a răspuns cu toată sinceritatea și n-am putut decât să mă simt și mai atrasă de el pentru asta. Dar noi ne-am cam grăbit din prima seară în care ne-am cunoscut.

Scanned by CamScanner

Am început să dau agitată din picioare.

— Dar asta nu înseamnă că nu vreau să te muți aici. Și așa cred că ți-ai adus jumătate din lucruri.

A fluturat o mână prin aer. Avea dreptate. Cana mea preferată era pe chiuvetă, aveam haine în baie, în dormitor și toate cosmeticele mele erau împrăștiate prin apartament. Oare îl deranja asta? Nu eram o fire deloc ordonată.

— N-am făcut-o cu intenție, am recunoscut. După ce ai plecat pur și simplu n-am putut sa mai dorm în cămin. Mi-a fost dor de tine și...

Aiden și-a așezat o mână pe obrazul meu. M-am uitat la el cu teamă, neștiind la ce să mă aștept. I-am invadat apartamentul, iar el încă nu se arăta deranjat.

— Deci recunoști că ți-a fost dor de mine.

Colțurile buzelor i s-au arcuit într-un zâmbet mulțumit. Dacă mi-a fost dor de el? Îmi era dor de el și dacă nu-l vedeam cinci minute, dar Aiden nu avea nevoie de motive în plus ca să fie arogant.

— Nu cred că am spus asta.

A pufnit, încercând să pară deranjat, dar nu era nicio urmă de încordare în trăsăturile lui.

— Ba eu cred că exact asta ai spus, așa că de ce nu vrei să te muți aici?

— N-am zis că nu vreau, Aiden.

Am oftat greoi, întrebându-mă dacă îi dădeam de înțeles că nu voiam să mă mut cu el. Voiam. Normal că voiam.

— Și atunci?

— Nu știu. Dacă o să descoperi că nu poți să dormi din cauză că sforăi?

— Nu sforăi.

Și-a arcuit un singur colț al buzelor.

— Dacă o să îți dai seama că stau prea mult în duș și consum prea multă apă?

— De dragul economiei, o să fac duș împreună cu tine.

De dragul... nu! Stai... Ce-a zis?

Vocea mă zăpăcea și mai tare. Poate dacă și ea și Aiden ar fi tăcut din gură măcar pentru o clipă, aș fi reușit să îi dau un răspuns.

Scanned by CamScanner

— Dacă nu vrei, iubito, e în regulă. Asta nu schimbă nimic, dar doar ca să știi, eu cred că am scoate-o la capăt.

— Ești tu așa sigur?

— Mhm.

Poate Aiden avea dreptate. El era un luptător, eu eram o dezertoare. Poate era timpul să încep să lupt și eu pentru noi.

— De unde știi? Ai mai locuit împreună cu cineva?

— Da.

Nu-i nimic. E în regulă. Nu te panica.

Să nu mă panichez. Auzi! Dacă mai locuise împreună cu cineva, ce a mers prost? S-au despărțit din vina ei sau din vina lui? Poate trebuia să pun mai multe întrebări și să mă impacientez mai puțin.

— Ai ținut la ea?

Întrebarea dacă a iubit-o îmi stătea pe vârful limbii, dar n-am folosit-o. „A iubi" mi se părea un cuvânt cu prea multă însemnătate, iar dacă răspunsul lui ar fi fost unul pozitiv, aveam impresia că m-aș fi demoralizat complet, chiar dacă încă nu luasem nicio decizie.

— Poftim?

Cum putea să vorbească atât de relaxat și să îmi mângâie obrajii cu degetele mari în timp ce pe mine mă frământa întrebarea aia?

— Te-am întrebat dacă ai ținut la ea.

— La care ea? s-a încruntat.

— La tipa cu care ai locuit! aproape am țipat la el.

— Tipa? a început să râdă. Am stat cu fratele lui Ethan, Colton. Poate are câteva trăsături feminine și o altă orientare sexuală, dar nu l-aș încadra în altă categorie.

Mi-am strâns buzele într-o linie. Doamne, cât eram de... neascultătoare! Și nu în sensul în care mă comportam ca un copil imatur. Pur și simplu nu îl ascultam niciodată până la capăt și mă grăbeam să trag concluzii.

— Normal că iar nu mă asculți până la capăt, mi-a spus același lucru de care eram deja conștientă.

— Poate de asta nu o să poți locui cu mine.

— M-am obișnuit deja cu asta. Răbdare, Blair. Cu tine am nevoie de toată răbdarea de care dispun.

Scanned by CamScanner

— Nu cred că ești prea răbdător.

Evident, nici nu gândeam prea mult înainte să vorbesc.

— Ți se pare că n-aș fi răbdător cu tine?

Am clătinat din cap. Nu, nu mi se părea. Relația noastră fusese o nebunie de la bun început, dar eu eram cea care părea pusă pe fugă și irascibilă, chiar dacă Aiden era cel care își ieșea din sărite mult mai des.

— Bine zis cu mine, am accentuat.

S-a încruntat până când sprâncenele aproape i s-au unit una cu cealaltă. Filtrul de cafea se oprise de mult și nici măcar bâzâitul frigiderului nu se mai auzea. Tot ce auzeam era respirația mea neregulată și sângele vâjâindu-mi în urechi.

— Nu te înțeleg, a mormăit. Nu e suficient? Ar trebui să am răbdare cu toată lumea?

— N-ar fi rău.

— N-o să se întâmple, mi-a spus cu o schimbare radicală de ton.

Știam amândoi că, de fapt, vorbeam despre Arden. Orice era între ei, la un moment dat trebuia rezolvat și niciunul dintre ei nu părea dispus să lase de la el. Mai bine tăceam și nu mai adăugam paie pe foc.

— Îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta.

— E în regulă.

Începeam și eu să îmi dau seama când Aiden mințea, sau poate doar mă lăsa el să văd asta, ca să înțeleg că l-am deranjat cu ce am spus.

Am prevăzut că urma să se dea un pas în spate și mi-am așezat mâinile peste ale lui, încercând să îl țin pe loc, chiar dacă n-aveam forță.

— Inversăm rolurile? Eu sunt arogantul Aiden și tu ești Blair cea care ridică din umeri?

Râsul lui m-a făcut să zâmbesc.

— Nu-i în regulă, am spus. Nu trebuia să zic asta.

— Dacă vrei să mă împaci, am câteva idei.

A afișat un zâmbet cu subînțeles. Roșeața nu se mai limita la obraji. Aveam impresia că mi se extindea spre urechi, pentru că le simțeam și pe ele arzând.

— Sunt sigură că ai, am răspuns stingheră.

Scanned by CamScanner

Aiden m-a prins de talie și m-a tras spre el, luându-mă prin surprindere cu un sărut. Am închis ochii din instinct, deși mă simțeam ușor încordată. Orice idei avea, voia să le pună în practică în acel moment? Exact în acel moment?

Îl voiam pe Aiden. Îl uram pe Aiden.

Îl iubesc.

Da, și asta. Când mă săruta, simțeam un infinit de arome diferite și o mulțime de senzații și scântei pe care aveam impresia că trebuie să le simți atunci când te săruți cu cineva. Când era prin preajmă corpul meu îi simțea prezența înainte să devin cu adevărat conștientă de ea. Și niciunul din lucrurile astea nu era adevărata problemă. Mă împăcasem de mult cu gândul că îl voiam pe Aiden așa cum nu mai dorisem niciodată pe altcineva. Că simțeam pentru el tot amalgamul de sentimente de care nu mă credeam în stare înainte să îl cunosc pe el.

Adevărata problemă era că nu știam cât de tare eram dispusă să mă apropii de el. Nu voiam să trec din nou prin ce am trecut după moartea lui Jethro, iar o parte mică din mine știa că durerea pe care urma să o simt dacă Aiden ar fi dispărut, s-ar fi încadrat pe aceeași scară.

— Aiden, chiar vrei asta? L-am întrebat după ce mi-a permis să iau o gură de aer.

— Ce să vreau?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vorbești despre mutatul împreună? Am încuviințat. Nu. Cred că e o idee teribilă, sortită eșecului.

L-am privit cu groază, simțind cum stomacul mi se urca încetul cu încetul în gât.

— Blair, respiră.

Vocea îi suna impacientată. Tot sângele mi s-a scurs din obraji.

— Nu, am murmurat. Probabil ai dreptate.

— Glumeam, iubito.

I-am aruncat cea mai fioroasă privire de care eram capabilă.

— N-a fost amuzant.

— Ba normal că a fost. N-ai tu simțul umorului.

L-am împins, dându-mă jos de pe masă.

— Nu! N-a fost!

Scanned by CamScanner

— Sensibilo, a rânjit.

Am luat o ceașcă și mi-am turnat cafea. Eram prea nervoasă ca să îl întreb dacă voia și el.

— Arogantule.

— Panicato.

— Ticălosule, am zis îmbufnată, făcându-mi mâinile căuș în jurul cești.

— Oh! a fluierat Aiden. Am trecut la cuvinte grele, iubito?

I-am aruncat din nou o privire furioasă, dar Aiden era prea bine dispus și mult prea amuzat ca să mă bage în seamă.

— Ce cuvinte grele? Habar n-am ce vrei să spui.

— Blair, ai dormit rău?

— Continuă așa și jur că o să-ți închid gura aia cu ceva, încercam să par cât de cât nervoasă, dar toți nervii pe care îi aveam s-au spulberat într-o fracțiune de secundă când am dat cu privirea de sclipirea din ochii lui Aiden.

— Oh, chiar te rog.

Am clătinat dezaprobator din cap. Orice urmă de furie pe care o mai aveam, s-a dizolvat extrem de repede. I-am întors spatele și mi-am ațintit privirea pe fereastră. M-am întrebat oare cât era ceasul și dacă mai ajungeam să mâncăm sau aveam să ne certăm la un moment dat. Starea lui Aiden își schimba direcția la fel de repede ca vântul.

— Blair.

Respirația lui atât de aproape de urechea mea m-a luat prin surprindere, făcându-mă să tresar.

— Ce vrei? Credeam că sunt panicată și sensibilă.

Am început să dau din picior, dar până și asta se dovedea a fi o activitate grea, în special când Aiden mă înconjura cu brațele.

Iubita lui Aiden? Ce presupunea asta mai exact? Și dacă eram convinsă că asta era ceea ce îmi doream, de ce mă simțeam atât de nesigură?

Pentru că e schimbător. Pentru că e când rece, când fierbinte și e derutant de privit cum starea i se schimbă brusc. Pentru că până săptămâna trecută mă săruta, apoi mă asigura că nu o făcea, iar acum îmi cere să mă mut cu el. Ce-ar trebui să înțeleg din chestia asta?

Poate cineva să mă asigure că povestea asta nu o să se încheie prost?

Scanned by CamScanner

Lui Aiden nu i-a luat mult timp să-și dea seama cât eram de încordată. Nu i-am mai simțit căldura în spatele meu, dar la scurt timp mirosul de țigară a plutit în aer, asigurându-mă că încă era acolo.

Normalitate. Ceream chiar atât de mult? Tot ce voiam era o relație normală și nu eram sigură că de asta aș fi avut parte lângă Aiden. Realitatea este că habar nu aveam de ce aș fi avut parte lângă Aiden. Dar nici el nu știa totul despre mine. Habar n-avea la câte ore de terapie am mers și câte antidepresive am băgat în mine și, cu toate asta, Aiden părea dispus să riște.

— Blair, poți să zici nu, a râs Aiden. Nu e nicio tragedie.

— O să mă gândesc la asta, am oftat.

Puteam să spun nu. Desigur că puteam să o fac, doar că nu era chiar atât de simplu. Odată ce-mi intrase ideea în minte, nu mi-o mai puteam scoate.

Telefonul lui Aiden s-a făcut auzit de undeva de prin dormitor și am expirat tot aerul pe care până atunci îl ținusem în plămâni. Am luat cafeaua pe care o abandonasem ca să nu o scap pe jos, apoi m-am așezat pe scaun. Îmi venea să îmi cuprind fața în mâini. Îmi venea să fug. Îmi venea să îl asaltez pe Aiden cu întrebări, obligându-l să îmi dea niște răspunsuri. Unde pleca? Ce se întâmplase între el și Abigail? Întrebările sunau de parcă erau înregistrate pe o bandă care acum se reda la infinit în mintea mea.

Am tresărit când i-am simțit mâinile pe umerii mei.

— Așa o să fie de acum?

Vocea îi era aproape rece.

Vântul își schimbase direcția.

— Nu, am spus destul de sigură pe mine. Nu te-am auzit când te-ai întors.

— M-a sunat Ethan, a schimbat subiectul. Vrei să mergem la Tau?

— Să mergem? Mi-am dat capul pe spate și l-am privit.

— Da, a zâmbit călduros. Dacă vrei să mergem. Adică tu și cu mine, împreună.

— Crezi că e o idee bună?

— De ce n-ar fi o idee bună?

Scanned by CamScanner

— O să mă gândesc la asta în timp ce fac un duș, i-am zis ridicându-mă de pe scaun.

Aiden m-a tras spre el și m-a sărutat pe frunte înainte să mă lase să ies din bucătărie. De dragul economiei, am făcut un duș scurt, m-am spălat pe dinți, apoi am ieșit din baie doar cu prosopul pe mine, pentru că iar am uitat să îmi iau haine. Dacă urma să mă mut cu Aiden, ar fi trebuit să îmi las niște haine în baie. Când am trecut prin living i-am simțit privirea ațintită asupra mea, măsurându-mă din cap până în picioare. Am grăbit pasul, simțind cum bătăile inimii mi se accelerau din nou.

— Ai nevoie de ajutor?

— Cred că mă descurc să mă îmbrac, mulțumesc, i-am răspuns zâmbind după ce am intrat în dormitor.

— Nu mă referam la îmbrăcat, a venit remarca lui câteva clipe mai târziu.

Mi-am dat ochii peste cap și am început să caut hainele prin ghiozdanul pe care îl aveam la mine. Am scos niște pantaloni și un pulover de un verde crud. Zece minute mai târziu, eram îmbrăcată și mă străduiam să îmi conving părul să stea într-o oarecare direcție. M-am lăsat înfrântă foarte repede și l-am împletit pe o laterală. Niciodată nu aveam suficientă răbdare ca să îi acord atenția pe care o cerea. Aveam nevoie urgentă de o tunsoare, pentru că îmi trecea cu mult de jumătatea spatelui și nu îmi aminteam ultima dată când fusese atât de lung. Am luat telefonul și m-am lungit în pat. Auzeam apa curgând la duș, iar Aiden probabil nu avea de gând să facă economie la apă.

Trebuia să o sun pe mama într-una din zilele alea, pentru că în ultima vreme evitasem să vorbesc cu ea. Aveam câteva mesaje de la Em, fiecare cu un ton mai impacientat decât anteriorul. I-am scris înapoi că eram bine și că ne vedeam luni sau marți și să nu-și mai facă atât de multe griji pentru mine.

Câteva minute mai târziu, mirosul proaspăt de gel de duș m-a făcut să îmi ridic privirea. Am simțit un val de fierbințeală străbătându-mi venele și întreg corpul mi s-a tensionat. Aiden s-a oprit în pragul ușii. Am clipit cu calm, încercând să mă conving că nu mă privea din nou cu sclipirea aia în ochi și că doar îmi făcea impresia. Zâmbind, a început să se îndrepte spre mine cu pași siguri. Mi-am ținut răsuflarea în tot timpul în care l-am

Scanned by CamScanner

urmărit cu privirea cum se apropia de pat. S-a întins lângă mine pe o laterală, fără să-și piardă din intensitatea privirii.

— Bună, mi-a zis cu vocea răgușită.

A trebuit să-mi întorc privirea ca să mă uit la el. Stătea mai sus decât mine.

— Salut, i-am răspuns încercând să fac abstracție de fiorul care își făcea loc în stomac.

— Te-ai mai gândit?

La mutat? Doar la asta mă gândesc.

— Vii cu mine? a adăugat, probabil dându-și seama că iar mă gândeam aiurea.

— Nu m-am gândit. Am făcut un duș prea scurt ca să am timp să analizez problemele mele existențiale.

Un zâmbet i-a înflorit în colțul buzelor.

Și-a coborât privirea spre mine până când aproape buzele ni se atingeau. Am închis ochii când buzele lui au trecut peste ale mele abia perceptibil, lucru care mă scotea din minți. Aiden și-a schimbat punctul de sprijin pe celălalt braț, rotindu-se ușor deasupra mea, lipindu-și mâna cealaltă de obrazul meu. Buzele lui s-au mai plimbat pe deasupra alor mele o fracțiune de secundă, apoi au început să îmi traseze conturul maxilarului, făcându-mi pieptul să se ridice din ce în ce mai repede.

— Cred că te pot convinge să vii cu mine, mi-a șoptit răgușit în ureche.

Aiden a revenit apoi cu buzele pe ale mele, sărutându-mă la început blând, de parcă se obișnuia cu mine, apoi, dintr-odată, a adâncit sărutul, lăsându-mă efectiv fără aer. Mi-am sprijinit greutatea în coate, în timp ce Aiden și-a strecurat o mână prin spatele meu și m-a prins de ceafă. Buzele mi s-au deschis și am gemut din nou, fără să îmi dau seama. Limba lui s-a strecurat printre buzele mele, căutând-o pe a mea. Aiden avea gust de pastă de dinți și nu mi-a luat mult să mă obișnuiesc cu el.

Am renunțat la a-mi mai sprijini greutatea în coate și m-am lăsat pe spate, trăgându-l deasupra mea. Un sunet adânc i-a părăsit pieptul, apoi s-a repoziționat deasupra mea, fără să-mi elibereze buzele. Unde avea să ducă asta? Deși amândoi încă ne păstram hainele pe noi, în ritmul în care mă săruta Aiden, mai mult devorându-mă, nu aveam să rămânem așa prea mult timp.

Scanned by CamScanner

Mâna i-a alunecat de pe obrazul meu pe linia gâtului și a ținut-o acolo o perioadă, apoi a coborât-o spre talia mea, strecurându-și mâinile pe sub pulover.

Mi-a căutat privirea și nu puteam nici să respir, nici să mă mișc, darămite să mai spun ceva. Îmi auzeam ritmul inimii în urechi și mă temeam ca nu cumva să înceteze dintr-odată. L-am prins de marginile tricoului și m-am mișcat sub el, fără să îmi dau seama cât de mult contau cei câțiva centimetri de distanță dintre corpurile noastre.

— Fir-ar, Blair!

Într-adevăr, fir-ar!

Am chicotit și am rămas nemișcată până când Aiden a început să mă sărute din nou, de data asta mult mai pătimaș.

Exact când mă întrebam din nou unde avea să ducă asta, telefonul lui Aiden a început să sune. A mârâit nemulțumit, fără să-mi elibereze buzele, dar oricine îl căuta, era insistent.

— Cred... că... am... întârziat, mi-a spus sărutându-mă după fiecare cuvânt.

— Crezi?

— Mhm.

S-a retras, trăgându-mă după el. Am început să râd când l-am auzit înjurând printre dinți. În momentele în care nu făceam pe nebuna, eram oricum întrerupți de soneria telefonului. Ce concluzie trebuia să trag?

Că eu și Aiden trebuia să luăm lucrurile mai încet?

Sau că trebuie să ne închidem telefoanele.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 24

Blair

Aiden m-a luat de mână încă de când am ieșit din apartament și mă întrebam când avea de gând să îmi dea drumul. Când am ajuns în parcare, în dreptul mașinii lui, s-a oprit și m-am gândit că avea de gând să-mi elibereze mâna. În loc să facă asta, a micșorat distanța dintre noi, forțându-mă să mă lipesc cu spatele de mașină. Cu un braț mi-a înconjurat talia, iar pe celălalt l-a așezat pe obrazul meu. Era la o distanță considerabilă față de mine, dar asta nu însemna că nu mă întrebam dacă nu cumva putea și el să audă ritmul haotic al inimii mele. Sau cel puțin buzele sale erau la o distanță considerabilă față de ale mele.

— Te-ai dus după mașină, a afirmat, dându-mi o șuviță după ureche.

— Da, am mormăit, intrând într-o stare alertă. N-aveam nimic de pierdut. În plus, am luat-o pe Julia cu mine.

— Tipa care nu e verișoara noastră?

Am încuviințat, râzând de faptul că el și-o amintea pe Julia ca fiind fata care nu era verișoara lor. Nu mi-a scăpat din vedere faptul că Aiden a folosit pluralul. Orice s-ar fi întâmplat, îl considera în continuare pe Arden ca fiind fratele lui.

— Da, ea. Oricum nu cred că am condus cu mai mult de treizeci la oră.

Și-a arcuit o sprânceană în modul ăla atât de caracteristic lui. Brusc, am simțit nevoia să îi trasez conturul feței cu degetele, dar m-am abținut. Nu voiam să creadă că eram nebună. Oricum, mai nebună decât probabil deja credea că eram.

Scanned by CamScanner

A băgat mâna în buzunarul de la geacă, scoțând cheile de la mașină. Le-a fluturat prin fața mea cu o expresie întrebătoare, dar am clătinat din cap.

— De ce nu?

— Nu e suficient că ți-am lovit mașina deja?

— Aia a fost o întâmplare, a ridicat din umeri.

— O întâmplare care, de altfel, aș prefera să rămână unica.

Fața i s-a apropiat câțiva centimetri de a mea. Răsuflarea lui fierbinte m-a făcut să înghit în sec.

— N-o să pățești nimic.

Îl credeam pe cuvânt, dar nu voiam să îmi încerc din nou norocul. Cel puțin, nu pe mașina lui.

— Știu. Dar mă simt mai în siguranță când conduci tu.

Aiden chiar nu avea nevoie ca eu să spun lucruri care să-i facă ego-ul să se umfle în pene. Era suficient de îngâmfat și fără să îi dau și eu o mână de ajutor.

— Blair...

— Hai să facem un târg, i-am propus curajoasă. Conduci tu în seara asta și în alta o să încerc iar.

— Și eu ce primesc?

Nu mă gândisem chiar atât de departe. Voiam doar să scap de condus, nu să îi dau lui Aiden ceva ca să mă lase să scap de asta.

— Ce vrei?

— Mă mai gândesc.

Colțurile buzelor i s-au ridicat triumfător. Am închis ochii și am oftat. Deja regretam că nu m-am urcat la volan. Dintr-odată, condusul mi se părea o nimica toată pe lângă ai fi datoare cu ceva lui Aiden.

— Sper ca planurile tale să mă lase cu hainele pe mine.

— Iubito, s-a încruntat, chiar te pricepi să strici cheful cuiva.

— Scuze, am încercat să par serioasă și să nu izbucnesc în râs. Nu știu despre ce chef vorbești.

Am făcut pe nevinovata, privindu-l pe sub gene.

— Ai nevoie de o reîmprospătare a memoriei? m-a întrebat cu buzele plutind peste ale mele.

Scanned by CamScanner

Am clătinat din cap nesigură, dar m-am mișcat cu încetinitorul. Aiden m-a sărutat, făcându-mi picioarele să se înmoaie din nou.

— Poate ar trebui să mergem, am șoptit încă lipită de el.

— Poate. Sau poate nu, a zâmbit.

— Și pentru ce am mai ieșit din apartament?

Și-a unit buzele, înclinându-și capul spre dreapta. Expresia lui îmi dădea de înțeles că începeam să mă cam joc cu focul, provocându-l.

— Hai, am zis ceva mai cu viață.

Dacă m-ar fi sărutat din nou, probabil aș fi cedat. M-aș fi urcat la volan sau aș fi fost de acord să ne întoarcem în apartament. Unde dispăruse și ultima fărâmă de rațiune pe care o posedam?

— Să nu crezi că am uitat de drifturi, mi-a spus, dându-se un pas în spate.

Mi-a deschis portiera, așteptând răbdător să mă adun. Iar când am reușit să fac asta și am dat să urc în mașină, Aiden m-a tras în brațele lui și m-a sărutat din nou.

— Încetează să mai faci asta, am spus cu respirația întretăiată.

— Să mai fac ce?

Încerca să pară nevinovat, dar avea o umbră vagă de zâmbet. Știa ce stârnea în mine și se bucura de asta. Și chiar dacă nu m-aș fi pierdut atât de ușor, tot nu învățasem cum să opresc sunetele involuntare care îmi părăseau gâtul atunci când mă săruta.

— Mă dezorientezi, i-am spus îmbufnată, apoi am intrat în mașină.

Aiden a înconjurat-o, având pe față un zâmbet de toată frumusețea.

— Dar nu-ți fac nimic, a continuat după ce a urcat la volan.

Am tras centura și m-am chinuit să o închid, dar îi simțeam privirea fixată asupra mea și doar mă dezorienta și mai tare. Aiden s-a rotit spre mine și a închis-o cu un gest pentru care l-am înjurat în gând. În treacăt mi-a atins degetele, făcându-mă să tresar. L-am privit urât, dar nici dacă l-aș fi înjurat nu ar fi renunțat la rânjetul care i se întipărise adânc pe față.

— N-am făcut nimic, s-a apărat, deși eu nu am spus nimic.

— Ți-am zis că mă dezorientezi.

Scanned by CamScanner

— Habar n-am ce înseamnă asta.

A pornit motorul și a dat cu spatele, poziționându-și mâna pe după scaunul meu. N-am putut să nu mă zgâiesc la fața lui care era din nou mult prea aproape de mine. Încercam să îi memorez fiecare trăsătură, speriată de gândul că putea să plece. Când a revenit în poziția normală, aproape am oftat, dezamăgită.

Asta înseamnă că ori de câte ori te privesc, mi se taie respirația.

Puteam să îi explic într-o mulțime de moduri diferite. Cum picioarele îmi căpătau consistența gelatinei în preajma lui, cum pulsul mi-o lua la goană, bătăile inimii erau departe de a fi constante și în stomac aveam o grădină zoologică. Însă vocea subconștientului meu avea dreptate. Mi se tăia respirația ori de câte ori îl priveam. În loc să mă obișnuiesc cu prezența lui și să ies din coma în care intrasem atât de adânc, mă lăsam atrasă de el din ce în ce mai tare și mă scufundam și mai adânc în ea.

— Acum ești bine? Vezi? Păstrez distanța.

Afișa o expresie ironică. Râdea de mine fără nicio urmă de bun simț.

— Asta nu-i distanță, am clătinat din cap.

— Vrei să merg pe jos? Haide, iubito. Fii serioasă. Am mai avut discuția asta, a izbucnit în râs.

— Care? m-am încruntat.

— Cea despre cum Aiden nu are de gând să o violeze pe Blair, decât dacă ea vrea asta.

— Nu-i amuzant, Aiden.

— Nu, nu-i deloc amuzant, mi-a zis, deși după expresia lui, mai avea puțin și izbucnea în râs.

Și-a așezat mâna pe coapsa mea, dar m-am prefăcut supărată pe el și mi-am întors privirea spre geam. A început să-și plimbe degetele din ce în ce mai sus, frământându-mi carnea. Când simțeam că iau foc, l-am prins de mână și mi-am strecurat degetele printre ale lui. Am zărit cu coada ochiului zâmbetul triumfător de pe chipul lui, dar eram prea concentrată la mâinile noastre împreunate.

Mă tot gândisem la siguranță și normalitate, deși nici eu nu știam ce însemna asta cu exactitate. În timpul liceului nu am trecut niciodată de etapa flirtului, din cauză că Jethro aștepta ca eu să găsesc vreun Făt-Frumos ceva. Prima mea relație cât de cât

Scanned by CamScanner

serioasă am avut-o cu Arden, dar nu-mi amintesc cum am ajuns să fiu împreună cu el. L-am cunoscut la o petrecere, ne-am sărutat, apoi a doua zi a apărut la ușa camerei mele, întrebându-mă dacă voiam să ies la o cafea. Nu m-a întrebat niciodată dacă voiam să fiu cu el, dar presupun că asta i-am dat de înțeles prin faptul că tot ieșeam cu el. Apoi a apărut Aiden și mi-a dat lumea peste cap. Universul meu s-a reorganizat în jurul lui și nici măcar nu eram sigură dacă ceea ce simțeam era normal.

Am devenit dependentă de el, într-un timp extrem de scurt.

Totul era atât de neobișnuit pentru mine. În preajma lui Arden și a celorlalți încercam mereu să mă comport frumos, dar cu Aiden puteam să fiu eu și să spun toate lucrurile care îmi treceau prin minte, iar asta mă speria.

— Vanilie sau ciocolată? m-a întrebat din senin. I-am aruncat o privire nedumerită. Lasă-mă să ghicesc, a spus. Vanilie.

M-am încruntat. Majoritatea oamenilor preferă ciocolata, dar eu nu m-am omorât niciodată după ea.

— De unde ai știut?

— Ești previzibilă, iubito.

— Dacă sunt previzibilă, atunci trebuia să spui ciocolată.

Spațiul din mașină s-a umplut de râsul lui care îmi făcea ritmul inimii să o ia razna.

— Tu? am întrebat după ce mi-am dat seama că eu nu puteam să ghicesc aroma lui preferată.

— Ghici, s-a întors spre mine, arcuindu-și o sprânceană.

— Haide, Aiden. Nu-mi plac ghicitorile, m-am bosumflat.

— Fructe de pădure.

— Serios? am chicotit.

— Serios.

Am dat să spun ceva, dar telefonul meu a început să sune, întrerupându-mă. Em îmi zâmbea din nou cu acadeaua în gură.

— Blaaair! a țipat imediat după ce am răspuns. M-am logodit! Eu... Zeke m-a scos în oraș și..

În creierul meu s-a scurtcircuitat ceva.

Fii o prietenă bună și spune ceva. Ceva drăguț.

— Felicitări! Mă bucur pentru tine, am rostit cam sec.

— Ne vedem mâine? m-a întrebat pe un ton plin de entuziasm.

Scanned by CamScanner

— Sigur.

— Bine. Ne vedem.

Mi-a închis înainte să mai spun ceva. Am inhalat adânc, întrebându-mă dacă Em a luat-o razna. Discuția a fost atât de scurtă încât nici nu îmi dădeam seama dacă a fost reală.

— Blair, ești în regulă?

— Da. De ce n-aș fi?

M-am uitat la Aiden, încercând să nu mai par atât de șocată.

— Pentru că îmi oprești circulația.

Privirea mi s-a îndreptat asupra mâinilor noastre împreunate și mi-am dat seama că începusem să îl strâng mai tare decât ar fi trebuit. Am mai slăbit din strânsoare, dar nu i-am dat drumul la mână.

— Em s-a logodit, am zis.

— Și de ce arăți de parcă Em a murit? s-a încruntat el. Ești împotriva căsătoriei?

— Nu, am clătinat din cap. Em s-a logodit cu Zeke, am spus de parcă asta clarifica totul.

— Asta e problema? Că s-a logodit cu Zeke?

— Mhm, am îngânat.

— De ce nu-ți place de el? E un tip OK, mi-a zâmbit pe o lateralã.

— Îl cunoști?

— Mhm. Doar pentru că nu mă înțeleg cu Arden, nu înseamnă că nu cunosc și alți oameni.

Nu era un moment bun să întreb ce era între el și Arden. Dacă s-ar fi hotărât să vorbească, aveam nevoie să fiu calmă, iar în acel moment eram mult prea agitată ca să mai fac față și altor destăinuiri.

— Nu știu. Pur și simplu nu-mi place de el. Nu mi-a plăcut de la bun început. E prea arogant.

M-am repoziționat în scaun, rotindu-mă spre el. Aiden mi-a aruncat o privire îngrijorată, apoi s-a concentrat asupra drumului.

— E în regulă să nu îți placă de el, iubito. Nu-i nevoie să placi pe toată lumea.

— Da, dar e iubitul lui Em. Bine, logodnicul.

— Chiar și așa, m-a asigurat el. E în regulă.

Scanned by CamScanner

— Crezi?

Aiden a izbucnit în râs. L-am privit întrebător, neînțelegând ce am spus atât de amuzant.

— De ce râzi? am vrut să știu.

A început să traseze cerculețe cu degetul mare în interiorul palmei mele, făcându-mă să uit de Em, de Zeke și de orice alt lucru la care mi-ar fi putut zbura mintea.

— Ești naivă, iubito. Adorabilă, dar naivă. Cred că aș putea să număr pe degetele de la o singură mână oamenii pe care îi plac, iar plac e cam mult spus. Și tu ai impresia că e ceva în neregulă pentru că nu-ți place o persoană.

— O să iau asta ca pe un compliment, am zâmbit destul de tensionată.

— Asta și era.

— Mă îndoiesc că naivitatea e un lucru bun, i-am spus.

— Aa... eu mă refeream la faptul că ești adorabilă.

Am pufnit, uitându-mă la degetele lui lungi și osoase printre care ale mele păreau să se încadreze perfect.

Nu era problema mea. Nu aveam dreptul să mă simt deranjată de vestea pe care am primit-o de la Em. Nu eu eram cea care se logodise cu Zeke, așa că nu aveam dreptul să nu mă bucur pentru ea.

— Vrei să mai stăm în mașină?

Vocea lui Aiden m-a readus cu picioarele pe pământ. Eram în parcare la Tau, dar nu-mi dădeam seama de cât timp stăteam acolo.

— Nu, am răspuns absentă, gândindu-mă dacă Em luase decizia potrivită.

Aiden mi-a desfăcut centura, apoi a rămas cu privirea fixată asupra mea, la mai puțin de cinci centimetri de mine. L-am privit printre gene, apoi am încercat să zâmbesc. În același timp am și oftat. Aiden mi-a zâmbit înțelegător, încercând să mă asigure că nu era nimic în neregulă cu mine. Atingerea buzelor sale m-a luat prin surprindere, apoi mi-am amintit de faptul că relația noastră nu mai era nedefinită. Dar chiar și așa, chiar dacă eram împreună, n-aveam să mă obișnuiesc vreodată cu atingerile lui Aiden și nici nu-mi puteam controla reacțiile. M-am foit în scaun, ridicându-mă spre el.

Scanned by CamScanner

— Întârziem tot mai mult, a râs când mi-a permis să respir.

Aveam impresia că nu aveam să mai găsim pe nimeni când în cele din urmă am fi intrat în Tau, dar nici nu puteam să mă mișc de acolo.

— Vrei să ne întoarcem acasă?

Acasă.

Acasă.

Taci!

Mă gândeam la asta. Realitatea era că nu am reușit să îmi mai scot din minte ideea lui Aiden de a mă muta împreună cu el. Mă gândeam la asta din cinci în cinci secunde și ajunsesem la concluzia că era greșit. Era greșit că-mi doream să fac asta. Unii oameni se mută împreună după câțiva ani de relație, iar eu nu știam mai nimic despre Aiden.

Undeva în perioada care trecuse de la discuția noastră din bucătărie, până în secunda aia în care stăteam în mașină, mă hotărâsem că eram dispusă să risc. Eram dispusă să încerc, chiar dacă la final m-aș fi ales cu inima frântă.

— Blair?

— Mh? l-am privit derutată.

— Te-am întrebat dacă vrei să ne întoarcem acasă.

Acasă.

— Nu. Sunt în regulă. Dacă vrei să mai găsim pe cineva, eu zic să intrăm.

— Mhm.

Mi-a furat cel mai rapid și mai dulce sărut pe care îl primisem până atunci de la el, apoi a coborât din mașină.

Poți să faci asta, a oftat vocea mea interioară. *Pot să fac asta, pentru că nu vreau să mă trezesc peste câțiva ani și să mă întreb „ce-ar fi fost dacă?". Pot măcar să încerc.*

— Ești sigură?

Aiden îmi deschisese portiera și stătea de partea cealaltă, cu mâinile întinse pe deasupra ei. M-am dezlipit de pe scaun și am coborât, neputând să îmi iau mintea de la Em. Am tras aer în piept, urmându-mă din loc. Aiden și-a așezat o mână pe după umerii mei, luându-mă prin surprindere. Nu, cu siguranță nu aveam să mă obișnuiesc vreodată cu atingerile sale. Încă nu

Scanned by CamScanner

reușisem să mă conving că nu eram doar prieteni care se sărutau uneori, deși Aiden a definit totul prin întrebarea lui copilărească.

Aiden nu era la fel de derutat ca și mine. L-a zărit pe Ethan de cum am intrat în Tau și s-a îndreptat spre masa la care stătea. Picioarele mele au simțit nevoia să o ia la goană și mi-am amintit că eu îmi petreceam serile mai mult în cămin decât în afara lui. Nu-l prea cunoșteam pe Ethan, dar am simțit un val de ușurare când am văzut-o pe Julia stând la masă, înconjurată de doi tipi care semănau atât de tare cu ea, încât am presupus că erau cei doi frați ai săi despre care îmi povestise. O tipă pe care n-am recunoscut-o stătea lângă unul dintre frații Juliei și poate că nici ea nu mă cunoștea pe mine, dar după zâmbetul larg pe care l-a afișat după ce l-a studiat din cap până în picioare pe Aiden, părea dispusă să îl cunoască măcar pe el.

M-am încruntat spre Julia, întrebând-o din priviri cine era blonda. Mi-a răspuns cu o ridicare din umeri, la fel de paralelă ca și mine.

— Vreau să stau lângă Blair, a zâmbit hotărâtă, ridicându-se dintre cei care încă nu eram sigură dacă erau frații săi.

— Greu ați mai ajuns, l-am auzit pe Ethan.

Am simțit lipsa mâinii lui Aiden imediat ce și-a retras-o de pe umerii mei. M-a întors spre el, privindu-mă blând.

— Ești sigură că nu vrei să mergem acasă?

Începeam să îl cunosc cât de cât. În spatele glasului plin de subînțeles, se referea la reacția mea ciudată în privința logodnei lui Em.

— Da, am zâmbit relaxată. Sunt în regulă.

Și-a așezat mâna pe obrazul meu stâng, arzându-mi pielea. Aiden ori era incredibil de fierbinte, ori teribil de rece. Eram conștientă de faptul că amândoi ne aflam în picioare, lângă masă, și că Julia încerca să facă niște mutări, dar nu puteam să îmi mut privirea din ochii lui de un albastru intens și limpede, iar el știa asta. Am înghițit în sec, încercând să îmi dau seama ce încerca să facă. Puteam să mă fac și singură de râs. Tot ce trebuia să fac era să îl privesc sau pur și simplu să mă aflu în preajma lui. M-a sărutat înnebunitor de lent, lăsându-mă fără aer.

— Încep să înțeleg de ce ați întârziat atât, a zis Ethan în timp ce buzele lui Aiden încă erau lipite de ale mele.

Scanned by CamScanner

Obrajii mi s-au înroșit în măsura în care mai erau capabili să facă asta și îmi venea să îmi ascund fața la pieptul lui Aiden. El doar a râs și l-a înjurat pe Ethan.

— Stai jos.

Julia m-a tras de mână, obligându-mă să mă strecor pe canapea. A așteptat răbdătoare până ce am trecut de partea cealaltă, apoi s-a așezat și ea. Simțeam privirea lui Aiden fixată asupra mea.

— Ce bei? i-am citit pe buze.

Ești suficient de beată din cauza prezenței lui. N-ai nevoie de alcool.

— Un Pepsi, i-am răspuns, sperând să înțeleagă.

A rânjit de parcă știa de gândul meu referitor la alcool, apoi s-a îndreptat spre bar.

— El e James, Julia a arătat spre brunetul din stânga, iar celălalt e Daniel. Sunt frații mei minunați, a zis ea ironică.

Am încercat să fiu serioasă. Julia îmi dăduse suficiente detalii despre comportamentul lor încât să nu mă pot abține să nu râd.

— Eu sunt Blair.

— Tipa cu care ai spălat pahare? a întrebat-o Daniel pe Julia.

Am izbucnit în râs, mutându-mi privirea spre Julia.

— Tu pentru Aiden ești tipa care nu e verișoara lui, iar eu sunt tipa cu care ai spălat pahare.

A început și ea să râdă, apoi s-a întins peste masă, luându-și băutura din fața lui James.

— Și, a șoptit Julia după ce s-a potolit, te-ai dus?

Știam că se referea la ideea mea nesăbuită de a mă duce acasă la frații Holden. Am clătinat din cap.

— Mă bucur, a răsuflat de parcă i s-a luat o greutate de pe umeri. Ți-am zis că ar fi fost o idee teribilă.

— Știu.

Ethan era prins într-o discuție cu blonda pe care nu mi-a prezentat-o nimeni. Nu părea prea interesat de conversație, așa că poate o făcea doar pentru că mutările Juliei îl aduseseră pe aceeași canapea cu ea.

— Ce am pierdut? m-a atras bruneta înapoi în conversație.

— Nu mare lucru, am rânjit.

— Nu mare lucru? a râs. Vrei să spui că sărutul ăla nu e mare lucru? Ăla era Aiden, nu? a clipit inocentă.

Scanned by CamScanner

— Mh? Ce? m-am prefăcut că habar nu aveam despre ce vorbea.

A clătinat dezaprobator din cap, dar n-a avut timp să-și exprime mulțumirile. Aiden s-a întors de la bar cu două doze de Pepsi. A înconjurat masa și mi-a așezat una în față, apoi când am crezut că urma să facă și el niște mutări la masă sau să stea pe canapeaua liberă, s-a strecurat lângă mine. Julia s-a mutat spre margine, afișând un rânjet de toată frumusețea, iar eu m-am mutat câțiva centimetri, pentru că pe canapelele de Tau încap cam trei persoane supraponderale. Aiden s-a așezat în modul ăla cu care începusem să mă familiarizez, aproape scurgându-se de pe canapea. Și-a îndoit un picior peste celălalt, prinzându-și glezna cu o mână. Pe cealaltă a așezat-o pe piciorul meu cu un gest degajat, care m-a făcut să tresar. Toate gesturile lui mă făceau să tresar.

— Am fost acasă în weekend, a mormăit Julia în șoaptă.

— Poftim? m-am apropiat de ea, nesigură dacă am înțeles bine.

— Ziceam că am fost acasă, mi-a șoptit din nou.

A aruncat o privire pe furiș spre frații săi. Abia atunci mi-am dat seama că părea a fi certată cu ei sau oricum, mai supărată pe ei decât de obicei.

— Ce ți-au făcut? am întrebat-o la fel de încet.

— Am ieșit cu un tip vineri și ce crezi? Și-au făcut amândoi apariția la întâlnirea mea și m-au obligat să mă urc în mașină și să merg cu ei acasă, a zis nervoasă.

— Doar își fac griji pentru tine.

Mi-am amintit de modul lui Jethro de a fi și o înțelegeam perfect. Era stresant să ai un singur frate supra protector. Nu voiam să îmi imaginez cum trebuia să fie să ai doi.

— Eu cred că sunt nebuni, a pufnit.

— Le dai prea multă importanță, mi-am înclinat capul, afișând o expresie compătimitoare.

Julia și-a dat ochii peste cap. Știa că aveam dreptate. Mi-am făcut de lucru cu doza de Pepsi, ignorând golul din stomac care își făcuse apariția. Nu aveam voie să mă gândesc la Jethro. Îi alocasem deja minutele pe care m-a sfătuit Aiden să i le acord pe zi. De parcă știa că mintea mea începea să o ia razna, Aiden

Scanned by CamScanner

a început să își plimbe mâna pe coapsa mea, atrăgându-mi toată atenția spre el.

— Dar îi crește performanța, a zis James extrem de serios, de parcă aveau o conversație despre viață și moarte.

— Poate, a răspuns Aiden, scoțându-și o țigară din pachet. Dar dacă îți crește puterea, hai să zicem peste un treizeci față de cât aveai tu înainte, ce-o să faci când o să ți se strice părți ale motorului?

Și-a aprins țigara, suflând fumul în sus.

— Le schimbi? a întrebat Daniel, deși întrebarea mi se părea a fi mai mult retorică.

— Mhm, a mormăit Aiden. Și ai nevoie de alt sistem de frânare, alte injectoare, suspensii. Nu mi se pare avantajos.

Am schimbat o privire nedumerită cu Julia. Habar n-aveam despre ce vorbeau ei, însă când mi-am rotit privirea din nou asupra lui Aiden, am văzut că blonda de lângă Ethan sorbea fiecare cuvânt pe care îl spunea el. Nu am fost niciodată o fire geloasă, dar faptul că îmi doream să îi spun să-și vadă de treaba ei m-a făcut să cred că poate gelozia începea să se manifeste și la mine.

Aiden și-a retras mâna de pe coapsa mea, mutând-o pe spate. Vârfurile degetelor sale se plimbau cu naturalețe pe coloana mea, deși încă părea absorbit de discuția pe care o avea cu frații Juliei.

— Mi-e foame, am mormăit spre Julia, lăsându-mi capul pe umărul lui Aiden.

— Eu sunt plină. Ăștia doi s-au gândit că am nevoie de trei mese pe zi și mă scot cu rândul în oraș ca să se asigure că mănânc.

— Ai zis că ți-e foame? m-a întrebat Aiden.

M-a lipit de el, înconjurându-mi umerii cu brațul. Mi-am dat capul pe spate și am închis ochii, uitând să îi răspund. Parcă plecasem de acasă cu gândul la mâncare, însă nu eram chiar atât de sigură.

Acasă, s-a trezit vocea din interiorul meu. *Tocmai te-ai referit la apartamentul lui Aiden ca fiind acasă.*

Îmi venea să ridic din umeri la ea. Poate voiam ca apartamentul lui Aiden să devină *acasă*, dar nu aveam chef să mă iau la ceartă cu vocea subconștientului meu, care mai mult ca sigur

Scanned by CamScanner

ar fi găsit cel puțin o sută de motive diferite pentru care n-ar fi trebuit să fac asta. Pentru care n-ar fi trebuit să mă mut cu el.

— Iubito?

— Mh?

— Ți-e foame?

— Nu prea tare, am zis fără să îmi deschid ochii.

— Cum vine asta? a râs el.

L-am simțit trăgând din țigară, apoi expirând fumul. M-am cuibărit și mai tare în el, simțindu-mă obosită, deși dormisem întreaga zi.

— Mă mai gândesc, i-am răspuns.

— Ți-e somn? am auzit vocea Juliei.

Am zâmbit larg. Aveam în jurul meu oameni cărora le păsa de mine și oricât încercam să îmi amintesc cum s-a întâmplat asta, nu reușeam. Când am început facultatea, am devenit prietenă cu Em pentru că era colega mea de cameră, apoi l-am cunoscut pe Arden pentru că era prietenul lui Zeke. Iar acum nu mă aflam în prezența niciunuia dintre ei și mă simțeam mai în largul meu decât oricând.

— Mhm, am mormăit.

Aiden revenise la discuția despre mașini, dar nu mă puteam concentra pe ceea ce spunea. Timpanele mele nu distingeau decât sunetul vocii joase, ușor răgușite, iar asta se părea că era de ajuns ca să mă calmeze. Cum Dumnezeu ajunsesem în starea aia? Am stat așa o perioadă, răspunzând din când în când la întrebările Juliei, apoi când nevoia de a merge la toaletă devenea din ce în ce mai persistentă, mi-am deschis ochii și am încercat să ma strecor de lângă Aiden.

— Mai vrei să bei ceva?

Am clătinat din cap, apoi am șoptit *toaletă*, făcându-l să izbucnească în râs. Și-a ferit picioarele, făcându-mi loc să ies.

— Adu-mi un Pepsi, a strigat Julia în urma mea.

În lipsa lui Aiden care să îmi distragă atenția, mi-am amintit din nou de decizia lui Em. Grijile mele nu aveau neapărat legătură cu Zeke. Em era doar cu un an mai mare decât mine, iar mie personal mi se părea că era prea devreme ca să se căsătorească. Ce-ar fi urmat? Copiii?

Nu toată lumea gândește ca tine, a mârâit vocea interioară.

Scanned by CamScanner

Avea dreptate, dar eu tot eram de părere că Em se cam grăbea.

Cinci minute mai târziu, m-am oprit la bar, așteptând să mă bage barmanul în seamă.

— Salut, am auzit o voce cunoscută în același timp în care am simțit o atingere pe spate.

— Salut, i-am răspuns lui Arden, rotindu-mă spre el.

— Ce faci?

A zâmbit larg, fără să își retragă mâna de pe mine. De parcă nu era suficient că mă atingea, a început să își miște mâna cu un gest care semăna teribil de tare cu o mângâiere. Am înghițit în sec. Simțurile mi-au luat-o razna și aveam din nou una din acele presimțiri ciudate. Trebuia să mă distanțez de Arden și asta cât mai repede. Am făcut un pas în laterală, începând să bat nervoasă cu unghiile pe tejghea. Unde era barmanul ăla și ce naiba făcea?

— Ai mei au fost dezamăgiți că n-ai mai mers cu mine, mi-a zis degajat, așezându-și o mână pe după umerii mei.

— Arden, ce naiba faci? am mârâit la el.

Orice explicație avea să-mi ofere, n-a avut timp să o facă. Aiden a apărut în spatele lui și i-a îndepărtat mâna de pe mine. M-am dat un pas în spate, ferindu-mă din calea lui.

Nu te băga în asta!

În următoarele secunde, Arden era aplecat deasupra barului, imobilizat de fratele lui care îi răsucise mâna la spate și îl ținea pe loc, cu degetele în jurul gâtului său. Totul s-a petrecut atât de repede. M-am înjurat în gând pentru prostia mea. Ar fi trebuit să îi dau o palmă lui Arden ca să îl fac să înțeleagă să stea la distanță de mine. Furia mea nici nu se compara cu cea a lui Aiden. Fața îi era din nou inexpresivă, dar avea o sclipire nebună în privire și nu era cea cu care mă privea pe mine.

— Ține-ți mâinile departe de ea.

Arden a mormăit ceva, dar n-am înțeles exact ce a spus, apoi s-a rotit brusc și s-a năpustit asupra lui Aiden. Amândoi s-au izbit în perete.

— Încetați! am strigat.

Scanned by CamScanner

Arden i-a trântit o lovitură în maxilar lui Aiden, făcându-i sângele să-i țâșnească din buză. Aiden l-a lovit la rândul lui, îndepărtându-l pe Arden la o distanță considerabilă.

— Fii serios, a mârâit printre dinți. Chiar vrei să faci asta?

Arden avea aceeași sclipire nebună în priviri. După cum arăta, da, voia să facă asta. Poate la urma urmei era mai bine să termine cu nebunia aia, odată și pentru totdeauna. Poate dacă se băteau, ar fi încetat cu ura constantă pe care și-o purtau unul celuilalt.

— Nu vrei să faci asta, a clătinat Aiden din cap în timp ce-și ștergea sângele de pe buze.

Arden a ignorat avertismentul lui și a sărit din nou la el. Aiden s-a ferit câțiva centimetri, lovindu-l în abdomen. Arden s-a clătinat pe picioare, s-a împiedicat de scaunul din spatele lui, apoi a căzut.

— Nu te băga, am recunoscut vocea Juliei.

M-a prins de mână, încercând să mă țină în loc. M-am înșelat. Nu era o idee bună ca cei doi să se bată, pentru că eu nu puteam îndura să privesc și să îl văd sângerând pe Aiden. Mă simțeam de parcă eu eram cea lovită. Probabil durerea era cauzată de dragostea pe care i-o purtam. Fizic, nu mă durea nimic.

M-am smucit din mâna ei cu o mișcare bruscă și aproape am alergat spre cei doi. Momentul în care m-am băgat între ei doi s-a sincronizat cu cel în care Arden s-a ridicat de jos, avântându-se din nou în direcția lui Aiden. L-am auzit mârâind de undeva de la distanță, din spatele meu, anticipând ce urma să se întâmple, spre deosebire de mine, căreia mi s-a tăiat respirația într-o secundă. Aiden a încercat totuși să mă ferească. Buzele mi s-au deschis, iar plămânii au început să cerșească aerul pe care eu nu puteam să îl inhalez.

Inspiră. Expiră. Nu-i greu. Inspiră. Expiră.

— Blair! m-a strigat Julia, atrăgând probabil privirile tuturor celor din bar. Asta în cazul în care nu ne privea deja toată lumea.

Nu era chiar atât simplu. Din nefericire, vocea din mintea mea nu simțise lovitura și nu era redusă la tăcere. Continua să își dea cu părerea, de parcă mă puteam concentra asupra ei. Instinctiv, mi-am înconjurat stomacul cu brațele. M-am deze-

Scanned by CamScanner

chilibrat și m-am prăbușit pe podeaua murdară. Nici măcar nu m-am străduit să caut un punct de sprijin.

— Iisuse! a exclamat Arden.

Am închis ochii.

— Ai cuvântul meu că ești mort, a mârâit Aiden. Respiră, mi-a spus cu o voce mult mai blândă.

Mi-a ferit la o parte părul care mi se răsfirase pe față, apoi m-a prins de mână. L-am prins cu putere, încercând în același timp să respir. Am gemut, incapabilă să îmi deschid ochii. Am simțit atingerea unei mâini pe piciorul meu, dar nu mă ajuta cu nimic.

— Ia-ți mâna de pe ea!

L-am strâns pe Aiden mai tare de mână. Glasul îi aparținea și, după schimbarea bruscă de ton, însemna că Arden era cel care stătea la picioarele mele. L-am strâns cât de tare am putut, sperând să nu plece de lângă mine.

— Iubito, poți să respiri?

Nununu.

— Mhm.

Mi-am deschis ochii, căutându-i pe ai lui Aiden. Între timp se așezase în genunchi lângă mine, iar sclipirea aia furioasă îi dispăruse din privire. Am inhalat adânc, nevenindu-mi să cred că de data asta aerul chiar reușise să ajungă în plămânii mei. Aiden și-a trecut o mână pe după spatele meu, iar pe cealaltă pe sub genunchi, ridicându-mă de pe podea. Aveam impresia că lovitura lui Arden a repoziționat niște organe în interiorul meu. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, neputând să mă mișc mai deloc. Făcea mari eforturi să își controleze furia. Mă simțeam de parcă stăteam cu capul pe ciment. Cineva a tras una din canapele, apoi Aiden m-a așezat cu o mișcare blândă.

— Blair, ești bine? Poți respira?

M-am uitat la Julia printre gene și am încuviințat, deși nu eram bine și nici nu puteam respira.

— Ai grijă de ea două minute.

Vocea scoasă din sărite a lui Aiden m-a trezit la realitate. Riscând să-mi folosesc puținul aer pe care am reușit să îl inhalez, m-am întins spre el și l-am prins de mână. Era al naibii de rece. M-a privit dezaprobator, înțelegând că îl rugam să îl lase pe Arden în pace.

Scanned by CamScanner

— Te rog, am șoptit.

Nu respiram destul de mult ca să îi spun că eram bine și că nu era nevoie să sară din nou unul la altul. Mă rugam doar ca Arden să nu-mi fi fracturat ceva.

Și-a trecut o mână prin păr. Arăta de parcă în interiorul lui se ducea o luptă: să rămână cu mine sau să se ducă după Arden, pe care nici măcar nu-l mai zăream prin preajmă.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 25

AIDEN

Îmi simțeam furia ca pe un element chimic exploziv. Oscilam între a intra în mașină și a mă întoarce în bar. Mi-am aprins o țigară, trântindu-mă pe scările din față de la Tau. Aveam două opțiuni și nu mă puteam decide asupra nici uneia. Prima ar fi fost să mă duc și să-mi vâr pumnul în fața lui Arden, iar a doua însemna să mă întorc la Blair. Iar eu nu făceam niciunul dintre lucrurile astea. Mă uitam ca un idiot cum fumul pe care îl scoteam dispărea încetul cu încetul.

Eram prea nervos ca să mă duc după Arden sau să dau ochii cu Blair.

— Calmează-te naibii și du-te înapoi! l-am auzit pe Ethan.

Calm, pe naiba!

Eram oricum, numai nu calm. M-am simțit de parcă cineva m-a lăsat fără aer atunci când am văzut-o pe Blair lovită.

Ethan s-a așezat lângă mine pe scări.

— Dă-mi o țigară, m-a rugat.

Am scos pachetul de țigări din geacă și i l-am întins.

— Ce vrei? l-am întrebat pe un ton lipsit de interes.

— Ce ai de gând să faci? Te duci după Arden și o lași pe Blair aici?

Blair m-a implorat din priviri să rămân pe loc și nu îmi puteam scoate din minte ochii ei.

— Nu fac nimic, nu vezi?

— Mda, văd asta. Du-te înapoi, mi-a spus, aprinzându-și țigara.

Scanned by CamScanner

Am clătinat din cap spre Ethan, dându-i de înțeles că pe moment nu aveam de gând să plec nicăieri.

— Simt nevoia să beau ceva, am oftat.

— Nu fi idiot!

Ethan s-a ridicat și a intrat în bar, lăsându-mă singur. Am avut nevoie de vreo zece minute ca să-mi potolesc toată furia, apoi m-am ridicat de pe scări și mi-ai târșâit picioarele înapoi în bar. Blair stătea jos, ținându-și fața în palme. Când am ajuns aproape de ea, Julia s-a lăsat pe vine în fața canapelei și i-a spus ceva. Blair a clătinat din cap, apoi și-a ridicat capul, aruncându-i o privire nemulțumită. Bruneta a oftat și s-a ridicat, rotindu-se spre mine. M-am încruntat, neînțelegând privirea ei ucigătoare.

— E numai vina ta, a mârâit nervoasă.

Am înghițit în sec. Aveam nervii întinși la maxim și nu voiam să-mi îndrept furia în direcția ei. Am tăcut din gură.

— Dă-mi cheile, a continuat, având aceeași privire furioasă.

— Pentru?

Mi-am întors privirea spre Blair, fără să o mai aud pe brunetă. Am făcut un pas în față, coborându-mă la nivelul ei. Mi-am așezat palmele pe genunchii săi. Blair m-a prins de ambele mâini de parcă era hotărâtă să nu-mi mai dea drumul niciodată.

— Crezi că ar trebui sa o ducem la spital? a întrebat Julia.

Ochii lui Blair s-au mărit, privindu-mă cu groază. Dacă bruneta avea impresia că am fi reușit să o ducem undeva pe Blair, împotriva dorinței sale, se înșela amarnic. Am privit-o blând, asigurând-o că nu o ducea nimeni la spital.

— Ești mai bine? am folosit cel mai calm ton de care eram în stare, având în vedere că tot ce-mi doream era să mă duc după Arden, care se evaporase ca printr-o minune.

— Da.

A încercat să zâmbească, dar chiar și așa, nu m-a convins.

— Atunci dă-mi cheile ca să pot să o duc odată la cămin.

Am închis ochii o fracțiune de secundă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era bruneta furioasă care țipa la mine.

— Sunt nervos, nu beat, i-am spus. Pot să conduc.

— Atunci condu! s-a răstit la mine. E numai vina ta!

Vina mea, vina lui Arden, vina...

Scanned by CamScanner

Rahat! Ce conta a cui era vina? Eram dispus să o iau pe toată asupra mea dacă asta ar fi ajutat pe cineva. Era vina mea, din moment ce lovitura era menită pentru mine. Eram impulsiv și n-aveam să mă învăț minte niciodată.

Blair a clipit încet, apoi și-a închis ochii cu totul. Strânsoarea din jurul degetelor mele a devenit mai apăsată. Blair era convinsă să mă țină în loc.

— Sunt bine, mi-a șoptit cu ochii închiși. Probabil în zece minute o să fiu ca nouă.

— Crezi că poți să mergi? a întrebat-o bruneta. Nu pot să cred! Mi-am oprit frații și pe Ethan să nu se bage și tocmai pe tine nu te-am putut opri, a continuat.

Blair a gemut, dar nu mi-am dat seama dacă din cauza durerii sau dacă bruneta o enerva la fel de tare ca și pe mine.

— Ai de gând să faci ceva? mi s-a adresat.

Dacă aveam de gând să fac ceva? Mi-am ridicat privirea spre ea, arcuindu-mi o sprânceană. Aveam de gând să-l nenorocesc pe cretinul de frate-miu. Asta aveam de gând să fac, dar de ce i-aș fi dat explicații ei? Mie îmi era greu și să îi dau explicații lui Blair, iar pe ea o iubeam.

Ce rahat am gândit?

— Femeie, taci odată din gură, am rugat-o pe un ton încă suficient de calm încât să nu fie amenințător.

— Sau ce? O să sari și la mine la bătaie?

M-am ridicat la nivelul ei. Blair mi-a eliberat una dintre mâini, dar nu avea de gând să renunțe și la cealaltă.

— Nu mă provoca, am mârâit la ea, al naibii de nervos.

I-am aruncat cea mai rece privire de care eram în stare. Nu dădusem niciodată într-o femeie, dar dacă aș mai fi stat mult timp în preajma ei, aș fi început să iau posibilitatea în calcul. S-a uitat la mine speriată, crezând că aveam de gând să mă iau de ea, apoi și-a ridicat mâna, îndreptând-o spre obrazul meu.

Am blocat-o, prinzând-o de încheietură, înainte să se apropie prea tare de mine.

— Ce crezi că faci?

Și-a smucit mâna din prinsoarea mea, pufnind nervoasă pe nări. Ethan a prins-o de braț și a ferit-o din calea mea. În sfârșit s-a făcut liniște.

Scanned by CamScanner

— Vrei să te duc la cămin? am întrebat-o pe Blair când m-a strâns și mai tare de mână, încercând să se ridice.

— Vreau să mă duci acasă, mi-a zâmbit cât de larg putea în secunda aia.

Acasă nu însemna la cămin și până și eu îmi dădeam seama de asta. Blair a vorbit, hotărându-se într-un final să-mi răspundă la întrebarea care mă stresa de ceva timp. Nu-mi dădeam seama dacă fusese o decizie bună să îi spun să se mute cu mine, dar era ceea ce îmi doream. Speram doar ca asta să nu o pună din nou pe fugă. Nu era chiar atât de diferită de mine. Se părea că amândoi ne pricepeam de minune să ne îndepărtăm, chiar dacă din motive diferite. Am înghițit în sec, apoi am încuviințat.

Pe moment, mi-am luat mintea de la Arden. Am încercat chiar și să zâmbesc cu un colț al buzelor, bazându-mă pe faptul că asta ar fi derutat-o pe Blair.

— Mă descurc, mi-a zis când am vrut să o ajut să se ridice. N-am nimic. V-ați agitat pentru nimic.

Mi-am arcuit o sprânceană și am tras-o lângă mine. Încă nu văzuse nimic și nici nu avea să o facă.

— N-aș zice că un pumn e chiar nimic.

— Un pumn? a pufnit ea. N-a fost nimic, Aiden.

Drăguță încercare, iubito. Drăguță încercare.

— Mda. N-a fost nimic.

Mi-am potrivit pasul după al ei, urmând-o spre ieșire.

— Ai văzut-o pe Julia? m-a întrebat în timp ce îi deschideam portiera.

Nu, nu o mai văzusem pe brunetă de când Ethan o luase din calea mea.

— Nu.

Am înconjurat mașina și am urcat la volan, deși tânjeam după o țigară.

— Sigur ești bine? am întrebat-o din nou.

Orice aveam de spus, mi se părea inutil. Mai bine m-aș fi scutit și aș fi tăcut din gură. Poate bruneta avea dreptate și era într-adevăr vina mea, dar Blair nu făcea nimic ca să îl țină pe Arden la distanță față de ea. Am pornit motorul, am dat drumul la căldură și am ieșit din parcare. Blair n-avea chef să vorbească, așa că și-a întors privirea spre geam. I-am aruncat o privire

Scanned by CamScanner

în treacăt. Îmi doream să îi pot citi gândurile. Poate nici măcar nu aveam nevoie de abilitatea asta. În majoritatea timpului îmi dădeam seama la ce se gândea Blair, dar uneori aveam nevoie de confirmare.

În acel moment, îmi făcea impresia că se gândea la Arden și chiar îmi doream să mă înșel. Fierbeam de nervi în interior și ultimul lucru pe care îl voiam era să mă cert cu ea, așa că am făcut ce făceam de obicei în preajma ei. Am lăsat de la mine.

Până când am ajuns la apartament, niciunul dintre noi nu a vorbit. Am parcat în fața blocului și am coborât mai nervos decât înainte. Tăcerea ei mă omora. Pur și simplu mă omora naibii faptul că nu vorbea. Și eu făceam asta, dar să o privesc pe ea încruntându-se, fără să spună nimic, mă scotea din sărite.

Am urmat-o în tăcere până în apartament. Iar trecea printr-o schimbare bruscă de dispoziție. M-am dus în bucătărie și mi-am făcut o cafea. M-am trântit pe scaun, aprinzându-mi o țigară. O bucată am auzit apa de la duș curgând, apoi în apartament s-a lăsat liniștea.

— Ce faci? m-a întrebat după aproape jumătate de oră, intrând în bucătărie.

Am ridicat din umeri. Nu m-am uitat la ea, ci am rămas cu privirea fixată pe magneții de pe frigider. Nu-mi aminteam să-i fi pus eu acolo. Poate erau acolo de la bun început, încă dinainte să mă mut în apartament.

Chiar te gândești la magneții de pe frigider?

Preferam să mă întreb de unde apăruseră magneții acolo, decât să mă întreb dacă Blair simțea ceva pentru Arden.

— Aiden? a șoptit precaută.

Mi-am încleștat maxilarul. Folosea din nou tonul ăla, de parcă se temea că aș fi putut răbufni în fața ei. Asta nu avea să se întâmple și era singura care nu voia să înțeleagă asta.

— Da?

— Ești bine?

A străbătut bucătăria și a rămas în picioare, în spatele meu. Mâinile sale au început să-mi frământe umerii. Atingerea ei mai mult mă încorda decât mă relaxa. M-am scurs pe scaun și mi-am dat capul pe spate, privind-o.

— Mhm.

Scanned by CamScanner

— Trebuie să încetezi, a zis cu privirea fixată în a mea.

M-am încruntat.

Mâinile i-au alunecat de pe umerii mei, spre piept. Mi-am arcuit o sprânceană, întrebându-mă ce naiba făcea. Dacă plănuia să îmi distragă atenția, nu mai avea chiar atât de mult până acolo. Am prins-o de încheieturi și am tras-o în brațele mele. S-a bosumflat pentru o secundă, apoi s-a așezat mai confortabil. De ce nu-și acoperea niciodată picioarele și le tot bâțâia dezgolite prin fața mea? Cât autocontrol credea că dețin?

— Cu ce? am întrebat-o.

— Să mai rezolvi lucrurile în modul ăsta impulsiv. Ai de gând să te iei la bătaie cu Arden de fiecare dată când vă aflați în aceeași încăpere? Nu crezi că e cazul să vorbiți despre... nu știu, a oftat, orice aveți de vorbit.

Am stins țigara în scrumiera din spatele ei, apoi mi-am lăsat capul pe spate.

— Am de gând să mă bat cu Arden ori de câte ori o să pună mâna pe tine, am încercat să îi răspund calm.

Blair s-a întins și mi-a cuprins obrajii în mâini, obligându-mă să mă uit la ea.

— Serios, Aiden. Asta încercam să-ți spun. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă voi doi pur și simplu ați rezolva odată toată chestia asta.

— Care chestie? am făcut pe neștiutorul, fără să îmi dau seama că îi ofeream șansa să mă întrebe ce s-a întâmplat, de fapt, între mine și Arden.

— Chiar așa, Aiden. Care chestie?

— Nu în seara asta, iubito.

I-am zâmbit ceva mai calm. Cumva furia mi se mai diminuase între timp, dar nu dispăruse cu totul.

— Îmi pare rău, a oftat Blair.

— Eu știu că mie îmi pare rău, i-am zâmbit. Ție pentru ce-ți pare rău?

— Ție pentru ce-ți pare rău? m-a întrebat serioasă.

— Julia avea dreptate. E vina mea. Dacă nu aș fi impulsiv și nu aș fi sărit la Arden, nu te-ar fi lovit. M-am întins și am luat pachetul de țigări de pe masă. Mi-am scos o țigară, dar n-am aprins-o.

Scanned by CamScanner

— De asta ești atât de indispus? Ai impresia că a fost vina ta?

— Nu am impresia, am asigurat-o, învârtind țigara între degete. A fost vina mea.

— Nu, n-a fost, a clătinat din cap.

Și-a strecurat brațele pe după mine, îngropându-și fața în scobitura gâtului meu. Aveam impresia că ori de câte ori lucrurile deviau de la normalitate, Blair tindea să se ascundă acolo.

— E vina mea. Ar fi trebuit să-i spun să stea departe de mine.

Discuția cu *e vina mea, e vina ta,* n-avea să ducă nicăieri, iar pe mine încă mă stresa gândul că Blair simțea ceva pentru Arden. Gând care nici nu eram sigur de unde a răsărit. Nu-mi amințeam să îmi fi pus și înainte problema asta. Cu riscul de a fi lovit, am întrebat-o:

— Simți ceva pentru frate-miu, Blair?

— Poftim?

Și-a retras fața, retrăgându-și totodată și mâinile din jurul meu. S-a încruntat, apoi și-a arcuit o sprânceană. A clipit des, derutată de întrebarea mea. Mă simțeam ca un cretin să o întreb asta, dar trebuia să știu.

Nu făceam nimic altceva decât să caut o explicație pentru comportamentul ei. Blair mi-a cerut siguranță și, ca să îi arăt că eram dispus să încerc să îi ofer asta – orice naiba ar fi însemnat asta – pentru că încă nu-mi dădusem seama, i-am cerut să se mute cu mine. Ea nu mi-a dat niciun răspuns. Nici da, nici nu, așa că eu ce trebuia să înțeleg din asta? În plus, încă nu uitasem de faptul că în lipsa mea aproape a mers cu Arden acasă la noi. Nu că aia ar mai fi fost casa mea, dar cum puteam să îi spun altfel? Casa lui Crystal? Casa lui William?

Rahat!

— De unde ți-a venit ideea asta genială? m-a întrebat pe un ton ironic.

— Nu știu, Blair.

— Nu știi, pe naiba!

S-a enervat într-o clipă și a dat să se ridice din brațele mele. I-am înconjurat talia cu o mână, ținând-o în loc. De data asta nu eram dispus să o las să se eschiveze atât de ușor de la discuție.

— Am impresia că de fiecare dată când nu ești cu mine, ești cu Arden.

Scanned by CamScanner

Ochii i s-au mărit și mă privea furioasă. Probabil în mintea ei mă omorâse deja de câteva ori.

— Doar pentru că nu ți-ai vărsat furia asupra lui Arden, asta nu înseamnă că trebuie să te cerți cu mine.

— Nu mă cert cu tine, am zis exasperat, insistând pe fiecare cuvânt în parte. Poate o să înțelegi într-o zi că singura care se ceartă, ești tu.

— Mda. Sigur.

Blair și-a dat ochii peste cap. N-am rugat pe nimeni pentru nimic, în toată viața mea, dar tot ce aveam nevoie era ca Blair să îmi răspundă la întrebare și aveam impresia că de data asta o cam imploram din priviri să o facă.

Îmi venea să o dau la o parte și să plec de acolo, înainte ca ea să își iasă cu totul din sărite și eu să mă enervez din nou.

— Nu vreau să fiu cu Arden, a oftat. Nu vreau să fiu cu altcineva în afară de tine, Aiden. Ce ai? Ești plin de idei din astea inspirate, sau doar în mijlocul nopții, după ce îți ieși din sărite?

— Cred că doar în mijlocul nopții, am zâmbit pe o laterală.

— Ascultă, Aiden. Nu-i nimic între mine și Arden, iar singurul care nu pare să înțeleagă asta, e chiar el. Știu că, de fapt, e vina mea pentru ce s-a întâmplat în seara asta și că ar fi trebuit să plec de acolo.

— Nu-i vina ta, i-am spus pentru a nu știu câta oară. N-o să-mi cer scuze pentru că l-am lovit.

— N-am nevoie să îți ceri scuze. Nu despre asta e vorba.

— Atunci, despre ce-i vorba?

— Despre faptul că aparent nu poți să ieși din apartament și să te întorci, fără să te bați cu cineva.

Minunat. Acum nu mai era vorba despre Arden, ci era vorba despre mine. Îmi venea să-mi pun mâinile în cap. În loc de asta, mi-am aprins țigara pe care o învârteam de câteva minute bune între degete.

M-am încruntat. Încotro avea să ducă discuția aia?

— Mhm. Aparent nu pot să fac asta, i-am răspuns pe un ton defensiv.

Blair reușea să slăbească apărarea pe care am construit-o de-a lungul timpului, însă totodată tot ea era cea care mă făcea să o întăresc la loc.

Scanned by CamScanner

— N-am vrut să sune așa.

Îmi pierdeam și ultima fărâmă de răbdare pe care o mai aveam. Zbura pe fereastră, odată cu gândurile mele raționale.

— Mă duc să-mi cumpăr țigări.

Și-a întors privirea spre pachetul de țigări care zăcea pe masă.

— E gol, am zis sec.

Și-a arcuit o sprânceană de parcă mă întreba *nu serios?* Și l-a luat de pe masă. Probabil și inteligența mea zburase pe fereastră.

— Atunci mă duc să iau o gură de aer, mi-am ridicat palmele, bătând în retragere.

Blair mi-a căutat privirea, apoi a făcut ceva la care nu m-am așteptat deloc. Și-a așezat mâinile pe umerii mei, împingându-mă ușor în spate. Și-a ridicat privirea spre mine, lipindu-și buzele cu blândețe de ale mele. Prins complet cu garda jos, am ezitat o secundă. Mâinile ei mi-au înconjurat gâtul și s-a lipit complet de mine. M-am dezmeticit, convins că ăsta era modul ei de a încerca ori să-mi demonstreze că nu se mai certa cu mine, ori că nu mă lăsa să plec nicăieri. Am început să-mi plimb mâinile pe coapsele ei dezgolite și fierbinți. Buzele ei s-au deschis, lăsându-mă să-mi strecor limba printre ele. Gustul ei dulce mi-a invadat gura, înnebunindu-mi simțurile. M-a tras mai aproape de ea, strecurându-și mâinile în părul meu.

— Iubito, am șoptit cu respirația sacadată, retrăgându-mă câțiva centimetri înapoi.

Sclipirea din ochii ei m-a dat și mai tare peste cap. Blair trecea de la o stare la alta, incredibil de repede. Dacă până în urmă cu câteva minute era pregătită să țipe la mine, acum mă privea hotărâtă. Ținea totul în ea, iar când decidea că era cazul să împartă cu mine, o făcea cu totul. Nu mai făcusem sex de o bună bucată, o perioadă care cu siguranță îmi depășea toate recordurile personale de până atunci. Iar dacă mai stăteam acolo, cu Blair în brațele mele, i-aș fi pus capăt și nu mi se părea neapărat că ăla ar fi fost cel mai potrivit moment. Aproape ne certam și eu încă nu eram calm pe deplin.

Mi-am coborât privirea, iar toată furia care până atunci aproape s-a risipit, s-a adunat la loc. Blair avea tricou ridicat până aproape de sâni, iar acum mă uitam la vânătaia care i

Scanned by CamScanner

se forma pe partea stângă. A tresărit când mi-am trecut vârful degetelor peste ea, apoi a rămas nemișcată.

— Acum chiar că am nevoie de niște aer, am rostit calm.

S-a ridicat din brațele mele. Părea nesigură și nu-mi dădeam seama dacă era nesigură pe ea sau pe mine.

— Aiden...

Modul în care mi-a șoptit numele aproape că m-a convins să rămân. Aproape. M-am ridicat de pe scaun, oprindu-mă în fața ei.

— E târziu, iubito. Ia și dormi.

A încuviințat, înțelegând că, de fapt, îi spuneam să nu mă aștepte, pentru că habar n-aveam când urma să mă întorc. Am sărutat-o pe frunte, mi-am luat bricheta și țigările și am ieșit din apartament. N-aveam răbdarea necesară să aștept liftul, așa că am luat-o pe scări. Îmi doream să știu o modalitate prin care să-mi scot din minte imaginea aia, dar nu știam cum.

Mă pregăteam să intru în mașină, când am auzit pe cineva strigându-mi numele. M-am încruntat instantaneu. Vocea îmi suna mult prea familiară ca să o pot ignora.

Cred că-ți bați joc de mine!

M-am rotit, sprijinindu-mă de mașină. Arden se îndrepta spre mine cu pași lenți care doar mă scoteau și mai tare din sărite.

— Ce dracu' cauți aici?

Mi-am scos o țigară din pachet. Trebuia să îmi găsesc ceva care să-mi țină mâinile ocupate și care să mă împiedice să-l lovesc. Am început să mă joc cu bricheta.

— Ce face Blair? a vrut să știe.

Am pufnit. Cu siguranță era nebun dacă aveam impresia că aș mai fi rezistat mult timp fără să îl lovesc. Am închis ochii, inhalând adânc.

Nu face asta. Nu fi tâmpit. Nu face asta.

Am aruncat țigara, mi-am dus cotul la spate, apoi pumnul meu a intrat în contact direct cu nasul fratelui meu. După ce și-a șters sângele cu dosul palmei, Arden m-a străfulgerat cu privirea și a făcut doi pași spre mine. Nici măcar n-am încercat să mă feresc din calea pumnului pe care l-am văzut venind spre mine. Când am vrut să-l lovesc înapoi, Arden s-a ferit și am ratat.

Scanned by CamScanner

S-a întors, dând să plece, apoi ceva l-a făcut să se răzgândească. S-a întors brusc, cotul lui intrând în contact cu maxilarul meu. Mi-am încleștat dinții, trecând cu vederea peste durerea surdă pe care o simțeam. I-am mai dat un pumn înainte ca Arden să-și strecoare brațele în jurul meu și să ne trântească pe amândoi la pământ. Am aterizat sub el, dar asta n-a părut să fie în avantajul lui. I-am blocat lovitura la timp, lovindu-l din nou în maxilar. L-am împins și am reușit să mă strecor de sub el, ridicându-mă în picioare. Arden s-a clătinat, apoi s-a ridicat. Aveam de gând să-l prind și să-i izbesc fața de genunchiul meu, dar Arden și-a ridicat palmele în sus, bătând în retragere.

Am scuipat tot sângele care mi se adunase în gură, apoi mi-am șters buzele cu dosul palmei. Gustul pe care îl aveam în gură mi-a provocat o grimasă. Nu aveam de gând să dau în cineva care nici măcar n-ar fi încercat să se apere.

— Una a fost pentru Blair, a zis după ce a scuipat. Restul pentru ce-au fost?

Am ridicat din umeri.

— Hai să zic că una a fost pentru Abigail, i-am răspuns. Restul?

Arden a ridicat la rândul lui din umeri. Îmi sângera buza de jos și aveam impresia că-mi curgea și sânge din nas. Obosit, sătul și mult mai calm decât înainte, m-am așezat pe ciment, sprijinit cu spatele de portiera mașinii. Arden s-a așezat lângă mine.

Mi-am suflecat mânecile de la geacă, apoi am aprins o țigară. Nu prea voiam să mă gândesc la reacția lui Blair când urma să dau ochii cu ea. Puteam doar să mă rog să doarmă și să nu trebuiască să dau ochii cu ea decât dimineață.

Am întins pachetul de țigări spre Arden.

— Nu, mersi.

Și-a dat capul pe spate, oftând zgomotos. Mi-am ridicat genunchii, sprijinindu-mi mâinile de ei. Nu mă simțeam mai bine. Deloc. Puteam să mă trântesc cu Arden până dimineață, tot nu m-aș fi simțit mai bine.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

M-am încruntat, nevenindu-mi să cred că Arden chiar a rostit asta. Poate dacă vorbeam cu el, m-aș fi simțit mai bine.

— Mda. Și mie.

Scanned by CamScanner

Am tras adânc din țigară.

— Știi că Blair ți-a luat apărarea? a râs el.

— Cu ce?

Mi-am rotit privirea spre el.

— M-am gândit că dacă aș reuși să o îndepărtez de tine, aș reuși să trec peste tot rahatul ăla cu Abigail. I-am spus că te-ai culcat cu ea când eram în liceu. Știi ce-a zis? Bravo lui, a imitat-o Arden.

Am izbucnit în râs. Suna a ceva ce ar fi zis Blair, chiar dacă nu neapărat în legătură cu asta. Nu fata care a fost înainte de moartea fratelui ei sau fata care a devenit după moartea lui. Nu. Suna a ceva ce ar fi zis Blair a mea.

Blair nu-i a mea.

Vocea subconștientului nu trebuia să fie pe aceeași lungime de undă cu mine. Blair era a mea, așa încăpățânată și cu toane.

— Serios, Arden. Știu că erai îndrăgostit de ea.

Pentru asta chiar eram vinovat. Ce s-a întâmplat după aia nu a fost din vina mea, dar asta era. Știam de pe atunci că Arden era îndrăgostit de Abigail, iar eu m-am culcat cu ea, chiar și așa. Aveam optâșpe ani.

Ceea ce-i o scuză jalnică.

— Așa cum ești tu de Blair?

Am stins țigara, aprinzându-mi alta.

— Mhm, am mormăit. Acum ai de gând să te culci cu ea doar ca să te răzbuni pe mine? am pufnit.

— Crede-mă; Blair nu vrea asta. În plus, cred că e timpul să încetăm toată prostia asta, Aiden.

Mi-am trecut o mână prin păr și am mai tras un fum din țigară. Poate Arden și Blair aveau dreptate. Poate era cazul să dau totul uitării, doar că nu era chiar atât de simplu, nici măcar după atâția ani.

— Poate, am zis ușor nesigur. Abigail a vorbit și cu tine?

Arden a încuviințat, înghițind în sec. Nu mai era deloc sigur pe el. Îl înțelegeam, chiar dacă nu voiam neapărat să fac asta. Lucrurile ar fi fost mai simple dacă pur și simplu ar fi încetat odată și pentru totdeauna să-mi pese de el.

— Tot zice că o să ne vedem la tribunal, mi-a zis îngrijorat. Am încercat să o conving să nu facă asta, dar zău de nu a înnebunit. Pur și simplu e nebună.

Scanned by CamScanner

— N-o să câștige, Arden. Fii serios.

— Crezi?

Am încuviințat. Nu eram chiar sigur, dar speram. Nu vedeam cum ar fi reușit Abigail să câștige dacă ar fi ajuns în instanță cu ai mei.

— Știi că mama speră ca tu să te întorci acasă?

— Poate să spere, am mârâit. Nu-mi pasă.

— Ba eu cred că-ți pasă, m-a atacat el. Nu știu ce-i în mintea ta, dar la un moment dat o să trebuiască să vii acasă și să încetezi cu furia asta a ta.

— Mai lipsește să-mi spui că e nejustificată.

— N-am zis asta.

— Bun. Pentru că știm amândoi că am toate motivele să fiu furios.

— Încetează, Aiden! Serios. Termină odată.

Am stins țigara sub talpa bocancului, rotindu-mă spre Arden. Era fratele meu, fir-ar să fie! Undeva, aveam niște părinți cu care probabil ar fi trebuit să vorbesc din când în când.

— Bine, am oftat.

— Bine? a repetat uimit.

— Mhm.

S-a ridicat, privindu-mă suspicios. Se aștepta ca în orice moment să mă ridic și eu și să îi trag una. Am ridicat din umeri.

— Ne mai vedem, mi-a zis încruntat, după câteva minute de liniște, în care niciunul dintre noi nu a știut ce să spună în continuare.

L-am privit îndepărtându-se. Mi-am șters sângele cu dosul palmei și am mai rămas acolo câteva minute. Aveam nevoie de un duș și poate și de niște alcool. Nu mă simțeam în stare să dau ochii cu Blair. Așa îmi trebuia, pentru că nu mi-a plăcut să locuiesc singur. M-am adunat de pe jos, apoi am urcat în mașină. Am făcut o grimasă când mi-am zărit reflexia în oglindă. Blair avea să fie foarte încântată.

După ce m-am învârtit prin oraș aproape o oră, am oprit în fața unui magazin. Înainte să cobor din mașină, am încercat să-mi șterg sângele care îmi rămăsese pe față.

— Ești bine? m-a întrebat tipa de la casă.

Ți-am cerut un pachet de țigări, nu îngrijiri medicale.

Scanned by CamScanner

— Mhm.

A continuat să se uite la mine vreun minut sau două. Habar n-am ce aștepta să spun. Voiam doar să-mi dea pachetul de țigări și să mă întorc acasă.

— Mersi, i-am zis, apoi am achitat și am ieșit din magazin, simțindu-i privirea ațintită în ceafă.

După ce am parcat în fața blocului, am ezitat să cobor. Aveam o presimțire cum că Blair nu dormea și aveam niște explicații de dat. Explicații pe care nu le aveam sau pe care nu mă hotărâsem încă să i le dau.

Când ai ajuns să te temi o tipă?

Mi-am frecat fața cu palmele, uitând că nu era intactă. Am închis ochii, așteptând să se calmeze usturimea. Mă durea și în zona coastelor, deși nu-mi aminteam să fi încasat vreo lovitură acolo.

Pierdeam timpul inutil. Întâi am stat în fața mașinii mai mult decât era necesar, apoi în fața ușii. Îmi venea să bat la ușa propriului apartament. Eram al naibii de ridicol.

Am tras aer în piept, apoi am deschis ușa. Am continuat să trag de timp. Mi-am dat bocancii jos, am așezat geaca în cuier și am scos pachetul de țigări, telefonul și cheile de prin buzunare. Abia apoi m-am îndreptat spre sufragerie. Am dat peste o Blair furioasă, care mă aștepta pe marginea canapelei, cu brațele încrucișate la piept. Albastrul din privirea ei era mai întunecat decât de obicei și trebuia să fac sau să spun ceva care să îi redea culoarea obișnuită.

— Cu Arden? m-a întrebat pe un ton mult prea blând pentru atitudinea defensivă pe care părea să o aibă.

— Mhm.

Am făcut câțiva pași, apoi m-am așezat pe canapea, în spatele ei. S-a încordat, apoi s-a ridicat și a dispărut în baie. Am auzit-o scotocind după ceva. S-a întors două minute mai târziu.

— Nu-i nevoie, iubito. N-am nimic.

S-a oprit în fața mea, coborându-și privirea. Toată furia îi dispăruse și până și privirea îi revenea la culoarea obișnuită. La acel albastru deschis, care undeva pe parcurs devenise culoarea mea preferată.

— Fața ta zice altceva, mi-a zis serioasă.

Scanned by CamScanner

— Nu știu ce zice fața mea, dar eu zău că mă simt minunat.

— Mhm. Te cred pe cuvânt.

Până și simplul gest de a-mi uni buzele ca să nu râd, îmi provoca durere. A desfăcut un pansament și a turnat apă oxigenată pe el. Aș fi închis ochii dacă Blair nu ar fi reacționat în niciun fel atunci când mă uitam la ea. Obrajii i-au căpătat o nuanță de roșu într-o fracțiune de secundă și a devenit mult mai concentrată asupra rănilor mele.

— Nu te mai uita la mine, a accentuat fiecare cuvânt în parte.

Am mai trecut o dată prin asta în acea seară, atunci când mi-a spus că o dezorientez. Am mormăit când a apăsat în colțul buzelor mai mult decât era necesar.

— Așa îți trebuie, mi-a zis indignată.

Am zâmbit cu un colț al buzelor. Oricât încerca să își mențină atitudinea defensivă, Blair tot arăta de parcă ea era cea rănită.

— Te mai doare? am întrebat, amintindu-mi de vânătaia urâtă pe care o văzusem înainte să plec.

A clătinat din cap.

— Blair, nu mă minți.

— Cu siguranță mă doare mult mai puțin decât pe tine.

— Cine a zis că pe mine mă doare ceva?

Și-a dat ochii peste cap.

— Aș vrea să-ți spun că până mâine o să fii ca nou, mi-a zis în timp ce închidea trusa, dar mă îndoiesc.

Și eu mă îndoiam de asta, așa că n-am protestat.

— Mă duc să fac un duș.

Mi-am lipit buzele de fruntea ei, primind o privire dezaprobatoare. Mi-am târșâit picioarele spre baie, am închis ușa în urma mea și m-am dezbrăcat. Am dat drumul la apă, verificând-o cu vârful degetelor. Era prea fierbinte, iar când mi-a atins încheieturile, am scrâșnit din dinți.

Când am ieșit din duș îmi era al naibii de frig. M-am spălat pe dinți și am tras pe mine o pereche de boxeri și niște pantaloni scurți. Când am ieșit din baie am avut nevoie de câteva secunde ca să mă obișnuiesc cu întunericul. Am rămas în tocul ușii de la dormitor. Blair părea să doarmă, dar nu eram sigur.

— Vrei să dorm pe canapea? am întrebat-o cu un glas șoptit.

Scanned by CamScanner

Blair nu dormea. S-a ridicat în șezut, strângându-și genunchii la piept. A aprins veioza de la marginea patului, apoi a rămas cu privirea încruntată spre mine.

— Nu.

— Nu ești nervoasă pe mine?

— Ba da. Dar probabil o să-mi treacă.

I-am zâmbit.

— Probabil?

— Mhm, a zâmbit aproape tristă.

M-am încruntat, încrucișând brațele la piept.

— Pentru că m-am bătut cu Arden?

— Nu.

— Atunci?

Mi-am arcuit o sprânceană, sperând ca Blair să fie sinceră în continuare. Niciodată nu știam când urma să tacă din senin.

— Pentru că ții totul în tine, a oftat. Toată nebunia asta dintre tine și Arden. Mă simt lăsată pe dinafară.

Cunosc sentimentul, a mârâit vocea din mintea mea, dar nu era cazul să o ascult.

— Ce vrei să știi?

M-am dezlipit de perete și m-am apropiat cu pași leneși de ea, apoi m-am urcat în pat.

— Aiden, nu mă aștept la o schimbare radicală, mi-a spus rotindu-se spre mine. Îmi dau seama că ăsta ești tu. Nici măcar nu încerc să te schimb. Vreau doar să vorbești cu mine.

Același lucru îl ceream și eu de la ea. Mă speria îngrozitor cât de tare aveam nevoie de Blair, iar mai tare mă speria că nici măcar nu am conștientizat asta până în secunda aia. Nimeni nu m-ar fi putut convinge vreodată că la un moment dat urma să devin dependent de cineva. În urmă cu câteva luni, aș fi râs în fața oricui mi-ar fi zis asta, iar acum nu-mi puteam imagina viața mea fără Blair.

Ești terminat.

Eram, dar nu-mi păsa.

— Vino-ncoace, am zis, trăgând-o spre mine.

N-a protestat, așa cum mă așteptam să o facă. S-a lungit lângă mine, lipindu-și obrazul de pieptul meu. Am înconjurat-o cu un braț, apoi am tras aer în piept și am întrebat-o:

Scanned by CamScanner

— Ce vrei să știi?

— Ce vrei să-mi povestești?

Am pufnit. Oricât am încercat să nu o fac, tot m-am încordat. Nu voiam să-i povestesc nimic, pentru că nici măcar nu mai știam cum era să spun cuiva de la capăt toată povestea.

— Ai încredere în mine, iubito?

— Da, a răspuns fără să ezite. De ce?

Simțeam nevoia să-mi aprind o țigară, dar Blair m-ar fi înjurat numai dacă aș fi trecut cu pachetul de țigări de pragul ușii.

Nu era așa greu. Tot ce trebuia să fac era să pun cap la cap câteva cuvinte. Nici măcar nu trebuia să îi povestesc ce făceam eu, ci doar cine era Abigail. Ce era între mine și Arden.

Puteam să încep de acolo.

Inspiră. Expiră.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 26

Blair

Ritmul inimii lui Aiden îmi pulsa în timpan. M-am lipit de el, înconjurându-l cu un braț. Inima mea bătea mult mai repede decât a lui. Mintea mi-a luat-o razna imediat după ce Aiden m-a întrebat ce anume voiam să aflu. Voiam să știu o mulțime de lucruri, dar nu-mi doream să îl forțez. Pentru prima dată, Aiden părea dispus să vorbească despre el. Poate despre el și Arden.

Nu-mi dădeam seama exact ce voia să îmi spună, dar știam că tot ce trebuia să fac, era să îl ascult până la capăt. Trebuia să reduc la tăcere vocea enervantă din mintea mea, care nu dormea nicio clipă. Nu puteam să reacționez cum o făceam în mod obișnuit, întrerupându-l la jumătatea propoziției sau trăgând concluzii pripite.

Aveam încredere în el. Puteam să fac asta. Puteam să tac din gură și să ascult până la capăt.

— Iubito, dormi? m-a întrebat pe un ton jos, ușor răgușit.

Aveam impresia că răgușeala din vocea lui se datora țigărilor. Aiden fuma prea mult atunci când era nervos.

— Nu, am șoptit.

Și-a dres glasul. Îi simțeam vârful degetelor răsucindu-mi părul, dar probabil nici măcar nu își dădea seama că făcea asta. Fizic, era lângă mine, însă Aiden părea să se gândească la cu totul altceva.

Încercam să îmi dau seama ce simțea în acel moment. Nu la ce se gândea, pentru că asta nu aveam să ghicesc niciodată. Mă întrebam doar ce simțea în momentul ăla. Eu aș fi fost extrem de agitată și panicată dacă aș fi fost pe cale să îi spun unele lucruri.

Scanned by CamScanner

— Abigail a fost colega noastră în liceu, vocea lui a spart liniștea din cameră.

Numele brunetei m-a făcut să mă încrunt ușor. Nu mă gândeam că urma să îl aud pronunțat de pe buzele lui Aiden prea curând.

— A fost iubita lui Arden aproape un an. Arden chiar era îndrăgostit de ea. Mi se pare că a fost prima tipă pe care a iubit-o cu adevărat. Sau, mă rog, dragostea lui din liceu, a adăugat.

A făcut o pauză.

Nu îl întrerupe!

Aveam de gând să fac asta, chiar dacă vocea nu mi-ar fi atras atenția.

— Cred că se vedea locuind împreună cu ea în timpul facultății și alte lucruri de genul ăsta. Nu știu dacă are vreo importanță cum s-a întâmplat, dar m-am culcat cu ea. S-a întâmplat o singură dată și niciunul dintre noi nu era beat, așa că n-am nicio scuză care să justifice ce am făcut.

Mi-am sprijinit bărbia de pieptul lui, întorcându-mi privirea spre el. Până atunci privise la tavan, dar când m-a simțit mișcându-mă și-a coborât privirea spre mine. M-a privit câteva secunde, apoi a oftat.

Mă durea să îl văd în halul în care arăta. Simțeam o nevoie intensă să-mi trec vârful degetelor peste fiecare rană pe care o avea, dar nu voiam să îl sperii. Stomacul meu făcea tumbe la gândul că Aiden chiar avea de gând să vorbească. Nu-mi venea să cred. Ce s-a schimbat de când l-am cunoscut eu și până în clipa aia?

— Eram amândoi conștienți de ce făceam, dar Arden s-a înfuriat mult mai tare pe mine. Nu zic că nu avea dreptate, a ridicat din umeri.

Și ce anume s-a întâmplat? Știam deja că Aiden se culcase cu Abigail. Arden avusese grijă să mă informeze despre lucrul ăsta.

Ai răbdare.

— Abigail a rămas însărcinată, a zis după o pauză lungă și chinuitoare.

În gât mi s-a blocat un sunet de mirare, pe care am reușit, totuși, printr-o minune, să-l trimit la locul lui. Dacă Abigail a

Scanned by CamScanner

rămas însărcinată, asta nu însemna neapărat că tatăl copilului ei era Aiden.

Și dacă, totuși, Aiden are un copil?

Gândul m-a înspăimântat teribil de tare. Nu doar că nu-mi plac copiii, dar nici ei nu mă plac pe mine. Nu exista nicio șansă ca acel copil, dacă el exista, să mă placă, iar dacă Aiden avea de ales între mine și copilul său, cu siguranță nu m-ar fi ales pe mine.

Am ignorat instinctul care îmi spunea să o iau la fugă. Aiden nu a mai adăugat nimic și m-am gândit că era timpul meu să zic ceva, dar nu puteam să îi spun că nu-mi plac copiii.

La un moment dat am luat decizia că puteam și că trebuia să lupt pentru relația mea cu Aiden, așa că fuga ieșea din discuție.

Dar totuși, un copil? Eu...

nu

pot

să...

— E în regulă, am zis cu toată siguranța de care am fost capabilă. Dacă ai un copil, am înghițit în sec, e în regulă. O să o scoatem la capăt, am zâmbit. Aiden s-a încruntat, privindu-mă nedumerit. Serios, Aiden. Există lucruri mult mai grave.

— Cum ar fi? Și-a arcuit o sprânceană.

— Nu știu, am zis. Nu mă așteptam la întrebarea asta din partea lui. Presupun că puteai să îmi spui că tu și Arden ați omorât pe cineva. Chiar nu știu!

— Crezi că dacă eu și Arden am fi omorât pe cineva, ți-aș fi spus?

— Nu, am zis înfrântă.

Un copil e un copil. E o ființă mică, cu suflet, față de care ai responsabilități. Care rămâne în viața ta, pentru totdeauna.

Și eu voiam să fac parte din viața lui Aiden, așa că puteam să fac asta. La urma urmei, nu era capăt de lume. Există o mulțime de oameni care au copii de tineri.

Dar nu e al tău.

Eu nu voiam un copil al meu la momentul ăla, așa că nu vedeam de ce ar fi fost asta o problemă. Sau nu voiam să înfrunt adevărul. Era copilul lui Aiden, iar mama lui era tipa aia brunetă, incredibil de atrăgătoare. Copilul îi lega pentru totdeauna.

Scanned by CamScanner

— Blair, mai ești aici?

— Mhm, am mormăit absentă.

— La ce te gândești? Și să nu-ți treacă prin minte să mă minți.

Inima mi s-a făcut de mărimea unui purice.

— Mă gândeam că nu pot să te pierd, i-am spus sinceră, privindu-l în ochii lui pătrunzători. Aș putea să mă împac cu ideea că tu ai un copil, am continuat, ignorând nodul din gât, doar că dacă tu și Abigail... Nu mai știam cum să continui, așa că am spus doar: pur și simplu nu pot să te pierd.

— N-ai cum să mă pierzi, iubito.

— Dacă nu o să mă placă? am întrebat cu respirația sacadată. Eu nu mă înțeleg prea bine cu ei, iar ei nu mă plac pe mine și...

— Calmează-te, iubito. Cine să nu te placă?

Aiden s-a ridicat câțiva centimetri, privindu-mă destul de confuz pentru cineva care tocmai spusese că avea un copil.

— Cum adică cine? am ridicat tonul. Copilul tău.

Aiden a râs scurt, derutându-mă cu totul.

— De ce râzi?

Nervoasă, i-am dat un cot în stomac, încercând să îi opresc râsul.

— Au, iubito! Nu ți se pare că am încasat suficiente lovituri pe seara asta?

Ba mi se părea că încasase prea multe, dar nu voiam să mă cert cu el din cauza asta. Oamenii nu se schimbă radical, iar eu știam prea bine cine era Aiden. Poate am știut că Aiden nu era deloc calm încă din seara aia, după modul pasional în care m-a sărutat, tăindu-mi respirația. Iar eu îl iubeam pentru cine era, chiar dacă nu eram de acord cu modul lui de a rezolva problemele. Doar pentru că eram îndrăgostită de el, asta nu-mi dădea dreptul să încerc să îl schimb.

— Cum îl cheamă? am întrebat ca să-mi distrag atenția de la vânătăile sale și de la gândurile mele care începeau să se încâlcească.

— Pe copilul meu? m-a întrebat calm.

— Da.

— Alexander.

— Ca pe fratele vostru?

Scanned by CamScanner

A înghițit în sec. S-a încordat, maxilarul i-a zvâcnit, iar degetele i s-au oprit la jumătatea spatelui meu. Întrebarea mea i-a provocat reacția asta.

— Nu e fratele vostru, am șoptit brusc.

— Nu, nu e, mi-a confirmat el. Dar nu e nici copilul meu.

Afirmația lui mi-a tăiat respirația. M-am ridicat, poziționându-mi picioarele sub mine. Aiden și-a așezat o mână pe genunchiul meu gol și a oftat. Nu era copilul lui? Era greșit dacă o parte din mine se bucura pentru asta?

— Și atunci? M-ai pierdut complet, Aiden. Ai sau nu ai un copil?

— Nu. Oricum, nu unul de care să știu.

I-am aruncat o privire ucigătoare.

— Vorbesc serios, am mârâit.

— Și eu, mi-a zis pe un ton inocent.

— Aiden, vrei te rog să fii serios măcar pentru cinci minute?

A încuviințat, apoi și-a mutat mâna pe piciorul meu, urcând spre interiorul coapsei. Pulsul mi-o lua la goană, iar sângele începea să clocotească, la fel de fierbinte precum lava, dar nu aveam nevoie de astfel de reacții. Nu în momentul ăla. Mi-am așezat degetele peste ale sale, împiedicându-l să le mai miște. Făcea asta doar pentru a-mi distrage atenția.

— Și dacă nu e al tău, atunci al cui e?

— Nu e evident? Al lui Arden.

De data asta n-am mai putut să opresc la timp exclamația de uimire. Am expirat profund tot aerul pe care îl ținusem în plămâni.

— Și unde e acum?

— După ce Abigail a născut, era hotărâtă să-l dea spre adopție. Pe atunci toată lumea credea că era al meu, dar chiar și așa, oricât de tare m-ar fi urât ai mei, l-au adoptat.

S-a încruntat ușor, gândindu-se la ceva. Curiozitatea mă ardea pe dinăuntru și voiam să aflu de ce credeau că era al lui și dacă din cauza asta îl trimiseseră în Madrid, dar mi-am mușcat limba, lăsându-l pe Aiden să mi se destăinuie în ritmul lui.

— Ți-ai bătut joc de mine, i-am spus pe un ton dezaprobator.

— Nu m-am putut abține, mi-a rânjit, scoțându-și gropițele la iveală. Ți-am mai spus că ești adorabilă, dar de data asta te-ai întrecut. Totuși, apreciez că n-ai luat-o la goană.

Scanned by CamScanner

— M-am gândit la asta, am recunoscut.

— Știu, dar n-ai făcut-o și de aia te iubesc.

Organismul meu a cedat, lent și dureros și am înmărmurit locului. Fiecare organ și-a încetat funcția, apoi și-a reluat-o leneș, provocându-mi durere peste tot în corp. Evident că nu am mai auzit nimic în jurul meu, asta în cazul în care Aiden a mai adăugat ceva după *te iubesc*. Voiam să cred că era încă o glumă de-a lui, dar când i-am întâlnit privirea, m-am convins că era unul dintre cele mai serioase lucruri pe care mi le-a spus până atunci. Mi-am șters palmele transpirate de picioarele goale, udându-le și pe ele. Respiram rar și cu greu. Nimic nu mai funcționa cum trebuia în mine. Am clipit mărunt, apoi am continuat să îi susțin privirea.

Aiden s-a ridicat, apropiindu-se de mine cu grația unei feline prădătoare. Oare el era conștient de ce a spus? Și dacă da, de ce continua să zâmbească?

Mi-a așezat o șuviță după ureche, apoi a rămas cu palma lipită de obrazul meu.

— Iubito, a șoptit destul de precaut, nesigur de reacția mea. Am impresia că tocmai am reușit să te pun pe fugă.

Am clătinat din cap. Singurul loc unde îmi doream să fug, era în brațele lui. Faptul că picioarele mele voiau să o ia în cealaltă direcție, asta era o altă problemă. Una cu adevărat neimportantă, din moment ce eu eram hotărâtă să rămân.

— Eu... Am tras aer în piept. Nu m-am așteptat la asta.

— Mda. Sunt cam imprevizibil.

Nu o spune!

— Știu. De aia te iubesc, i-am zâmbit.

Faptul că am ignorat vocea răutăcioasă din mintea mea, a fost cea mai bună decizie pe care puteam să o iau. În loc să se întunece, ochii lui Aiden s-au deschis la culoare cu o nuanță și au căpătat sclipirea aia cu care nu mă obișnuisem nici până în acel moment. Îi simțeam respirația fierbinte pe față, degetele arzându-mi pielea și mirosul înnebunitor în aer. Discuția aia nu era nici pe departe terminată, însă Aiden avea modul lui propriu de a-mi distrage atenția. Mod care uneori mă scotea din sărite, însă nu și în acel moment.

Scanned by CamScanner

Să-l aud spunându-mi că mă iubește... Oricât am căutat un termen de comparație, n-am reușit să găsesc unul. Aveam o stare de euforie pură care avea asupra mea efecte similare cu ale alcoolului. Eram de-a dreptul beată.

— Vorbești serios? am întrebat pe ton aproape stins cu totul.

Aiden a râs scurt, apoi mi-a luat obrajii în palme.

— Uită-te la mine, iubito.

Mi-am ridicat privirea, făcând ce mi-a cerut.

— Te iubesc, mi-a repetat.

Tot nu-mi venea să cred. De ce m-ar fi iubit Aiden pe mine? Relația noastră se mișca incredibil de repede, când într-o direcție bună, când în una mai puțin bună. Dar îl iubeam. Îl iubeam pe Aiden, așa cum nu mai iubisem pe nimeni în întreaga mea existență. Și mă speria. Mă înspăimântau toate sentimentele pe care le aveam pentru el.

Mi-am amintit de un gând care îmi trecuse prin minte cu ceva timp în urmă. M-am gândit că dacă Aiden ar fi iubit pe cineva, în același timp ar fi luptat împotriva persoanei respective. Încă încercam să-mi dau seama ce însemna asta mai exact.

Limba lui fierbinte mi-a invadat gura, alungându-mi orice gând. O furtună cu tunete și fulgere, gemete înfundate și extaz. Mi-am lipit palma de pieptul lui gol, dar nu pentru a-l împinge, ci pentru a-i simți ritmul inimii. Acel ritm regulat care devenise cântecul meu preferat. Bătăile inimii lui deveniseră singurul lucru constant din viața mea. Într-o lume în care am reușit să îmi îndepărtez toți prietenii. Într-o lume în care Jethro nu mai exista. Într-o lume în care familia mea s-a destrămat.

Aiden era constant.

M-am ridicat în genunchi, fără să întrerup sărutul. Mâinile mele erau înconjurate după el, pieptul zdrobit de al lui și orice acțiune pe care o făceam era menită să mă apropie cu totul de el. Aiden a scos un mârâit gutural și am înțepenit, gândindu-mă că poate mișcările mele l-au lovit. Mi-am deschis ochii, înecându-mă în privirea lui albastră, plină de dorință. Am înghițit în sec. Gândurile mi se izbeau unele de altele, iar mintea îmi era de-a dreptul încețoșată. Mă pierdeam ori de câte ori mă privea în modul ăla. Mi-a înconjurat talia cu brațele, iar eu mi-am trecut

Scanned by CamScanner

picioarele în jurul lui. A gemut ușor, dar nu mi-am dat seama dacă sunetul era unul dezaprobator sau încurajator.

Oricât de amestecate îmi erau gândurile, hotărârea nu era chiar așa de complicată. Îl iubeam și îl doream pe Aiden cu fiecare particulă din corpul meu, iar el recunoscuse că mă iubea pe mine. Degetele lui au pătruns mai adânc în carnea mea, trăgându-mă mai aproape. Nu mai exista niciun fel de distanță între noi. Mi-am lipit fruntea de umărul lui fierbinte, iar buzele mele i-au gustat pielea. S-a încordat și a început să respire mai greoi când și-a dat seama ce voiam. Mi-a ridicat bărbia cu un deget, coborându-și privirea spre a mea. Și-a lipit buzele de ale mele cu o delicatețe ciudată și nespecifică lui. Căldura buzelor sale mi-a provocat un fior pe șira spinării, care nu s-a oprit decât atunci când a ajuns în vârful degetelor de la picioare. Simțeam o căldură și în piept – una neașteptată, de siguranță. Mi-am împletit degetele în părul lui ciufulit. Mâinile i-au alunecat pe șolduri, apoi au început să urce spre talie.

Aiden a făcut o mișcare bruscă, lipindu-mă cu spatele de saltea. Nu mai vedeam nimic altceva decât tatuaje, păr negru și niște ochi care mă făceau să tremur. Sărutul s-a transformat repede din tandru în pasional. Mi-am depărtat picioarele, în semn de încurajare. Aiden s-a apăsat ușor deasupra mea, coborându-și buzele spre maxilar, apoi spre gât. Spatele mi s-a arcuit și am gemut la fel cum o făceam de fiecare dată, doar că de data asta sunetul a ieșit mult mai intens când am simțit cât de tare mă dorea și el.

Aiden s-a retras leneș, până când a ajuns să stea în genunchi. L-am urmat, nepregătită să îi dau drumul.

— Iubito, a șoptit cu buzele lipite de ale mele. Poate ar trebui să plec.

— Acum? am întrebat surprinsă. Unde?

— Să fac un duș cu apă rece, a mormăit.

— Pot să vin cu tine? am întrebat pe un ton provocator.

— Dacă n-ai de gând să mă lași să scap, mai bine aș rămâne. Doar că dacă nu plec, Blair... A făcut o pauză. Nu vreau să crezi că ți-am spus-o doar ca să mă culc cu tine. Însemni mult mai mult pentru mine. Poate vrei să asculți întâi toate lucrurile pe care nu le știi despre mine. Vreau să ai încredere în mine,

Scanned by CamScanner

dar nu-s chiar atât de sfânt, iar dacă rămân aici... Ei bine, și-a arcuit o sprânceană, zâmbind.

Aiden oare plănuia să mă facă să mă scurg cu totul prin așternuturi? Pentru că dacă răspunsul era pozitiv, nu mai aveam chiar atât de mult.

— Crezi că dacă spui lucruri din astea perfecte o să mă faci să mă răzgândesc?

A început să îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Ce să zic, iubito? Eu sunt perfect.

— Și modest, am chicotit.

— Printre altele.

— Am încredere în tine.

Mi-am adunat tot curajul necesar și am tras de marginile tricoului meu, apoi l-am ridicat peste cap. Mă simțeam nătângă și timidă și instinctiv mi-am acoperit sânii goi cu brațele. Aiden a scos un mormăit sexy și răgușit, apoi mi-a îndepărtat brațele.

— Nu te-ai mai dezbrăcat de mult din propria inițiativă, a zâmbit larg.

Aiden m-a prins de încheieturile de la mâini, împiedicându-mă să mă acopăr din nou. Am icnit surprinsă când am simțit fierbințeala respirației sale pe gât, coborând spre valea dintre sâni.

M-am lăsat pe spate, trăgându-l deasupra mea.

— Acum o să aflu ce gust are restul pielii tale, mi-a zâmbit arogant.

Oh, Doamne!

Ochii îi sclipeau ca stelele și mă privea cercetător. Simțeam nevoia să mă acopăr. Să trag ceva pe mine, doar ca să nu mă mai simt atât de vulnerabilă, dar n-am făcut-o. L-am lăsat să mă devoreze din priviri, cu zâmbetul ăla care mă scotea din minți.

Buzele lui Aiden au pornit de pe buzele mele, coborând încet spre umăr. Nu-mi puteam stăpâni reacțiile pe care le stârnea contactul limbii lui cu pielea mea și m-am arcuit involuntar. Aiden m-a prins cu mâinile de talie, ținându-mă nemișcată, în timp ce se ținea de cuvânt și îmi săruta fiecare centimetru de piele. A trecut peste sânii pe care îi simțeam plini și umflați, coborând spre abdomen. Mi-a depărtat picioarele, lipindu-și buzele de interiorul coapselor mele. O infinitate de furnicături mi

Scanned by CamScanner

s-a răspândit până în vârful picioarelor. Mi-am strecurat degetele în părul lui, aducându-i fața la nivelul meu. M-am ridicat și mi-am lipit timid buzele de ale lui. Degetele mele s-au prins de brațele lui, căutând echilibru. Totul în mine ardea și deși mă așteptam să mă panichez, nu mă mai simțisem niciodată atât de euforică. Mi-am întins mâinile spre pantalonii lui, sperând să nu mă considere la fel de ridicolă precum mă simțeam. În timpul în care Aiden s-a dezbrăcat și a scos din sertarul de deasupra capului meu ceea ce am presupus că era un prezervativ, obrajii mi-au atins limita de roșeață pe care puteau să o suporte. Căldura din stomac mi se transforma în umezeală între coapse.

— Dacă vrei să mă opresc, mă opresc, mi-a zis când a revenit deasupra mea.

Am îndrăznit să îmi deschid ochii, încercând să mă relaxez.

Aiden și-a sprijinit greutatea într-un cot, iar pe cealaltă mână și-a așezat-o pe obrazul meu. Buzele lui m-au sărutat blând, încercând să îmi distragă atenția. Eram atât de conștientă de trupurile noastre, încât mi-aș fi ascuns fața în pernă dacă Aiden mi-ar fi permis să fac asta. În următoarea secundă am simțit cum mă dezbinam din toate cusăturile, simțind o durere care s-a răspândit dureros, peste tot, deși presiunea dintre coapse era blândă. Mi-am ridicat bazinul, despărțindu-mi genunchii și împingându-mă cu tălpile în așternut. Aiden mi-a cuprins talia cu brațul, susținându-mi greutatea, apoi a rămas nemișcat. Am simțit o pișcătură scurtă și nu mi-am putut împiedica icnetul de durere. Nu știu cât timp am stat așa, așteptând să se risipească durerea.

— Ești bine? m-a întrebat Aiden cu respirația sacadată.

Era încordat. Îi simțeam mușchii contractându-se din câteva în câteva secunde și am urmărit cu privirea cum mărul lui Adam executa mișcări regulate. Toate cuvintele îmi erau blocate în gât, așa că doar am încuviințat, revenind cu spatele pe saltea. Aiden și-a îngropat nasul în gâtul meu, sărutându-mă. Când s-a mișcat mi-am așezat mâinile pe omoplații lui, adâncindu-mi degetele în piele. A început să se miște încet, ridicându-și privirea spre mine. Am încuviințat din nou, dându-mi seama că aștepta confirmarea mea. În scurt timp durerea a dispărut cu totul, fiind înlocuită de plăcere. Sunetele care îmi părăseau propriul

Scanned by CamScanner

gât îmi erau străine și mi se păreau... Nu găseam un cuvânt mai potrivit decât destrăbălate.

Îmi lăsa urme de foc în fiecare loc în care îmi atingea pielea. Mi-am lipit buzele de umărul lui, apoi mi-am ridicat privirea, căutându-le pe ale lui. Mișcările lui Aiden au devenit mai ritmice și nu mai simțeam nicio urmă de agitație. O senzație aproape insuportabil de plăcută m-a străbătut jos, sub pântece și am scos din nou unul din sunetele alea neobișnuite mie.

Am pierdut noțiunea timpului. Simțeam doar trupul lui Aiden care mă acoperea în întregime, făcându-mă să mă simt mică și în siguranță. După ce disconfortul a dispărut, mi-am rotit bazinul ușor. Aiden a scos un sunet sexy, pe care l-am luat ca pe o încurajare.

După minute bune în care am ars cu intensitate, corpul lui Aiden a devenit mai rigid, scoțând un sunet la fel de intens precum al meu, când m-a pătruns pentru ultima oară, relaxându-se apoi.

S-a retras încet, apoi și-a sprijinit greutatea în coate, lipindu-și fruntea de a mea. I-am simțit degetele în părul meu, ferindu-l la o parte de pe frunte. Amândoi respiram întretăiat.

M-a sărutat îndelung, apoi s-a prăbușit lângă mine. Nu-mi dădeam seama cât timp trecuse. Rușinată, am tras cearșaful cu o viteză uimitoare, acoperindu-mă. Aiden a râs scurt, apoi m-a luat în brațe, lipindu-mă de pieptul lui.

— Pielea ta e mult mai dulce decât mi-am imaginat, mi-a zis pe un ton plin de subînțeles.

I-am simțit zâmbetul din spatele cuvintelor și mi-am ascuns fața la pieptul lui, oftând zgomotos.

— Ești bine? a continuat pe un ton diferit, plin de îngrijorare.

— O să fiu bine până mâine.

— Blair?

Am clătinat din cap. Aiden își făcea mai multe griji decât îmi făceam eu.

— Sigur?

— Termină, am mârâit la el. A fost perfect.

— Ți-am zis deja că sunt perfect.

Am pufnit. Degetele lui au început să alunece peste spatele meu gol, stârnind din nou un foc de artificii în mine.

— Aiden...

Scanned by CamScanner

— Mh?

Am făcut un efort ca să îmi țin ochii deschiși.

— Pot să te întreb ceva?

— Mhm.

Dacă mai mormăia mult, exista șansa să capăt niște curaj de-loc caracteristic mie și să mă urc deasupra lui.

Mâine, mi-a sugerat vocea enervantă, trezindu-se la viață.

— De ce te-au trimis în Madrid?

Fiecare mușchi i s-a încordat, apoi s-a relaxat. A tras aer în piept, continuând să traseze forme imaginare pe spatele meu.

— Abigail a spus că era însărcinată cu mine, a oftat. Ceea ce era imposibil și o știam amândoi. Nu eram beat ca să nu-mi amintesc dacă am folosit prezervativ sau nu. Asta n-a avut nicio importanță în fața alor mei sau a lui Arden, care oricum deja mă ura.

— De ce a spus că era al tău? am întrebat, neînțelegând ce era în mintea brunetei.

— Chiar dacă s-a culcat cu mine, îl iubea pe Arden. În modul ei, presupun. Nu ne-ai cunoscut părinții, iubito. Sunt genul de oameni cărora le pasă mult mai tare de ceea ce zic ceilalți, decât ce se întâmplă cu proprii copii. Indiferent că eu sau Arden am fi avut un copil în ultimul an de liceu, asta era de neimaginat pentru ei.

M-am încruntat și m-am repoziționat în așa fel încât să îl pot privi. Avea o expresie nefericită pe chip. Cu siguranță faptul își aducea aminte de părinții lui nu-i provoca nicio plăcere.

— Abigail nu a vrut ca Arden să cadă prost în fața alor noștri, așa că a spus că era însărcinată cu mine. În logica lor, pe care nu o înțeleg nici în ziua de astăzi, au decis că era mai bine să mă trimită de acasă, ca nu cumva să îi pun într-o lumină proastă în fața lumii.

— Ce s-a întâmplat cu ăla mic? Ai spus că l-au adoptat.

— Da. L-au adoptat și l-au crescut ca fiind al lor. De fapt, e nepotul meu, nu fratele. O perioadă bună chiar am crezut că era copilul meu. Oricât de sigur aș fi fost pe mine, am avut îndoieli.

— De ce n-ai făcut un test de paternitate?

A pufnit. Trebuia să mă gândesc că îi trecuse și lui prin minte.

Scanned by CamScanner

— Pentru că ai mei l-au adoptat. Fără acordul lor, n-am putut să fac nimic. Am trăit aproape patru ani fără să știu dacă am un copil sau nu.

— Dar ești sigur că nu e al tău.

— Mda. Până la urmă am făcut testul, fără ca mama să știe.

Treceam prin stări diferite. Nici măcar nu eram sigură ce simțeam, dar mi se părea că și eu începeam să am sentimente negative pentru părinții lor.

— Acum Abigail îl vrea înapoi, iar Arden e al naibii de speriat.

Vocea îi era îndurerată.

Arden avea un copil de care eu nu știam nimic. Se părea că nu știam mai nimic despre Arden, chiar dacă avusesem o relație cu el.

Relație, a pufnit vocea.

— Dar a renunțat la el, am zis indignată.

Aiden a ridicat din umeri și nu a mai spus nimic o bună perioadă. Voiam să mai întreb ceva, însă când mă pregăteam să o fac, mi-a cuprins obrajii în palme și s-a îndreptat spre mine. M-a sărutat de parcă mă tachina. Mă tot întrebam dacă Aiden era măcar pe jumătate conștient de modul în care reacționa corpul meu la atingerile sale.

Probabil era, pentru că îmi distrăgea atenția de la discuție. Nu-l blamam pentru asta. Chiar dacă în jumătăți de propoziție, Aiden se hotărâse să vorbească. Eu nu voiam să mă gândesc la ziua în care mi-ar fi cerut să fac același lucru. Trebuia să îmi iau inima în dinți și să vorbesc, dar nu în seara aia.

În seara aia nu conta nimic altceva.

S-a retras încet, fixându-mă cu privirea. Expresia amuzată de pe chipul lui m-a făcut să mă încrunt, întrebându-mă la ce se gândea.

— Iubito, te iubesc, dar chiar am nevoie de o țigară.

Am izbucnit în râs și m-am dat la o parte de pe el.

— Acum ai de gând să îmi tot repeți asta? L-am întrebat în timp ce își trăgea pantalonii pe el.

— Am impresia că încă nu mă crezi, așa că o să ți-o zic ori de câte ori e nevoie.

— O să îmbătrânești, l-am tachinat.

Scanned by CamScanner

— Eu cred că te pot convinge mai repede decât crezi.

Cu o mișcare fulgerătoare, a ajuns deasupra mea, ridicându-mi mâinile deasupra capului. Am încercat să îl blochez cu picioarele, dar n-am făcut decât să îi permit să se poziționeze mai bine deasupra mea.

— Oh, nu! am țipat când și-a băgat nasul în gâtul meu.

Am început să râd ca o nebună. Nu mă gâdilam mereu, dar erau momente în care o făceam. Momente îngrozitoare, de agonie curată. Aiden mi-a prins încheieturile cu o singură mână, cu cealaltă prinzându-mi talia.

— Nu, Aiden! Oprește-te! aproape am țipat.

M-am rotit de pe o parte pe alta, încercând să îi scot nasul din scobitura gâtului meu. Până și simpla lui respirație mă gâdila. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât mă blocam mai tare sub corpul lui. M-am zbătut până când am reușit să mă dezvelesc cu totul. Când am devenit conștientă de faptul că eram goală, m-am îmbujorat îngrozitor.

— Aiden! Ter... Termină!

Nici măcar nu mai puteam să vorbesc sau să respir. Trăgeam aer printre râsete. Credeam că o să îmi dau ultima suflare sub el. Strânsoarea din jurul încheieturilor mele a slăbit, dar Aiden nu m-a eliberat cu totul. Limba lui a început să coboare pe gâtul meu, îndreptându-se spre sâni.

— Oh, Doamne!

Aiden a început să râdă și abia atunci mi-am dat seama că exclamația nu s-a auzit doar în mintea mea. Am închis ochii, simțind nevoia să-mi îngrop fața în pernă.

— Nu mă deranjează dacă gândești cu voce tare, mi-a zis arogant.

Am pufnit, încetând să mă mai agit.

— Credeam că ai nevoie de o țigară, i-am amintit.

Părea că se răzgândise foarte repede.

— Nu-mi amintesc să fi spus așa ceva, dar hai.

S-a ridicat brusc. L-am privit cu neîncredere, profund dezamăgită. Nu părea să-și fi schimbat starea, așa că nu înțelegeam retragerea lui bruscă.

— Dacă mai continuăm așa, n-o să-ți revii până mâine.

Scanned by CamScanner

M-a tras de mână, ridicându-mă din pat. Am luat în fugă cearșaful de pe pat, înfășurându-l în jurul meu. Aiden a mârâit dezaprobator, apoi m-a tras în brațele lui.

— Cu riscul de a fi lovit, o să-ți zic că te prefer goală.

— Sunt sigură, i-am zâmbit larg, apoi m-am strecurat pe lângă el.

Pe la jumătatea sufrageriei, Aiden m-a ajuns și m-a înconjurat cu brațele, lipindu-mă de el. Dacă aveam să continuăm în ritmul ăla, niciunul dintre noi n-ar mai fi părăsit apartamentul prea curând.

Zece minute mai târziu, Aiden se scurgea pe unul dintre scaunele de la bucătărie, iar eu stăteam în brațele lui, cu picioarele întinse pe alt scaun și o cană de cafea în mână. De fiecare dată când trăgea din țigară își dădea capul pe spate, suflând fumul în sus.

— Știi ce mi-am amintit? m-a întrebat serios.

Mi-am arcuit o sprânceană. Înainte să îmi răspundă, Aiden mi-a furat cana de cafea din mână, apoi a mai tras un fum din țigară.

— Ce? am întrebat curioasă.

— Încă îmi ești datoare cu o întâlnire, a rânjit larg, lăsând la iveală gropițele din obraji.

— Cine a spus că vreau să ies la o întâlnire cu tine?

Încercam din răsputeri să fiu serioasă, dar încruntarea lui nu mă prea ajuta.

— Nu tre' să vrei, a ridicat din umeri. Pot oricând să te iau pe sus.

— Atunci îți urez mult succes.

Mi-a oferit un zâmbet perfect. Nici măcar nu puteam să mă prefac că aș fi fost supărată.

Nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat a doua zi. Cu Aiden nu se știa niciodată.

Mi-am lipit urechea de pieptul lui, reducându-mi gândurile la tăcere. M-am cuibărit în el și l-am strâns atât cât am putut, lăsându-l totuși să respire. Aveam atât de mare nevoie de Aiden, încât aș fi făcut orice ca să prelungesc momentul ăla perfect.

— Aiden, te iubesc, am șoptit, sperând oarecum ca el să nu mă audă, pentru că nu-mi era atât de ușor să îmi recunosc sentimentele.

Scanned by CamScanner

— Pentru că sunt perfect?

— Pentru că ești idiot, am mormăit.

Mi-a ridicat bărbia, apoi mi-a oferit un sărut care mi-a tăiat respirația.

Tocmai îmi spusese că mă iubea, fără să folosească vreun cuvânt.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 27

Blair

Am deschis ochii leneș. Mi-am întins picioarele și am gemut, ușor amorțită. Imediat am simțit lipsa a ceva, dar nu mi-am dat seama pe moment ce era.

Virginitatea.

M-am abținut să pufnesc. Nu despre asta era vorba. Lipsea altceva. M-am încruntat, apoi m-am ridicat în șezut.

Aiden lipsea.

Partea lui de pat era goală și, de fapt, îmi lipsea căldura corpului său. Nu înțelegeam de ce Aiden era atât de fierbinte. Mie îmi creștea temperatura în halul ăla doar atunci când aveam febră. Căldura lui mă cam lua pe nepregătite uneori.

— Aiden? am întrebat somnoroasă.

N-am primit niciun răspuns. M-am ridicat din pat, îndreptându-mă spre dulap. Am luat pe mine unul dintre tricourile negre ale lui Aiden pe care puteam să îl port cu lejeritate ca pe o rochie, apoi am căutat o pereche de lenjerie intimă în ghiozdanul în care aveam puținele hainele. Perdeaua de la balcon era trasă într-un colț și m-am îndreptat într-acolo, ușor panicată. Mintea îmi intra într-o stare alertă doar când mă gândeam că Aiden era posibil să fi plecat. Am răsuflat ușurată când l-am văzut pe balcon, întins pe un fotoliu rabatabil, cu picioarele încrucișate unul peste celălalt, având pe el doar pantaloni scurți. Nu ieșisem niciodată pe balcon și nici nu știam de ce Aiden avea un fotoliu acolo. Mai avea și o măsuță de cafea, din lemn închis la culoare, două scaune și o floare care se cam ofilea și care cu siguranță era acolo încă dinainte să se mute.

Scanned by CamScanner

Avea privirea pierdută în gol, pe deasupra balustradei de sticlă.

— Vrei să răcești? i-am întrerupt gândurile.

Și-a rotit leneș spre mine, zâmbind larg.

Am icnit de durere, deși efectiv nu mă durea nimic.

— Arăți... rău!

Și-a arcuit o sprânceană. Cea în jurul căreia avea o vânătaie de toată frumusețea. Mai avea una pe o parte a maxilarului, iar buzele îi erau crăpate într-un colț.

— Sunt rănit, mi-a zis, trăgând un fum din țigară.

— Te doare? am întrebat îngrijorată, sprijinindu-mă de ușă.

— Nu, a pufnit, deși nu l-am crezut. Voiam să zic că mă simt rănit. Știi tu, ca una din tipele alea cu care te culci, iar a doua zi nu îți amintești nici măcar numele ei și ca să scapi de ea îi zici că arată ca naiba și că mai bine ar pleca.

M-am încruntat, încercând să pun cap la cap cuvintele lui. Nu era singurul somnoros.

— N-am de unde să știu. Nu mă culc cu tipe.

Nu mă culcasem cu nimeni altcineva în afară de el și mă îmbujoram doar când îmi aminteam despre asta.

— Serios, n-am vrut să spun asta. Adică n-am vrut să spun că ești urât sau ceva. Voiam să spun că ești... vânăt, am adăugat după o pauză. Nu te doare? Poate ar trebui să mergi la spital.

Aiden a izbucnit în râs. M-am uitat urât la el. Nu era cazul să îmi provoace fiori de dimineață.

— Iubito, ești adormită. Treci încoace.

Picioarele mele nici măcar n-au așteptat să le dau acordul, că au și pornit în direcția lui. Partea rațională din mine a reușit totuși să le oprească și să le schimbe direcția, înapoi spre cameră.

— Credeam că ai zis că nu sunt chiar atât de urât, a strigat în urma mea.

Am chicotit și am scos o pătură din dulap. M-am întors pe balcon și am despăturit-o.

— Păi n-am zis, am spus când m-am oprit lângă el.

Aiden m-a prins de mână, trăgându-mă în brațele lui. M-am așezat confortabil, apoi am tras pătura peste noi.

— N-ar trebui să stai dezbrăcat, i-am atras atenția. O să răcești.

Scanned by CamScanner

— Îți faci prea multe griji.

Poate avea dreptate. Chiar dacă era sfârșitul lui aprilie și era încă destul de răcoare, statul dezbrăcat pe balcon nu părea să fie o problemă pentru el. Nu îi scăzuse temperatura corpului cu niciun grad și aveam impresia că el era cel care mă încălzea, nu pătura.

— Nu-mi fac...

M-a prins de ceafă, apoi și-a lipit buzele de ale mele, întrerupându-mi nu doar propoziția, ci și gândurile. Mi-am deschis buzele, permițându-i accesul limbii sale. Gustul de pastă de dinți, tutun și cafea era o combinație cu care mă obișnuisem, dar care nu înceta să îmi înnebunească simțurile. Căldura de la mâinile sale mi-au cuprins obrajii, învăluindu-mă în totalitate.

Când și-a îndepărtat buzele de ale mele am tânjit după mai mult, dar nu mi se părea deloc rațional să mă agăț de el de dimineață.

— Hai înăuntru, iubito. Dacă unul dintre noi o să răcească, cu siguranță nu sunt eu ăla.

M-am strâmbat și m-am ridicat, înfășurându-mă în pătură. Aiden a intrat în cameră la câteva minute după mine. Probabil a mai fumat o țigară. A închis balconul și a izbucnit în râs când a dat ochii cu mine și m-a văzut strecurată în așternuturi, încâlcită în cearșaf. I-am aruncat o privire urâtă, care nu l-a incomodat deloc. L-am privit printre gene. Aiden iar mă dezbrăca din priviri. Știa și el asta și mi-a oferit un zâmbet năucitor. Mișcându-se prea repede ca să am timp să cobor cu picioarele pe pământ, Aiden a străbătut camera, lungindu-se lângă mine. S-a întins pe o laterală, sprijinindu-se într-un cot. Am rămas nemișcată, încercând să mă obișnuiesc din nou cu el.

Imaginea trupului său gol peste al meu mi-a revenit în minte, creând un val puternic de căldură. De parcă știa la ce mă gândeam, a zâmbit. Mâna lui s-a strecurat pe sub cearșaf și a început să urce pe sub tricoul meu.

— Nu... N-ai ore? m-am bâlbâit.

— Nu, iubito. E luni. Încă e weekendul ăla prelungit.

Desigur că avea dreptate. Singura persoană beată din încăpere aia eram chiar eu, chiar dacă nu pusesem strop de alcool pe limbă.

Scanned by CamScanner

O presiune chinuitoare și-a făcut simțită prezența în abdomen. Am închis ochii, încercând să o alung. Trebuia să găsesc o modalitate prin care să mă obișnuiesc cu prezența lui. Nu puteam să mă pierd cu firea ori de câte ori Aiden intra în cameră. Mă pierdeam cu totul când se apropia de mine, dar pe moment îmi doream doar să nu mă pierd atunci când era la distanță de mine.

Poate într-o altă viață aș fi învățat cum să nu mă las distrasă de el. M-am rotit pe o laterală, căutându-i privirea. Simțeam din nou o fierbințeală în pântec.

— Nu vrei să mergem să mâncăm ceva? am întrebat în timp ce îi trasam conturul feței cu indexul.

— Mhm, a mormăit fără să își mute privirea.

Nici nu mă trezisem bine și deja simțeam o nevoie intensă să mă urc pe el. Habar nu aveam dacă ce simțeam eu era normal, mai ales că nu simțisem niciodată nevoia să dezbrac pe cineva de dimineață. Sau mai pe după masă. Poate și eu îl preferam pe Aiden gol, doar că îmi era rușine să recunosc asta.

— La ce te gândești?

Și-a apropiat fața de a mea până când frunțile noastre aproape s-au lipit una de alta.

— De ce crezi că mă gândesc la ceva?

— Pentru că obrajii tăi au nuanța aia de roșu pe care o capeți în două situații.

— Oh, serios? Și care ar fi alea?

Îmi simțeam tricoul ridicat lent, iar degetele lui calde îmi ardeau pielea.

— Când ești nervoasă, a zis, apoi a făcut o pauză. Și când te gândești la ceva de care ți-e rușine.

Rușine? Ca în acel moment în care îmi mângâia unul dintre sâni? Genul ăla de rușine?

— Sigur e de la nervi, am încercat să rămân serioasă.

Am închis ochii, rezistând nevoii de a mă lăsa pe spate. Voiam să cred că îmi simțeam sfârcurile întărite din cauza frigului. Era o minciună frumoasă și deloc plauzibilă.

— Eu nu sunt așa sigur, mi-a răspuns pe un ton plin de subînțeles. Ziceai ceva de mâncare?

Am încuviințat, iar stomacul meu părea să fie de acord cu mine. A scos un sunet de protest, care l-a făcut pe Aiden să râdă.

Scanned by CamScanner

Mă duc să fac un duș. Poți să mai dormi până atunci.

Mi-a așezat o șuviță de păr după ureche, apoi și-a lipit buzele de ale mele, într-un sărut tandru și dulce. Am mormăit când l-a întrerupt, retrăgându-și totodată și mâna.

— Vrei să comandăm ceva sau poți să ieși din casă?

Îmi zâmbea atât de larg încât nici măcar nu mă puteam enerva pe el.

— Aiden, am mârâit la el. Mi-am pierdut virginitatea. Nu sunt handicapată.

A râs scurt, m-a sărutat pe frunte, apoi s-a ridicat din pat fără să mai adauge unul dintre acele comentarii ironice, atât de specifice lui.

Am așteptat să iasă din cameră, apoi m-am întins în așternuturi, îngropându-mi fața în pernă. Nu-mi era somn, dar nu aș fi părăsit locul ăla pentru nimic în lume. Poate pentru un alt loc în care ar fi fost prezent și Aiden, dar chiar și așa, nu eram sigură. În momentul în care am auzit apa curgând la duș, m-am hotărât totuși să mă ridic din pat. Mi-am strecurat picioarele în papucii de casă ai lui Aiden, având un sentiment ciudat. Nu mă puteam obișnui cu gândul că Aiden mă iubea.

Tu și îndoielile tale.

Am oftat, ridicându-mă din pat. M-am luptat cu picioarele mele care voiau să intre în baie, convingându-le că era o idee mai inspirată să merg în bucătărie și să fac cafea. Următoarele zece minute le-am petrecut în aceeași stare de beție oarecum dulce, la care nu prea îmi venea să renunț.

Am deschis geamul și mi-am scos capul pe el, în căutarea unei guri proaspete de aer. Soarele îmi intra direct în ochi, iar ochii mei aproape s-au închis complet, protestând.

Mi-am frecat brațele, dar nu eram pregătită să renunț la soare și la aerul proaspăt. Creierul meu se dezmorțea și începea să îmi pună întrebări. Din păcate, nu știam cum să îi răspund. Nu știam care era momentul în care relația mea cu Aiden căpătase stabilitate. Poate s-a întâmplat în secunda în care el îmi ceruse să mă mut cu el.

Nu crezi că ar cam fi cazul să faci asta?

Ba da, credeam. Nu aveam chiar atât de multe lucruri de mutat de la cămin, dar aveam o reținere pe care nu mi-o puteam

Scanned by CamScanner

nici explica, nici îndepărta. De fiecare dată când luam o decizie care mă făcea fericită, îmi puneam mai întâi o infinitate de întrebări. Nu voiam în niciun caz să îi invadez spațiul lui Aiden. Nu voiam să ne mișcăm prea repede, ca la un moment dat să ajungem să regretăm.

Sunetul făcut de filtrul de cafea a încetat și am rămas doar eu și gândurile mele haotice.

Și dacă totul e doar o iluzie?

Eram de-a dreptul nebună. Atunci când totul mergea bine, făceam orice ca să capăt toate îndoielile posibile și imposibile. Pur și simplu așa făceam de fiecare dată.

Eram atât de pierdută în gânduri încât atunci când am simțit brațele lui Aiden înconjurându-se în jurul meu, am tresărit și aproape am țipat.

— Iubito, a pufnit el, credeam că am trecut peste faza cu violul.

M-am relaxat, lăsându-mi capul pe spate. Mirosul proaspăt de gel de duș a ajuns până la nările mele, făcându-mi absolut toate organele să se micșoreze. Habar n-aveam cum era posibil, dar asta simțeam. Părul de pe brațe mi s-a ridicat, iar fiorul care pornise de pe șira spinării, se plimba acum nestingherit prin tot corpul meu.

— Scuze, am spus când am revenit cu picioarele pe pământ.

— De ce ești atât de încordată?

Degetele lungi ale lui Aiden au început să îmi maseze umerii.

Nu-l întreba dacă totul e o iluzie. Te rog, nu strica totul.

M-am rotit în brațele sale, înconjurându-mi brațele după gâtul lui. L-am studiat din cap până în picioare, ușor dezamăgită de faptul că avea pe el niște blugi negri și un tricou gri, pe care simțeam nevoia să îl dau jos.

I-am căutat buzele, ridicându-mă pe vârfuri. Nu prea îmi stătea în fire să preiau controlul, așa că încercările mele de a-l săruta se dovedeau a fi extrem de stângace uneori.

— Acum spune-mi de ce erai atât de încordată, a zâmbit, retrăgându-se câțiva centimetri.

M-am încruntat.

Scanned by CamScanner

— Serios? și-a arcuit o sprânceană. Nu mă înțelege greșit, iubito. Nu ți-aș mai elibera buzele dacă ar fi după mine, dar te cunosc prea bine.

— Ce vrea să însemne asta?

De ce îl provocam în discuția aia? În cele din urmă tot el ar fi ieșit învingător și o știam amândoi.

— Că încercarea ta de a-mi distrage atenția a eșuat? m-a întrebat pe un ton retoric.

Am pufnit, înfrântă. Nu exista absolut nicio șansă, în niciun Univers, în care eu să câștig o discuție în contradictoriul cu el. Era mai simplu să accept că avea dreptate, dar tot nu puteam să îi spun despre îndoielile mele cu privire la relația noastră.

— Mă gândeam la ai mei.

M-am strecurat pe lângă el. Îl mințeam, iar vinovăția nu îmi permitea să îl privesc în ochi.

— Ce-i cu ai tăi?

O dădeam din lac în puț. Părinții mei erau un alt subiect pe lista cu *lucruri pe care Blair nu vrea să le discute*.

Am luat două căni și mi-am făcut de lucru, turnând cafea în ele. Între timp, Aiden s-a tolănit pe scaun, aprinzându-și o țigară.

— Plănuiești totuși să mă omori încet și sigur?

Aiden s-a încruntat, încercând să își dea seama ce tot îndrugam eu acolo. A mai tras un fum, apoi a rămas cu privirea ațintită asupra țigării. Încruntarea i-a dispărut când a înțeles despre ce vorbeam.

— N-o stinge! aproape am țipat la el când se pregătea să facă asta.

Mi-a aruncat o privire nedumerită. Mă simțeam ca o idioată. Totul a pornit de la gândurile mele haotice, provocate de nesiguranță, apoi am încercat să deviez subiectul, vorbind de ai mei. Și de fapt, pentru că nu prea îmi doream să vorbesc nici despre părinții mei, mă luam de faptul că fuma. Oare unde era logica mea?

— Nu asta am vrut să spun. Nu mă deranjează.

Am luat una dintre căni și, îndreptându-mă spre el.

— Al naibii să fiu dacă înțeleg ceva, a zis confuz.

Scanned by CamScanner

Eu nici atât nu mai înțelegeam. Mi-am unit buzele într-o linie subțire. Trebuia să spun ceva. Niște scuze ar fi fost mai mult decât potrivite.

— Ce-ar fi să mergi să te schimbi? Te aștept aici.

Niște cuvinte deloc drăguțe mi-au trecut prin minte, doar că toate erau îndreptate spre mine. Și le meritam. Chiar meritam fiecare înjurătură pe care puteam să mi-o adresez.

Am mormăit ceva indescifrabil, apoi am ieșit din bucătărie. M-am întors jumătate de oră mai târziu, după ce am făcut un duș și m-am schimbat în blugi și un pulover.

Când am intrat în bucătărie, Aiden s-a ridicat și a venit spre mine. Și-a așezat mâinile pe talia mea, zâmbindu-mi ca și cum nu și-a dat seama că am încercat din nou să mă eschivez de la discuție.

— Ești gata?

Nici măcar nu îndrăzneam să îl privesc în ochi. Ce era în neregulă cu mine? Aiden îmi spusese cauza tensiunii dintre el și Arden, iar eu nu eram în stare nici măcar să vorbesc despre părinții mei. Am încuviințat, iar Aiden m-a prins de mână și m-a tras spre ușă.

Trebuia să fac ceva ca să aduc lucrurile înapoi la normal. Când am ajuns la mașină, Aiden a scos cheile din buzunarul de la geacă și brusc, mi-am dat seama ce trebuia să fac.

Ești nebună?

Da, poate eram nebună. I-am furat cheile din mână și am rămas cu ele în palmă, neștiind care era următorul lucru pe care ar fi trebuit să îl fac.

— Crezi că... te... deranjează dacă...

Aiden și-a arcuit o sprânceană.

— Ai de gând să îi dai mai mult de treizeci?

Am pufnit și i-am aruncat o privire morocănoasă.

— Glumeam, iubito. Voiam să știu doar dacă trebuie să îmi pun centura.

— Mai bine să fii sigur, am bombănit.

Aiden a râs scurt, apoi m-a sărutat, luându-mi toată capacitatea de concentrare.

Până să intru în mașină, deja se făcuse comod, dându-și scaunul în spate și urcându-și picioarele pe bord.

Scanned by CamScanner

— Nu te fă prea comod, Aiden. Nu știi niciodată în ce mă pot izbi.

Aiden a clătinat din cap, apoi a căscat și s-a întins cu o grație care mi-a furat privirea.

— Mergem? m-a întrebat oarecum somnoros.

— Mhm.

Din fericire, am reușit să pornesc mașina și să o scot din parcare fără să produc daune. Aiden se comporta atât de natural încât îmi provoca o durere în piept.

Nu era așa greu. Nu avea cum să fie atât de greu. În cel mai rău caz, Aiden m-ar fi privit ca pe o nebună, iar eu aș fi făcut un atac de panică. Nu, n-avea cum să fie chiar atât de greu.

I-am căutat mâna și mi-am strecurat degetele printre ale lui. Poate era un moment bun să spun ceva, mai ales că puteam să îmi mențin privirea asupra drumului și să nu o înfrunt pe a lui.

— După ce Jethro a murit... Am făcut o pauză și am inhalat adânc. În următoarele două săptămâni ai mei au uitat complet de mine. Se comportau ca și cum eu am murit odată cu el, am oftat. Așa că, la un moment dat, chiar mi-am dorit ca asta să se fi întâmplat.

Degetele lui Aiden s-au strâns mai tare în jurul alor mele, învăluindu-le în căldură.

Nu trebuie să folosesc multe cuvinte, mi-am zis. Cu cât o lungeam mai mult, cu atât riscul să izbucnesc în plâns creștea.

— Prima dată am... eu...

— Blair, e în regulă, mi-a zis pe un ton blând.

I-am aruncat o privire pe furiș. Avea privirea îndreptată asupra mea și era de un calm derutant.

— Nu-i în regulă, Aiden. Am încercat să mă sinucid.

A vrut să spună ceva, dar m-am rotit spre el și am clătinat din cap, rugându-l să nu o facă. N-aș mai fi reușit să-mi duc gândurile până la capăt.

— Prima dată a fost accidentul cu mașina, am reușit să zic. A doua oară am înghițit un tub de somnifere. Știi că nici măcar nu mori așa repede cum te-ai aștepta? Am încercat să zâmbesc. La un moment dat am început să vomit și incapabilă să mă mișc...

Vocea mi s-a frânt și lacrimile au început să îmi curgă pe obraji fără niciun avertisment în prealabil. Era un plâns silențios,

Scanned by CamScanner

de tipul celui care îți dă impresia că ceva se frânge în interiorul tău. Poate inima.

— Oprește.

Nu voiam să fac asta. Nu puteam să îl privesc, dar ceva din tonul lui mi-a dat de înțeles că nu era cel mai potrivit moment ca să mă împotrivesc.

Am oprit mașina și mi-am lăsat fruntea pe volan. Am auzit portiera de pe partea lui Aiden deschizându-se, apoi închizându-se și eram sigură că era pregătit să o ia la goană. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut înconjurând mașina. Mi-a deschis portiera și a așteptat răbdător lângă ea. Eram atât de confuză încât am crezut că nu mă mai credea în stare să conduc și că încerca să mă dea jos de la volan. Tremuram din toate încheieturile și continuam să plâng.

Când am coborât, mi-am dat seama că am parcat undeva prin centrul orașului, într-o zonă aglomerată și plină de magazine.

— Blair, nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei.

M-a tras în brațele lui, acolo unde mă simțeam în siguranță. Ar fi trebuit să îi fiu recunoscătoare pentru asta, dar, de fapt, mă speria. În mintea mea, Aiden încă putea să plece în orice moment, iar eu devenisem deja dependentă de el. O parte din mine nu ținea neapărat ca el să mă cunoască așa cum nimeni nu o făcea.

L-am înconjurat cu brațele, ridicându-mi spre el. Pe chipul lui Aiden se citeau emoții amestecate, ceea ce m-a derutat mai tare decât atunci când nu reușeam să deslușesc nimic.

— Nu-i vorba de asta, am zis tărăgănat.

— Și atunci?

Mă strângea de parcă nu avea de gând să-mi mai dea drumul vreodată.

— N-am putea să vorbim despre asta altundeva? Mi se pare că oprim circulația.

Câțiva șoferi ne claxonau furioși.

— Păi, a zâmbit Aiden larg, tu ai făcut parcarea asta de mântuială.

M-am prefăcut jignită, dar nu mi-am retras brațele din jurul lui. Nu eram încă pregătită să fac asta. El doar m-a strâns și mai tare în brațe, trecându-și mâna prin părul meu.

Scanned by CamScanner

Știam că în secunda în care m-aș fi retras din strânsoare, ar fi trebuit să vorbesc din nou. Ce era în mintea mea de am luat-o pe drumul ăla? De ce pur și simplu nu am tăcut din gură și de ce Aiden continua să fie... Aiden? Continua să stea în preajma mea de parcă nu tocmai îi spusesem că am încercat să mă sinucid. De două ori.

— Poți să aștepți o secundă? m-a întrebat de parcă tocmai îi venise o idee.

Am încuviințat și am rămas dezorientată în apropierea trotuarului, în timp ce Aiden a parcat mașina cu o dexteritate pentru care l-am invidiat, fără să mai încurce pe nimeni. Când a revenit lângă mine ținea în mână un hanorac negru pe care mi l-a întins.

— S-ar putea să ți se facă frig.

— Unde mergem? l-am întrebat când m-a luat de mână.

— Undeva unde să nu încurcăm circulația, a zâmbit, arcuindu-și o sprânceană.

În unele clipe, simțeam nevoia să îmi retrag mâna din a lui, dar senzația familiară de siguranță era ceva la care nu prea îmi doream să renunț.

— Doar nu... Aiden, am mârâit în timp ce m-a tras de mână, traversând strada, fără să ia în calcul traficul. Era o trecere de pietoni la vreo sută de metri mai încolo, i-am zis când am ajuns de partea cealaltă.

— Aia? m-a întrebat, ridicându-și bărbia în direcția trecerii.

— Mhm. Aia.

— Iubito, nu te pricepi la aproximări. E cel puțin un kilometru până acolo.

Am pufnit pe nări, urmându-l spre parc.

— De ce-i așa aglomerat la ora asta? m-am încruntat.

— Mh? a mormăit absent.

— Mă întrebam dacă oamenii n-au altceva de făcut dimineața, decât să stea în parc. Nu-i nicio bancă liberă.

— E din cauza vremii. Oricum, cine a zis că avem nevoie de o bancă? A ridicat din umeri, apoi în secunda următoare s-a trântit pe iarbă, trăgându-mă deasupra lui.

— Au, Aiden! Puteai să mă anunți.

Mi-am încrețit nasul.

— Nu te plânge. Nu eu m-am trântit peste tine.

Scanned by CamScanner

— Nu m-am trântit peste tine. Tu m-ai tras.

Fața îmi era la câțiva centimetri de a lui și îi simțeam respirația mentolată. Mi-a cuprins talia în palme. Se asigura că nu aveam de gând să mă ridic de acolo.

— Corecție, iubito. Te-ai aruncat pe mine.

— Am făcut ce? am pufnit indignată.

— Te-ai aruncat, a repetat serios. Îmi amintesc că mi-ai zis odată că sunt irezistibil chiar și atunci când dorm, deci nici nu-mi pot imagina ce efect am asupra ta când sunt treaz.

Zâmbetul i s-a transformat rapid într-unul parșiv.

— Mă scoți din sărite, am zâmbit. Ăsta e efectul pe care îl ai asupra mea atunci când ești treaz. Mă scoți din sărite și vreau să-ți dau una.

— Cine te oprește?

Cine mă oprea? Întrebarea era ce anume mă împiedica să fac asta. Modul în care mă privea, care nu mă scotea din sărite, ci din minți. Palma cu care îmi cuprinsese obrazul și buzele lui pline care se apropiau din ce în ce mai tare de ale mele și pe care voiam atât de tare să le sărut. Mi-am sprijinit palmele de pieptul lui, încercând să par cât de cât cu picioarele pe pământ. M-a tras într-un sărut care m-a lăsat fără respirație, apoi s-a sprijinit în coate.

— Ia hanoracul pe tine, Blair.

Derutată de modul în care mi-a pronunțat numele, m-am abținut să îi spun că el avea mai mare nevoie de el. Mi-am dat geaca jos, am îmbrăcat hanoracul, apoi am pus-o la loc pe mine. Mi-am căutat o poziție confortabilă, îndreptându-mă spre el. Mi-am strâns picioarele sub mine, așezându-mi palmele pe genunchi. Aiden a rămas întins, sprijinindu-se în coate. Într-un fel, voiam să aflu ce era în mintea lui, dar într-altul mă speria ideea că poate mă credea nebună.

— Blair, nu știu cum să îți spun asta, a oftat el.

Că sunt nebună? E simplu: Blair, cred că ești sinucigașă.

— C-Ce să îmi spui? m-am bâlbâit.

— Știu că nu-i ușor să vorbești despre tine. Nici mie nu mi-e, dar am încercat. Și dacă vrei ca relația asta să meargă, poate ar trebui să încerci și tu.

Pe lângă faptul că era serios, mai avea și dreptate.

Scanned by CamScanner

— Încerc, am zis cu vocea frântă.

— Știu. Dar mai ai și impresia asta greșită că o să te judec pentru fiecare cuvânt pe care îl spui. Și te înșeli. Nu sunt aici ca să mă joc de-a psihologul, Blair. Sunt aici dacă ai nevoie de mine. Chiar dacă n-aș fi iubitul tău perfect, sunt prietenul tău.

În timpul în care a vorbit, mâna mea a căutat-o pe a lui și acum mă agățam de ea, vrând să cred fiecare cuvânt de-al lui. Normal că Aiden a strecurat în propoziție ceva specific lui, ca să diminueze starea tensionată care punea stăpânire pe mine.

— Ești iubitul meu perfect?

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Sunt ce ai tu nevoie să fiu, Blair. Și cu siguranță nu te judec. După ce am ajuns în Madrid și mi-am dat seama că nu aveam cum să o scot la capăt cu fratele mamei, am făcut o mulțime de lucruri de care nu-s mândru.

— Cum ar fi?

A căzut pe gânduri. Mă întrebam dacă nu cumva Aiden avea de ales din prea multe lucruri de care nu era mândru.

— Pentru câteva luni am preparat metamfetamină.

Involuntar, degetele mi-au zvâcnit între ale lui. Îmi simțeam gâtul mai uscat decât un deșert, dar nici eu nu eram acolo ca să îl judec.

— Te-ai...

Nici măcar nu puteam să îl întreb.

— O perioadă, a recunoscut pe un ton pe care nu l-am recunoscut.

Trăsăturile sale exprimau o durere pe care nu o mai văzusem la el până atunci. Nu el era cel care se închidea în sine și știam asta. Îmi spunea lucrurile alea doar ca să capăt încredere și să pot vorbi.

— M-am trezit în spital, am zis cu ceva mai mult curaj. Mai târziu am aflat că tata m-a găsit, dar când a ajuns mama acolo... M-a privit de parcă o făcusem ca să atrag atenția asupra mea. Chiar dacă m-au ignorat după ce a murit Jethro, n-am făcut-o pentru asta. Am făcut-o pentru că el a dispărut și din lumea mea, nu doar din a lor. Apoi mama a luat-o razna.

M-am oprit.

— Blair...

Scanned by CamScanner

— E în regulă.

Poate dacă n-aș fi ridicat din umeri, m-ar fi crezut.

— E în regulă, pe naiba! Nu-i în regulă.

— A trecut mult timp de atunci, Aiden. Cam doi ani, așa că... asta dacă nu voiam ca privirea lui Aiden să ia foc cu totul.

— Oricum, după aia am crezut că mama urma să își aducă aminte de mine. Și asta s-a întâmplat, deși a durat o lună în care mi-a servit în fiecare zi discursul cu „ce o să le spun prietenelor mele, Blair?".

— Ce? a întrebat Aiden, aproape mârâind.

— Mda. Tata și-a revenit și a fost acolo pentru mine, trezindu-se la realitate, dar mama avea impresia că i-am făcut de rușine. Ar fi dat orice ca singurul ei copil rămas în viață să nu aibă nevoie de terapie.

— N-ai fi avut nevoie dacă ei nu ar fi uitat că exiști.

Am înghițit în sec, evitând să mai ridic din umeri. Aiden era încordat și până și degetele începeau să i se răcească.

— Dacă te enervezi și reacționezi așa, nu-ți mai spun, am oftat.

Și-a trecut nervos degetele prin păr, apoi și-a scos pachetul de țigări din buzunar, fără să își aprindă imediat una.

— Scuze, a mormăit, deloc fericit.

Am zâmbit timid.

— A ținut-o așa o lună. M-au trimis la consilierul școlii, la psiholog. Mama era în stare să mă trimită și la terapie de grup, am zâmbit. După aia situația s-a schimbat radical și mama și-a îndreptat toată atenția spre mine, transformându-se complet. Mama voia să învăț acasă, tata voia să continui să fiu o adolescentă normală. Au urmat o mulțime de discuții în contradictoriu. Apoi...

Am tras aer în piept. Aiden s-a ridicat de la locul lui, repoziționându-se în spatele meu. M-a luat în brațe, așezându-și picioarele de o parte și de alta a mea.

— Mama a încercat să șteargă prezența lui Jethro din casă, ca și când nici n-ar fi existat. Asta l-a scos pe tata din sărite și au început să se certe în fiecare zi. Tata nu voia să se atingă de nimic și nici eu. Am dormit o mulțime de nopți în camera lui,

Scanned by CamScanner

deși mama spunea că locul meu nu era acolo. Mama mi-a spus o mulțime de lucruri în perioada aia. Avea zile în care toată atenția îi era îndreptată spre mine, apoi mai erau zilele în care mă întreba ce era în capul meu de am pus-o în postura aia.

Brațele lui Aiden s-au strâns în jurul meu și un val de căldură a apărut în interiorul pieptului meu. Era un sentiment straniu de siguranță, cu care nu eram obișnuită.

— N-a fost vina ta. Știi asta, nu?

L-am privit peste umăr.

— Hm?

— Scuză-mă că-ți spun, iubito, dar mama ta cred că e bipolară. Și cu siguranță nu s-au comportat normal, dar habar n-am cum ar trebui să se comporte niște părinți. Cu siguranță nu așa ca ai noștri.

Mi-am lăsat capul pe umărul său.

— Am impresia că ar trebui să mă duc până acasă, am oftat.

Aiden a scos un mormăit, în semn de întrebare.

— N-am mai vorbit cu mama de ceva timp. Ultima oară când m-am văzut cu tata, mi-a spus că divorțează și că ea rămâne în casă. Mă tem de ce a făcut acolo.

— S-a gândit că, de fapt, ei i-ar prinde bine niște ore de terapie?

Am izbucnit în râs.

— Convinge-o tu să meargă, dacă poți.

— Știi deja că pot fi destul de convingător când vreau.

— Mă îndoiesc că farmecul tău o să funcționeze și asupra mamei.

De fapt, mă gândeam că ar fi putut să îi provoace mamei mele un infarct. Aiden și-a apăsat buzele în spatele urechii mele, făcându-mă să mă înfior.

— Încerci să mă convingi de ceva?

L-am privit din nou peste umăr. Mi-a zâmbit pe o laterală, apoi a afișat o expresie naivă.

— Nuuu, a lungit cuvântul. Deja am stabilit că tu ești cea care sare pe mine.

— Am stabilit și că ești un narcisist arogant, nu?

Mi-am încrucișat brațele la piept, bosumflată. Aiden mi-a ferit părul din jurul urechii, atingându-mi în treacăt, cu vârful

Scanned by CamScanner

degetelor, pielea. Spre rușinea mea, aproape am tremurat sub atingerea lui.

Încă nu-mi venea să cred că Aiden mai era acolo, iar eu am reușit să vorbesc. Mă așteptam ca în orice moment să îmi spună că nu voia să aibă de-a face cu o persoană sinucigașă.

— Blair, a șoptit cu nasul îngropat în părul meu.

— Da?

— Nu te las să te duci acasă singură.

— Poftim? m-am încruntat.

— Am spus că nu te las să mergi singură. Dacă vrei să îi faci o vizită mamei tale, vin cu tine.

Mi-am încordat fiecare mușchi din corp.

— Nu cred că e o...

Idee prea bună, voiam să spun dacă nu m-ar fi întrerupt.

— Blair, nu te panica. Nu vreau să mă iei la tine acasă sau să-ți cunosc părinții, așa că nu te gândi că iar ne mișcăm prea repede.

— Nu mă gândeam la asta, am mințit.

— Ba exact la asta te gândeai.

Sau cel puțin am încercat să mint.

— Mda, am oftat. Poate mă gândeam.

Dar încă nu fugisem din brațele lui, iar ăsta era un lucru bun.

— Uite, o să mă cazez pe undeva. Vreau doar să fiu acolo dacă ai nevoie de mine. Bine?

Am încuviințat, întrebându-mă ce am făcut ca să îl merit pe Aiden. Mi-am lăsat capul pe spate, lipindu-l de pieptul lui. Am tras de mânecile hanoracului, acoperindu-mi mâinile, apoi am închis ochii.

— Blair, promite-mi că n-o să mai încerci niciodată, m-a rugat pe o voce răgușită. Blair, a repetat după câteva secunde de pauză.

— Promit.

— Bun. Acum nu că aș vrea să te las să pleci de lângă mine, dar știi că trebuia să te vezi cu Em, nu?

Am deschis ochii și am sărit ca arsă, ridicându-mă în picioare. Aiden a început să râdă.

— Cât e ceasul? am întrebat panicată.

— E aproape prânzul.

Scanned by CamScanner

Dumnezeule, când a trecut timpul?

— Vrei să conduci? m-a întrebat după ce s-a ridicat atât de leneș încât îmi venea să îl forțez să se miște mai repede.

— Vreau să ajung la Tau înainte ca Em să fie pregătită să-mi scoată ochii, așa că nu, nu vreau să conduc, i-am spus agitată.

A râs din nou și a început să se miște cu încetinitorul.

— Te dor picioarele, Aiden?

— Cred că am un cârcel, mi-a răspuns nonșalant.

— Ai pe naiba, am pufnit iritată. Mișcă-te!

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 28

Blair

Îmi împachetam lucrurile cu mișcări încetinite, încercând să trag de timp. În realitate poate asta și făceam, deși nu găseam raționamentul din spatele logicii mele. Era încâlcit și deloc plauzibil. Mâinile îmi tremurau și simțeam un nod persistent în gât.

Em a intrat veselă în cameră, aruncând pe pat niște pungi de cumpărături.

— Ce faci? m-a întrebat încruntată.

— Împachetez, i-am spus ceea ce deja era mai mult decât evident.

— Până la urmă, chiar ai de gând să te muți?

Am oftat.

Da, chiar aveam de gând să mă mut. Aveam de gând să îmi strâng fiecare lucru și să mă mut cu Aiden. Puteam să fac asta. Era aproape sfârșitul lui mai. Locuiam oficial cu Aiden de aproape o lună, deși nu îmi luasem toate lucrurile de la cămin și, deși nu spunea nimic în legătură cu subiectul ăsta, era mai mult decât evident că îl deranja nesiguranța mea.

— Da. Am de gând să mă mut.

Em s-a așezat pe pat și a început să tragă de colțurile tricoului pe care îl avea pe ea. Făcea asta doar când avea ceva important de spus.

— Ce-i, Em? am întrebat ca să o încurajez să vorbească.

— Nu vreau să te superi pe mine, a zâmbit aproape timid, lucru care nu-i era deloc caracteristic.

— De ce m-aș supăra pe tine?

Mi-am ridicat sprâncenele.

Scanned by CamScanner

— Din cauză la ce o să îți spun.

— Ce o să îmi spui?

Deja îmi pierdeam din răbdare. Nu-mi plăcea expresia îngrijorată de pe fața ei și nici modul în care o tot lungea. Părea să se teamă de reacția mea, ceea ce însemna că Em voia să vorbim despre singurul subiect la care era posibil să reacționez prost.

Aiden.

— Serios, am zis. Doar spune-o, Em. N-o să mă supăr pe tine.

M-a privit cu neîncredere, apoi și-a trecut mâna prin părul blond. Am mai împachetat un pulover, apoi l-am așezat peste celelalte.

— Crezi că e o idee bună?

Am continuat să împachetez hainele, ca să nu o privesc urât. Mie nu-mi plăcea Zeke, iar atunci când m-am întâlnit cu ea și m-a contaminat cu veselie din cauză că se logodise, mi-am înghițit toate cuvintele și m-am bucurat alături de ea.

— De ce n-ar fi o idee bună?

A urmat o pauză, apoi Em a spus:

— Toată lumea a aflat cum a reacționat la Tau acum vreo lună, Blair. Și nu a fost prima oară când s-a bătut cu Arden.

— Și-a rezolvat problema cu Arden, am mormăit.

— Nu asta e problema, mi-a zis pe un ton grav.

— Atunci, care e problema?

Am auzit-o oftând zgomotos în spatele meu.

— Violența e problema.

— Vio-ce? am întrebat de parcă mă prostisem.

De fapt, voiam să cred că nu auzisem bine. Îi dădeam șansa să își retragă cuvintele, dar Em nu a profitat de ea.

— Violența, a repetat.

Am strâns în mâini tricoul pe care mă pregăteam să îl împachetez.

— Violența cui?

Nu te mai prefă că ești idioată, Blair. E mai mult decât evident despre ce discutați voi aici.

— Blair, nu te enerva pe mine.

— Nu mă enervez pe tine, i-am spus calmă. Doar că nu înțeleg ce vrei să spui mai exact. Ce treabă are faptul că Aiden

Scanned by CamScanner

s-a bătut cu Arden acum câteva săptămâni, cu faptul că mă mut cu el?

M-am rotit spre ea, așezându-mă pe pat. Em s-a fâstâcit câteva clipe. Orice îi trecea prin minte, o deranja.

— Spune-o odată, Em. Te rog, doar spune-o odată!

— Dacă o să își iasă din minți când o să vă certați? a ridicat tonul. Hm? Dacă o să se enerveze și o să reacționeze violent?

Îmi pulsa fruntea de cât de tare mă încruntam. Am izbucnit în râs, apoi m-am oprit brusc când am văzut că expresia ei devenea din ce în ce mai serioasă.

— Tu vorbești serios?

— Normal că vorbesc serios, și-a ridicat palmele, apoi le-a așezat pe genunchi.

Nu îmi dădeam seama dacă trebuia să fiu supărată pe ea pentru că a insinuat că Aiden ar fi putut reacționa violent în fața mea, sau să apreciez că își făcea griji pentru mine.

— N-o să reacționeze violent, am încercat să o asigur ceea ce eu știam deja.

— De unde știi?

Am pufnit, apoi mi-am dat ochii peste cap. Discuția asta nu avea să ducă nicăieri. Oricum, nicăieri bun. Poate nu m-ar fi deranjat atât de tare subiectul în sine, dacă n-ar fi folosit tonul ăla răstit, atât de caracteristic ei, pe care îl folosea ori de câte ori nu era de acord cu ceva. Ma deranja că insinua că Aiden urma să răbufnească la un moment dat.

— Că știu, am spus sigură pe mine. Pentru că a avut suficiente motive dacă voia să o facă și n-a făcut-o.

Încă de când l-am cunoscut, făcusem o mulțime de lucruri care l-ar fi putut scoate din sărite. I-am aruncat în față un pahar cu cafea, l-am lovit, l-am înjurat și mă și tot eschivam de la discuții care nu îmi conveneau. Nu. I-am dat suficiente ocazii ca să își piardă răbdarea, dar nu a făcut-o.

— Blair, eu zic doar să te mai gândești. Poate ar trebui să mai aștepți puțin. Eu îl cunosc pe Zeke de doi ani și abia de acum o să ne mutăm împreună.

— O să mă gândesc.

Scanned by CamScanner

Mi-am mușcat limba. Nu voiam să spun ceva răutăcios. N-ar fi fost deloc corect să mă iau de Zeke, doar pentru că ea se lua de Aiden.

— Nu te supăra pe mine, m-a rugat. Doar îmi fac griji pentru tine.

— Știu, dar cum ai spus și tu, o să te muți. Nu vreau să rămân în cămin și să împart camera cu o necunoscută. Și oricum în ultima lună n-am mai dormit aici.

— Mda, dar e cu totul altă chestie dacă îți iei toate lucrurile și pur și simplu să pleci.

— Em, am șoptit pe un ton implorator. O să fiu bine.

— Sper, a zis încruntată. Știu că eu am încurajat la început relația ta cu Aiden, dar pe atunci nu știam că e atât de impulsiv.

Încurajat? N-aveam nevoie de nimeni care să încurajeze sau să descurajeze relația mea cu Aiden.

— Nu-i impulsiv, aproape am mârâit, luându-i apărarea.

Eram conștientă de faptul că mințeam. Nu eram chiar atât de naivă încât să nu îmi dau seama că Aiden era impulsiv, doar că ce nu înțelegea Em, era că nu mă așteptam la o schimbare majoră din partea lui. Aiden era Aiden, iar eu îl iubeam pentru ceea ce era.

— Dacă zici tu, a spus, uitându-se pe sus.

— Mda. Zic eu.

Em mi-a stricat toată buna dispoziție, reușind totodată să mă facă să mă gândesc din nou la decizia mea de a mă muta împreună cu Aiden. Am continuat, totuși, să împachetez. Toată nesiguranța pe care o simțeam a dispărut când mi-am adus aminte de zâmbetul pe care Aiden a încercat să îl înfrâneze atunci când l-am anunțat că merg să îmi strâng restul lucrurilor. Când mi-am amintit de sclipirea din ochii lui albaștri sub care mă dezbinam din toate cusăturile.

Eram în regulă. Puteam să fac asta, pentru că Aiden nu avea de gând să dispară. Deși nu adusesem asta în discuție, l-am auzit vorbind la telefon, certându-se cu cineva, pentru că nu avea de gând să plece. Bănuiam că era vorba de plecările inexplicabile pe care le făcea, dar n-am spus nimic.

— Eu ies cu Zeke, a spus Em, ridicându-se de pe pat.

— Bine.

Scanned by CamScanner

Am încercat să par veselă, dar nu prea mi-a ieșit.

— Nu fi supărată pe mine, Blair.

— Nu sunt supărată pe tine, am zis zâmbind.

Em m-a îmbrățișat, apoi a ieșit din cameră. Am strâns ultimele haine, apoi m-am așezat pe marginea patului. Mai aveam de strâns cărțile și lucrurile mele care mai erau împrăștiate prin baie.

Em n-are dreptate. N-are cum să aibă dreptate.

Am închis ochii, trântindu-mă pe pat. Aiden mi-a spus să îl sun când terminam de împachetat și poate era cazul să nu mai trag de timp. M-am ridicat leneșă și am început să îmi strâng lucrurile din birou.

O bătaie în ușă mi-a întrerupt activitatea deloc plăcută. Cu un braț plin de cărți, pe care de altfel le-aș fi putut lăsa pe pat, m-am dus și am deschis ușa. Aiden stătea sprijinit de perete, cu două pahare de cafea în mâini. Zâmbetul de toată frumusețea pe care îl avea pe față mi-a tăiat respirația pentru câteva secunde. Nu-mi dădeam seama cum reușea să facă asta.

— Ai de gând să mă ții la ușă, iubito?

Am clătinat din cap, dându-mă la o parte. Chiar și după ce am locuit împreună cu el o lună, tot aveam dificultăți în a gândi coerent în primele minute pe care le petreceam în preajma lui. A așezat paharele pe birou, apoi a venit spre mine și mi-a luat cărțile din mână.

— Ce faci cu astea?

Am ridicat din umeri. Nu-mi aminteam ce voiam să fac cu ele. A început să râdă și a așezat cărțile pe birou, lângă pahare.

Ești atât de pierdută!

Chiar încercam să nu fiu, dar îi trecuseră toate vânătăile și era de-a dreptul frumos. Aiden era și sexy, dar, pe lângă asta, era frumos. Trăsăturile sale erau perfecte. S-a apropiat de mine și mi-a așezat o mână pe gât, trăgându-mă într-un sărut tandru.

— Ești bine? S-a retras, privindu-mă încruntat.

— Da, m-am încruntat la rândul meu. De ce n-aș fi?

— Pentru că stai acolo de parcă nu mă mai iubești.

Și-a arcuit un colț al buzelor, dar tonul îi era serios.

— Nu fi copil, Aiden! Normal că te iubesc.

— Și atunci, ce s-a întâmplat?

Scanned by CamScanner

— Nimic, am mințit.

— Serios?

Și-a arcuit o sprânceană. Maxilarul i-a zvâcnit, apoi și-a retras mâna de pe mine. Am simțit un val de răcoare în lipsa atingerii lui.

— Mda.

— Blair, a zis pe un ton mustrător. E din cauza mutatului?

— Nu!

— Atunci?

După expresia lui confuză, nu mai înțelegea absolut nimic. Sinceră să fiu, nici eu nu mai înțelegeam nimic. Nu înțelegeam de ce încă mă gândeam la cuvintele lui Em, care mai degrabă sunau ca o avertizare.

— Nimic, am încercat să zâmbesc, dar nu l-am păcălit cu zâmbetul meu strâmb.

— Deci lasă-mă să văd dacă înțeleg, a zis. Te-am adus la cămin acum două ore și erai toată un zâmbet. Am venit acum să te iau și, pe lângă faptul că nici măcar nu mi-ai răspuns la sărut, mă minți și că nu s-a întâmplat nimic?

— Da, am oftat.

— Deci mă minți.

— Nu! aproape am țipat.

Și-a trecut o mână prin părul brunet, apoi a rămas locului. Mi se părea că ăla era exact genul de situație despre care mă avertizase Em.

— La naiba, iubito! De ce faci asta?

L-am privit cu uimire. Ce făceam? Aiden nu merita asta. Nu merita să las două cuvinte să mă facă să pun la îndoială tot timpul pe care l-am petrecut împreună. Pur și simplu, Aiden merita mai mult de atât. Merita să fiu sinceră cu el.

— E ceva ce-a spus Em, am zis într-un sfârșit.

— Ce-a zis Em? m-a întrebat încordat.

— Nimic important.

— Evident e important, dacă nici măcar nu mai poți să mă săruți.

— Îmi pare rău, Aiden. N-ar fi trebuit s-o bag în seamă.

— Nu, probabil n-ar fi trebuit, dar ești încordată și e clar că a zis ceva care te-a făcut să intri în starea asta.

Scanned by CamScanner

S-a așezat pe pat, cu spatele sprijinit de perete. Mi-am găsit de lucru cu niște foi care erau împrăștiate pe birou, ezitând să îi răspund.

— Ai de gând să vii încoace?

Mă simțeam de parcă încercam să îi testez răbdarea. De parcă voiam să testez verosimilitatea cuvintelor lui Em. Iar dacă asta făceam, nu primeam nicio reacție. Mi-am întors privirea spre el. Aiden continua să stea cu spatele sprijinit de perete, oarecum încruntat, dar nu părea nervos. În realitate, îl văzusem o singură dată scos din minți și puteam să îi mulțumesc lui Abigail pentru asta.

Nu te mai comporta ca o idioată.

Picioarele mi-au pornit în direcția lui, gândind individual. Dacă era după mintea mea, aș mai fi rămas lângă birou, încercând să îl enervez. Nu-mi dădeam seama când mi se mutase toată rațiunea în picioare. M-am descălțat și, în loc să mă așez lângă el, mi-am adunat o doză mare de curaj și m-am suit în poala lui. Aiden a devenit imediat alert, încordându-se, iar mâinile lui s-au modelat pe șoldurile mele într-o clipă.

— Bună.

— Hei, am răspuns intimidată de zâmbetul lui.

Mi-am așezat palmele de umerii lui, lăsându-mă în jos. Aiden și-a coborât privirea, înghițind în sec, apoi, când și-a ridicat genele, ochii lui aveau o nuanță mai adâncă de albastru.

— Deci, ce-a spus Em?

Mâinile lui au urcat spre coaste, extrem de încet. Respiram repede și scurt și mi s-a părut că a durat o eternitate până când mi-a luat obrajii în palme.

— M-a întrebat dacă sunt sigură de mutarea asta, am șoptit.

— Blair, mi-a oftat numele. Singura diferență e că acum chiar te-ai hotărât să îți iei lucrurile.

— Știu.

— Doar asta ți-a spus?

În loc să răspund, am oftat.

— Mi-a sugerat că există șansa să...

— Să ce?

Am făcut un efort supraomenesc ca să îl privesc în ochi.

— Să-ți ieși din fire la un moment dat și să reacționezi...

Scanned by CamScanner

Cântăream fiecare cuvânt pe care îl rosteam. Mușchii i s-au încordat sub palmele mele, iar degetele i s-au oprit pe talia mea, rămânând nemișcate. M-am simțit rușinată de prostia mea.

— Iubito, mi-a așezat o șuviță de par după ureche, rămânând cu palma pe obrazul meu. Sunt impulsiv și poate îmi ies ușor din sărite. Nici măcar nu neg asta. Dar nu te-aș răni niciodată, Blair. Știi asta, nu?

Știam. Normal că știam asta, așa că, de ce mă prosteam?

— Știu.

— Să înțeleg că Em nu mă place? Și-a arcuit o sprânceană.

— Nu o lua personal, am încercat totuși să-i iau apărarea prietenei mele, deși ea era cea care îmi provocase starea de nesiguranță.

— Serios? Să înțeleg că se ia de toată lumea din jurul tău?

Într-un fel. Într-o perioadă era pornită împotriva lui Arden, apoi realizase că nu îi plăcea Julia, deși nu o cunoștea. Probabil singura persoană din univers la adresa căreia nu avea nimic de comentat era Zeke.

— Și asta nu mă scutește de petrecerea de logodnă?

Am clătinat din cap, unindu-mi buzele într-o linie subțire. Aiden și-a exprimat dezacordul în legătură cu petrecerea încă de când a aflat de ea.

— Serios? m-a întrebat îmbufnat.

Mi-am ridicat sprâncenele, încrucișând brațele la piept. Aiden și-a retras mâinile de pe talie și a început să-și plimbe degetele peste brațele mele dezgolite.

— D-da, am zis cu un nod în gât.

— D-da? m-a imitat, rânjind cu gura până la urechi.

Aiden era conștient de modul penibil în care mă pierdeam în fața lui și nu se sfia să își bată joc de mine.

Am închis ochii, apoi i-am deschis leneș, adunând toată concentrarea care s-a rătăcit.

— Da. Nu scapi, am zâmbit. Nu ziceai că îl cunoști?

— Ba da, dar asta nu înseamnă că vreau să fiu prezent la petrecerea lui de logodnă.

— Haide, Aiden.

Nici pe mine nu mă încânta ideea, dar nu o puteam refuza pe Em. În schimb, aveam senzația că dacă voia, Aiden ar fi găsit o modalitate să se eschiveze.

Scanned by CamScanner

A clătinat din cap. În minte mi s-a format o propoziție oarecum coerentă, dar s-a risipit incredibil de repede când mâinile lui s-au strecurat pe sub tricoul meu, arzându-mi pielea.

— Te rog, am șoptit cu respirația sacadată.

— Ce mă rogi?

Și-a arcuit o sprânceană, oferindu-mi și unul dintre zâmbetele alea care erau pline de subînțeles. Am clipit des. Chiar așa? Ce anume îl rugam? Să vină cu mine la petrecere sau să înceteze să îmi mai ardă pielea? Rugămintea mea era interpretabilă, mai ales că începeam să îmi simt sângele adunându-se în obraji și o fierbințeală își făcea apariția în pântecul meu.

Mi-am așezat mâinile pe umerii lui, coborându-mi privirea spre el. Buzele mele le-au căutat pe ale lui, sărutându-le lent. Niciodată nu știam cum să fac asta, ca să nu o fac greșit. Aiden și-a mișcat buzele în ritmul meu, lăsându-mă să preiau controlul. Mi-am întredeschis buzele, adâncind sărutul, chiar dacă nu prea știam ce făceam. Chiar dacă aș fi fost cea mai încrezătoare persoană de pe planetă, aveam senzația că tot m-aș fi pierdut în fața lui.

Abia când m-am apăsat peste el am devenit conștientă de erecția lui am mai căpătat un gram de încredere. La urma urmei, poate nu făceam totul atât de stângaci pe cât îmi imaginam eu. Aiden mi-a tras tricoul peste cap, lăsându-mă în sutien. Nici cu gândul de a sta goală în fața lui nu mă împăcam prea bine, chiar dacă m-a văzut dinainte să mă culc cu el. Pur și simplu gândul că Aiden mă dorea pe mine și nu pe altcineva, îmi dădea dureri de cap. Nu înțelegeam de ce.

Încurajată de sunetul gutural pe care l-a scos, i-am împins geaca în jos pe umeri. Aiden s-a dezlipit de perete, ridicându-se cu tot cu mine în brațe. În următoarea secundă mă aflam întinsă pe pat, ascunsă sub trupul lui care îmi dădea mereu un sentiment de siguranță.

Oficial, nu eram deloc mândră de mine. Nu duceam nicio discuție până la capăt dacă Aiden se apropia de mine.

Nu, nu eram deloc mândră de mine.

— Aiden, i-am șoptit numele, cu buzele lipite de ale lui.

— Mh?

Scanned by CamScanner

Ochii lui mă priveau curioși, având o nuanță închisă de albastru. Palma dreapta i s-a strecurat pe sub spate, ridicându-mă ușor. În timp ce eram pierdută în ochii lui, mi-a descheiat sutienul. Executând mișcări contradictorii, mi-am ridicat brațele cât să-i permit să-l dea jos, apoi mi le-am încrucișat peste sânii goi.

— Blair, pot să știu ce faci?

Mă tem să nu fac un atac de cord?

— Bine, am mormăit.

Aiden mi-a trasat conturul maxilarului cu buzele, apoi mi-a ferit mâinile, făcându-mi obrajii să-mi ia foc. Am mârâit, în semn de protest.

— Ești frumoasă, mi-a zis pe o voce joasă, răgușită, în timp ce privirea i se plimba pe deasupra sânilor mei. Nu te mai ascunde.

Dacă nu mi-ar fi ținut mâinile deasupra capului, blocându-mi mișcările, m-aș fi acoperit din nou.

— Mhm. Nu toată lumea e înzestrată cu încrederea ta.

Credeam fiecare cuvânt pe care l-am rostit. Nu toată lumea avea atât de multă încredere în sine cum avea Aiden. Dacă aș fi deținut măcar un sfert din încrederea lui, nu aș mai fi înjurat în gând lumina care pătrundea prin fereastră.

A râs scurt, apoi a coborât spre sânii mei. Spatele mi s-a arcuit involuntar sub căldura și umezeala limbii lui și mi-am înăbușit un geamăt. Degetele mele s-au strecurat în părul lui, aducându-i fața la nivelul meu. Era ceva disperat în modul în care limba lui o căuta pe a mea.

Trecuse o lună de când mă culcasem pentru prima dată cu Aiden, dar tot mă simțeam ca o destrăbălată de fiecare dată când făceam asta. Îmi pierdeam controlul. Efectiv, îmi pierdeam controlul și nu eram deloc mândră de mine.

Șovăielnic, i-am dat tricoul jos, apoi mi-am mutat degetele pe nasturele de la blugii săi. Aiden a scăpat de restul hainelor mele, reușind cumva în tot acest timp să nu mă priveze de căldura buzelor lui, apoi s-a dezbrăcat. A mormăit ceva indescifrabil, apoi s-a întins spre perechea de blugi pe care tocmai o aruncase pe jos. A scos un prezervativ și i-a rupt folia.

Fiecare mușchi din corp îmi era încordat și nu mai puteam să suport dorința aia copleșitoare nici măcar o secundă. În momentul în care l-am simțit în mine, am avut senzația că urma să

Scanned by CamScanner

mă dezbin din cauza tensiunii. Mi-am ridicat șoldurile, strângându-mi gambele în jurul taliei lui.

Colțurile buzelor lui Aiden s-au ridicat într-un zâmbet jucăuș, dar avea din nou privirea aia întrebătoare, pe care nu înceta să o afișeze de fiecare dată, de parcă se temea să nu mă sparg în bucăți.

Mi-am ridicat șoldurile spre el, împletindu-mi degetele în părul lui, ca să îi spulber orice reținere pe care o avea până în acel moment. Mi-a prins șoldurile în mâini, crescând intensitatea mișcărilor. A continuat să se miște în mine, cu mișcări largi, explorând fiecare centimetru din trupul meu ca și cum voia să rețină fiecare curbură.

După câteva minute bune, m-am trezit deasupra lui. Privirea lui arzătoare mă făcea să mă simt expusă, dar reușisem cumva să trec de timiditate și am început să mă mișc lent. Aiden mi-a cuprins obrajii în mâini, apropiindu-mi fața de a lui. M-a sărutat profund, făcând toată presiunea care se strânsese într-un ghem în interiorul meu, să se împrăștie peste tot.

— Aiden, i-am gemut numele, simțind cum mă sfărâmam în bucăți.

Au trecut câteva minute bune pe care le-am petrecut alunecând deasupra lui și încă altele câteva până când Aiden a ajuns din nou deasupra mea. Aiden și-a îngropat capul în scobitura gâtului meu. Degetele mele s-au strâns în jurul așternutului și m-am arcuit, cu trupul lipit de al lui. Mâinile îi alunecau peste trupul meu, iar buzele îmi umezeau pielea.

Din secunda în care am simțit răsuflarea fierbinte a lui Aiden în ureche, scoțând un sunet vibrant și până în clipa în care s-a desprins de mine, a durat o veșnicie.

S-a ridicat leneș și s-a dus până la baie. Am înghițit în sec și, cu greu, mi-am luat privirea de pe el. Când s-a întors m-a găsit strecurată în așternut, lucru care devenise deja un obicei. M-am felicitat în gând pentru că nu am început să îmi fac bagajul pornind de la așternut.

Aiden s-a întins pe o laterală, așezându-și o palmă pe abdomenul meu. Am rămas pe spate, rotindu-mi doar capul.

— Bună, mi-a zâmbit strâmb.

— Salut.

Scanned by CamScanner

Am simțit un sentiment de mândrie pentru că nu m-am bâl-
bâit.

— Ce faci?

M-am întins și m-am cuibărit în el, simțindu-mă mai leneșă ca niciodată.

— Nu m-aș mai ridica de aici, am răspuns.

L-am privit printre gene. Ochii lui încă mai sclipeau de dorință și am simțit cum mă îndrăgosteam din nou. Degetele lui Aiden au început să îmi mângâie părul.

— Îți împărtășesc sentimentul. Deci tot trebuie să te însoțesc?

M-am încruntat, încercând să îmi amintesc despre ce era vorba. Era incredibil de greu să îmi păstrez creierul alert atunci când eram în preajma lui. De multe ori, tot ce îmi doream era să mă cuibăresc în brațele lui și să nu mai plec de acolo. Nu știu dacă ceea ce simțeam era normal.

M-am îndrăgostit de Aiden la fel de brusc cum poți intra în comă.

— Da, tot trebuie să vii.

Părea atât de nefericit, încât îmi venea să îi spun că nu avea decât să stea acasă dacă asta voia, dar Aiden era dispus să adopte o față plouată sau un zâmbet strengar ori de câte ori voia ceva.

— Știi iubito, îmi amintesc că îmi erai datoare cu ceva.

— Cu ce? m-am strâmbat la el.

— Te-am scutit odată de condus.

— Ha, am pufnit. Nu îmi amintesc de așa ceva.

Îmi aminteam perfect că îi eram datoare cu ceva și, totodată, îmi aminteam cum am început să regret lucrul ăsta încă de când i-am promis că fac ce voia el.

— Știi ce cred eu? Și-a arcuit o sprânceană.

— Că sunt minunată? am chicotit.

— Pe lângă asta, a rânjit el.

— Ce crezi?

— Că ar fi mult mai avantajos dacă nu te-ai duce nici tu și am sta amândoi în apartament.

Mă pregăteam să protestez, apoi degetele lui Aiden mi-au mai mângâiat abdomenul câteva secunde și au început să urce spre sâni.

Scanned by CamScanner

— Nu știu ce să zic, m-am prefăcut gânditoare. Parcă ți-am zis cândva că prezența ta e cam greu de îndurat.

— Eu aș zice că nu poți trăi fără mine, a zâmbit arogant.

Mi s-a tăiat respirația. Nu puteam trăi fără Aiden? Ba da. Probabil că aș fi putut să trăiesc fără el, la fel cum am reușit să îmi continui viața și în lipsa lui Jethro. Doar că nu voiam. Nu voiam să trăiesc într-o lume în care Aiden nu era. Asta suna stupid, chiar și în mintea mea, dar era adevărul.

Cu toții suntem dependenți de ceva. Cu toții tânjim după ceva care ori ne reduce gândurile la tăcere, ori ne accelerează pulsul. Unii tânjesc după alcool. Alte persoane nu pot trăi fără nicotină. Eu sunt dependentă de Aiden.

M-am rotit, împreunându-mi brațele în jurul gâtului său. Sufeream des de schimbări bruște de comportament. Aveam momente în care participam la conversație, apoi prin minte îmi trecea un gând legat de posibilitatea unei vieți fără Aiden și imediat simțeam nevoia să mă agăț de el.

Mi-a răspuns la îmbrățișare, apoi m-a sărutat, fără să mă întrebe de ce mă agățam ca o nebună de el.

— Ce mai ai de împachetat? m-a întrebat atunci când eu am pierdut noțiunea timpului.

— Lucrurile rătăcite de prin birou, am spus după ce m-am gândit o perioadă. Și cam atât, cred. Oricum, dacă uit ceva, pot oricând să mă întorc. Em mai stă aici până când ea și Zeke își găsesc un apartament.

Fruntea i s-a încrețit, apoi și-a arcuit o sprânceană. Nedumerită, m-am gândit la cuvintele mele.

A sunat de parcă nici de data asta nu vreau să îmi iau toate lucrurile.

— Aiden, am șoptit blând.

— Mh?

Am învățat să disting mormăielile lui Aiden. Exista un „mhm" pe care îl scotea atunci când era într-o bună dispoziție și un „mh" interogativ pe care îl folosea atunci când nu avea chef să vorbească.

— Aiden, am spus cu ceva mai mult curaj. Nu am vrut să sune așa. O să îmi strâng tot ce am. Promit.

— Bine, a răspuns indiferent.

Scanned by CamScanner

Bravo, Blair! Ce pot să spun? Nu pot decât să te felicit pentru prostia de care dai dovadă.

Am încercat să mă ridic de lângă el, dar chiar dacă Aiden era supărat pe mine, asta nu însemna că avea de gând să mă lase să fac ce voiam. M-a tras la pieptul lui, îmbrățișându-mă strâns.

— Scuze, a mormăit în barbă pe un ton nemulțumit.

M-am abținut să nu chicotesc. Scuzele în mod cert nu erau punctul forte a lui Aiden. Am continuat să stau așa, cu urechea lipită de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii, până când am început să îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele.

— Cât e ceasul?

Aiden s-a foit, scoțându-și telefonul din buzunarul de la blugii care zăceau pe podea.

— E aproape unu.

— Mmm...

— Ce? a pufnit în râs.

— N-am zis nimic.

— Ai mormăit.

— Ba nu, am zis pe un ton inocent.

— Oh, ba da.

— Bine, fie. Am mormăit. Am un curs la două și cred că deja am stabilit că nu vreau să mă ridic de aici.

— Putem sta până la patru, mi-a sugerat.

— De ce până la patru?

Mi-am ridicat privirea nedumerită spre el. Nu-mi aminteam de nimic care ar fi avut loc la ora patru.

— Atunci am eu un curs, a venit explicația lui.

I-am dat un pumn în umăr și m-am ridicat, înfășurând cearșaful în jurul meu.

Aiden nu avea absolut nicio problemă cu faptul că l-am lăsat dezvelit. Când l-am privit și-a așezat mâinile sub cap cu un gest nonșalant. Simțeam cum mă înroșesc doar când mă uitam la abdomenul lui plat, plin de tatuaje. Mi-am întors privirea înainte să iau foc cu totul.

— Cred că de acum o să umblu gol prin apartament.

M-am înecat cu propria salivă. Aiden a izbucnit în râs, apoi s-a ridicat la marginea patului. În mintea mea încă se dezlănțuiau câteva imagini pe care nu știam cum să le opresc. Spre binele

Scanned by CamScanner

meu, speram că Aiden nu vorbea serios. Aș fi pierdut și ultima fărâmă de rațiune pe care o mai aveam.

— Deci, m-am forțat să vorbesc, e în regulă ca eu să chiulesc, dar tu vrei să ajungi la timp la curs?

Și-a tras blugii pe el, apoi s-a rotit și m-a sărutat pe bărbie.

— Dacă vrei să mă ții ocupat, nu mă deranjează.

— Vreau să termin anul, am zâmbit.

A ridicat din umeri, apoi mi-a strâns hainele și mi le-a așezat în poală.

— Dacă te ridici de acolo în următoarele cinci minute, putem să strângem ce mai vrei tu să iei de aici, să mergem la o cafea și apoi să te aduc înapoi.

Am încuviințat, zâmbind. Auzisem exact cuvintele lui. Cuvinte care acum îmi stăteau ca un nod în stomac. *Ce mai vrei tu să iei de aici.* Deci nu trecuse peste asta.

M-am urnit din pat, m-am îmbrăcat și, ca să îi demonstrez că nu aveam de gând să mă întorc la cămin și că îmi doream să mă mut cu el, nu mi-am lăsat nici măcar un singur lucru.

— Vezi? l-am întrebat ușor nervoasă când am ambalat ultima cutie. Nu am nicio problemă cu mutatul.

Aiden și-a trecut mâna prin păr, adoptând o expresie nedumerită. Îmi făcea impresia că era distant, dar desigur că totul se petrecea doar în mintea mea.

— Despre ce vorbești, iubito?

— Despre faptul că tu ai impresia că nu vreau să mă mut cu tine, am oftat.

Mi-am luat geaca pe mine.

— N-am zis asta.

— Dar te gândeai la asta.

— Dar n-am spus-o, a insistat.

— Bine, poate că n-ai spus-o, dar te-ai comportat ciudat în ultimele zece minute.

— Am făcut ce? a pufnit.

A făcut un pas spre mine, fără să îmi ofere șansa să îi răspund. Mi-a prins talia în palme, lipindu-mă de pieptul lui.

— Ce am făcut, Blair? a repetat.

Scanned by CamScanner

Putea să facă ce voia el, atâta timp cât îmi șoptea numele pe tonul ăla jos, ușor răgușit. Mi-am mușcat buzele, ridicând privirea spre el. Se uita la buzele mele, înghițind în sec.

Aiden a clătinat dezaprobator din cap, apoi mi-a acaparat buzele într-un sărut.

— Știi, a rânjit, cuprinzându-mi obrajii în palme. O să încep să îmi fac griji abia în ziua în care n-o să te mai certi cu mine.

L-am străfulgerat cu privirea, dar până și asta reușea să îl amuze. Uneori îmi doream să fiu altfel. Chiar îmi doream, dar nu știam cum. Poate n-ar fi fost o idee proastă să merg la câteva ore de consiliere, dar ce aș fi putut spune?

Mă tem.

Mă doare.

Mă tem și mă doare.

Mă tem ca nu cumva persoana pe care o iubesc să dispară mâine.

Mă tem ca într-o zi să ajung acasă, iar Aiden să nu fie acolo.

Când mă gândesc la asta, mă doare.

Am înghițit în sec și i-am zâmbit, întrebându-mă dacă toată lumea se teme de asta. Dacă toate persoanele își măsoară cuvintele, gândindu-se că alea s-ar putea să fie ultimele pe care i le adresează persoanei iubite.

Aiden mi-a dus cutiile în mașină, refuzând vehement ajutorul meu, pe motiv că *ești mică, Blair*. M-am conformat și am stat cu mâinile în sân, încercând nici să nu mă iau de el.

S-a ținut de cuvânt și, după ce am băut o cafea la Tau, m-a dus înapoi la universitate. În timp ce căuta un loc de parcare, telefonul lui a început să sune. N-am vrut să o fac. N-am vrut să par curioasă și să mă uit la ecran, dar era la încărcat, chiar sub ochii mei.

Mi-am strâmbat nasul la vederea numelui de pe ecran, încercând să îmi păstrez calmul.

— N-ai de gând să îi răspunzi?

Aiden a mai aruncat o privire asupra telefonului, apoi a ridicat indiferent din umeri. L-am privit suspect, apoi mi-am găsit de lucru cu fermoarul de la geantă.

Întrebarea îmi ardea vârful limbii și trebuia să scap de ea.

— De ce te sună Abigail, Aiden?

Poate i-am accentuat numele mai mult decât era necesar.

Scanned by CamScanner

A ridicat din nou din umeri.

Exact asta mai lipsea. Ca Aiden să preia ridicatul meu din umeri.

Dacă nu aș fi sesizat schimbarea lui bruscă de atitudine și modul în care s-a încruntat când numele ei a apărut pe ecran, l-aș fi crezut.

— O să întârzii.

Încercam să mă comport normal, dar mă simțeam ca un butoi cu pulbere. Aiden m-a sărutat, dar era încordat.

— Seară de pizza? m-a întrebat în timp ce deschideam portiera.

— Doar dacă nu mai comanzi de la restaurantul ăla, Aiden. Nu înțeleg cum poți mânca de acolo.

M-am strâmbat, aducându-mi aminte de modul în care papilele mele gustative s-au revoltat ultima oară când Aiden a comandat pizza.

A izbucnit în râs.

Totul e bine. Aiden se comportă normal. Singura ciudată sunt eu.

— O să văd ce pot face. La cât vin să te iau?

— La șase.

M-am întins și l-am sărutat în fugă, apoi am coborât din mașină.

Dacă totul era bine, de ce aveam un gol inexplicabil în stomac și abia îmi târam picioarele?

Pentru că ești paranoică, de aia.

Sunt?

Nu-mi venea să cred că vorbeam cu vocea din mintea mea. Pe ultima sută de metri, am început să alerg spre sala de curs.

Îmi doream să am un întrerupător și să îmi opresc gândurile.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 29

Blair

Mâinile îmi erau ocupate cu pungile de cumpărături, așa că am bâjbâit după clanță, apoi am împins ușa cu piciorul, închizând-o tot așa. Am rămas în pragul ușii, mută de uimire.

Aiden stătea pe canapeaua din sufragerie și arăta... diferit. Am înghițit în sec, strângând pungile de cumpărături în brațe, de parcă voiam să le sufoc cu îmbrățișarea mea. Îl vedeam doar din profil, dar era mai mult decât suficient ca să îmi îngreuneze respirația. Nu avea pic de culoare pe el, dar negrul îl făcea să pară și mai ireal decât aveam deja impresia că era. Avea o cămașă și un sacou, ambele suflecate la mâneci. Părul brunet era un haos inimaginabil și n-am putut să nu urmăresc cu privirea conturul perfect și ascuțit al feței sale.

Înfățișarea lui era una dintre cauzele datorită cărora îmi auzeam ritmul inimii în urechi. Cealaltă era chitara pe care o ținea în brațe și peste corzile căreia degetele sale lungi și osoase se mișcau ca într-o mângâiere.

Am simțit notele melodiei pe care o cânta transformându-se în fluturi care se zbăteau în stomacul meu. Îl mai văzusem o singură dată în apropierea unei chitare, însă chiar și așa, nu-l auzisem niciodată cântând, iar dacă aș fi continuat să îl ascult, plămânii mi s-ar fi sufocat în lipsa aerului.

Una dintre pungile de hârtie pe care le țineam în brațe s-a rupt, împrăștiind alimentele pe podea. Aiden nici măcar nu a tresărit, dar eu m-am speriat, revenind cu picioarele pe pământ. Și-a rotit privirea spre mine și a început să râdă.

— Bună, iubito.

Scanned by CamScanner

A lăsat chitara la o parte și aproape l-aș fi implorat să nu facă asta. S-a ridicat de pe canapea cu grația aia specifică lui, începând să pășească în direcția mea.

Mi-a luat punga care era întreaga din brațe, apoi și-a coborât fața la nivelul meu, sărutându-mă teribil de lent. Am aflat între timp, în secundele în care mă puteam concentra, că Aiden era nevoit să coboare la nivelul meu ca să mă sărute, chiar dacă eu mă ridicam pe vârfuri. S-a desprins de mine și a dus punga în bucătărie. După câteva secunde s-a întors și s-a aplecat la picioarele mele, începând să strângă dezastrul pe care l-am făcut, pentru că eu eram incapabilă să mă mișc. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui cântând. Mi-am aplecat privirea spre el, clipind rar. Am simțit un nod prevestitor de lacrimi în piept, pe care nu știam cum să îl împiedic, dar care nici nu-mi dădeam seama de unde răsărise. Mă gândeam la părinții lui, la Abigail și la Arden. La modul în care ei i-au distrus viitorul.

Am clătinat din cap abia perceptibil, apoi m-am lăsat pe vine. Aiden deja strânsese majoritatea lucrurilor care au ajuns pe jos.

— Blair, m-ai auzit?

Și-a ridicat privirea, arcuindu-și o sprânceană.

— Mh? am mormăit nedumerită.

— Ai auzit ceva din ce am spus în ultimele minute?

Aiden vorbise în ultimele minute? Habar nu aveam.

— Nu chiar, am zâmbit timid.

Aproape l-am văzut dându-și ochii peste cap.

— Ce ai spus? l-am întrebat.

— La început sau la sfârșit?

A luat cutia de lapte, apoi s-a ridicat. Eu nu aveam nimic în mâini și mi-am dat seama că doar am stat lângă el ca o statuie.

— De la început până la sfârșit.

Nu mi-a răspuns. S-a dus în bucătărie, apoi a revenit după câteva minute. Între timp am reușit să mă așez pe canapea, lângă chitara lui. I-am simțit fierbințeala palmelor pe umeri, frământându-i ușor.

— Ești bine?

Mi-am dat capul pe spate, căutându-i privirea. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte, apoi a sărit peste canapea, așezându-se

Scanned by CamScanner

în spatele meu. Oricât am încercat să îmi înfrânez zâmbetul, n-am reușit.

— Da. De ce n-aș fi?

Brațele i s-au strâns în jurul meu, lipindu-mă de pieptul lui.

— Pentru că m-am plâns vreo cinci minute, exact ca o femeie nefericită, iar tu n-ai auzit nimic din ce am spus.

Nici acum nu am auzit prea clar. Am reținut doar comparația lui.

— Ești nefericit?

Mă temeam de răspunsul lui.

— Poftim? m-a întrebat surprins.

— Am întrebat dacă ești...

— Nefericit, m-a întrerupt. Am auzit ce ai spus. Nu, iubito. Nu sunt nefericit. Sunt nefericit pentru că mă târăști la petrecerea asta fără sens, dar o să-mi treacă.

— În general, am șoptit. Mă refeream dacă ești nefericit în general.

— Iubito, ce-i cu tine? Nu sunt nefericit.

— Atunci, ești fericit?

— Atâta timp cât ești lângă mine, sunt fericit.

Mă bucuram că Aiden era în spatele meu și nu putea să îmi vadă expresia ciudată care mi s-a întipărit pe chip.

— Nu plec nicăieri, am șoptit.

— Voiam doar să mă asigur că încă nu ești pe fugă.

Eram pe... topite. Îi simțeam răsuflarea caldă în spatele urechii, apoi buzele i s-au lipit cu totul de pielea mea, făcându-mi spatele să se arcuiască ușor.

— Blair, tu ești nefericită? mi-a șoptit întrebarea în ureche, provocându-mi un fior pe șira spinării.

Cum să fiu? Nefericită? Își bătea cumva joc de mine? Dacă cineva mi-ar fi pus întrebarea înainte să îl cunosc pe Aiden, probabil m-aș fi gândit pentru câteva secunde înainte să răspund, dar acum nu aveam nevoie de secundele alea.

— Nu, Aiden. Cum să fiu nefericită?

De ce ar fi crezut că eram nefericită? Îi dădeam impresia asta?

— Nu știu, a zis pe un ton moale. Mă gândeam că am început să ne punem întrebări fără sens.

— Scuze. Nu știu ce mi-a venit.

Scanned by CamScanner

Doar că știam. Mă gândeam la părinții lui și nu îmi doream să fiu în viața lui alt element care îi provoca nefericire. Și la Abigail. Mă gândeam și la ea și încă nu uitasem de faptul că Aiden nu i-a răspuns la telefon. Printr-un adevărat miracol, m-am convins că eram puțin paranoică atunci când venea vorba de Abigail și am lăsat baltă subiectul.

— Până la urmă, ce ai spus? l-am întrebat după ce între noi s-a așternut liniștea.

— Când?

— Când am ajuns.

— Aa... Te-am întrebat de ce nu m-ai sunat și ai venit pe jos.

— Pentru că am ieșit mai repede de la cursuri și m-am dus la cumpărături. N-avea rost să vii să mă iei de la magazinul din colțul străzii. În plus, mi se pare că ai avut cu ce să îți umpli timpul.

— Mda, a mormăit. Și eu am ieșit mai repede.

L-am privit peste umăr, așteptând să mai spună ceva, pentru că eu nu mă refeream la asta. Eu vorbeam despre cântat, dar Aiden poate nu avea chef să vorbească despre asta.

— Nu, iubito. Nu mai cânt, a răspuns la întrebarea mea nerostită.

— Eu sunt de altă părere, am oftat. Sau chitara aia e invizibilă?

Mi-am fixat privirea pe chitara neagră care se afla lângă noi, apoi m-am rotit în brațele lui, ajungând să îmi înfășor picioarele în jurul taliei sale.

— Care chitară?

M-am încruntat. Mâinile lui Aiden mi-au cuprins șoldurile, mișcându-se lent.

— Serios? am pufnit.

— Mda. Am cântat o perioadă, a zis sec. Nu e chiar atât de complicat.

— Și de ce ai lăsat-o baltă cu totul? Adică, înțeleg că nu ți-a stat mintea la asta când ai ajuns în Madrid, dar ce te împiedică să te apuci din nou?

Degetele i s-au înfipt mai adânc în șoldurile mele, iar fața lui a căpătat o expresie îngândurată.

Scanned by CamScanner

— Nu știu, iubito. Mai am un an de master. Sunt cam bătrân să mă gândesc iar la asta.

— Bătrân?

Am pufnit.

— Mda, a ridicat din umeri. Nu știu ce să îți zic, Blair. Pur și simplu nu a fost să fie. Mi-am pierdut interesul și entuziasmul.

Mi-am pus în gând să găsesc o metodă prin care să îi stârnesc din nou interesul pentru muzică. Era mai mult decât evident că îi simțea lipsa, chiar dacă eu nu îl auzeam cântând prea des.

— Bine, am zâmbit, sărutându-l scurt.

— Bine? m-a întrebat sceptic, arcuindu-și o sprânceană.

— Bine, am repetat.

El nu trebuia să știe că mă gândeam să înfăptuiesc un plan care să îi readucă cheful.

— N-ai de gând s-o lași baltă, nu-i așa?

Mi-am umflat obrajii cu aer, încuviințând. Aiden mă citea ca pe o carte deschisă și asta mă scotea uneori din minți. Era greu să fac ceva despre care el să nu afle.

Mi-am apropiat buzele de ale lui, încercând să îi distrag atenția. A funcționat. Limba lui Aiden și-a găsit drumul printre buzele mele întredeschise, începând să o tachineze pe a mea. Picioarele mi s-au înfășurat în jurul lui, degetele și-au făcut loc în părul lui, iar plămânii mei cerșeau o gură de aer pe care nu aveam nicio intenție să le-o ofer. Ar fi trebui să mă obișnuiesc cu Aiden, însă de fiecare dată când mă săruta, ceva se scurtcircuita în mintea mea. Partea rațională era redusă la tăcere și toate sentimentele pe care le simțeam pentru el, se amplificau.

— Iubito, o să întârziem, mi-a zis cu gura lipită de a mea.

— Unde? am întrebat confuză.

— Nicăieri, a rânjit larg, apoi a început din nou să mă sărute.

Degetele mele s-au îndreptat spre nasturii de la cămașa lui, descheindu-i încet. Aiden mi-a tras tricoul peste cap, apoi și-a îngropat capul în scobitura gâtului meu, trasând cerculețe umede cu limba. Mâinile i s-au plimbat pe corpul meu, oprindu-se pe sâni. Mi-am arcuit spatele, legănându-mi șoldurile deasupra lui. În secunda în care i-am simțit degetele fierbinți pe spate, descheindu-mi sutienul cu o mișcare exersată, mi-am amintit

Scanned by CamScanner

— Petrecerea! am exclamat, simțind cum ceața dispărea din gândurile mele.

Aiden a încercat să își stăpânească râsul, dar în cele din urmă a cedat și a pufnit.

— Mhm. Petrecerea.

Mi-am acoperit fața cu mâinile, rușinată de cât de repede îmi pierdeam mințile. Am încercat să-mi închei sutienul, în timp ce Aiden îmi oferea un zâmbet jucăuș.

— Ce încerci să faci?

Am mârâit la el, continuând să mă fac de râs. Cu cât mă mișcam mai mult deasupra lui, cu atât sunetele guturale pe care le scotea, se intensificau. Și-a lăsat capul pe spate, privindu-mă arzător, cu un colț al buzelor arcuit. Mai lipsea să își încrucișeze brațele la piept și să se bucure de spectacol.

— Iubito, a oftat, apoi și-a dus mâinile în spatele meu, îndepărtându-le pe ale mele de pe încheietoarea sutienului și făcând ceea ce eu mă chinuiam de câteva minute bune.

— Gata. Poți să fugi.

Aveam de gând să fug să fac un duș, imediat ce ar fi încetat să îmi mai mângâie spatele. Acum că mă gândeam mai bine, nici eu nu aveam chef să merg la petrecere. Preferam să stau cu Aiden și să facem orice altceva, dar nu puteam să atrag asupra mea furia lui Em. Și așa nu știam în ce relații eram una cu cealaltă.

De parcă știa că aveam nevoie de un motiv întemeiat ca să mă urnesc din brațele lui Aiden, telefonul meu a început să sune. Am gemut înfundat și m-am ridicat.

L-am ridicat de pe măsuță, zgâindu-mă încontinuu la ecran. Degetele au început să îmi tremure îngrozitor de tare, iar încercările mele de a le controla erau neputincioase.

— Blair?

Aiden a devenit alert, ridicându-se de pe canapea. Eram conștientă de prezența lui, dar nu puteam articula niciun cuvânt.

— De ce tremuri, iubito?

Văzând că nu îi răspund, Aiden a aruncat o privire la telefon. L-am văzut încordându-se ca prin vis, apoi și-a așezat mâinile peste ale mele, potolindu-mi tremuratul.

— Nu trebuie să îi răspunzi dacă nu vrei.

Scanned by CamScanner

Avea dreptate, dar nu prea vorbisem cu mama în ultima vreme și îmi era și teamă să o fac. Nu știam niciodată dacă urma să îmi spună că îi era dor de mine sau dacă avea să mă avertizeze să nu mă fac de rușine.

— Blair?

Vocea lui Aiden era oarecum precaută.

— E în regulă, am zis, zâmbind scurt.

A încuviințat, retrăgându-și mâinile de pe ale mele. În câteva secunde a dispărut, oferindu-mi intimitatea pe care nici măcar nu am cerut-o.

— Bună, mamă, am răspuns în cele din urmă.

— Oh, Dumnezeule! Blair, de ce nu răspunzi la telefon? Ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine?

Bună, mamă, am repetat în minte. *Și mie mi-a fost dor de tine. Da, sunt bine. Mulțumesc de întrebare.*

— Scuze, am oftat. Am cam mult de învățat zilele astea.

— Și nu poți răspunde nici măcar o dată pe săptămână?

Nu mi-am mai cerut scuze din nou. Era greșeala mea și mi-o asumam. Pur și simplu nu voiam să răspund la întrebările de genul: *Blair, nu ți-ai tăiat venele, nu?*

— Ce faci? am întrebat pe un glas stins.

— Bine, a răspuns sec. Renovez. Când vii acasă?

— Cum adică renovezi?

— Exact cum ai auzit, mi-a zis pe un ton tăios. Renovez. Tatăl tău s-a mutat.

Și acum vrei să ștergi din casă orice urmă de a lui?

— Ăă... bine.

— Da. E bine. Deci, când vii acasă?

— Mamă, am de învățat. Te sun eu mai încolo, bine?

Nu. Cu siguranță nu era bine. Mama mi-a închis telefonul în nas, dar mă obișnuisem deja cu asta. Trebuia în schimb să îl sun pe tata și să îl întreb dacă puteam să stau la el când urma să merg acasă. În niciun caz nu îmi doream să stau în apropierea mamei.

— E totul în regulă? am auzit vocea iubitului meu.

— Mhm, am încuviințat.

— Mhm? m-a îngânat.

A apărut în fața mea de nicăieri și mi-a ridicat bărbia cu un deget. Ochii lui frumoși mă priveau întrebători, dar buzele lui nu rosteau nimic.

Scanned by CamScanner

— E în regulă, am oftat. Presupun. Nu știu exact, m-am încruntat. Mama cică renovează, orice ar însemna asta.

— Ți-a mai spus și altceva?

Aiden mi-a trasat conturul maxilarului cu indexul.

— Nu. Nu m-a întrebat dacă nu cumva am încercat să mă sinucid recent, deci e bine.

— Blair, a mârâit la mine.

— Scuze, am oftat. Mă duc să fac un duș. Mi se pare că deja suntem în întârziere.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat scurt, apoi m-am îndreptat spre baie. În trecere, am aruncat o privire asupra ceasului din sufragerie, al cărui ticăit mă scotea noaptea din minți, dar la care tot uitam să îi scot bateria. Era aproape șapte. Nu eram în întârziere.

Am intrat în baie și m-am dezbrăcat de haine, înfășurând un prosop în jurul meu. Mi-am turnat pastă de dinți pe periuță și am început să mă spăl, cu privirea fixată în oglindă. Bătaia din ușă m-a făcut să mormăi ceva indescifrabil. Văzând că Aiden nu a deschis ușa, m-am clătit pe dinți și m-am dus să îi deschid. Stătea sprijinit lejer de perete, cu brațele încrucișate la piept.

— De când ai învățat să bați la ușă?

Și-a arcuit o sprânceană.

— De când suntem în întârziere și dacă aș fi dat peste tine goală, întârzierea aia s-ar fi prelungit.

Am chicotit.

— S-a întâmplat ceva?

A clătinat din cap. M-am rotit pe călcâie și am dat drumul la apa caldă.

— Blugi? l-am întrebat amuzată.

— Poftim?

De-a dreptul nedumerit, a aruncat o privire asupra blugilor negri pe care îi avea pe el.

— Nu știu, am ridicat din umeri. Ai de gând să porți blugi? N-ai alți pantaloni?

S-a gândit pentru o clipă. Mi-am dat ochii peste cap. Dacă Aiden avea de gând să meargă la petrecere cu blugi, eu nu-l puteam împiedica. Eu, care încă nu știam cu ce urma să mă îmbrac.

— Și nu crezi că ar trebui să o bagi în pantaloni?

Scanned by CamScanner

Ambele sprâncene i s-au ridicat, iar buzele i s-au unit într-o linie subțire. Încercând să îmi dau seama ce îl amuza, am realizat ce am spus, dar nu mi-a dat timp să îmi rectific propoziția.

— Sunt destul de sigur că e în pantaloni, a rânjit aproape lasciv. Decât dacă nu cumva te refereai că ar trebui...

— S-o scoți? l-am întrerupt, fiind sigură că asta urma să spună. Mă refeream la cămașă.

Știa și el că la asta mă refeream, dar nu pierdea nicio ocazie să-și scoată la iveală gropițele din obraji.

— Crede-mă, e mai mult decât suficient că mă sacrific să port cămașă.

— Și sacou, am adăugat, înclinându-mi capul.

Un colț al buzelor i s-a ridicat.

— La naiba cu întârziatul, a mormăit înainte să se desprindă de perete și să se îndrepte spre mine.

L-am privit surprinsă. Pentru cât de brusc s-a dezlipit de perete, în fața mea s-a oprit incredibil de lent. Mi-a mângâiat obrazul cu vârful degetelor, iar limba i-a trecut peste buzele mele, forțându-mă să le deschid. Respirația mi s-a accelerat și am lăsat prosopul în voia lui, așezându-mi brațele în jurul gâtului său.

Temperatura mi-a crescut și, din senin, eram mai mult decât dornică să scap de prosop și de hainele lui, dar urma să întârziem dacă nici unul dintre noi nu reușea să își controleze dorința. Mâinile i-au alunecat pe șoldurile mele, ajungând la marginea prosopului care se ținea îmbinat precar.

Modul în care limba lui se împletea cu a mea mă stârnea din ce în ce mai tare. Sunetul răgușit pe care l-a scos, cu buzele încă lipite de ale mele, mi-a dat impulsul necesar de care aveam nevoie ca să îmi iau inima în dinți și să fac ceva ce nu credeam că voi face vreodată. M-am retras încet, punând câțiva centimetri de distanță între noi. Aiden mi-a aruncat o expresie aproape rănită, dar el habar n-avea ce era în mintea mea. Și-a suflecat mânecile, deși nu era nevoie, așteptând să spun ceva.

N-am spus nimic, ci doar am slăbit nodul de la prosop, lăsându-l să cadă la picioarele mele. Respirația mi-a luat-o razna, iar obrajii deja nu mai puteau suporta roșeața, dar eram hotărâtă să nu mă acopăr.

Scanned by CamScanner

Aiden și-a plimbat privirea peste corpul meu, iar când a întâlnit-o pe a mea, am simțit sângele transformându-se în lavă prin vene.

— Nu te mai uita la mine, aproape am gemut pe un ton implorator.

— Iubito, nici dacă te-aș privi o viață întreagă nu mi-ar ajunge.

Aiden reușea mereu să îmi spulbere temerile. I-am susținut privirea, căpătând încredere. Mă simțeam frumoasă și dorită, iar sentimentele astea stârneau un val de căldură în pântecul meu. Și-a dat sacoul jos, lăsându-l să cadă, apoi s-a apropiat de mine. Răsuflarea lui îmi ardea pielea și n-am mai rezistat. L-am tras aproape de mine, descheindu-i cămașa pentru a doua oară pe seara aia.

M-a tras la pieptul lui, acaparându-mi buzele cu ale lui. Hotărâtă să-mi duc îndrăzneala până la capăt, în loc să-l las să mă tragă spre dormitor, l-am prins de mână, trăgându-l spre duș. Fără să stea pe gânduri, și-a descheiat nasturele și fermoarul de la blugi, apoi i-a dat jos. M-am dat în spate, intrând în cabina de duș și trăgându-l după mine.

* * *

O oră și jumătate mai târziu, cu întârziere mare, am reușit să ajungem la petrecere. Restaurantul era drăguț, dar ornamentele erau îngrozitoare și a trebuit să falsific un zâmbet de toată frumusețea când Em m-a întrebat cum mi se părea decorul. Aiden s-a strecurat pe lângă mine. Am aruncat o privire furioasă în urma lui, încercând în același timp să îi zâmbesc și mamei lui Em. Aiden s-a întors pe călcâie, mergând cu spatele. Mi-a oferit un zâmbet larg, arogant, făcându-mi semn spre o masă. Am încuviințat, apoi am continuat să vorbesc cu mama lui Em. Am zâmbit atât de fals și larg încât credeam că zâmbetul ăla tâmp o să mi se întipărească pe față. Aș fi preferat măcar să stau jos. Purtam o pereche de pantofi negri, cu tocuri și începeau să mă doară picioarele deja.

— Las-o mamă, a zis Em, apărând de nicăieri. N-o mai plictisi.

Scanned by CamScanner

I-am zâmbit recunoscătoare. Chiar dacă Em o dăduse în bară cu decorul, cu vestimentația făcuse o treabă bună. Avea o rochie albă, lungă, în stil egiptean. Ca să pot purta așa ceva, mi-ar mai fi trebuit pe puțin zece centimetri în înălțime. Părul blond îi era strâns într-un coc elegant și era de-a dreptul frumoasă.

M-am scuzat și am plecat de acolo înainte ca mama ei să mă atragă din nou în conversație.

— De ce ești atât de dezorientată?

M-am rotit spre Arden, care stătea în spatele meu, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Îl caut pe Aiden, i-am răspuns. L-ai văzut pe undeva?

Arden a făcut același lucru ca și mine: și-a rotit privirea prin sală, căutându-l pe fratele lui. Câteva perechi dansau în mijlocul încăperii și aproape toate mesele erau ocupate. Era vina noastră că am întârziat, dar nici nu am întrebat-o pe Em dacă exista vreo aranjare la mese. Nu prea îmi doream să fiu în locul ei. Știam că ea și Zeke ar fi vrut să dea o petrecere la Tau, nu într-un restaurant fițos, dar părinții lor insistaseră și le-au tot repetat că trebuiau să se comporte matur. Îmi venea să pufnesc când mă gândeam la asta.

— Probabil e afară. Vino să stai cu noi. O să întoarcă ceva mai încolo. Sau vrei să stai aici?

Arden mi-a zâmbit, iar eu am clătinat din cap. Unde dispăruse Aiden?

— Da, o să vină, am zis mai mult pentru mine. Încotro?

Mi-a făcut semn să îl urmez și s-a strecurat printre cei care dansau. Trebuia să recunosc că aia era o petrecere ciudată, dar bănuiam că probabil nici Em și nici Zeke nu s-au implicat în organizare. Exceptând faptul că Em se implicase în decorarea sălii. Mai bine n-ar fi făcut-o. Cu cât mă uitam mai mult în jurul meu, la verdele izbitor, mă temeam să nu mă apuce o migrenă.

L-am urmat pe Arden, fără să întreb la ce s-a referit atunci când a folosit pluralul. Când s-a oprit la o masă, îmi doream să o fi făcut.

Abigail stătea relaxată pe unul dintre scaune și vorbea cu blonda pe care o văzusem în seara în care Aiden s-a bătut cu Arden. Ethan stătea cu telefonul în mână, iar celelalte trei scau-

Scanned by CamScanner

mi erau libere. Arden m-a îndemnat să iau loc și l-am ascultat, deși toate instinctele îmi spuneau să nu o fac.

— Blair, a rânjit Ethan, ridicându-și ochii din telefon.

— Salut, am răspuns ceva mai veselă.

Părea bucuros să mă vadă. De altfel, în afară de Em, părea singura persoană care se arăta cât de cât bucuroasă de prezența mea. M-am făcut comodă pe scaunul liber din dreapta lui, cel din stânga fiind ocupat de blonda pe care nu aflasem cum o chema.

Arden și-a reluat locul lângă Abigail, dar nu părea în apele lui. M-am întrebat dacă Abigail nu renunțase încă la ideea ei de a cere custodia lui Alexander și dacă ăsta era motivul pentru care Arden era abătut.

— Ești bine? am șoptit în direcția lui.

S-a aplecat peste scaunul liber dintre noi.

— Ce?

— Am întrebat dacă ești bine.

— Mda.

Era bine, pe naiba! A revenit în poziția inițială înainte să îl întreb și altceva.

— Deci?

Vocea lui Ethan m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Deci? am repetat.

— Te-am întrebat dacă îți place sala.

— Aaa... m-am bâlbâit. Da. E drăguță.

Ethan a făcut o grimasă.

— Pe mine tot verdele ăsta mă face să vomit.

Mi-am stăpânit zâmbetul.

— Să nu-i spui asta și lui Em. Cred că o să ajungi pe lista ei neagră.

— Atâta timp cât mă scutește să mai văd tot verdele ăsta în fața ochilor, pot să ajung și pe lista ei roz.

Am clătinat din cap dezaprobator, apoi mi-am scos telefonul și i-am scris un mesaj lui Aiden.

Ai dezertat?

Abigail și-a ridicat în cele din urmă privirea, oferindu-i un zâmbet lui Arden. Pe mine m-a privit disprețuitor. Un zâmbet fals i-a încolțit în colțul buzelor, străduindu-se probabil să nu pară deranjată de prezența mea.

Scanned by CamScanner

— Bună, Blair. Ce faci?

— Bine, am răspuns sec, simțindu-mă teribil de inconfortabil. Tu?

— Foarte bine, a accentuat ea. Aiden nu e cu tine?

Telefonul pe care până atunci îl ținusem în mână, a vibrat.

Vin în 2. Țigară.

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul. Abigail îi spunea ceva lui Arden, iar el nu părea foarte fericit. Deși nu îmi plăceau copiii și nici cu Arden nu prea mă mai înțelegeam grozav de bine, nu îmi puteam imagina ce simțea. Bănuiam că își iubea copilul, chiar dacă nu și-a asumat responsabilitatea de la bun început, iar acum Abigail îl voia.

— Scuze, am auzit vocea familiară a lui Aiden înainte să se așeze pe scaunul de lângă mine.

M-a sărutat, făcându-mă să mă bucur că stăteam jos. Parfumul lui mi-a făcut respirația să se accelereze și am avut nevoie de câteva clipe să o readuc la normal.

Eram supărată că aproape m-a abandonat acolo, dar o mare parte din furie s-a evaporat când l-am privit.

— Ai fumat o țigară sau un pachet întreg? am zâmbit.

— Două, dar n-am putut scăpa de tatăl lui Zeke. Urăsc părinții.

Și-a arcuit un colț al buzelor. Se părea că tatăl lui Zeke îl luase în primire la fel cum făcuse mama lui Em, cu mine.

Restul serii a decurs într-un mod de-a dreptul plictisitor. Până și eu am ajuns să îmi doresc ca cei doi să își fi sărbătorit logodna la Tau. Aiden era la fel de plictisit ca și mine, dar el măcar mai vorbea cu Ethan sau cu Arden. Simțeam lipsa Juliei mai tare ca niciodată, dar cum ea și Em nu erau prietene, nu a fost invitată. Aveam totuși impresia că la un moment dat l-am zărit pe unul dintre frații ei, dar nu știam exact pe care. Mi-am dat pantofii jos din picioare, rezistând cu greu să nu mă așez într-o poziție mai comodă.

Plictisită din cale afară, m-am rotit spre Aiden și l-am întrebat dacă nu voia cumva să dansăm. Nici eu nu aveam chef, dar simțeam nevoia să mă mișc de pe scaunul pe care am stat țeapănă toată seara, cu excepția momentelor în care m-am dus la toaletă.

Scanned by CamScanner

— Nu dansez, Blair. Ia-l pe Arden.

Ochii mi s-au mărit de uimire, dar nu pentru că el nu voia să danseze. Puteam să înțeleg asta. Și puteam să înțeleg și propunerea lui de a dansa cu Arden. Ce m-a uimit, a fost tonul rece pe care mi-a spus-o, dându-mi impresia că prezența mea îl deranja. Privirea lui Abigail era îndreptată spre el și avea un zâmbet larg pe față.

— Hai să te uimesc, a zis Arden, care era și el atent la noi.

S-a ridicat de la masă și a venit spre mine. L-am întrebat pe Aiden din priviri dacă s-a întâmplat ceva, dar nu mi-a răspuns. Nervoasă, mi-am așezat mâna în palma lui Arden care era întinsă spre mine, urmându-l absentă.

El nu experimenta confuzia mea. M-a rotit, așezându-și o mână pe talia mea și m-a tras mai aproape de el. Nu mă puteam concentra la nimic. Nu auzeam muzica, nu auzeam ce îmi spunea Arden, nu mai auzeam nimic în jurul meu. Nu mă puteam gândi decât la schimbarea bruscă de comportament a lui Aiden și nici măcar nu știam dacă eu eram cea care i-o provocase sau dacă totul avea legătură cu altceva.

— Blair, ești bine?

M-am concentrat în cele din urmă pe vocea lui Arden.

— Nu știu, am recunoscut.

— Ce s-a întâmplat?

Din fericire, Arden era un dansator bun și eu nu eram nevoită să îmi calculez mișcările. Pur și simplu mă lăsam purtată de el.

— Nu știu, am repetat din nou.

— Dacă ești îngrijorată din cauza toanelor lui Aiden, să știi că e vina lui Abigail. Și pe mine mă indispune.

— De ce?

Mi-am ridicat privirea, căutând-o pe a lui.

A adoptat o expresie nefericită, ferindu-și privirea de a mea.

— Aiden mi-a spus, am mărturisit.

— Ce ți-a spus?

— Despre Alexander, am șoptit ca să mă asigur că nu ne auzea nimeni din jurul nostru.

Arden a părut să ofteze ușurat.

— Bun, a zis. Nu știam dacă ți-a spus și nu voiam să i-o iau înainte. Nu de alta, dar cred că noi doi ne-am bătut suficient.

Scanned by CamScanner

Am zâmbit strâmb.

— Ce faci cu Abigail?

— Încerc să o îmbunez. Are impresia că amândoi ne comportăm aiurea cu ea și că vrem să o îndepărtam din viața lui Alexander, a oftat.

— S-a cam îndepărtat singură.

— Știu, dar ei nu i se pare că așa stau lucrurile. E complicat. Vrea să intre în viața lui, dar el habar nu are cine e ea. Are patru ani, Blair. Ce ar trebui să fac? Să o duc în vizită și să o prezint ca și mama lui?

— Normal că nu, m-am încruntat. Nu își dă seama că o să îi facă rău dacă l-ar lua de lângă voi? De lângă părinții tăi?

— Abigail e destul de încăpățânată. Odată ce-i intră o idee în cap, nu și-o mai scoate prea ușor.

— Și ce vrea de la Aiden?

Am inspirat adânc, încercând să îmi păstrez calmul.

— Nu știu exact. Tot spune ceva cum că Aiden nu vrea să aibă de-a face cu ea și că de fapt el ar trebui să o înțeleagă cel mai bine.

— De ce?

— Părinții ei au trimis-o la Paris după ce a născut.

Oh!

Mi-am amintit că am auzit-o vorbind odată despre cât de mult îi lipseau prietenii ei din Paris. Dar ce voia de la Aiden? Avea impresia că aveau multe lucruri în comun și că ar fi putut sta să împartă amintiri cu el? Oricare ar fi fost impresia ei, comportamentul lui Aiden tot nu era justificat. Poate era scos din sărite de ea, dar eu practic nu îi făcusem nimic ca să îmi vorbească pe tonul ăla.

— Ar trebui să ne întoarcem, a spus Arden, chinuindu-se să zâmbească.

L-am aprobat, realizând că până și melodia se terminase. Mi-a făcut semn să o iau în fața lui, fluturându-și mâna. Mi-a smuls o jumătate de zâmbet, dar era mai bine decât nimic. Între mine și el nu mai exista absolut nimic și cumva sentimentul era ciudat. Vorbeam și ne comportam de parcă nu s-a întâmplat nimic.

Scanned by CamScanner

Pe la jumătatea drumului, m-am oprit. O figură cunoscută se îndrepta spre mine, cu o sprânceană arcuită și un zâmbet larg pe față.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Arden.

N-am răspuns. Liam s-a oprit în fața mea și m-a tras în brațele sale, înainte să îi anticipez mișcarea. Am rămas înmărmurită, gândindu-mă cum să scap de el. Liam era un fost coleg de-al meu din liceu și chiar nu înțelegeam ce căuta acolo. Credeam că eram în siguranță și nu aveam să mă întâlnesc nu cineva cunoscut. Vreodată. Acolo.

— Blair, mi-a râs numele în ureche. Ai rămas ca întotdeauna.

Habar nu aveam ce însemna asta. Liam s-a ținut după mine o perioadă, dar nu am trecut niciodată de etapa flirtului. Spre deosebire de mine, el chiar arăta ca întotdeauna. Păr șaten și ordonat, căprui, un zâmbet larg și imbecil. Un pachet de mușchi, fără creier.

— Dă-mi drumul, am mârâit la el, încercând să mă retrag din strânsoarea lui.

— Nu te bucuri să mă vezi?

Am strâmbat din nas. Mirosea a alcool și m-am mirat cum nu mi-am dat seama de la bun început. Pentru o clipă, am crezut că avea de gând să îmi dea drumul, însă m-a tras înapoi, iar mâna i-a aterizat pe fundul meu.

M-am retras dezgustată și l-am lovit, înainte să stau pe gânduri. Liam și-a dus mâna la obraz, privindu-mă șocat.

— La naiba! l-am auzit pe Arden.

M-am întors spre el, dar nu l-am privit mult. Mi-am îndreptat privirea în direcția în care se uita și el. Un Aiden furios și pornit de o încăierare nu mai avea mult și ajungea lângă noi.

Nu, nu, nu.

Am încercat să mă bag în fața lui, dar Arden m-a prins de braț și m-a ferit, făcându-mi semn să nu mă bag. M-a tras la pieptul lui, imobilizându-mă.

— Dă-mi drumul, Arden! La naiba, dă-mi drumul!

— Ce naiba crezi că faci? l-am auzit pe Aiden mârâind printre dinți.

Am reușit să îmi întorc privirea exact în secunda în care pumnul lui Aiden a intrat în contact cu maxilarul lui Liam.

Scanned by CamScanner

— Aiden, termină!

Liam s-a clătinat pe picioare.

— Aiden! am țipat din nou. E beat! Lasă-l în pace!

— Haide, mi-a zis Arden, trăgându-mă după el. Uite, vin Ethan și Zeke să-i despartă.

Mi-am coborât capul în pământ și l-am urmat afară. Îmi era atât de rușine încât nici măcar nu puteam să dau ochii cu celelalte persoane care se aflau acolo.

— Idiotule! am țipat la Arden când am ajuns afară. De ce n-ai făcut nimic?

— Pentru că nu e treaba mea, mi-a răspuns calm.

Niciodată nu era treaba lui. A lor. Era pentru a nu știu câta oară când am realizat că înainte ca altcineva să intervină într-o bătaie, cei implicați și-ar fi dat câțiva pumni. N-aș fi înțeles logica masculină nici măcar dacă viața mea ar fi depins de asta.

Mi-am trecut mâna prin părul pe care m-am străduit să îl ondulez și să îl aranjez. Am încercat de câteva ori să mă întorc, dar Arden m-a blocat de fiecare dată. În cele din urmă, m-am așezat pe scări, cuprinzându-mi fața în palme.

De fiecare dată avea să se întâmple asta? Ori de câte ori un tip s-ar fi apropiat de mine, Aiden ar fi sărit la el? Nu-mi doream să trăiesc așa. Îl iubeam pe Aiden mai mult decât orice, dar nu puteam să...

Nu doar că îi rănea pe cei care se apropiau de mine, dar se rănea pe el. Și pe mine. Simțeam cum mi se frângea inima doar când mă gândeam la asta.

Liam a ieșit câteva minute mai târziu, furios și clătinându-se pe picioare. Em a ieșit în urma lui și a îngenuncheat în fața mea.

— Ești bine?

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Sunt bine, am mințit. Nu eu m-am bătut. Unde-i Aiden?

A ridicat din umeri, privindu-mă îngrijorată.

— Îmi pare rău, am șoptit.

— Nu-i vina ta.

Așteptam un *ți-am spus eu*, dar Em n-a spus nimic. Îmi venea să plâng de nervi.

— Em, l-am auzit pe Arden.

— Da?

Scanned by CamScanner

Ș-a întors spre el, apoi expresia i s-a înfuriat din senin. Mi-am ridicat și eu privirea, simțind cum aerul mi se bloca în gât.

— Ești un dobitoc! a țipat la Aiden. O să fiu înăuntru dacă ai nevoie de ceva, mi-a zâmbit călduros, apoi s-a ridicat și a mers înăuntru, cu Arden pe urmele ei.

Aiden s-a așezat lângă mine. O parte din mine voia să mă distanțez de el, dar nu m-am mișcat nici măcar un centimetru. Și-a șters sângele de pe buze, apoi și-a aprins o țigară.

Niciunul dintre noi nu voia sau nu putea să vorbească.

Aiden era scos din minți, iar eu eram scoasă din sărite.

Mai era o parte în interiorul meu. Partea care voia să îmi las capul pe umărul lui și să îl îmbrățișez. Să mă pierd în el ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici de data asta nu m-am mișcat.

Aiden nici măcar nu se uita la mine, dar și-a dat seama că începeam să tremur din cauză că aveam pe mine doar rochia neagră. Și-a dat sacoul jos și mi l-a așezat pe umeri.

Cum putea să facă asta? Într-o secundă să mă înspăimânte de moarte, ca în următoarea să fie atât de grijuliu?

Mi-am cuprins fața în mâini și am oftat, neștiind cum să reacționez.

Nu vorbea. Nu mă privea.

Scanned by CamScanner

CAPITOLUL 30

AIDEN

Nu vorbea. Nu mă privea.

Blair nu făcea nimic. Pur și simplu stătea lângă mine pe trepte și privea cum fumul de țigară se risipea în sus. Mă scotea din minți toată interiorizarea asta a ei. Dacă era nervoasă, aș fi preferat să țipe la mine decât să fiarbă ca un ceainic uitat pe foc.

Voiam să zic ceva, dar ea aștepta niște scuze pe care nu eram dispus să le formulez. Niște scuze la care nu le vedeam rostul. Da, îmi pierdusem cumpătul și îl lovisem pe cretinul ăla. Nu, nu-mi părea rău. Cum ar fi trebui sa îmi cer niște scuze în care nu credeam?

Am continuat să stăm următoarele minute în tăcere. Eu încercam să mă calmez, pentru că dacă l-aș fi văzut din nou pe idiotul ăla, i-aș mai fi dat una, fără să îmi pară rău. Blair...

Nu știu ce făcea Blair. Privea pierdută în gol, căzută pe gânduri.

— Aiden...

Mi-a șoptit numele într-un sfârșit.

Glasul îi tremura și mă temeam să nu înceapă să plângă. Îmi venea să o iau în brațe, dar ceva îmi spunea că ăla era ultimul gest la care ar fi trebuit să recurg, așa că mi-am menținut ultima fărâmă de calm și am așteptat. Și am așteptat. Și am tot așteptat.

Poate trecuse un minut. Cinci. O oră. Habar n-aveam.

A inspirat adânc, apoi a oftat zgomotos. Eram un dobitoc, dar știam asta de la bun început și începeam să regret. Începeam să îmi dau seama că ar fi trebuit să mă țin de sistemul ăla tâmpit

Scanned by CamScanner

pe care îl aplicasem toată viața. N-ar fi trebuit să mă apropii de Blair. N-ar fi trebuit să îi permit să se apropie de mine.

Nu, n-ar fi trebuit, dar acum e cam târziu să te gândești la asta.

— Aiden, când ai de gând să încetezi?

Vocea ei șoptită a spart liniștea.

— Cu ce?

Mi-am arcuit o sprânceană, fixându-mi privirea în același punct în care se uita și ea de ceva timp.

— Cu toate astea, a zis, fluturând o mână prin aer.

— Mă tem că trebuie să fii mai explicită de atât.

— Cu împărțitul pumnilor, Aiden. Cu participarea la curse. Cu... habar n-am. Cu toate astea.

Am mai tras un fum din țigară. În lipsă de altceva, acum se lua de nenorocitele de curse la care nici măcar nu mai pusesem piciorul de ceva timp.

M-am bucurat că nu i-am spus adevărul despre mine. Că în momentele în care voiam să îi spun totul despre mine, să o las să mă cunoască, n-am făcut-o.

N-ar fi făcut nimic altceva decât să îmi arunce în față toate rahaturile alea, iar eu exact asta încercam să evit.

— O să încetez cu toate astea când n-o să-și pună nimeni mâna pe fundul tău.

— Era beat! a exclamat revoltată.

— Mhm, am zis îngândurat. Lasă-mă să văd dacă înțeleg. Cretinul ăla te-a pipăit, apoi tu l-ai lovit. Și acum țipi la mine pentru că i-am dat doi pumni în plus?

— Eu i-am dat o palmă, Aiden. Nu l-am învinețit.

— Mda. Ce să zic. Noi nu ne pălmuim.

A mârâit ceva indescifrabil în direcția mea.

— Trebui să încetezi.

Mi-am rotit privirea spre ea, adoptând o expresie inexpresivă.

Trebuie să încetezi.

Nu. Ea trebuia să înceteze. Trebuia să înceteze să se mai comporte de parcă era pregătită sa o ia la goană în orice moment. Trebuia să înceteze să se mai chinuie singură.

O iubeam. Realitatea era că o iubeam pe Blair, dar ea nu mă lăsa să fac asta. Inversasem rolurile. Dacă la început eu eram cel care fugea, acum Blair îmi luase locul. Nu avea legătură neapărat

Scanned by CamScanner

cu faptul că se lua de mine acum. Erau toate lucrurile puse cap la cap. I-a trebuit o lună întreagă să se hotărască să își ia lucrurile de la cămin. I-au trebuit alte două săptămâni să înțeleagă că nu era nevoie să îmi dea bani la chirie, care și așa era plătită în avans pe jumătate de an. Mă și întrebase dacă eram nefericit. Ce naiba însemna asta?

— Deci mâna lui era sau nu era pe fundul tău?

Mi-am fixat privirea în a ei. Dacă voia să avem o discuție, atunci asta avea să primească. Ca să mă facă să îmi pierd și ultima fărâmă de calm, a ridicat din umeri.

— Nu ridica din umeri, am zis cât de blând am reușit.

— Nu țipa la mine! s-a revoltat brusc.

— Iisuse, Blair! N-am țipat la tine.

A clipit de câteva ori, evitând să mă privească.

— Era, a zis.

— Bun. Mă gândeam că am început să am vedenii.

— Dar Liam era beat, Aiden.

— Liam? i-am mârâit numele. Îl cunoști?

— E un fost coleg de liceu.

Mi-am trecut degetele prin păr, încercând să îmi dau seama ce voia Blair de la mine. Coleg de liceu sau nu, beat sau nu, a atins-o. Ar fi trebuit să mă prefac ca n-am văzut, doar ca să fie ea mulțumită?

— Vrei să zic că îmi pare rău? Asta vrei?

S-a rotit spre mine și a clătinat din cap.

— Atunci ce vrei? Să zic că n-o să mai fac, de parcă am cinci ani? Vrei să mint?

A înghițit în sec. Ochii ei albaștri s-au mărit treptat și m-am pierdut în ei pentru câteva clipe.

— Pentru ce mi-ai mai ținut discursul ăla cum că nu vrei să mă schimb cu totul, dacă evident nu ești mulțumită să mă ai așa cum sunt?

Am stins țigara și mi-am aprins alta.

— Nu sunt mulțumită? Aiden...

Mi-a rostit numele pe un ton dezaprobator. Recunoșteam că aveam nevoie de timp ca să vorbesc despre o mulțime de lucruri, dar măcar eu mă străduiam.

— Dacă ești nefericită, am reformulat. Dacă ești nefericită cu mine, de ce...

Scanned by CamScanner

Vocea mi s-a frânt la jumătatea propoziției. Spusesem suficiente lucruri și, dacă nu m-aș fi oprit, aș fi spus ceva ce aș fi regretat.

— Sunt fericită, m-a contrazis.

— Nu arăți prea fericită.

— Dar sunt.

Aveam impresia că nici ea nu credea ce spunea.

— Mhm, am mormăit. Ești fericită, dar ai vrea totuși să mă schimb.

— N-am zis asta.

Devenea din ce în ce mai greu să o privesc. Devenea din ce în ce mai greu să știu că nu puteam să o iau în brațe.

Dă-o naibii de treabă! Adună-te!

— Aiden... eu...

N-o spune, iubito. Te rog, n-o spune.

— Am nevoie de timp.

Am pufnit. De obicei, eu eram cel care avea nevoie de timp. Al naibii să fiu dacă o înțelegeam.

— Ai nevoie de timp?

Oricât am încercat să fiu calm, întrebarea tot a sunat ca un mârâit.

— Da, a înghițit în sec. Am nevoie de timp, Aiden.

— Timp ca să ce?

Mi-am arcuit o sprânceană și am zâmbit cu un colț al buzelor.

— Să-mi ordine în gânduri, a murmurat.

Am pufnit. Să-și pună ordine în gânduri?

— Nu crezi că trebuia să faci asta înainte să ceri siguranță de la mine?

Blair s-a încruntat. Îmi venea să îmi tai limba ca să nu o mai rănesc, dar era destul de târziu.

— Aiden, asta nu înseamnă nimic.

M-a privit cu o expresie rănită. A început să își frământe degetele, apoi a început să tragă de mânecile sacoului.

— Serios? Ceva timp înseamnă o pauză, iar pauză înseamnă că vrei sa te desparți de mine.

— Să mă despart de tine? s-a răstit la mine. Încetează! Am nevoie de timp doar ca să îmi dau seama cum ar trebui să fac față schimbărilor tale de comportament.

Scanned by CamScanner

Îmi venea să râd, dar m-am abținut. Schimbările mele de comportament? Orice avea de zis, mai bine ar fi zis-o odată, ca să terminăm toată discuția aia fără sens. Încă aveam un gol în stomac când mă gândeam că ea chiar își făcea griji pentru ce-i spusese Em. Cine credea Blair că eram?

— Ai știut de schimbările asta de la bun început, Blair. Ți-am zis că n-aș ști să te păstrez, iar tu m-ai ignorat. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Poftim?

Se uita la mine de parcă nu mă înțelegea deloc. De parcă nu mai știa cine eram.

— Ai auzit ce am zis.

Rahat! Îmi pierdeam răbdarea cu totul și pe deasupra îmi simțeam și maxilarul zvâcnind. Încasasem și eu câțiva pumni, nu doar cretinul ăla care o pipăise. Ultimul lucru pe care îl voiam era să stau să mă cert cu ea la miezul nopții.

Obosisem. Pur și simplu obosisem să mă mai lupt să o țin pe loc. Dacă nu voia să înțeleagă că eu nu aveam de gând să dispar, că eu nu eram Jethro și nici mama ei ca să uit de ea, atunci n-avea decât să facă așa cum voia ea.

Ceruse siguranță și asta am încercat să îi dau. Anulasem din plecări, renunțasem la curse și făceam tot posibilul să o primesc în viața mea. Nu mai știam ce altceva să fac.

— De ce nu poți să înțelegi?

S-a ridicat de pe scări și am fost nevoit să îmi ridic privirea ca să mă pot uita la ea. Își mușca obrazul pe interior și aveam impresia că acum voia să mă lovească. În alte circumstanțe, furia ei m-ar fi făcut să zâmbesc, dar nu-mi permiteam. Eram pe cale să o pierd și nu eram în stare să fac nimic ca să împiedic asta.

— Înțeleg, iubito. Nu ăsta e tipul de relație pe care îl vrei, dar e tot ce pot eu să îți ofer. Ia-ți timpul de care ai nevoie.

Am luat pachetul de țigări de pe scări și mi-am aprins încă una.

— Nu are nicio legătură cu relația noastră! a țipat la mine.

M-am încruntat, simțind nevoia să mă ridic și să îi spun că lucrurile aveau să fie în regulă mâine, dar nici eu nu știam asta. Nu aveam de unde să știu ce ar fi simțit ea a doua zi și dacă nu cumva ar fi început să creadă din nou că eram atât de nebun în-

Scanned by CamScanner

cât să devin violent în fața ei. Orice aș fi făcut, Blair tot s-ar fi temut de mine.

— Atunci nu mai înțeleg, am ridicat din umeri.

Mi-am așezat palmele pe scara pe care stăteam, obligându-mă să nu mă ridic de acolo și s-o iau în brațe.

— Aiden, nu e vorba de tine. E vorba de mine.

Mi-am mușcat buza care deja sângera, încercând să ignor presiunea pe care o simțeam în piept ca pe o gheară care încerca să mă sfâșie pe dinăuntru. La suprafață eram de un calm imperturbabil, deși poate ar fi trebuit să fac ceva. Doar că mi se părea inutil. Blair știa că o iubeam.

— Asta e cea mai ieftină scuză pe care puteai să mi-o servești, am zis sec.

— Nu-ți servesc scuze. Chiar nu e vorba de tine, Aiden. E vorba de ce simt pentru tine.

— Deci încă mai simți ceva pentru mine?

Ești un idiot!

Eram total de acord cu vocea aia sâcâitoare. Eram oricum ar fi vrut să mă numească. În loc să o conving că urma să mă schimb, încercam să o atac. Mi-am dat capul pe spate și mi-am fixat privirea asupra cerului.

— Simt prea multe pentru tine, am auzit vocea ei șoptită.

Ea avea nevoie de timp, pentru că simțea prea multe pentru mine.

Eu... n-aveam de gând să mă schimb până în punctul în care aș fi ajuns să nu mă mai recunosc.

Blair merita pe cineva mult mai bun decât mine, iar eu nu aveam niciun drept ca să o privez de asta. Nu mă puteam pune în calea fericirii ei.

M-am ridicat de pe scări, mi-am luat pachetul de țigări și am dat să plec.

— Aiden, ce faci?

Plec, înainte să clachez.

Am făcut câțiva pași, apoi m-am oprit în fața ei. Mi-am băgat pachetul de țigări în buzunarul de la spate al blugilor, apoi i-am luat obrajii în palme. Și-a ridicat ochii spre mine, tresărind speriată. Ce naiba era în mintea ei?

— Am obosit, iubito, așa că o să îți spun asta o singură dată. Realitatea e că n-ai cum să fii de acord cu tot ce face o persoană,

Scanned by CamScanner

i-am zâmbit. Toți avem modul nostru de a face lucrurile și e imposibil să îți placă absolut orice chestie la celălalt.

Am înghițit în sec, apoi am continuat:

— Nu-s perfect și nici n-o să mă schimb la o sută optzeci de grade. Dar te iubesc și sunt aici pentru tine, Blair. Dacă mâine îți fuge pământul de sub picioare, o să fiu aici să te țin. Dacă mâine o să clachezi și o să te prăbușești pe podeaua din baie, o să fiu acolo.

A vrut să spună ceva, apoi s-a răzgândit. Oricât părea să se lupte cu lacrimile care stăteau să o ia la vale, n-a reușit să le împiedice.

— E ușor să iubești pe cineva când e totul e bine.

Și-a așezat palmele peste ale mele care deja erau ude din cauza lacrimilor sale. Cred că era de acord cu mine. Îi era mult mai ușor să mă iubească atunci când nu mă încăieram cu cineva.

— Îmi răspunzi la o întrebare, Blair?

A încuviințat.

— După toată seara asta, dacă ai avea de ales între a merge cu mine acasă sau a merge cu... Am făcut o pauză, gândindu-mă la un exemplu. Em, am adăugat. Ai veni cu mine?

Aveam un sentiment de déjà-vu, asemănător cu cel din seara aia în care vorbisem cu ea la telefon. Blair ezita din nou și nici măcar nu era nevoie să spună ceva ca să îmi dau seama că nu m-ar fi ales pe mine.

Oricum, nu în seara aia.

I-am șters lacrimile cu degetele mari, simțind ceva sfărâmându-se în interiorul meu. Durerea provenea din zona inimii, dar știam că organul ăla idiot n-avea cum să mă doară și era doar o impresie. Am sărutat-o pe frunte și am plecat.

Blair îmi spusese tot ce trebuia să știu, fără ca măcar să vorbească.

M-am urcat în mașină, am coborât geamul, mi-am aprins o țigară și mi-am frecat fața cu palmele. Trebuia să plec de acolo, înainte să mă întorc și să îi spun că puteam să o scoatem la capăt. Înainte să mă duc și să îi spun că îmi retrag toate cuvintele.

Rațional ar fi fost să mă întorc, dar am ales varianta irațională. Am pornit mașina și am ieșit din parcare, chiar dacă știam că urma să regret asta.

Scanned by CamScanner

Degetele mi s-au albit de cât de tare strângeam volanul. Am oprit în primul bar care mi-a ieșit în cale și am făcut o parcare de tot rahatul, cu roțile pe trotuar și fundul mașinii în stradă, ca și cum Blair îmi dăduse lecții de condus. Am început să strâng cheile în palmă până când aproape am simțit metalul rece intrându-mi în carne.

M-am așezat pe un scaun din colțul barului și mi-am comandat o bere. Apoi încă una. După care am trecut la whisky. Aveam de ales între a bea până îmi pierdeam mințile sau a merge acasă și a începe să arunc chestii prin apartament la nimereală.

Poate relația mea cu Blair a fost sortită eșecului încă de la bun început.

După o oră și ceva gândurile deja mi se amestecau de parcă tocmai coborâseră dintr-un roller coaster. Nu eram în stare nici măcar să mă țin pe picioare, cu atât mai puțin să-mi controlez mintea în care se dezlănțuise un haos. Trebuia să mă țin pe picioare și la propriu și la figurat. Cu cât stăteam și mă gândeam mai mult la Blair, cu atât îmi dădeam seama că n-ar fi trebuit să plec.

Du-te.

Stai.

Du-te.

Stai.

Taci dracului din gură!

Mă hotăram să mă duc acasă, deși habar n-aveam dacă Blair era acolo, apoi, peste două secunde, mă răzgândeam și îmi mai luam ceva de băut. Pierdusem șirul. Ce mai conta? Blair nu era acolo ca să mă vadă și să își exprime dezacordul.

Îmi simțeam telefonul vibrând în buzunarul de la blugi, dar eu abia mai reușeam să îmi coordonez mâna să ducă paharul până la buze. Am reușit să îl scot după ce sunase până mă scosese din minți. Pe ecran era numele lui Arden, dar vedeam prea încețoșat ca să fiu sigur.

— Mda, am reușit să deschid gura.

— Unde ești? a mârâit Arden.

De când devenise atât de preocupat de existența mea? Drept răspuns, am ridicat din umeri, dar el nu avea de unde să știa asta.

— Aiden, unde dracu' ești? Du-te acasă. Tocmai am lăsat-o pe Blair la apartament.

Scanned by CamScanner

Iar am ridicat din umeri. Se hotărâse în cele din urmă să meargă la apartament? Plănuia să își facă bagajele și să plece, pentru că eu nu eram suficient de bun pentru ea? Pentru că prefera să stau să privesc cum altul îi mângâia fundul sub ochii mei?

Am pufnit fără să-mi dau seama.

— Aiden, ce-a fost asta? Zi-mi odată unde ești.

— Nu... știu.

— Cât ai băut?

— Nu... știu.

— Ești beat?

Premiul pentru cel mai inteligent frate merge la...

— Nuuu, am zis tărăgănat.

Nici măcar nu mă puteam ține pe picioare, dar era mai bine decât să mă fi dus acasă și să fi spart lucruri, sau să fi dat ochii cu Blair, care mi-ar fi spus iar că nu puteam să îi ofer *siguranță*.

— Fir-ar, Aiden! Unde mama naibii ești?

Nu înțelegeam de ce era atât de furios. Doar nu beam pe banii lui.

— Unde sunt? am reușit să îl întreb pe barmanul care refuza să mă mai servească.

Mi-a aruncat o privire încruntată, până s-a dumirit ce voiam de la el, apoi a izbucnit în râs și mi-a luat telefonul din mână.

Îi urmăream buzele mișcându-se, dar cuvintele lui nu ajungeau până la mine. După ce a terminat de vorbit, a închis telefonul și l-a lăsat în fața mea.

— Ești cu mașina?

Am reușit să încuviințez.

— Dă-mi cheile, mi-a zis pe un ton poruncitor.

Am izbucnit în râs. Nu eram chiar atât de beat încât să mă las jefuit.

— Vine cineva să te ia, a continuat. M-a rugat să-ți iau cheile ca să nu pleci.

M-am clătinat pe scaun, apoi m-am ridicat cât să-mi pot scoate cheile din buzunarul de la spate. Le-am pus pe bar, apoi, nu știu de ce, dar am scos portofelul și i l-am întins și pe ăla.

Barmanul a început să râdă și a luat doar cheile.

— Bagă-l la loc dacă nu vrei să rămâi fără el.

Nici dacă aș fi vrut să-l pun la loc în buzunar n-aș fi reușit. Mi-am așezat mâna pe bar, apoi mi-am sprijinit fruntea de ea.

Scanned by CamScanner

Ar fi trebuit să încerc să rămân treaz și să nu mă mai clatin, dar la momentul ăla mi se părea o muncă demnă de Sisif.

— Aiden! Trezește-te!

— Mh? am mormăit deranjat de vocea care îmi întrerupea somnul cu fruntea lipită de bar.

— Am zis să te trezești.

Mi-am ridicat capul cu greu, apoi m-am întins, clătinându-mă de pe scaun. O mână s-a încleștat pe cotul meu, ajutându-mă să îmi recapăt echilibrul. Mi-am scuturat capul, așteptând ca imaginile din fața mea să devină mai clare.

— Ți-a luat ceva, i-am zis lui Arden, reușind să nu mă bâlbâi.

Mă privea furios, dar eram mult prea beat ca să mă iau la harță cu el.

— Ai plătit?

— Mh... nu.

— Nu te mișca de aici.

A spus-o de parcă eram în stare să mă mișc singur vreun centimetru, fără să mă clatin. Cred că apoi a plătit și s-a întors la mine, dar tot ce s-a întâmplat după aia, a rămas în ceață.

L-am văzut fluturând niște chei prin fața mea, apoi a încercat să-mi spună ceva, dar nu înțelegeam ce spunea. Până să ajungă la mine, cuvintele se încâlceau în aer. Ridicam din umeri ca un idiot. La un moment dat am auzit o voce feminină, spunând că ceva era mai aproape decât altceva, dar nu știam la ce se referea. M-a trântit pe bancheta unei mașini și îmi amintesc să m-am lăsat cu capul pe umărul cuiva, dar habar n-aveam cine era. Tot ce îmi amintesc e un miros dulce și plăcut, dar nu îl cunoșteam.

— Stai acolo, mi-a zis Arden la un moment dat, așezându-mă pe o canapea.

Mi-am rotit privirea prin jur, complet derutat. Eram în apartamentul cuiva. Nu-mi păsa a cui. Eram atât de beat încât nici măcar nu mai reușeam să îmi țin ochii deschiși.

Nici nu m-am mai străduit.

Când m-am trezit, n-am reușit să-mi deschid ochii din prima. Mi-am frecat tâmplele, crispându-mă din cauza durerii infernale pe care o simțeam. Cu greu, am reușit să îmi deschid ochii și să arunc o privire în jurul meu.

Nu recunoșteam nimic din ceea ce era în jurul meu. Eram în sufrageria cuiva. Pe canapeaua din sufrageria cuiva.

Scanned by CamScanner

Am închis ochii la loc, încercând să îmi amintesc seara trecută. Îl loviserm pe Ala, apoi Blair ceruse timp ca să își pună ordine în gânduri. Eu m-am enervat și am plecat, conștient că Blair era la fel de confuză ca întotdeauna.

Barul.

Alcool. Prea mult alcool.

Arden mă luase de acolo, apoi...

Gol. Un mare, mare gol.

Ca și mine de altfel. Sprâncenele mi s-au ridicat involuntar. Eram al dracului de gol. Am inspirat adânc, trecându-mi o mână prin păr.

Ce naiba am făcut?

Chiar așa. Ce făcusem? M-am ridicat la marginea canapelei, zărindu-mi o parte din haine pe jos. M-am întins după ele, mișcându-mă cu încetinitorul. Cu cât mă mișcam mai mult, cu atât aveam impresia că avea să îmi explodeze creierul.

După ce mi-am tras blugii pe mine, m-am ridicat și m-am rotit aiurea prin apartament, căutând baia. M-am spălat pe față, aruncând o privire la reflexia mea răvășită din oglindă. Aș fi dat orice ca să scap de durerea de cap și de mahmureală, dar aș fi dat totul ca să știu ce naiba făcusem.

Puteam să presupun. Nu era atât de greu să pun lucrurile cap la cap. Am băut până când abia am mai reușit să îmi țin capul pe umeri și m-am trezit într-un apartament necunoscut. Gol.

Și nu, nu era prima oară când mi se întâmpla asta, dar era prima oară când îmi păsa unde mă aflam. Am mai stat cinci minute în baie, apoi mi-am făcut curaj și am ieșit, îndreptându-mă spre ceea ce eram sigur că era bucătăria.

— 'Neața, m-a întâmpinat tipa care stătea la masă, cu mâinile împreunate în jurul unei căni.

Încercam să-mi aduc aminte ceva, dar memoria mi se transformase într-un hău negru și întunecat.

— Dă-mi cămașa, a fost tot ce am zis.

Blonda și-a ridicat sprâncenele, adoptând o expresie rănită. Nici măcar nu-mi aminteam numele ei, dar fața ei îmi era cunoscută. Era blonda care era prietenă cu Abigail și care stătuse la masă cu noi.

— Serios? m-a întrebat surprinsă. După noaptea trecută, tot ce ai de spus e să îți dau cămașa?

Scanned by CamScanner

Puteam să spun o mulțime de lucruri care să sune mai înfiorător decât să îmi dea cămașa.

— După noaptea trecută?

Involuntar, mi-am arcuit o sprânceană. Gestul mi-a făcut tâmplele să zvâcnească, intensificând durerea de cap care deja mă distrugea.

— Nu-ți amintești? mi-a zâmbit larg. Vrei cafea?

— Nu știu ce ai tu impresia că s-a întâmplat noaptea trecută, dar dacă sugerezi că m-am culcat cu tine, înseamnă că erai mai beată decât mine.

Blonda mi-a zâmbit cu un colț al buzelor, un zâmbet care se voia a fi provocator. Nu-i mai suportam prezența nici măcar o secundă în plus, iar încetul cu încetul reușea să îmi zdruncine siguranța aia pe care o simțeam în urmă cu câteva clipe.

N-aveam cum să mi-o fi tras cu ea. Era imposibil. Îmi aminteam – cam vag, dar îmi aminteam – că abia dacă reușeam să vorbesc. Deci cum se presupunea că mă culcasem cu ea, dacă eu nu eram în stare să vorbesc sau să mă mișc fără să mă clatin?

Și dacă ai făcut-o?

Subconștientul meu clar mă ura.

— N-ai decât să-ți spui orice vrei, a zis în timp ce își deschidea nasturii de la cămașă.

După ce l-a descheiat pe ultimul și-a dat-o jos cu o mișcare lentă, lăsându-și sânii la iveală, apoi a aruncat-o spre mine. Am prins-o înainte să ajungă jos, apoi am ieșit din bucătărie.

— Sigur nu vrei cafea? a țipat în urma mea.

— Du-te naibii!

Am trântit ușa de la apartament în urma mea, apoi am luat-o pe scări și m-am îmbrăcat din mers. Aveam telefonul și portofelul în buzunarul de la blugi, dar cheile de la mașină lipseau. Nici măcar nu-mi aduceam aminte unde îmi era mașina, așa că ori le-aș fi avut ori nu, era același lucru.

Prin minte îmi treceau toate înjurăturile posibile și imposibile. Aveam un gol în stomac pe care nu mi-l puteam explica și nu puteam să nu mă gândesc că exista o șansă să o fi făcut. Să o fi înșelat pe Blair.

Încercam să mă conving că nu o făcusem, dar îndoiala aia mă omora. Am intrat și mi-am cumpărat un pachet de țigări, apoi, în loc să îmi opresc un taxi, am continuat să merg pe jos.

Scanned by CamScanner

Nu puteam să mă duc la apartament. Dacă Blair era acolo și nu cumva își făcuse bagajele, nu puteam să dau ochii cu ea.

Am continuat să mă plimb ca un idiot, dar puteam să mă duc până în celălalt capăt de lume și tot nu aș fi reușit să îmi aduc aminte ce făcusem în urmă cu o seară.

Când soneria telefonul începea să devină prea insistentă, l-am scos din buzunar. Nu puteam să îi răspund. Nu puteam nici măcar să mă uit la poza ei fără să mă simt cuprins de vinovăție. Am băgat telefonul la loc în buzunar și m-am hotărât că era timpul să mă duc acasă, chiar dacă nu aveam nici cea mai mică idee cum aș fi reușit să o privesc pe Blair în ochi.

Nu puteam să o fac. Puteam doar să mă rog ca ea să nu fie acasă, pentru că dacă era... habar n-aveam ce să fac.

Fără să îmi dau seama, ajunsesem deja în fața blocului. Mi-am trecut mâna prin păr și m-am scotocit de chei. Bine că nu le țineam la un loc cu alea de la mașină. Am luat-o tot pe scări și m-am oprit în fața ușii. Aveam un nod persistent în gât care îmi îngreuna respirația și mă temeam să nu îmi cedeze picioarele. Nu-mi aminteam ultima dată când mi-au tremurat picioarele.

Mi-am mușcat limba până când am simțit gustul sărat al sângelui, apoi am descuiat ușa. Nu era o zi normală. Nu puteam să intru și să o strig pe Blair sau să întreb dacă era cineva acasă. Aveam sentimentul că nu nici măcar nu aveam ce să caut acolo.

În apartament era o liniște apăsătoare pe care o simțeam de parcă era glonțul dintr-un joc de ruletă rusească. Blair nu era nicăieri, dar lucrurile sale erau la locul lor, ceea ce doar mă făcea să vreau să dispar. Nu plecase. Nu era în apartament, dar nu plecase.

Am făcut un duș, apoi m-am dus în bucătărie și mi-am turnat o cană de cafea. Am luat aproape o folie întreagă de pastile ca să îmi omor durerea de cap, dar nu eram sigur dacă era cauzată de mahmureală sau de prostia mea.

Îmi storceam creierii și tot nu-mi aminteam. Nu-mi aminteam dacă o înșelasem sau nu. Am izbit cana de peretele din fața mea. Cafeaua s-a scurs peste tot, transformând albul într-un maro ciudat. Mi-am strâns mâinile în pumni ca sa nu mai izbesc și altceva, apoi mi-am aprins o țigară.

Când am auzit ușa de la intrare deschizându-se, inima mi s-a oprit și a repornit cu încetinitorul.

Scanned by CamScanner

— Aiden?

Mi s-a oprit din nou.

Am închis ochii, fără să răspund.

— Aiden, ești aici?

Nu pentru prea mult timp.

S-a oprit în pragul ușii de la bucătărie, iar zâmbetul i s-a schimonosit când a dat ochii cu mine. Și-a lăsat geanta pe scaun și a făcut câțiva pași spre mine. Mi-am folosit toată puterea de convingere ca să nu mă feresc din calea ei.

— Ești bine? Când ai venit?

Nici măcar n-am privit-o. Mi-am rotit privirea spre geam. Nu era nevoie să o privesc ca să știu că mă privea încruntată. Îi simțeam privirea fixată asupra mea și n-am mai putut suporta.

— Mda, am reușit să îngân.

A oftat zgomotos, apoi a mai făcut un pas în direcția mea, oprindu-se la câțiva centimetri de mine. Și-a încolăcit brațele în jurul meu, iar atingerea ei mă ardea.

— Aiden, îmi pare rău pentru ce am zis aseară.

Avea vreo importanță că și mie îmi părea rău? Că îmi părea rău că Blair nu reușise nici măcar o dată să nu mai fie atât de nesigură pe ea și să înțeleagă că o iubeam?

Când mi-am coborât privirea spre ea, m-am simțit de parcă cineva îmi dăduse un pumn în stomac. Blair îmi zâmbea și știam că regreta toată nesiguranța aia pe care o afișa. Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp, evitând să o ating. Comportamentul meu nu avea nicio logică, mai ales că nu știam dacă o înșelasem sau nu, dar nu voiam să o rănesc.

N-am vrut niciodată să te rănesc.

— Îmi pare rău pentru tot ce am spus aseară...

Am pufnit. Era cea mai nehotărâtă persoană pe care o cunoșteam, dar chiar și așa, o iubeam. N-aș fi părăsit-o niciodată, dar acum era prea târziu ca să îmi spună că nu avea nevoie de timp și că îi părea rău. O dădusem în bară.

— Nu contează, Blair.

A clipit des, menținându-și calmul.

— I-am promis Juliei că mă vad cu ea și o să întârzii. Sigur ești bine? Vorbim când mă întorc? M-a întrebat, aruncând o privire la ceas.

Scanned by CamScanner

Am încuviințat. Nu eram bine. Nici ea. Noi, amândoi, nu eram bine.

Noi urma să nu mai fim nimic.

Știind că deja luasem o decizie și nu aveam să mai dau înapoi, am tras-o în brațele mele și am sărutat-o. Mă simțeam îngrozitor făcând asta, dar aveam să regret dacă nu aș fi făcut-o. Mi-am impregnat mirosul și gustul ei, apoi m-am retras, simțind din nou gheara aia care mă sfâșia pe dinăuntru.

— Te iubesc.

M-a privit cu o sprânceană arcuită. Era a doua oară când i-o spuneam.

— Și eu.

M-a sărutat pe fugă, apoi a plecat. Am rămas cu privirea în gol o bună bucată de timp, întrebându-mă dacă nu cumva am fi reușit să o scoatem la capăt. Eram sigur că fusesem atât de beat încât abia mă mai țineam pe picioare, dar exista gramul ăla de incertitudine care mă omora.

Trebuia să plec, pentru că Blair nu-mi ceruse niciodată să rămân. Trebuia să o fac, pentru că am fi ajuns să ne rănim unul pe celălalt.

Prea mult.

Prea des.

Prea adânc.

Blair merita pe cineva mai bun.

Scanned by CamScanner

Mulțumiri

Mulțumesc familiei mele pentru tot sprijinul necondiționat pe care mi l-a oferit. Vă iubesc și fără voi nu aș fi reușit niciodată să ajung aici.

Geo, îți mulțumesc pentru că ești alături de mine în fiecare zi, chiar și atunci când trec prin crize de inspirație. Nimeni nu știe la fel de bine ca tine ce înseamnă asta.

Mulțumesc doamnei Delia Petrescu pentru toată răbdarea de care a dat dovadă.

Med, îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine (și pentru Aiden și Blair).

Kari, Mara, vă mulțumesc pentru toate discursurile motivaționale în miez de noapte.

Ana, entuziasmul tău privind cartea aceasta (mai ales în ceea ce-l privește pe Aiden) m-a convins că merită dusă mai departe.

Nu în ultimul rând, mulțumesc tuturor oamenilor minunați pe care i-am cunoscut pe Wattpad. Sunt recunoscătoare pentru tot ce faceți pentru mine și mă bucur că v-am cunoscut.

Scanned by CamScanner